

கிருபானந்த வாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

A.No. 15490

வ 2320

அன்பளிப்பு
முனைவர் ஆறு. அழகப்பன்
தமிழ்ச் சுரங்கம்

21,332

82-1

முருகா

கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

ஆசிரியர் :

தெய்வத்திரு

திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் கவாமிகள்

குசுமீ வாரியார் பதிப்பகம்

வெளியீடு :

குசுமீ வாரியார் பதிப்பகம்

107, சிங்கண்ண செட்டித் தெரு,
சிந்தாதிரிப்பேட்டை, சென்னை - 600 002.
தொலைபேசி : 835 666. (P.P.)

முதற் பதிப்பு 1996.

உரிமை பதிவு

தியாகசீலன் தயாரிப்பு

விலை ரூ. 75.00

கணிப்பொறி அச்சக் கோப்பு : அரவிந்தோ கிராபிக்ஸ், சென்னை 24.
அச்சிட்டோர் : தி செளந்தரம் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-600 021.

உ

முருகா

முன்னுரை

மனிதன் என்ற சொல்லுக்கு மனத்தை உடையவன் என்பது பொருள். மனம் நினைக்கும் கருவி. மனந்தான் பந்தத்திற்கும், முத்திக்கும் காரணமாக இருக்கின்றது. மனம் ஒரு வினாடிப் பொழுதிற்குள் நூறாயிரம் கோடிச் சுற்று வட்டமிட்டு உழலும்.

“திரிகையி லாயிரங் கோடிகற் றோடும் திருத்துளமே”

என்கின்றார் அருணகிரிநாதர். மனமாகிய குரங்கு எப் போதும் இங்கும் அங்குமாகத் துள்ளிக் குதித்துக் கொண்டே யிருக்கும்.

“காடுங் கரையும் மனக்குரங்கு
கால்விட் டோட அதன்பிறகே
ஒடுந் தொழிலால் பயனுளதோ”

என்கின்றார் தாயுமானார்.

குரங்கு இயல்பாகவே துள்ளிக் குதிக்கும் தன்மையுடையது. அதற்குக் கள்ளும் வார்த்து, பேயும் பிடித்து விட்டால் அக்குரங்கு பேயாட்டம் ஆடுந்தானே? மனமாகிய குரங்கிற்கு ஆசையாகிய கள்ளும், அகங்காரமாகிய பேயும் பிடித்துவிட்டால் அக்குரங்கு மனம் அவனை என்ன பாடு படுத்தும் என்று சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

எனவே, மனிதனுடைய பல முயற்சிகளில் சிறந்த முயற்சி மனத்தை அடக்குவதேயாகும். தேவி காலோத்தரம் என்ற சிவாகமத்தில் மனத்தை அடக்குவதைப் பற்றியே தேவிக்குச் சிவபெருமான் உபதேசித்தருளிச் செய்திருக்கின்றார்.

“சினமிறக்கக் கற்றாலும் சித்தியெலாம் பெற்றாலும்
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே”

என்பது தாயுமானார் திருவாக்கு.

“ஆமுயிர் கொல்லா மேலோர்
அறிவினை அறிந்த நல்லோர்
தீமனம் அடக்க வல்லார்
இவர்களே தேவர் ஆவார்”

என்பது வள்ளலார் சாத்திரம். ஆகவே, இசைப் பயிற்சி, தொழிற் பயிற்சி, வாணிபப் பயிற்சி முதலிய பல பயிற்சிகளைச் செய்யும் மனிதன் மனத்தை அடக்கும் பயிற்சியைச் செய்வது அவன் ஈடேறும் இனிய நெறியாகும். மனத்தை அடக்கி வாழ்வதுவே வாழ்வாங்கு வாழ்தலாகும்.

இதனைத் திருவள்ளுவர்,

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்”

என்று உபதேசிக்கின்றார். எனவே, ஒவ்வொரு மனிதனும் மனத்தை அடக்கி மனிதனாக வாழ்ந்து பின்னர் தெய்வமாகத் திகழ வேண்டும்.

இந்த முயற்சியில் நீண்டகாலமாக அடியேன் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றேன். என்னுடைய வாழ்வில் பலப்பல சுவையான நிகழ்ச்சிகளும், தெய்வ சம்பந்தமான அனுபவங்களும் நிகழ்ந்திருக்கின்றன.

1976 மே மாதம் 17-ம் தேதி பல அன்பர்களுடன் விமானம் மூலம் இமாசலத்தில் எவரெஸ்ட்டைக் காணச் சென்றேன். அப்பொழுது என்னுடன் வந்த சிதம்பரம் தருமகுணபூஷணம் திரு.எஸ்.இரத்தினசாமி செட்டியாருடைய தவப்புதல்வர் நிறைநாட் செல்வர் ஆர்.பாலசுப்ரமண்யம் என்னும் என் அபிமானப் புதல்வர், என்னைத் தனிமையில் கண்டு இனிமையாக, “சுவாமீ! தங்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதித் தரவேண்டும்” என்று என்னை வற்புறுத்திக் கேட்டார்.

அதப்படியே கோவை என் அன்பர் திரு.காந்திதாசன் அவர்களும் என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

கோவை திரு.கே.ஆர். பாண்டுரங்கம் செட்டியார் அவர்களும் என்னை மிகவும் வற்புறுத்தி என் வாழ்க்கை வரலாற்றை அவசியம் எழுதி வழங்குமாறு கூறினார். இந்த

மூவருடைய தூண்டுதலே இதை எழுதுவதற்குக் காரண மாயிற்று.

என் வழிபடு தெய்வமாகிய வயலூர் வள்ளல் பெருமானுடைய கருணையைத் துணையாகக் கொண்டு இதனை எழுதத் துணிந்தேன். இந்த வாழ்க்கை வரலாற்று நூல் பின்வரும் சந்ததிகளுக்கு வழிகாட்டியாக இருக்கும் என்று நம்புகின்றேன்.

நினைவில் தங்கிய சில நிகழ்ச்சிகளை மட்டுமே எழுத முடிந்தது. இந்நூலை வெளியிடுமாறு முயன்ற தில்லைத் திருப்புழிச் சபையாருக்கும், கோவை திரு.கே.ஆர்.பாண்டு ரங்கம் செட்டியார் அவர்களுக்கும், இதனை எழுதி உதவிய பம்பாய் என் அபிமானப் புதல்வி கோமதியம்மைக்கும் என் மனப்பூர்வமான வாழ்த்துக்கள்.

என்றும் என்பால் எல்லையிலாப் பேரன்பும் நல்லெண்ணமும் கொண்டுள்ள பண்பாளர் என் பெருமதிப் புக்குரிய பெருந்தகையாளர் வாகீச கலாநிதி பிரம்மஜீ கி.வா. ஜகந்நாத ஐயர் அவர்கள். அச்சான்றோர் இந்நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதி அணி செய்துள்ளார்கள். அவர்கட்கு என் உளமார நன்றி கலந்த வந்தனங்களைச் செலுத்திக் கொள்கின்றேன்.

அன்பன்

திருவ. அந்தரணி

அணிந்துரை

வாகீச கலாநிதி,

பிரம்மஜீ கி.வா. ஜகந்நாத ஐயர் அவர்கள்

(ஆசிரியர்: கலைமகள்)

ஆஜாநுபாகுவான வடிவம், செக்கச் செவேல் என்ற திருமேனி; மார்பில் ருத்திராட்ச கண்டி, நெற்றி நிறைய திருநீறு, எப்போதும் சரவணபவனை எண்ணும் உள்ளம், தமிழ்நாட்டில் மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் சென்று இறைவன் திருவருட் சிறப்பை எடுத்துரைக்கும் வாய், ஒருநாளும் தவறாமல் செய்யும் பூஜை, ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் திரளும் கூட்டத்தில் சிங்கம் போல் முழங்கும் குரல் - இவ்வளவும் சேர்ந்த திருவுருவம் திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள் அவர்கள். அவருடைய பிரசங்கத்தை ஒருமுறை கேட்டால் போதும்; யாரும் நெஞ்சைப் பற்றிகொடுத்து விடுவார்கள். கல்வியறிவு இல்லாதவர்களும் அவருடைய பேச்சில் மயங்குகிறார்கள். கல்வியிற் சிறந்த புலவர்களும் அங்கங்கே அவர் கூறும் நுட்பங்களைக் கண்டு வியந்து பாராட்டுகிறார்கள்.

அவருடைய பேச்சில் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் நகைச் சுவை துளும்பும். வீட்டு விவகாரத்தை எடுத்துச் சொல்லும் போது ஒரு நாடகத்தைக் காண்பது போன்ற மகிழ்ச்சி உண்டாகும். விருந்துணவை வருணிக்கும்போது கேட்டவர்கள் வாயில் நீருறும்; துண்டால் துடைத்துக் கொள்வார்கள். இறைவனுடைய கருணையையும் அடியார் களுடைய தொண்டையும் விரித்துச் சொல்லும்போது அவையினர் கண்ணில் நீர் பெருகும்.

இடையிடையே அவர் இங்கிதமாக அள்ளிவீசும் நீதிகளைக் கேட்ட மக்கள் திருந்துவார்கள். புலால் உண்பவர்கள் அதனை அறவே விலக்கிவிட வேண்டும் என்று உறுதி பூண்பார்கள். அவர் பேச்சைக் கேட்டுப்

புலாலுணவை விட்டவர்கள் ஆயிரம் ஆயிரம் பேர். அதற்காகவே அவருக்கு ஒரு கோயில் கட்டி வைக்கலாம். தாய் தந்தையரை வழிபடத் தொடங்கியவர்கள் பலர். பிணக்குடைய மனைவியர் பலர் உள்ளம் திருந்திக் கணவன்மாருக்கு ஏற்ப நடக்கத் தொடங்குவார்கள்.

புராணத் தத்துவங்களை அவர் எடுத்துரைக்கக் கேட்டுப், 'புராணங்கள் எல்லாம் கட்டுக்கதை' என்று சொல்பவர்கள் உண்மையை அறிந்து அவற்றைப் படிக்க முயல்வார்கள். கடவுள் இல்லை என்று சொல்லும் பகுத்தறிவு வாதிகளும் ஓரமாக இருந்து அவர் பேச்சைக் கேட்க விரும்புவார்கள்.

அவருடைய பேச்சிலே சொக்கிப்போய், பணத்தை இறுக முடிந்துகொண்டிருந்த பல லோபிகள் அறச்செயல்களுக்குப் பணம் உதவ முன் வந்திருக்கிறார்கள். அவருடைய சன்மார்க்கப் பிரசங்கம் பலபேரைப் பத்தியும் ஒழுக்கமும் உடையவர்கள் ஆக்கியிருக்கிறது.

கம்பராமாயணம், கந்தபுராணம், மகாபாரதம், திருப்புகழ், திருவருட்பா, திருமுறைகள் ஆகியவை அவருக்குத் தண்ணீர் பட்டபாடு. பிரசங்கத்தின் நடுவே அவர் திருவகுப்பைக் கடகடவென்று சொல்ல ஆரம்பித்து முடித்தால் கூட்டத்திலுள்ளவர்கள் மகுடிக்கு அடங்கிய பாம்புபோல் கேட்டுப், பிறகு படபடவென்று கை தட்டுவார்கள்.

காதுக்கு இனியது என்ற அளவில் அவருடைய பேச்சு நிற்பதில்லை. சீலமும் இறைவனிடம் அசையாத நம்பிக்கையும் உள்ளவராதலின் அவருடைய சொற்களெல்லாம் கேட்போர் மனத்தில் ஆழப்பதிந்து, 'நாம் இனி நல்ல காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும்; கெட்ட பழக்கங்களை விட்டொழிக்க வேண்டும்' என்று உறுதி மேற்கொண்டு, செயலிலும் செய்யத் தலைப்படுவார்கள். அவருடைய பேச்சில் இயலின்பம் துள்ளி வரும்; இசையின்பம் மெருகுதரும்; நாடகப்பாணி எல்லாரையும் மயக்கும்.

இதற்கு முன்பும், இக்காலத்தும் எத்தனையோ புராணப் பிரசங்கிகள் உண்டு. அவரை அந்தக் கூட்டத்தில் சேர்க்கக் கூடாது. அவர் பாணியே தனி. எதைச் சொன்னாலும் சுவையாகச் சொல்லத் தெரிந்தவர் அவர்.

அவர் செய்த திருப்பணிகள் பல; பல கோயில்கள் கோபுரங்களைப் பெற்றன; பல கோயில்கள் புதிய வடிவத்தை அடைந்துள்ளன. பல மாணவர் இல்லங்கள் அவருடைய ஈகையினால் வளம் பெற்றிருக்கின்றன.

இப்படி உள்ளத்தாலும், உரையினாலும், செயலாலும் எப்போதும் இறைவன் பக்தியையும் நல்லொழுக்கத்தையும், அறத்தையும் வளர்த்து வரும் மகோபகாரி அவர். ஆயிரம் பேர் செய்தாலும் நிறைவேற்ற முடியாத அருஞ் செயல்களை நிறைவேற்றி வைத்த அருளாளர் அவர். செயற்கரிய செய்த பெரியார் என்றுதான் அவரைச் சொல்லவேண்டும்.

‘வாரியார் சுவாமிகள்’ என்று அன்புடன் யாவரும் மதிப்பு வைத்துச் சொல்லும் அவர் இந்தியா முழுதும் சென்று இறைவன் புகழைப் பரப்பி வருகிறார். மலையா, இலங்கை ஆகிய கீழைநாடுகளில் அவருடைய உரையமுதத்தை மாந்திக் களித்த மக்கள் பலர். லண்டனுக்கும் சென்று முருகனருள் வல்லபத்தைப் பற்றிப் பேசி வந்தவர் அவர்.

அவருடைய வாழ்க்கை புனிதமானது. ஒழுக்கம் நிறைந்தது. பக்தி மணப்பது. ஆண்டவன் அருளில் தோய்ந்த அவருக்குப் பகைவரே இல்லை. அப்படி என்றேனும் அவரைப் பகைத்து ஊறு செய்தவர்களும் இறைவன் அருளால் மனம் மாறித் தாம் செய்ததற்கு இரங்கியிருக்கிறார்கள். அருணகிரிநாதரைக் கனவில் தரிசிக்கும் பேறு அவருக்குக் கிடைத்திருக்கிறது. இவை யாவும் அவருக்குத் திருவருட்பலம் எவ்வளவு இருக்கிறது என்பதைக் காட்டுவன.

வாரியார் சுவாமிகள் தம்முடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதியிருக்கிறார். ஒரு நாளுக்கு இரண்டு மூன்று இடங்களில் சொல்மாரி பொழிகிற அவருக்கு

உட்கார்ந்து தொடர்ச்சியாக எழுத நேரம் ஏது என்று நாம் எண்ணலாம். எப்போதும் உழைத்து வருபவர்களுக்கு மேலும் மேலும் பல செயல்களைச் செய்ய நேரம் கிடைக்கும். அவர் திருப்புகழ் அமிர்தம் என்னும் பத்திரிகையைப் பலகாலம் நடத்தி வந்தார். மாதந்தோறும் திருப்புகழ்ப் பாடல்களின் விரிவுரையும், கற்பு என்ற தலைப்பில் கதைகளும் எழுதி வந்தார். அவர் எழுதியவை பல புத்தகங்களாக வந்திருக்கின்றன.

நாள்தோறும் எத்தனைக் கடிதங்கள் எழுதுகிறார்! நண்பர்களுக்குச் சிபாரிசு, கூட்டங்களுக்கு வரவேண்டுமென்று அழைப்பவர்களுக்குக் கடிதம், தாம் மேற்கொண்ட திருப்பணிகளுக்குரிய யோசனைகளை விவரிக்கும் கடிதம் - இப்படி நாள்தோறும் எழுதுகிறார். பேச்சு, எழுத்து என்ற இரண்டையும் செய்யும் யந்திரம்கூட அவ்வளவு முறையாகச் செய்ய முடியாது. யந்திரம் ஐடந்தானே? முருகனுடைய அருள் என்னும் மின்சார சக்தி அவருடே பரிபூரணமாக நிறைந்திருக்கிறது. அது எத்தனையோ வகையாக அவரைச் செயற்படுத்துகிறது; அவரால் உலகத்துக்கு நன்மை உண்டாகும்படிச் செய்கிறது.

இந்த வாழ்க்கை வரலாறு, முழு வாழ்க்கை வரலாறு என்று சொல்ல முடியாது. அவருடைய அநுபவங்களையும் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளையும் உள்ளபடியே எழுதினால் அது ஒரு பாரதமாக இருக்கும். அதை எழுத விநாயகர் தாம் வரவேண்டும்.

இந்த அளவிலாவது அவருடைய வரலாறு கிடைத்தது நமது பாக்கியம். இந்த வரலாறு ஒரு முருகனடியாருடைய வரலாறு; ஒரு புலவருடைய சரித்திரம்; ஓர் ஒழுக்க சீலருடைய கதை; ஓர் அருளாளருடைய அருள் வாழ்க்கைக் காவியம். அவரிடத்தில் ஒரு மாமனிதரை நாம் காண முடிகிறது. மக்களைத் திருத்தி வழிப்படுத்தும் ஆசாரிய புருஷராக அவரை எண்ணத் தோன்றுகிறது; தமிழில் வல்ல புலவராக அவரைப் பார்க்கிறோம். திருவருளில் நம்பிக்கை வைப்பது இன்றியமையாதது என்பதை அறிவுறுத்தும் நீதி நூல் இது; படிக்கப் படிக்கச் சுவையூட்டும் நெடுங்கதைஇது.

எத்தனை வகையான பேர்களை அவர் சந்திக்கிறார்! எவ்வளவு சிக்கலான சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஈடுகொடுத்து வெல்கிறார்! எதிர்பாராத வகையில் எப்படியெல்லாம் ஆண்டவன் அநுக்கிரகத்தை அவர் பெறுகிறார்! பல நிகழ்ச்சிகளைப் படிக்கும்போது நமக்கு ஒரு பிரமிப்புத் தட்டுகிறது. இந்த அற்புத மனிதரோடு பழகும் வாய்ப்புக் கிடைக்கிறதே என்று பெருமிதம் கொள்கிறோம். குறுக்குக் கேள்வி கேட்பவர்களுக்குத் தக்க முறையில் அவர் கூறிய விடைகள் பலபேருக்குத் தெளிவை உண்டாக்கும்.

திருமுருக கிருபானந்தவாரியாரை ஓர் அவதார புருஷர் என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது. இறைவன் திருவருள் அவருக்குள்ளே இருந்து பல அற்புதங்களை விளைவித்து வருகிறது.

இந்த வரலாற்றைப் படிப்பவர்கள், படித்து முடித்த பிறகு, ஒரு நாயனாருடைய சரித்திரத்தைப் படித்து முடித்தது போன்ற மனநிறைவை அடைவார்கள். “இவரோடு இன்னும் பலமுறை பழகவேண்டும்” என்ற ஆர்வத்தைக் கொள்வார்கள். மீண்டும் மீண்டும் இதைப் படித்து மனத்திலே பக்தி மணத்தை ஏற்ற வேண்டும் என்ற ஆர்வம் அவர்களிடம் தழைக்கும்.

இது வெறும் வாழ்க்கை வரலாறு அன்று; இறைவன் திருவருள் வல்லபம் இந்தப் பொல்லாத காலத்திலும் அற்புதத்தை உண்டாக்கும் என்ற நம்பிக்கையை உண்டும் புராணம் இது; இப்படி இப்படி ஒழுக வேண்டும் என்ற உணர்ச்சியை உண்டாக்கும் நீதி நூல் இது; ஒழுக்கத்தின் உயர்வையும் பக்தியின் உயர்வையும் தெள்ளத் தெளியப் புலப்படுத்தும் அறிவுரை நூல் இது.

இந்த வாழ்க்கை வரலாற்றின் நாயகர் முருகன் திருவருட்பலத்தால் வாழ்கிறவர்; அவனருட் செல்வத்தை முற்றப் பெற்ற பெருஞ்செல்வர்; புலன்களை அடக்கிய முனிவர்; இறைவனடித் தொண்டையே முழுநேரமும் செய்யும் திருத்தொண்டர்; சொற்பொருள் விற்பனம் அறிந்த வித்தகர்; மனிதர் உள்ளத்தைச் செதுக்கித் திருத்தும் சிற்பி;

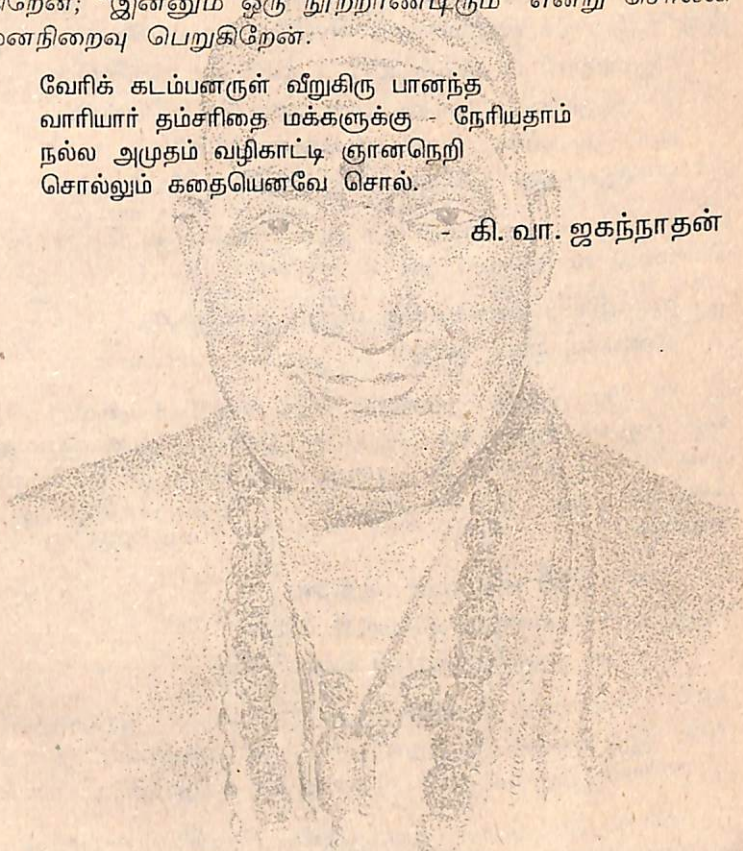
அறுபத்து நான்காவது நாயனார்.

ஆண்டவன் திருவருள் வல்லபத்தால் இன்னும் அவர் பல்லாண்டு வாழவேண்டும். அவர் வாழும் ஒவ்வொரு கணமும், மக்கள் சமுதாயத்துக்கு நன்மை விளைப்பது.

மிக்க பணிவுடன் அவரை வாழ்த்துகிறேன்; வணங்குகிறேன்; “இன்னும் ஒரு நூற்றாண்டிரும்” என்று சொல்லி மனநிறைவு பெறுகிறேன்.

வேரிக் கடம்பனருள் வீறுகிரு பானந்த
வாரியார் தம்சரிதை மக்களுக்கு - நேரியதாம்
நல்ல அமுதம் வழிகாட்டி ஞானநெறி
சொல்லும் கதையெனவே சொல்.

- கி. வா. ஜகந்நாதன்

உ

முருகா

பதிப்புரை

ஒரு வரலாற்றின் வரலாறு இது. இந்து மதத்தின் இருபதாம் நூற்றாண்டின் இணையற்ற காவலர், தெய்வத் திரு. திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் சுவாமிகள்.

“அப்பாநான் வேண்டுதல்கேட் டருள்புரிதல் வேண்டும்
ஆருயிர்கட் கெல்லாம்நான் அன்புசெய வேண்டும்
எப்பாரும் எப்பதமும் எங்கணும்நான் சென்றே
எந்தைநின் தருட்புகழை இயம்பியிடல் வேண்டும்”

என்னும் வள்ளலாரிசத்தைத் தம் வாழ்வியல் நெறியாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர் நம் சுவாமிகள்.

எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்துப எண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின்

ஈடரிய இந்தக் குறளுக்கு எடுத்துக்காட்டானவர் நம் சுவாமிகளே. உற்றாரும் மற்றாரும் ஓலமிட்டுக் கூடியழாத வண்ணம் ஆத்மா பிரிய ஆசைப்பட்டுக் “கூகா எனவென் கிளைகூ டியழப் போகா வகை”யை வேண்டினார். அவ் வண்ணமே

“நீற திட்டுநி னைப்பவர் புத்தியில்
நேச மெத்தஅ ளித்தருள் சற்குரு
நீல முற்றதி ருத்தணி வெற்பு” க்கு

நேரே விமானம் பறந்தபோது... இருவினை மும்மலமும் அற, இறவியொடு பிறவியற, ஏகபோகமாய் இளம் பூரணனை இறுகும்வகை பரமசுகத்தை எய்தி விட்டார்கள்.

23-12-82 வரை சுவாமிகள் எழுதிய வாழ்க்கை வரலாற்றுடன், எஞ்சிய கால நிகழ்ச்சிகளை இணைத்து இந்நூல் புதிய பொலிவோடு புறப்பட்டு வருகின்றது.

இந்நூலின் இணைப்புப் பகுதியை எழுதியவர் தருமபுரி குமாரசாமிப்பேட்டை புலவர் க.தியாக சீலன் ஆவார்.

பூசலார் நாயனாரைப்போன்ற இவர், சுவாமிகளின் அபிமானப் புதல்வனாகி அவர்தம் அருட்பார்வைக்கு ஆளானவர். சுவாமிகளின் எழுத்துப் பணிகளுக்கு எழுதுகோலாக விளங்கியவர். அவருக்காக என்றும் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டுள்ள இவருக்கு அருண் மொழியரசரின் ஆசி, காலகாலத்துக்குக் காவலாக இருந்து வரும்.

சுவாமிகளின் கருணையுள்ளத்தில் கரைந்து நின்றவர் என் தந்தையார் திரு. ம.கோடிலிங்கம் அவர்கள். இப்பதிப்பு வெளிவர அவர் பட்ட பிரயாசை பிரமிக்கத்தக்கது.

உங்கள் கோலக் கரங்களில் இவ்வரலாறு குடிபுக, மூல காரணராய், முடிந்த காரணராய் விளங்கும் அவரது தாள் மலரை என் தலையில் சூட்டி மகிழ்கின்றேன்.

விண்ணகத் தெய்வமாகிவிட்ட சுவாமிகள், இவ்வரலாறு வெளிவருவது கண்டு புன்னகைப் பூச்சொரிவார் என்பது உறுதி.

கவினுற அச்சிட்ட அரபிந்தோவுக்கு என் கைகுவிப்பு.

கோ.தீபா

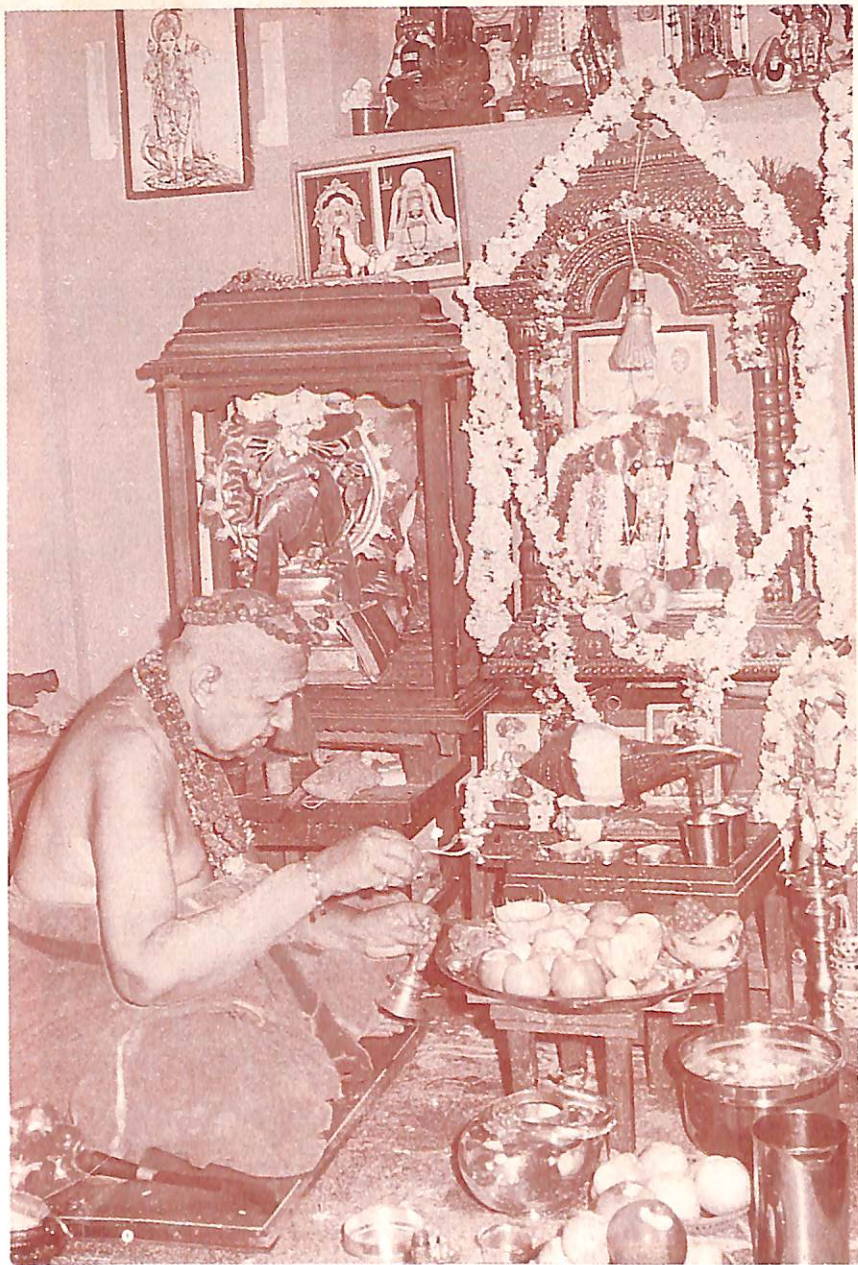
குகனூர் வாரியார் பதிப்பகம்

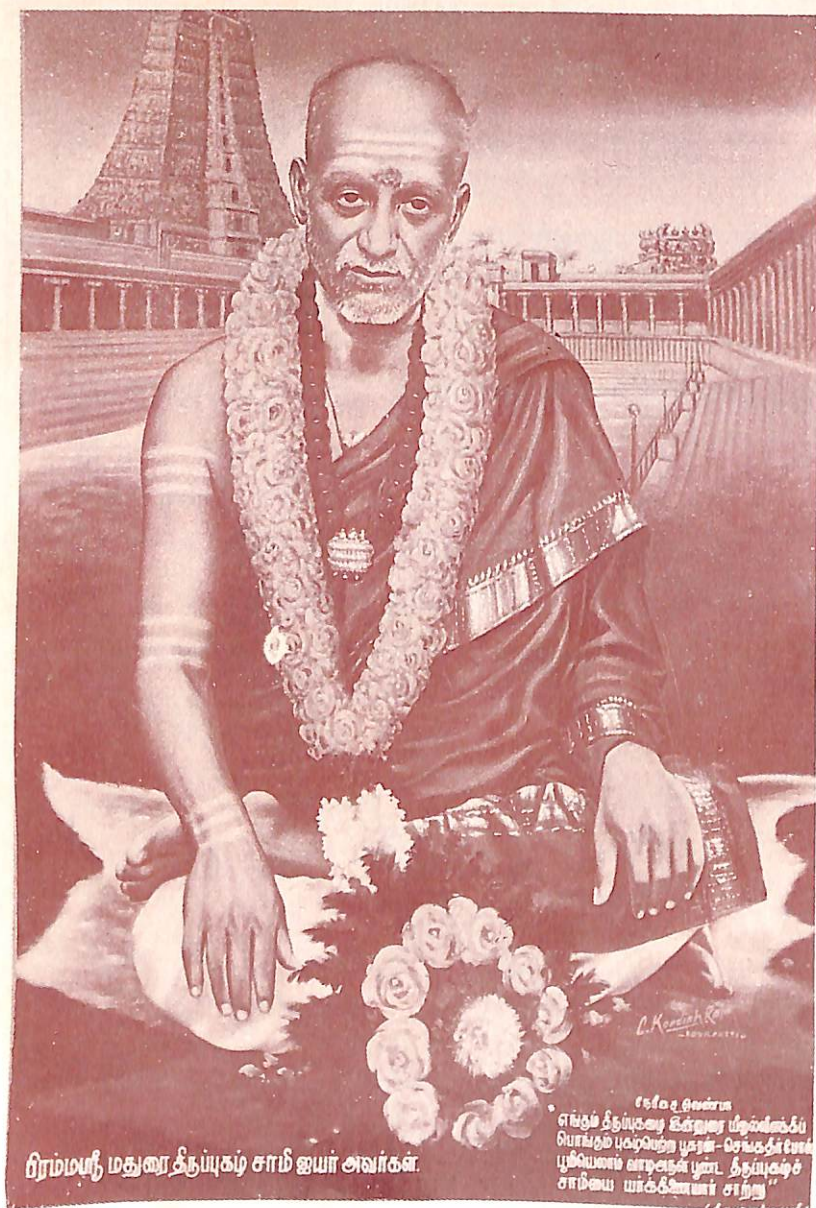
தெய்வத்திரு

திருமுருக **கிருபானந்தவாரியார்** சுவாமிகளின்
வாழ்க்கை வரலாறாகிய இந்நூல் வெளிவர
அருளும் பொருளும் அளித்த திருப்பராய்த்துறை
ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ண குடிலின் 'தாயுமானவரா'கிய
தவத்திரு. பிரமச்சாரி **இராமசாமி அடிகளார்**
அவர்தம் பொன்னார் திருவடிகளை
போற்றிப் பணிகிறேன்!

- பதிப்பாசிரியர்

திப மங்கள ஜோதி நமோ நம.

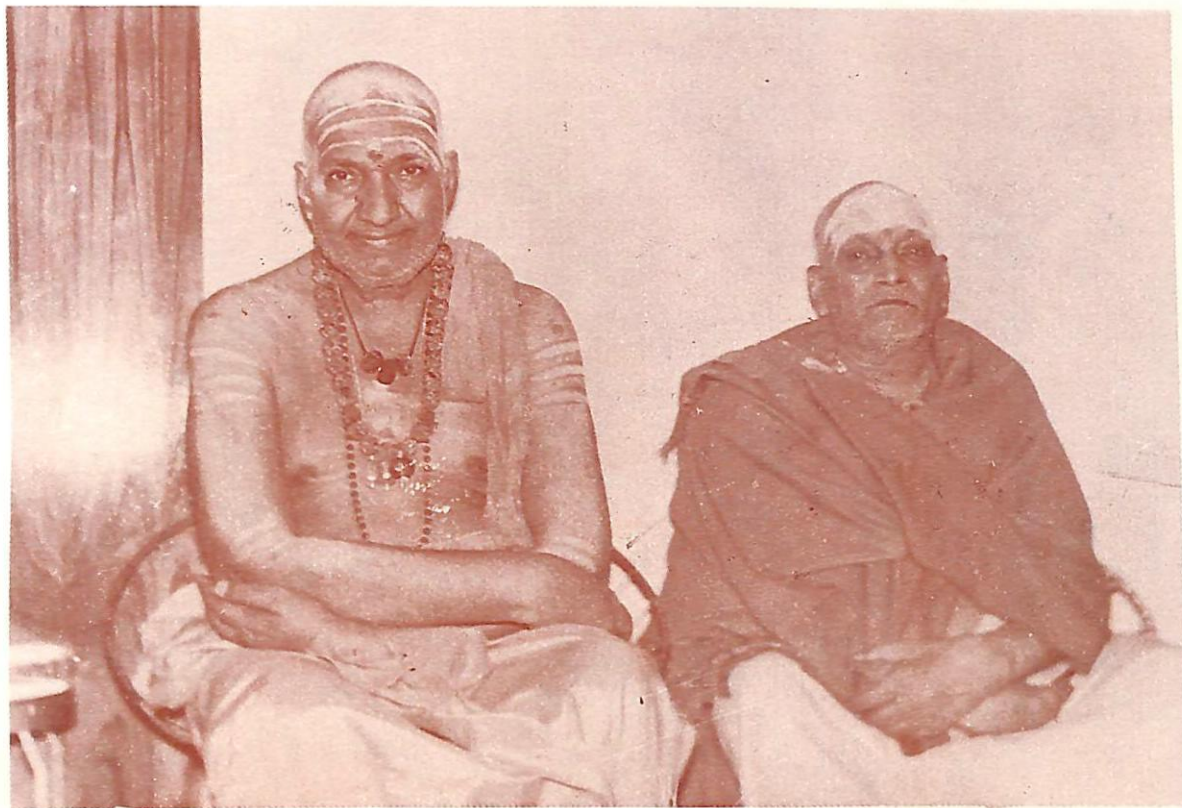
குருவாய் வருவாய் (மதுரை பிரம்மபுரீ திருப்புகழ்ச்சாமி ஐயர்)

அவையத்து முந்தியிருப்பச் செய்த அத்தன் புராணேதிகாச பாரங்கதர்
சிவத்திரு மல்லைய தாசர் (தந்தையார்)

ஈன்று புறந்தந்த அன்னை (மாதுபூர் கனகவல்லியம்மையார்)

தம்பியும் தமையனும் (மறைஞான சிவத்துடன்)

திருப்புகழில் திளைத்த அமிர்தம் (துணைவியார்
அமிர்தலட்சுமியம்மையார்)

எனக்குத் தராமலேயா? உரிமையோடு உற்றுநோக்கும் மைத்துனர்
த.மு. ரங்கசாமி முதலியார்

பெற்றால்தான் பிள்ளையா? ஓட்டல் சரவணபவன் P.இராசகோபால்

உ

முருகா

திருமுருக கிருபானந்த வாரியார்

வாழ்க்கை வரலாறு

நாடு

அறிவு இரண்டு வகையினால் வளர்ச்சி பெறுகிறது. ஒன்று பல கலைகள் பயில்வதால். மற்றொன்று பல நாடுகளைச் சுற்றிப் பார்ப்பதால். பழங்காலத்தில் விமானம், புகைவண்டி, கார் முதலிய வசதிகள் கிடையா. அக்காலத்தில் நடந்தே ஊர் ஊராகச் சென்று தமிழ்ப் பணி செய்த ஒளவையார் நாடுகளைப் பற்றி அடியில் வரும் பாடலைப் பாடினார்.

வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க
சோழ வளநாடு சோறுடைத்து - பூழியர்கோன்
தென்னாடு முத்துடைத்து தெண்ணீர் வயல்தொண்டை
நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து

மலைநாடு யானைகளை உடையது. சோழ நாட்டைக் குறிக்க வந்த ஒளவையார் “மேதக்க” என்ற அடைமொழியை இட்டுப் புகழ்கின்றார். “சோழ வளநாடு சோறுடைத்து” என்ற சொற்றொடருக்கு, சோறு என்ற உணவைக் குறிக்கும் என்று பொருள் கொள்வர்.

இப்பொருள் சிறப்புடையதாகாது. காவிரி பாய்வதால் சோழநாடு கன்னலும் செந்நெலும் விளைச்சலை உடையது என்ற கருத்தில் அவ்வாறு கூறுகின்றார்கள். ஒரு நாட்டுக்குச் சோற்றால் மட்டும் பெருமை ஏற்பட்டு விடாது.

சிதம்பரமும், திருவரங்கமும், சுவாமி மலையும், திருவாரூரும், வயலூர் முதலிய திருத்தலங்களும் சோழ நாட்டில் விளங்குகின்றன. “சோறு” என்ற சொல்லுக்கு “முத்தி” என்ற ஒரு பொருள் உண்டு.

“பாதகமே சோறு பற்றியவா தோணோக்கம்” என்ற மாணிக்கவாசகர் திருவாக்கில் ‘சோறு’ என்ற சொல் ‘முத்தி’ என்ற பொருளில் கையாளப்படுவதை அறிக. ஆதலால், சோழ வளநாடு சோறுடைத்து என்ற சொற்றொடருக்கு சோழ நாடு முத்தி நலத்தை வழங்குவது என்று பொருள் படும்.

நவமணிகளில் சிறந்தது முத்து. மற்ற மணிகள் சாணை கொடுத்தால்தான் ஒளி உண்டாகும். முத்து பிறவியிலேயே ஒளியை உடையது. அதுபோல் பிறவியிலேயே ஞானத்தை உடைய பெருமக்கள் அவதரித்த நாடு பாண்டி நாடு. மணி வாசகர், நம்மாழ்வார், ஆண்டாள் முதலிய மகான்கள் அவதரித்தது அந்நாட்டிலன்றோ!

ஒளவையார் தொண்டை நாட்டைக் குறிக்கும்பொழுது கோபுரத்தின் உச்சியில் தங்கக் கலசம் வைப்பதுபோல் தொண்டை நன்னாடு பல சான்றோர்களை உடையது என்று கூறியது, மிகவும் பெருமைக்குரிய நாடு தொண்டை நாடு என்பது போதரும்.

வள்ளியம்மையார் அவதரித்த நாடு தொண்டை நாடு. அன்றிக் கச்சியப்ப சிவாச்சாரிய கவாமிகள், ராமானுஜாச்சாரியார், முதலாழ்வார் மூவர், கூரத்தாழ்வார், சேக்கிழார் பெருமான், கச்சியப்ப முனிவர், பரிமேலழகர், சிவப்பிரகாச கவாமிகள், புகழேந்தி முதலிய பல சான்றோர்கள் இந்த நாட்டில் அவதரித்தார்கள்.

அண்மையில் சர்.சி.பி.ராமசாமி ஐயர், சர்.எஸ்.ராதா கிருஷ்ணன், சர்.ஏ.ரம்சாமி முதலியார், டாக்டர் மு.வரத ராசனார் முதலிய சான்றோர்களும் இந்த நாட்டில் தோன்றினார்கள்.

தொண்டை நாட்டைப் பற்றிச் சொல்ல வந்த சேக்கிழார் பெருமான்

“தீய என்பன கனவிலும் நினைவிலாச் சிந்தைத்
தூய மாந்தர்வாழ் தொண்டைநாட் டியல்புசொல் வரைத்தோ”
என்று கூறுவதனால் தொண்டை நாட்டின் பெருமையை உணர்க.

நகரம்

இத்தகைய வித்தகத் தொண்டை நாட்டில் வேலூருக்கும், காட்பாடிக்கும் இடையில் ஒரு கல் தொலைவில், பாலாற்றங்கரையில் விளங்குகின்ற திருத்தலம் காங்கேய நல்லூர்.

சிவபெருமானுடைய ஆறு நெற்றிக்கண்களில் தோன்றிய ஆறு அருட்பெரும் ஜோதிகள் சிறிது நேரம் கங்கையாற்றில் தவழ்ந்து சரவணப் பொய்கை சேர்ந்து ஆறுமுகத் தெய்வமாக ஆயிற்று. அதனால், அப்பரமபதி காங்கேயன் என்று பேர் பெற்றான். காங்கேயனுக்கு இது நல்ல ஊராக விளங்குவதனால் “காங்கேயநல்லூர்” என்ற பேர் பெற்றது. காங்கேயநல்லூர் என்றாலே வாய் மணக்கும். சில ஊர்களுக்கு எருமைப்பட்டி, மேட்டுப்பட்டி, பள்ளப்பட்டி என்ற பெயர்கள் வரும். இந்த ஊர் முருகன் திருப்பெயரால் அமைந்த சிறப்புடையது.

நல்ல நீர்வளமும், நில வளமும் உடையது. கன்னலும், செந்நெலும், சோலைகளும் சூழ இயற்கை அழகுத் தெய்வம் கொலு வீற்றிருக்கும் இனிய தலமாகும். இத்தலத்திலுள்ள முருகப் பெருமானை நாரத முனிவர் வழிபட்டு நலம் பெற்றார். இந்த ஊரில் இளமுலை நாயகி சமேத காங்கேசர் என்ற சிவாலயமும், சுந்தரவரதராஜப் பெருமாள் திருக்கோயிலும் அழகு செய்கின்றன.

இத்திருத்தலத்தில் பாதி இரவிற்கு மேல் வேதியர்கள் செய்யும் வேத ஒலி மக்களைத் துயில் உணர்த்தும் என்று என் தந்தையார் ஒருமுறை கூறியுள்ளார். அன்பர்கள் பலர் பஜனை கோஷ்டிகளாகச் சென்று வீதிகள் தோறும் தமிழ் முழக்கம் செய்வார்கள்.

இங்கு முருகப் பெருமானுடைய திருக்கோயில் மிகவும் புகழ் பெற்றது. கார்த்திகைதோறும் வேலூரிலிருந்தும் வேற்றூரிலிருந்தும் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் வந்து வழிபாடு செய்கின்றார்கள். ஆடிக் கார்த்திகையில் காவடிகள் பல வந்து காட்சி தரும் மாட்சி கண்களுக்கு விருந்தாக இருக்கும். சுந்தர்சஷ்டி நல்விழாவும், மாசிப் பெரு

விழாவும் சிறப்பாக நடைபெறும்.

சிறிய ஊராக இருப்பினும், அரிய பெரிய நலங்களை உடையது. அந்தணர்கள் வாழ்கின்ற அக்கிரகாரமும், சைவ வேளாண் மக்கள் வாழ்கின்ற வீதியும், செல்வந்தர்கள் வாழ்கின்ற நெடுந் தெருவும் இந்த ஊரை அலங்கரிக்கின்றன. பாலாறு அருகில் ஓடுவதனால் வற்றாத நீர்வளமும், பார் வளமும் மிகுதியாக இருக்கின்றன. செழிப்பான இத்தலத்தை விரும்பாதார் யார்? நல்ல உள்ளம் படைத்தவர்கள் இந்த ஊரில் வாழ்கின்றார்கள். ஊருக்கு நடுவில் முருகன் கோயில் கண்கொள்ளாக் காட்சியாகக் கவின் செய்கின்றது.

பாட்டனார்

காங்கேயநல்லூரில் செங்குந்த வீர சைவ மரபில் சாமியண்ணா என்ற ஒருவர் வாழ்ந்தார். இவர் சிறந்த சிவ பக்தர். ஒருசமயம் பாலாற்றில் நீராடி முடிந்தவுடன் மார்பில் இருந்த சிவலிங்கம் காணாமற் போய்விட்டது. அதைக் கண்டு இவர் மதி கலங்கி, கதி கலங்கி வீட்டிற்கும் போகாமல் ஐம்பத்தைந்து மைல் நடந்து திருவண்ணாமலைக்குச் சென்றார். அப்பொழுது திருவண்ணாமலை ரயில் பாதை இல்லாமலிருந்தது. திருவண்ணாமலையில் தங்கள் குருபீடமாகிய பாணிபாத்திர தேவர் மடத்திற்குச் சென்று குருநாதர் திருவடியில் விழுந்து ஒவென்று கதறியழுதார். குருநாதர் இவருடைய அழுகையைக் கண்டு அஞ்சி “சாமியண்ணா! வீட்டில் யாராவது இறந்து விட்டார்களா?” என்று வினாவினார். இவர், “சுவாமி! மார்பிலிருந்த சிவலிங்கம் நழுவிவிட்டது. அதனால் தண்ணீரும் பருகாமல் ஐம்பத்தைந்து மைல் நடந்து ஓடி வந்தேன்” என்றார்.

குருநாதன் புன்னகை செய்து வேறு ஆதம்லிங்கம் கொடுத்துப் பூசிக்கவும், புசிக்கவும் செய்தார். இதனால், அவருடைய சிவபக்தி புலனாகின்றது.

சாமியண்ணா என்ற இவர், வாழ்நாளில் விளையாட்டுக்கும் பொய் சொன்னதில்லையாம். இவர் ஆண்டு தோறும் கார்த்திகை மாதம் வரும் திருக்கார்த்திகை விழா

19 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

விற்குக் கட்டமுது எடுத்துக் கொண்டு ஐம்பத்தைந்து மைல் நடந்து சென்று உண்ணாமலையம்மையாரையும், அண்ணாமலை அண்ணலையும் சேவிப்பார். மலை வலம் வருவார்.

ஒரு வருடம் சாமியண்ணா காங்கேயநல்லூரிலிருந்து சில அன்பர்கள் தொடர்ந்துவர நடந்து சென்று அண்ணாமலையை அடைந்தார். வேலூரிலும் அதன் சுற்றுப்புறங்களிலும் காலரா நோய் இருந்தது. திருவண்ணாமலையின் எல்லையில் அம்மை குத்தும் சாவடி வைத்து யாத்ரீகர்களைத் தடுத்து நிறுத்திக் காலரா ஊசி போட்டு ஊருக்குள்ளே அனுமதித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

சுகாதார இலாகா அதிகாரி இவர்களைப் பார்த்து “நீ எந்த ஊர்? நீ எந்த ஊர்?” என்று ஒவ்வொருவரையும் கேட்டார்.

சாமியண்ணாவுடன் வந்த அன்பர்கள் “நான் குடியாத்தம்” என்றும், “நான் அரக்கோணம்” என்றும், “நான் சித்தூர்” என்றும் பொய் சொல்லி ஊசி போட்டுக் கொண்டு ஊருக்குள் சென்றார்கள்.

இவர் “நான் வேலூர் பக்கம் காங்கேயநல்லூர்” என்றார்.

“அங்குக் காலரா இருக்கிறதா?”

“ஆம். இருக்கின்றது.”

அதிகாரி, “உனக்கு உள்ளே போக அனுமதி இல்லை. ஊருக்குத் திரும்பிப் போ” என்று கூறி விட்டார். இவர் ஆண்டுதோறும் செய்யும் திருக்கார்த்திகைத் தீப தெரிசனம் கிட்டவில்லையே என்று வருத்தத்துடன் ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்றார்.

விழா முடிந்த பின் காங்கேயநல்லூர் அன்பர்கள் திருவண்ணாமலையிலிருந்து ஊருக்குச் சென்றவர்கள் இவரைக் கண்டு இவரை விவரம் தெரியாதவர் என்று எண்ணிக் கொண்டு, “என்ன! சாமியண்ணா! நாங்களெல்

லாம் வேறு வேறு ஊர்களின் பெயர்களைச் சொல்லி ஊருக்குள் சென்று அண்ணாமலையாரைத் தெரிசித்தோமே. எங்களைப் பார்த்தாவது நீர் வேறு ஊர் சொல்லி அருணாசலத்திற்குள் சென்றிருக்கலாமே? வீணே ஐம்பத்தைந்து மைல் நடந்து வந்து சுவாமி தெரிசனம் செய்யாமல் திரும்பி விட்டீரே! இது என்ன அறிவுடைமை?" என்று கேட்டார்கள். இதற்குச் சாமியண்ணா சொன்ன பதில், "பொய் சொல்லி இறைவனைக் கும்பிட வேண்டிய அவசியமில்லை" என்பதாகும். இத்தகைய சத்தியமனம் படைத்தவர் சாமியண்ணா.

தந்தையார்

சாமியண்ணாவின் வாழ்க்கைத் துணைவி தஞ்சம்மாள். இவர்களுடைய நான்காவது புதல்வராகப் பிறந்தவர் என் தந்தையார். வீர சைவ மரபிற்கேற்ப என் தந்தையாருக்கு மல்லையா என்று பேர் சூட்டப் பெற்றது. என் தந்தையார் இசையிலும், இயலிலும் வல்லவர்.

தஞ்சம்மாள் தினந்தோறும் விடியற்காலை மூன்று மணிக்கு எழுந்து பாலாற்றில் நீராடி முருகன் கோயிலை மூன்று முறை வலம் வந்து வீட்டிற்கு முன் சாணம் தெளித்து இறை வழிபாடு செய்வாராம். அவருடைய தவப்பயனாய் வந்த தந்தையார் கிராமங்கள்தோறும் சென்று கதா காலட்சேபம் செய்து வந்ததால் மல்லைய தாசர் என்று மக்கள் அழைக்கத் தொடங்கினார்கள்.

தந்தையார் கணீர் என்ற வெண்கல சாரீரமும், நல்ல உடல் வலிமையும் படைத்தவர். ஒலி பரப்பும் கருவி இல்லாத அந்தக் காலத்தில் அவர் விரிவுரை செய்தார். அவருடைய கம்பீரமான குரல் நெடுந்தூரம் கேட்கும். மகாபாரதம், கந்தபுராணம், இராமாயணம் முதலிய நூல்களை ஆங்காங்கு தொடர் விரிவுரையாகச் செய்து மக்களிடே பக்திப் பயிரை வளர்த்து வந்தார். இதற்குமேல் அவரிடத்தில் ஒழுக்கம் உயிர்நாடியாக வேருன்றி இருந்தது.

பிதா அவர்கள் விரிவுரை இயற்றும்பொழுது நவரசங்களும் களிநடம் புரியும். சோக ரசம் வரும் பொழுது

21 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

அவருடைய கண்களில் கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருக்கெடுத்து ஓடும். அவரால் புலாலை வெறுத்துச் சைவமான குடும்பங்கள் பல. காங்கேய நல்லூரில் திருப்புகழ்ச் சபை என்ற சங்கத்தை நிறுவி பல மாணவர்களுக்குத் திருப்புகழை ஓதுவித்தார்.

ராஜகோபுரத் திருப்பணி

காங்கேயநல்லூர் முருகப் பெருமானுடைய திருக் கோயிலில் இராஜகோபுரத் திருப்பணி செய்ய வேண்டுமென்று என் தந்தையார் எண்ணினார். முருகனிடம் திருவுளச்சீட்டு போட்டு உத்தரவு கிடைத்தது. ஐந்து லட்சம் செங்கல் தயார் பண்ணினார். மூன்று ஆண்டுகள் பொருளாதாரமின்றித் திருப்பணி தொடங்கப்படவில்லை.

என் தந்தையார் நெடுங்காலத்துக்குப் பிறகு மதுரைத் திருப்புகழ்ச்சாமி என்று அழைக்கப்படுகின்ற ப்ரம்மஜீலோகநாத ஐயர் அவர்களைக் குருநாதராகப் பெற்றார். அவரிடத்தில் என் பிதாவிற்கு அளவற்ற பக்தி இருந்தது. அவரிடம், சடக்கர மந்திர உபதேசம் பெற்றுக் கொண்டார்.

மதுரைத் திருப்புகழ்ச் சுவாமி

ஒரு சமயம் மதுரைத் திருப்புகழ்ச் சுவாமிகள் திருவண்ணாமலைக்குக் கார்த்திகைப் பெருவிழாவில் திருப்புகழ்க் கோஷ்டி செய்ய எழுந்தருளினார். அவரைக் காங்கேயநல்லூருக்கு அழைத்து வந்து, வந்தனை, வழிபாடுகள் செய்தனர். ஆர்க்காட்டுக்கருகில் என் தமக்கையாரும் அவர் கணவனாரும் தங்கள் ஊராகிய திமிரிக்கு அழைத்துச் சென்று விரிவுரை செய்வித்தார்கள். மறுநாள் காலை சுவாமிக்குப் பாதபூஜை செய்து பழங்கள் நிறைந்த தட்டில் ஐம்பது ரூபாய் வைத்துப் பாத காணிக்கையாகத் தந்தார்கள். சுவாமிகள் சிறிது கோபத்துடன் பின்புறமாக நின்று கொண்டிருந்த என் தந்தையாரை நோக்கி “எனக்கு ஏன் பணம்?” என்று கேட்டு முறைத்துப் பார்த்தார். அப்பொழுது சிறுவனாகிய நானும் அருகில் நின்று கொண்டிருந்தேன்.

என் தந்தையார் கண்களில் தாரை தாரையாக நீர் பெருக்கிக் கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்டவுடன் சுவாமிகள் கோபம் தணிந்து சாந்தமாக, “ஏன் அழுகின்றாய்?” என்று கேட்டார். என் தந்தையார் “என்னுடைய கமலாட்சி என்ற இரண்டாவது புதல்வியைத் தருமலிங்கம் என்ற இவருக்கு மூன்றாந் தாரமாகத் திருமணம் செய்து கொடுத்தேன். திருமணமாகிப் பதினேழு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இவர்கள் காசி, இராமேசுவரம் போய் வந்தார்கள். மாதந்தோறும் செவ்வாய்க்கிழமையன்று திருவண்ணாமலை சென்று மலைவலம் வந்து வழிபாடு செய்கின்றார்கள். புத்திர பாக்கியம் அமையவில்லை. அதுதான் எனக்குப் பெரும் கவலை” என்று கூறினார்.

உடனே, சுவாமிகள் ஆவேசம் வந்தவரைப்போல் தட்டிலிருந்த வாழைப் பழங்களில் இரண்டை எடுத்து என் தமக்கையார் கையில் கொடுத்து “அம்மா! ஒரு பழத்தை நீயும், மற்றொரு பழத்தை உன் கணவனாரும் சாப்பிடுங்கள். இந்த மாதம் விலக்கம் வரும். அடுத்த மாதம் உன் மணி வயிறு வாய்க்கும். ஆண் குழந்தை பிறக்கும். அடுத்த கார்த்திகை விழாவிற்கு நான் திருவண்ணாமலைக்கு வரும்போது நீ குழந்தையுடன் வருக” என்று கூறிவிட்டு விடைபெற்றுச் சென்றார். இந்த நிகழ்ச்சி நிகழ்ந்தது கார்த்திகை மாதம். சுவாமிகள் புனித வாக்கின்படி என் தமக்கையார் மார்கழி மாதம் கருவுற்றுப் புரட்டாசி மாதம் ஆண் குழந்தையைப் பெற்றார். கார்த்திகை மாதத்தில் திருவண்ணாமலைக்குப் போய்த் தாங்கள் கடையுள்ள சத்திரத்தில் சுவாமிகளை அழைத்துப் பாதபூஜை செய்து குழந்தையைச் சுவாமியின் திருவடியில் இட்டார்கள். சுவாமிகள் ஆசி கூறி, “அம்மா! இவனுக்குத் தம்பியும் பிறப்பான்” என்று ஆசி கூறினார்.

இராஜகோபுரத் திருப்பணியை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று எண்ணிய என் தந்தையார் பங்குனி மாதம் என்னை அழைத்துக்கொண்டு மதுரைக்குச் சென்று திருப்புகழ்ச் சுவாமிகளை வணங்கி “சுவாமி! அடியேன் மிகவும் ஏழை; பெரிய குடும்பஸ்தன். முருகன் கோயில் ராஜகோபுரத்

23 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

திருப்பணி தொடங்கிப் பொருளின்றித் தடைபட்டு நிற்கின்றது. செட்டி நாட்டில் சென்று விரிவுரை செய்து திருப்பணி செய்யக் கருதுகிறேன். தங்களுக்குத் தெரிந்த நகர தனவணிகர்களுக்குப் பரிந்துரைக் கடிதம் தருக” என்று கேட்டார்.

சுவாமிகள் புன்முறுவல் பூத்து, “ஒரு ரூபாய் மூலதனமாக வைத்துக்கொண்டு திருப்பணியைத் தொடங்கு. உன் ஊருக்கருகிலிருந்தே அதற்குரிய பணம் வந்து சேரும். ராஜ கோபுரத் திருப்பணி ஆறு மாதத்தில் முற்றுப் பெறும். திருப்பணி நடக்கும் பொழுது ஒரு உயிர்ச்சேதம் வரும். அப்பொழுது இந்தத் திருநீற்றை எடுத்து இடுக” என்று கூறி ஒரு திருநீற்றுப் பையை அளித்தார்.

என் தந்தையாருக்குக் குருநாதன் வாக்கு என்றால் வேத வாக்கு என்ற நம்பிக்கை உண்டு. என்னை அழைத்துக் கொண்டு ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்றார். சித்திரை மாதம் பதினான்காம் தேதி கால்கோள் விழா செய்தார். நாற்பது நாளில் கோபுரம் கட்டிட வேலை முடிவு பெற்றது. ஐப்பசி மாதம் பூச்சு வேலை செய்யும்பொழுது கோபுரத்தின் உச்சியிலிருந்து என் தம்பி ஸீசைலவாசன் நழுவி விழுந்து விட்டான். அதைக் கண்டு ஊரே கலங்கி அழுதது. என் தந்தையார் முருகா! முருகா! என்று கதறி சுவாமிகள் கொடுத்த திருநீற்றை எடுத்துச் சடக்கர மந்திரம் சொல்லிப் பூசினார். என் தம்பி மூர்ச்சை தெளிந்து சுகமுற்றான். பின்னர், மூன்று மாதத்தில் இராஜகோபுரத் திருப்பணி முற்றியது. 1933ல் மதுரை சுவாமிகளை அழைத்து அவருடைய சீரிய தலைமையில் மகா கும்பாபிஷேகம் செய்வித்தார். முருகன் கோயிலில் நூதனமாக அருணகிரி நாதர் திருவுருவத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தார்.

தாயார்

என்னை ஈன்ற அன்னையார் மிகுந்த தரும குணம் படைத்தவர். அவருடைய திருநாமம் கனகவல்லி அம்மையார். பெயருக்கேற்றபடி தங்கம் போன்ற உள்ளம் படைத்தவர். கற்பென்னும் வெற்பில் நின்று இல்லறமாகிய

நல்லறத்தை நாளும் இனிமையுடன் நடத்தினார். பசி என்று வந்தவருக்கு அள்ளிக் கொடுக்கும் உள்ளன்பு உடையவர். என் தாயார் யாரிடத்திலும் கோபமாகப் பேசி நான் பார்த்ததேயில்லை. பொறுமையின் பொக்கிஷம். வீட்டு வேலைகள் அத்தனையும் தாம் ஒருவரே செய்து விருந்தோம்பித் திருந்திய வாழ்வு வாழ்ந்தார். போதுமான கல்விஞானம் பெற்றிருந்தார். நான் இளமையில் பலப்பல நுண்ணிய கருத்துக்களை என் தாயாரிடம் தெரிந்து கொண்டேன்.

ஒருநாள் நான் சின்னஞ்சிறுவனாக இருந்தபொழுது உடையை மடக்கிக் கொண்டு நிலத்தில் அமர்ந்தேன். என் தாயார் என்னைப் பார்த்து, “நிலம் அழுக்காக இருப்ப தானால் உடையை மடக்கிக் கொண்டு உட்காருகின்றாய். சிறு குழந்தையாகிய நீ அழுக்குத் தரையில் அமரக் கூசுகின்றாய். உள்ளத்திலே ஆசா பாசங்களான அழுக்குகள் இருந்தால் அந்த அழுக்குப் படிந்த உள்ளத்திலே இறைவன் இருக்கக் கூசுவான். ஆகவே, நீ உள்ளம் தூயவனாக இருக்க வேண்டும்” என்று கூறினார். சின்னஞ்சிறு பருவத்திலே என் அன்னை கூறிய அந்த நன்னலம் மிகுந்த சொன்னலம் பசுமரத்தாணிபோல் இன்றும் பதிந்து கிடக்கின்றது.

குடும்பம்

என்னுடன் பிறந்தவர்கள்:

1. ஜீவாட்சி அம்மாள்
2. கமலாட்சி அம்மாள்
3. மதுகுதன சிவம்
4. கிருபானந்தவாரி
5. உமாமகேசுவரி
6. ஸ்ரீசைலவாசன்
7. திருமாமணாளசிவம்

25 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

8. சச்சிதானந்தசிவம்

9. மயூரநாத சிவம்

10. கேதாரீஸ்வரி

11. திருப்புகழ்மணி

ஏகாதச உருத்திரர்கள் போல் பதினொருவர்.

என் பிறப்பு

பராபவ ஆண்டு ஆவணித் திங்கள் ஒன்பதாம் நாள் (1906) சஷ்டி திதி சுவாதி நட்சத்திரத்தில் நான் பிறந்தேன். நாம நட்சத்திர எழுத்து “ரு”. அதனால் என் தந்தையார் எனக்கு நாம நட்சத்திரப் பேராகக் “கிருபானந்தவாரி” என்று தொட்டிலில் இட்டுப் பெயர் சூட்டினார்.

			மாந்தி குரு
சனி	இராசி	ல ராகு புதன் செவ்	
கேது		சூரியன்	
		சந்திரன்	சுக்கிரன்

சனி			சூரி கேது
செவ்	நவாம்சை		சுக்
சந் புதன் குரு			
ல ராகு	மாந்தி		

ஜனன காலத்தில் இராகு திசை இருப்பு வருஷாதி 12-2-12-63.

இளமைப் பருவம்

எனக்கு மூன்று வயது முடிகின்றபோதே என் தந்தையார் எழுத்து அறிவித்தார். ஐந்து வயது நிரம்பிய போதே நூல்களை எடுத்து நானே படிக்கத் தொடங்கினேன். என் பிதா என்னைப் பள்ளிக்கு அனுப்பினால்

குணநலன்கள் அமையா என்று கருதி வீட்டில் வைத்தே இன்ன இன்ன பாடங்கள் இன்ன இன்ன நேரத்தில் படிக்க வேண்டுமென்று வரையறை செய்து எனக்குப் பாடம் சொல்லுவார்.

அதிகாலை அவர் எழுந்து பிடில் வாசிக்கத் தொடங்குவார். அந்த ஒலியைக் கேட்டு நானும், என் தமையனாரும் எழுந்து கைகால்களை அலம்பிக் கொண்டு அவருக்கு முன்னே உட்கார்ந்து கொள்வோம். ஒரு மணி நேரம் இசைப்பயிற்சி தருவார். காலை ஏழு மணிக்கு மேல் நன்னூல் முதலிய இலக்கணங்களைக் கற்பிப்பார். நண்பகலில் உணவுக்குப் பின் தேவாரம், திருப்புகழ், சரித்திரக் கீர்த்தனைகள் முதலியவற்றை அவர் கையால் எழுதிக் கொடுத்து மனப்பாடம் செய்து ஒப்புவிக்க வேண்டுமென்று கட்டளையிடுவார். இரவு நேரத்தில் சரித்திரப் பாடங்களைச் சொல்லிக் கொடுப்பார்.

இவ்வாறு, இளமையில் துள்ளித் துடித்து விளையாடுகின்ற காலத்தில் பள்ளிக்கு அனுப்பாமலும், விளையாட விடாமலும் ஒரு கண நேரமும் வீணடிக்காமலும் கலைப்பயிற்சியிலேயே எங்களை வளர்த்தார்.

எனக்குப் பத்து அல்லது பன்னிரண்டு வயது நிரம்பிய போதே பதினாயிரம் பாடல்கள் மனப்பாடம் ஆகிவிட்டது. அதுதான் என் வாழ்நாளில் அமைந்த பெருஞ்செல்வம். தந்தையார் கல்வி கற்பித்ததோடு நில்லாமல் ஒழுக்கநெறியை அதிகமாக உணர்த்தினார்.

எனக்கு எட்டு அல்லது ஒன்பது ஆண்டிலேயே வெண்பாப் பாடுகின்ற ஆற்றல் அமைந்தது. “புலவருக்கு வெண்பா புலி” என்று கூறுவர். கடினமான வெண்பா பாடுகின்ற ஆற்றல் அமைந்ததனால் விருத்தம் முதலான பாடல்கள் சரளமாக இயற்றத் தொடங்கினேன். இளமைத் துடிப்பினால் அஷ்டநாக பந்தம், மயில் பந்தம், வேல் பந்தம், சிவலிங்க பந்தம் முதலிய சித்திரக் கவிகளையும் பாடி மகிழ்வேன். என்னிடத்தில் எவ்வித தீய பழக்கங்களும் அணுக விடாமல் தந்தையார் எச்சரிக்கையாகப் பாதுகாத்து

27 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

வந்தார். எங்களுக்குப் பாடம் சொல்லுவதிலேயே அவ்ருடைய நேரத்தை அதிகம் செலவழித்தார்.

பொன் வேலை செய்யும் ஆசாரி பொன்னைத் தட்டி ராவி இழுத்து அணிகலமாகச் செய்வது போல் தந்தையார் எங்களைத் தண்டித்தும், கண்டித்தும் கலை நலத்தை அளித்து வந்தார். இளமையிலேயே சிறிய கூட்டங்களில் என்னை விரிவுரை செய்யுமாறு செய்தார். “குலவித்தை கல்லாமல் பாகம் படும்” என்பது போல் தந்தையார் செய்யும் விரிவுரைகளைக் கேட்டுக் கேட்டே எனக்குப் பாதி வித்தை படிக்காமலேயே எய்தியது.

பிரசங்கம் செய்வது கடினமான தொழில் என்று கருதி என் தந்தையார் ஒருமுறை நவராத்திரி விழாவில் என்னை மைசூருக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்று வீணை சேஷண்ணாவிடம் முப்பது ரூபா விலையில் ஒரு வீணை வாங்கிக் கொடுத்தார். பின்னர், சென்னையில் நாட்டுப் பிள்ளையார் கோயில் தெருவில் வசிக்கும் ஓர் ஆசிரியரிடம் சில மாதங்கள் வீணை கற்றுக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்தார்.

என் தந்தையார் தாம் விரிவுரைக்குச் செல்லும் ஊர்களுக்கு என்னையும் அழைத்துக் கொண்டுபோய் தாம் செய்யும் விரிவுரைகளை என்னைக் கவனமாகக் கேட்குமாறு செய்தார். சிறிது காலத்திற்குப் பின் அவருக்கு நான் பின்பாட்டுப் பாடிக் கொண்டிருந்தேன். அவர் புராணப் பிரசங்கம் செய்யும்பொழுது கையேடு வாசிப்பேன்.

தீட்சை

எனக்கு ஐந்து வயதிலேயே எங்கள் வீரசைவக் குலநெறிப்படி திருவண்ணாமலை பாணிபாத்திர தேவர் மடத்தில் சிவலிங்க தாரணம் செய்விக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு தந்தையார் சடக்கர மந்திரம் உபதேசித்தார்.

பின்னர், மதுரைத் திருப்புகழ்ச் சுவாமிகள் காங்கேய நல்லூருக்கு எழுந்தருளியிருந்த பொழுது, அன்று அருணகிரி

நாதருடைய ஆராதனை விழா. முருகன் ஆலயத்தில் வைத்து குக்கும் சடக்கர மந்திரத்தை உபதேசித்து அருளினார்.

நீண்ட நாளைக்குப் பிறகு திருஞானசம்பந்தர் இறை யுடன் கலந்த பெருமணநல்லூர் என்னும் ஆச்சாள் புரத்திலே மகா சிவராத்திரியன்று, பழநி சைவ சித்தாந்த சரபம் சிவத்திரு ஈசான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் குண்டமண்டலங்கள் இட்டுச் சிவாகம விதிப்படி எனக்கு நிர்வாண தீட்சை செய்தருளினார். அப்பொழுது எனக்கு 'வாம தேவ சிவம்' என்ற தீட்சாநாமம் கொடுக்கப்பட்டது.

பழநி ஈசான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் சிவாகமங்களில் வல்லுநர். சைவ சித்தாந்த நூல்களின் கரை கண்டவர். சீலமும், சைவக் கோலமும் உடையவர். அடியேனிடத்தில் அன்பு கொண்டிருந்தார்.

திருமணம்

எனக்குப் பத்தொன்பது வயது நிரம்பிய பொழுது தாய் மாமா திரு. வே.சிவகுரு முதலியாருடைய புதல்வி அமிர்த லட்சுமியை வாழ்க்கைத் துணைவியாகத் திருமணம் செய்விக்கப்பட்டது.

நான் பத்தொன்பது வயதிலிருந்தே சென்னையில் வீணை கற்றுக் கொண்டிருந்தபொழுது அப்பாவிட்குத் தெரியாமல் பிரசங்கம் செய்யத் தொடங்கினேன்.

என் தந்தையாச் காங்கேயநல்லூரில் ராஜகோபுரம் கட்டியதில் ஐயாயிரம் ரூபாய் கடன்பட்டிருந்தார். சென்னையில் தாய் மாமா வீட்டில் நான் தங்கியிருந்த பொழுது விரிவுரை மூலம் வரும் பணத்தைக் கொண்டு தந்தையார் பட்டிருந்த கடனை அடைத்தேன்.

என் தந்தை நான் வீணையில் வல்லவனாக வேண்டு மென்று கருதினார்.

பர்மா பயணம்

தந்தையார் இருமுறை கப்பலில் பர்மாவுக்குச் சென்றார். நானும் அவருடன் சென்றேன். அங்கே தந்தை பல விரிவுரைகள் புரிந்தார் நான் பின்னணியாகப் பாடுவேன். தொலையில் இருப்பவர்கள் யாரோ ஒரு பெண் குழந்தை பாடுகின்றது என எண்ணிக் கொள்வார்களாம். அப்பொழுது என்னுடைய குரல் கிளாரினெட் மாதிரி மென்மையாகவும், இனிமையாகவும் இருக்கும். பர்மாவிலுள்ள வளங்களையும், புத்தர் கோயில்களையும் கண்டு களித்தேன்.

வீணைப் பயிற்சி

எனக்கு வயது இருபத்திமூன்று. சென்னையில் பள்ளித் தெருவில் (ஆனைகவுனி) ப்ரம்மஸ் தென்மடம் வரதாச் சாரியாரிடம் என்னை வீணை கற்குமாறு தந்தையார் ஏற்பாடு செய்தார். நான் தினந்தோறும் காலை பதினோரு மணிக்கு உணவு செய்து விட்டு வீணையைத் தூக்கித் தோள்மேல் வைத்துக் கொண்டு சிந்தாதிரிப்பேட்டை யிலிருந்து பீபிள்ஸ் பார்க்கு ஆனைகவுனி வழியாக வீணை ஆசிரியர் வீட்டிற்குப் போவேன். போனவுடன் ஆசிரியரை அஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்வேன். சங்கீதத்தில் கரை கண்டவராகிய அவர் வீணை கற்பித்து வந்தார். நான் பாடம் முடிந்தவுடன் மீண்டும் அவரை அஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்வேன். ஒருநாள் ஆசிரியர் என்னைப் பார்த்து “ஏன் இரண்டு முறை வணங்குகின்றாய்?” என்று கேட்டார்.

“காபி பலமுறை குடிக்கிறார்களே! பெரியவர்களை எத்தனைமுறை வணங்கினால் என்ன?” என்று பதில் சொன்னேன்.

ஒருநாள் ஒருவருடைய பாட்டுக் கச்சேரிக்கு நான் போய் வந்தேன். ஆசிரியர் “எங்கே போயிருந்தாய்?” என்று கேட்டார். நான் “பாட்டுக் கச்சேரிக்குப் போய் வந்தேன்” என்று சொன்னேன். அவர் கண்ட சங்கீதங்

களையெல்லாம் கேட்கக் கூடாது. நான் போடுகின்ற அஸ்திவாரம் நிலைகுலைந்து விடும்” என்றார்.

நான் “எந்தக் கச்சேரியைக் கேட்க வேண்டும்?” என்று கேட்டேன். அவர், “அருகில் ஜலதரங்கம் இரமணய்ய செட்டியார் வீட்டில் வெள்ளிக்கிழமைதோறும் மாலையில் வீணை தனம்மா வீணை வாசிக்கின்றார்கள். அதனைத் தொடர்ந்து கேள். உனக்கு இசை ஞானம் வளர்ச்சி அடையும்” என்று கட்டளையிட்டார். அதுபடியே இரமணய்ய செட்டியார் வீட்டுக்குப் போய் தனம்மாவுடைய வீணைக் கச்சேரியைக் கேட்டு வந்தேன். அங்கு மிகப் பிரபலமான இசைவாணர்கள் பலாப்பழத்தில் ஈ மொய்ப்பதுபோல் தனம்மாவுடைய வீணையிலிருந்து புறப்படும் வாண வேடிக்கை போன்ற நாதவினோதங்களைக் கேட்டு “ஆஹா! ஊஹு!” என்று ஆடி அசைந்து ரசிப்பார்கள். நான் வீணையை நன்கு ரசிக்காமல் ரசிக்கின்றவர்களின் சேட்டைகளைக் கண்டே ரசித்துக் கொண்டிருப்பேன். தனம்மா ஒருநாள் பேகடர் ராகத்தை வீணையில் வாசித்த நாதகீதம் இன்னும் என் செவியில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

வீணை பயிலும் நேரம் போக மற்ற நேரங்களில் சதா தமிழ் நூல்களைப் படித்துக் கொண்டேயிருப்பேன். சில சமயம் வீணையைத் தூக்கிக் கொண்டு கடற்கரைக்குப் போய் ஏகாந்தமான இடத்தில் அமர்ந்து வீணை சாதனை செய்வேன்.

மூன்று அல்லது நான்கு ஆண்டுகளுக்குப் பின் என் தந்தையார் “வீணை கற்றுக் கொண்டது போதும்; ஊருக்கு வந்து விடு” என்று கடிதம் எழுதியிருந்தார். நான் எப்பொழுதும் தந்தையார் சொல்லைத் தட்டியதில்லை. தந்தையார் வாக்கினை வேதவாக்காக எண்ணுபவன். குரு காணிக்கையாக ஏதாவது தர வேண்டுமெயென எண்ணித் தந்தையாருக்குக் கடிதம் எழுதினேன். தந்தையார் தமக்கு எங்கோ பிரசங்கத்தில் வந்த இரண்டு குண்டஞ்சி எட்டு முழ வேட்டிகளை அனுப்பினார். எனக்குக் குருநாதருக்கு நினைவுச் சின்னமாகத் தரவேண்டுமென்ற ஆர்வம். என் கையில் பணம் ஏது? நான் இருந்த வீட்டுக்கு எதிரில்

31 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

முருகன் கோவில் இருந்தது. அங்கு போய் தினந்தோறும் வழிபடுவேன். குரு காணிக்கை கொடுக்க முடியவில்லையே! முருகா! என்று கண்ணீர் சிந்தினேன்.

மறுநாள் புரசைவாக்கத்தில் ஒரு வீட்டு விசேட நிகழ்ச்சிக்கு என்னை விரிவுரை செய்ய அழைத்துச் சென்றார்கள். சம்பாவனையாக நாற்பது ரூபாய் தந்தார்கள். எனக்கு அது புதையல் எடுத்ததுபோல் இருந்தது. நேரே ராமபாணம் புறப்பட்டதுபோல் சைனா பஜாரிலுள்ள தங்கப் பவுன் கிடைக்கும் கடைக்குப் போனேன். அப் பொழுது பவுன் பதின்மூன்று ரூபாய் இரண்டணா. நாற்பது ரூபாய்க்கு மூன்று பவுன்கள் வாங்கினேன். மிகுதி சில்லரையும் கிடைத்தன. அங்கேயே இரண்டரை பவுனில் கைக்குத் தங்கச் சங்கிலியும், அரைபவுனில் இராமர் பட்டாபிஷேக டாலரும் செய்வித்தேன். என் மாமா மூன்று ரூபாய் கொடுத்தார். அதற்குப் பாதாம் பருப்பு, முந்திரிப் பருப்பு, திராட்சை, வாழைப்பழம், வெற்றிலைப் பாக்கு இவைகளை வாங்கிக் கொண்டு குருநாதர் வீட்டுக்குப் போய் ஒரு தட்டில் எல்லாவற்றையும் வைத்து வேட்டி யுடன், தங்கச் சங்கிலியையும் வைத்து அவரது திருவடியில் வீழ்ந்து வணங்கினேன்.

அவர் சற்றுத் திகைப்புடன் “இது என்ன?” என்று கேட்டார்.

“பிதா என்னை ஊருக்கு வருமாறு கட்டளை பிறப்பித் திருக்கின்றார். நான் ஏழை; தங்களுக்கு அதிகம் தர ஆற்றல் இல்லாதவன். இந்தச் சிறு காணிக்கையை ஏற்றுக் கொண்டு என்னை ஆசீர்வதியுங்கள்” என்று கண்ணீர் சிந்திக் கொண்டே தழுதழுத்த குரலில் கூறினேன்.

அவர் அங்கவஸ்திரத்தால் தம் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு “நீ உத்தமமான பிள்ளை. உனக்குத் தெய்வம் துணை செய்யும். செளக்கியமாகப் பேர்ய் வா; சென்னைக்கு வரும்போது என்னை வந்து பார்” என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார்.

“சுவாமி! நான் நன்றாகச் சம்பாதிக்கின்ற பொழுது

தங்களுக்கு நிறைய தருவேன்” என்று கூறினேன். ஆனால், நான் சம்பாதிக்கின்றபொழுது அவர் மறைந்து விட்டார். அவருடைய மறைவு இசை உலகிற்குப் பேரிழப்பாகும்.

சென்னை வாசம்

காங்கேயநல்லூரில் இருந்த நான் சென்னையில் சொற்பொழிவுக்காக அடிக்கடி வந்து போய்க் கொண்டிருந்தேன். பின்னர் சென்னையில் மிகுதியான சொற்பொழிவு செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டதனால் சென்னையிலேயே குடியிருக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. சென்னையில் வெகு சீக்கிரமாக என்னுடைய சொற்பொழிவின் வேகம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. காட்டுத் தீயைப்போல் என் சொற்பொழிவின் திறம் பரவியது.

சென்னையில் என்னுடைய விரிவுரை நிகழாத சங்கங்களோ, பேட்டைகளோ, தெருக்களோ இல்லை. அப்பொழுது என் இளமைத் துடிப்பால் நான்கு அல்லது ஐந்து மணி நேரம் இடியுடன் கூடிய மழைபோல் சொற்பொழிவு செய்வேன். சென்னை சிந்தாதிரிப்பேட்டையில் “சூரில் கிரியில் கதிர்வேல் எறிந்தவன் தொண்டர் குழாம்” என்ற ஒரு சங்கம் நிறுவப் பெற்றது. அந்தச் சங்கத்தின் சார்பில் சிந்தாதிரிப்பேட்டையில் நுண்ழவுக் கட்டணத்துடன் மாதந்தோறும் கடைசி சனி ஞாயிறுகளில் திருப்புகழ்த் தத்துவார்த்தப் பிரசங்கம் செய்து வந்தேன். பாம்பன் சுவாமிகளுடைய சீடர் அத்தியாச்சிரமி பாலசுந்தர சுவாமிகளுடைய தலைமையில் அச்சங்கம் நடைபெற்றது. அதன் நிறைவு விழாவின்போது மதுரையிலிருந்து திருப்புகழ்ச் சுவாமிகள் வந்து ஆசியுரை வழங்கினார். அப்பொழுது பொன்னாலாகிய கௌரி சங்கர் ருத்திராட்ச கண்டிகையும், யாளி முகத் தோடாவும், தங்க டாலரும் பரிசுகளாக எனக்கு வழங்கினார்கள்.

பாம்பன் சுவாமிகள் சந்திப்பு

தென்மடம் வரதாச்சாரியாரிடம் நான் வீணை பயின்று கொண்டிருந்த பொழுது மாலை அனுஷ்டானம் செய்யும்

33 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

பொருட்டுக் காவாந்தண்டலம் அன்பர்களுடைய இல்லத் திற்குச் சென்றிருந்தேன். அனுஷ்டானம் முடித்துக் கொண்டேன். பாம்பன் சுவாமிகளின் அருளுக்கு மிகவும் உரிய அந்த வீட்டு அம்மையார் என்னைப் பார்த்து “இங்கு ஒரு மகான் இருக்கின்றார். நாங்கள் அவரைத் தெரிசிக்கப் போகின்றோம். நீங்களும் வாருங்கள்” என்று என்னை அழைத்தார்கள். என்னுடைய பண்டைத் தவத்தினால் நான் அவர்களுடன் சென்றேன்.

நம்புல்லையர் தெருவில் மேல் மாடியில் ஒரு கீற்றுக் கொட்டகையில் பரமஞான தபோநிதியாகிய பாம்பன் சுவாமிகள் ஒரு கட்டிலில் வீற்றிருந்தார்கள். நெற்றியில் திருவெண்ணீறும், கழுத்தில் உருத்திராட்ச கண்டிகையும், கண்களில் ஞான ஒளியும், முகத்தில் திருவருள் விலாசமும் விளங்க அந்த மகான் இருந்த காட்சி கயிலைமலைச் சாரலில் உபமன்யு முனிவர் இருந்ததுபோல் எனக்குக் காட்சியளித்தது. அவர்கள் முருகப் பெருமானைக் கனவிலும் நனவிலும் தெரிசித்தவர்கள்.

பாம்பன் சுவாமிகளை யாரும் எளிதாகத் தெரிசிக்க முடியாது. அவர் பல காலம் மாடிப்படியை இடித்துவிட்டு மாடியிலேயே யாருடைய தொடர்பும் இன்றித் தவநெறியில் நின்றார்கள். நான் சுவாமிகளைச் சந்தித்த பொழுது சுவாமிகள் “அசோக சால வாசம்” என்ற நூலை அரங்கேற்றம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அங்குப் பெரும் புலவர்களாக இருபது அல்லது இருபத்தைந்து பேர் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

அசோகன் வாழ்ந்த ஊரிலே தீமையே இல்லாமல் போய்விட்டது என்ற பொருள்படும் ஒரு கவியைக் கூறி அதற்கு விளக்கம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அக் காலத்தில் சென்னையில் பெரிய விரிவுரையாளராக விளங்கிய ராஜா தங்கவேல் பிள்ளை எதிரில் பயபக்தியுடன் இருந்து கை கட்டி வாய் பொத்தித் தலை அசைத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

சுவாமிகள் அவரைப் பார்த்து, “ஏய்! தங்கவேல்! அந்த ஊரில் தீமையே இல்லாமல் போய் விட்டது என்றேனே!

கவனித்துக் கேட்கின்றாயா?" என்று கேட்டார். அவர் "ஆம் சுவாமி! கேட்கின்றேன்" என்றார்.

சுவாமிகள் "சைவ சித்தாந்தத்தில் சற்காரிய வாதம் உனக்குத் தெரியுமா?" என்று கேட்டார்.

"ஆம் சுவாமி தெரியும்!" என்றார். சற்காரியவாதம் என்பது "இல்லது தோன்றாது, உள்ளது சிதையாது" என்பதாகும். எனவே, "தீமையென்பது எப்படி இல்லாமல் போகும்!" என்று அவரை மடக்கிக் கேட்டார். தங்கவேல் பிள்ளை மிரள மிரள விழித்தார்.

சுவாமிகள் "தீமை" என்ற சொல் சிதைந்து, தீ என்ற நெருப்பு அவ்வூரிலுள்ள பெண்களின் கற்பிலும், மை என்பது அப்பெண்களின் விழியிலும் சென்று விட்டது. அதனால், தீமை இல்லாமற் போய்விட்டது. எப்படி இந்தக் கருத்து?" என்று சொன்னார்.

இவ்வாறு, சுவாமிகள் இரண்டு மணி நேரம் ஞான மயமாகத் தேனமுதம்போல் உரை நிகழ்த்தினார். அப் பொழுது எனக்கு அவருடைய பெருமை முழுவதும் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் அவருடைய திருவடியைப் பற்றிக் கொண்டு அவரது அநுபவ ஞானத்தைப் பெற்றிருப்பேன்.

எனக்குச் சாஸ்திரத்தில் நிச்சய புத்தியும், இதுதான் உண்மைப் பொருள் என்ற திண்மை நலமும் அவர் நூல்களைப் படித்ததனால் உண்டாயின. அவருடைய நூல்கள் ஆறு காண்டங்களாகும். இதில் பரிபூரணானந்த போதம் என்ற நூல் பதினான்கு சித்தாந்த சாஸ்திரக் கருத்துக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றது. தகராலய ரகசியம் என்ற நூல் அவருடைய அனுபவமாகிய தகர வித்தையை விளக்குவது.

சுவாமிகள் "என் கண்ணும் கருத்தும் நுழையாத நூல்களே இல்லை" என்று கூறுவார்களாம். சாஸ்திர ஞானமும், அனுபவ ஞானமும் ஒருங்கே கைவரப் பெற்றவர். தவராஜ சிங்கமாக விளங்கியவர். கடுந் துறவி.

35 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

அட்டமா சித்திகளும் அவரிடம் கை கட்டி வாய் பொத்தி ஏவல் செய்யும்.

தமிழ்த்தென்றல் திரு.வி.க. அவர்களும், ச.சச்சிதானந்தம் பிள்ளை அவர்களும் சுவாமிகளுடைய சீடர்கள் ஆவார்கள். சுவாமிகள் வேத சிவாகமத்தின் கரை கண்டவர்கள். நூற்றியெட்டு உபநிடதங்களிலும் வல்லவர். அவர் எழுதிய உரை நூல்களைப் படிப்பார்க்கு இது விளங்கும்.

சுவாமிகள் திருவான்மியூரில் சமாதிக் கோயில் கொண்டார்கள். அவருடைய சமாதிக் கோயிலில் நிகழும் மயூரவாகன சேவனம் என்ற விழாவிற்கும், அவருடைய குருபூஜை விழாவிற்கும் தவறாமல் சென்று விரிவுரை செய்வேன்.

சிதம்பரத்துக்கு அண்மையில் உள்ள திருநாரையூருக்கு விரிவுரை செய்யச் சென்றிருந்தேன். திருநாரையூர் திருமுறை கண்ட நம்பியாண்டார் நம்பி அடிகள் அவதரித்த திருத்தலம். இங்குப் பொல்லாப் பிள்ளையாருடைய திருக்கோயில் வரப் பிரசாதமானது. அங்கு அன்று விடிகின்ற வரையிலும் நடைபெறும் தேவார விழா நடந்து கொண்டிருந்தது.

நான் சிறிது நேரம் தேவாரம் கேட்டுவிட்டு ஓர் அன்பர் வீட்டுத் திண்ணையில் படுத்து உறங்கினேன். விடியற்காலை நான்கு மணிக்கு நான் ஒரு வயல்வெளியில் சென்று கொண்டிருந்தபொழுது பாம்பன் சுவாமிகள் அங்கு வந்து எனக்குச் சடக்கர மந்திரம் கனவில் உபதேசம் செய்தார்கள். இப்படிச் சுவாமிகள் கனவில் உபதேசித்த காரணத்தினால் சென்னையில் என் இல்லத்தில் பூஜை அறையில் நடுவில் முருகன் திருவுருவமும், ஒருபுறம் அருணகிரிநாதர் திருவுருவமும், மற்றொருபுறம் பாம்பன் சுவாமிகளின் திருவுருவமும் வைத்து இன்றும் வழிபடுகின்றேன். வழிபாட்டின்போது பாம்பன் சுவாமிகளின் திருவருளை நினைத்துக் கண்ணீர் வடிப்பேன்.

இருபதாம் நூற்றாண்டில் இரண்டாவது அருணகிரி நாதராகப் பாம்பன் சுவாமிகள் விளங்கினார். அவருடைய

பெருமை இமயம் போல் உயர்ந்தது.

சுவாமிகள் மகாசமாதி அடைவதற்கு முன் அவருடைய நெருங்கிய சீடர் திரு. தி.தி. குப்புசுவாமி செட்டியாரைப் பார்த்து “குப்புசுவாமி! என்னைத் திருவான்மியூரில் சமாதி வைப்பாயாக. என்னுடைய ஆன்மா அங்கே ஐநூறு ஆண்டுகள் உலாவிக் கொண்டிருக்கும்” என்று கூறினாராம். அன்பர்கள் சென்னைக்குப் போகும்பொழுது திருவான்மியூருக்கு வடக்கே அமைந்துள்ள பாரம்பன் சுவாமிகளின் சமாதிக் கோயிலை வழிபட்டு நல்ல கதி பெறுவார்களாக.

ஏகாதசி விரிவுரை

அந்தக் காலத்தில் தொண்டை நாட்டில் பலப்பல ஊர்களிலும் சென்று வெகு சிறப்பாக என் தந்தையார் விரிவுரை புரிவார். பிரசங்க உலகில் அவர் சமானமில்லாத ஞான சூரியனாக விளங்கினார். அப்பொழுது நான் எண்ணிக் கொள்வேன். “அப்பா அவர்கள் போகாத ஊருக்குப்போய் நாம் பிரசங்கம் செய்தால்தான் மக்களிடையிலும் பிரசங்கம் எடுக்கும். அவர் சென்ற ஊரில் நம்முடைய பிரசங்கம் சோபிக்காது” என்று சிந்திப்பேன்.

திருத்தணிக்குக் கிழக்கே நாலு கல் தொலைவிலுள்ள வளைகுளம் என்னும் ஊருக்கு என் தந்தையார் அடிக்கடி சென்று விரிவுரை புரிவார். அந்த ஊரிலுள்ள அத்தனைப் பேரும் என் பிதாவினிடம் உபதேசம் பெற்றுக் கொண்டவர்கள். புலால் மறுத்தல் செய்தவர்கள். வைகுண்ட ஏகாதசிக்கு வழக்கமாகச் சென்று விடிகின்றவரை விரிவுரை செய்வார்.

ஓராண்டு அவர் வைகுண்ட ஏகாதசிக்குக் காஞ்சீபுரம் போக நேர்ந்தது. வளைகுளத்துக்குப் பிரசங்கம் செய்ய என்னை அனுப்பி விட்டார். வைகுண்ட ஏகாதசியன்று வளைகுளத்துக்கு நான் விரிவுரை செய்யச் சென்றேன். ஆனை மேய்ந்த காட்டில் ஆடு நுழைந்தது போலிருந்தது. “நம்முடைய பிரசங்கம் இந்த ஊரில் எவ்வாறு எடுபடும்!” என்று நான் பயந்து கொண்டேயிருந்தேன். அன்று விபீஷண சரணாகதி என்ற தலையங்கத்தில் இரவு ஒன்பது மணிக்கு ஆரம்பித்து விடியற்காலை ஐந்து மணிக்கு

37 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

முடித்தேன். விரிவுரை மிகவும் உருக்கமாக அமைந்திருந்தது. எல்லாருக்கும் அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி. “விதை ஒன்று போட்டால் சுரை ஒன்று காய்க்குமா?” என்று பேசிக் கொண்டார்கள்.

காஞ்சீபுரத்திற்குப் போன என் தந்தையார் வளை குளத்திற்கு மகனை அனுப்பினோமே! அவன் எவ்வாறு விரிவுரை செய்தானோ! என்ற கவலையுடன் மறுநாள் வளைகுளத்திற்கு வந்தார். வளைகுளம் ஐயடிகள் காடவர் கோன் நாயனாரால் பாடல் பெற்ற திருத்தலம்.

இல்லும் பொருளும் இருந்த மனையளவே
சொல்லும் அயலார் துடிப்பளவே - நல்ல
கிளைகுளத்து நீரளவே கிட்டியே நெஞ்சே
வளைகுளத்து ஈசனையே வாழ்த்து.

இது க்ஷேத்திரக் கோவை வெண்பா. வளைகுளத் திலுள்ள அன்பர்கள் என் தந்தையாரை வரவேற்று வணங்கி, “சுவாமி! இனிமேல் எங்கள் ஊருக்குத் தங்கள் விரிவுரை தேவையில்லை. சின்ன ஐயாவின் கதைதான் தேவை” என்றார்கள். அதைக் கேட்டு

“தம்மில்லம் மக்கள் அறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லாம் இனிது”

என்ற திருக்குறளின்படி என் தந்தையார் அளவற்ற மகிழ்ச்சி அடைந்திருப்பார். அதை வெளிக்குக் காட்டாமல் என்னைப் பார்த்து “என்னடா என் பிழைப்புக்கே உலை வைத்து விட்டாயே?” என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறினார்.

மற்றொரு நிகழ்ச்சி

மதுரைத் திருப்புகழ்ச் சுவாமிகள் காங்கேயநல்லூருக்கு எழுந்தருளியிருந்தார். முன்னே கூறிய வளைகுளத்து அன்பர்கள் சுவாமிகளைத் தங்கள் ஊருக்கு விரிவுரை செய்ய அழைத்துச் சென்றார்கள். சுவாமிகள் வருகையை நன்கு விளம்பரம் செய்திருந்தார்கள். மதுரையிலிருந்து திருப்புகழ்ச் சுவாமிகள் வருகின்றார்களே என்று பத்துப் பதினைந்து கிராமங்களிலிருந்து மக்கள் திரளாகக்

கூடியிருந்தார்கள்.

சுவாமிகளுக்கு அந்த ஊர் புரோகிதர் வீட்டில் சாப்பாட்டிற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. சுவாமிகள் நிரம்ப உணவு உட்கொண்டார்கள் போலும். பகல் மூன்று மணிக்குப் பிரசங்க ஆரம்பம். சுவாமிகள் மேடை மீது நின்று சொற்பொழிவு தொடங்கினார்கள். அவருக்கு வயிற்று வலி உண்டாகியது. அதனால் விரிவுரை செய்ய இயலவில்லை. வெளி வாசலுக்குச் சென்றுவிட்டார்.

என் தந்தையார் அவருக்குப் பதில் விரிவுரை செய்ய மேடை மீது ஏறினார். “என் குருநாதர் நின்ற இடத்தில் நான் எவ்வாறு நின்று பிரசங்கம் செய்வேன்?” என்று கூறிக் கண்ணீர் விட்டு அழுதார். அவருக்குச் சொற்கள் குழறின. அவருக்கு அத்துணைக் குருபக்தி இருந்தது.

தந்தையார் என்னை அழைத்து “நீ பேசு” என்று பணித்தருளினார். இளம் கன்று பயமறியாது என்பார்கள். எனக்கு இளமைத் துடிப்பு. நான் மேடை மீது ஏறி விறு விறுப்பாகத் திருப்புகழ் பற்றியும், வேறு பல நுண்ணிய கருத்துக்களைப் பற்றியும் அச்சமின்றிச் சொல்மழை பொழிந்தேன். சுவாமிகள் வெளிவாசலுக்குச் சென்று வந்து, நான் பிரசங்கம் செய்யும் மேடைக்கருகிலுள்ள கட்டிடத்தில் அமர்ந்து ஜன்னல் வழியாக என் பிரசங்கத்தை ஒரு மணி நேரம் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவருக்குப் புளகாங்கிதம் உண்டாயிற்று. வெளியே வந்து மேடை மீது ஏறி என்னைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டார். கண்ணீர் சிந்தினார். அது கண்ணீர் அன்று. ஆனந்தத்தில் விளைந்த அனுபவம்.

“என்னுடைய திருப்புகழும், திருப்புகழ்த் தத்துவார்த்த உரைகளும் என் உடம்புடன் எரிவாய்ப்படும் என்று எண்ணியிருந்தேன். இந்த வினாடியில் அந்த எண்ணம் போய் விட்டது. இவன் என் வாரிசு இனி, இவனால் திருப்புகழ் பரவும்” என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார். பின்னர் விரிவுரை செய்து மக்களை மகிழ்வித்தார்.

39 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

சுவாமிகளுக்கு இரண்டு பெண் மகவுகளுக்குப் பின் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அவர் என் தந்தையாருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் “கிருபானந்தவாரிக்குத் தம்பி பிறந்திருக்கின்றான்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். ஒருமுறை என் பிதாவுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் “உங்கள் வீட்டிற்கு அருகிலுள்ள நிலபுலன்களை நீங்கள் வாங்குவீர்கள். வீடு முழுவதும் நெல் குவிந்திருக்கும்” என்று குறிப்பிட்டிருந்தார்.

நீண்ட நாளைக்குப் பின் அவர் வாக்குப் பலித்தது. காங்கேயநல்லூரில் எங்கள் வீட்டிற்கருகிலுள்ள நிலங்களை யெல்லாம் வாங்கும் வாய்ப்பைத் திருவருள் கூட்டி வைத்தது.

சுவாமிகள் 1936-ல் மறைந்து விட்டார். அவர் மறையும் பொழுது மனைவியாரிடம் “கிருபானந்தவாரி இருக்கிறான். அவன் காப்பாற்றுவான், கவலைப்படாதே” என்று கூறினாராம். அதற்குப் பின் அம்மையாருக்கு மாதந்தோறும் செலவிற்கு ஐம்பது, நூறு என்று அடியேன் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். அவருடைய இரண்டு பெண் மக்களைத் திருமணம் செய்து கொடுத்தேன். அவருடைய புதல்வர் கணபதியைப் படிக்க வைத்து வங்கியில் வேலை வாங்கிக் கொடுத்தேன். இருபத்தைந்தாண்டுகள் அந்தக் குடும்ப நிர்வாகத்தைச் செய்ய நேர்ந்தது.

அவருடைய மூத்த மாப்பிள்ளை கே.வி.தியாகராஜ ஐயர் அவர்கள் திருப்புகழ் விரிவுரை எங்கும் சென்று செய்வதுடன் சுவாமிகள் நிறுவிய திருப்புகழ்ச் சபையைப் பக்தி சிரத்தையுடன் பரிபாலனம் செய்து வருகின்றார்.

கதிர்காம யாத்திரை

1933-ல் காங்கேயநல்லூரில் மகா கும்பாபிஷேகம் என் தந்தையாரும், நானும். செய்து வைத்தோம். ஆடி மாதத்தில் கதிர்காமத்தில் நிகழும் ஆடிவேல் விழாவைத் தெரிசிக்கும் பொருட்டுச் சென்னையிலிருந்து புறப்பட்டோம். அப்பொழுது எனக்கு வயது இருபத்தியேழு. என் தந்தையார், தாயார், தமையனார், என் மனைவி, என்

பெரிய தாயார் மகள் ராஜம்மா, என் மைத்துனர் த.மு. ரங்கசாமி முதலியார், காங்கேயநல்லூர்த் திருப்புகழ்ச் சபை அன்பர் அண்ணாமலை முதலியார், சென்னையில் வடிவேல் செட்டியார் முதலிய அன்பர்கள் ஆக முப்பது பேர் சென்னையிலிருந்து இலங்கைக்குப் புறப்பட்டோம். மண்டபத்தில் ஒருநாள் தங்கி அங்கு ஒரு விரிவுரை செய்தேன். அதனால் அங்குள்ள அதிகாரிகள் எங்களுக்குத் தொல்லை தராமல் பிரயாணத்திற்கு உதவி செய்தார்கள்.

தனுஷ்கோடியில் கப்பல் ஏறித் தலைமன்னாரில் இறங்கிப் புகை வண்டியில் ஏறி, கொழும்பு மாநகரம் சேர்ந்தோம். அங்கு ஒரு சத்திரத்தில் தங்கினோம். கொழும்பிலிருந்து பேருந்து வண்டியில் ஏறி 'திசைமாறா' என்னும் இடத்தை அடைந்தோம். அப்பொழுது மாலை ஆறு மணி. கற்பூர ஆராதனை செய்துவிட்டுக் கரடு முரடான குழி பள்ளத்துடன் கூடிய வழியில் அரோஹரா! அரோஹரா! என்று ஓலமிட்டுக் கொண்டு நடந்தோம். யானைக் காடு. ஆதலினால் யானைகள் வரும் என்ற அச்சத்தினால் அரஹர என்ற முழக்கம் செய்து கொண்டே சென்றோம். இன்னும் பல்லாயிர மக்கள் நடந்து சென்றார்கள்.

கதிர்காமக் கோயிலுக்கருகில் பளிங்கு போலத் தெளிவாக ஓடும் மாணிக்க கங்கா நதியில் முழுகினோம். அந்த ஆற்றில் மீன்கள் குழந்தைகள்போல் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. அன்று இரவு ஆயிரக்கணக்கான கற்பூர தீபங்களை ஏற்றிக்கொண்டு மக்கள் கண்ணீரால் நனைந்து வழிபாடு செய்யும் காட்சி கண் கொள்ளாதது. அங்கே இரண்டு நாள் தங்கியிருந்தோம். முருகன் பெருமையைப் பற்றி விரிவுரை செய்தேன். அங்கிருந்து புறப்பட்டுக் கொழும்பு வந்து தாய்நாட்டை அடைந்தோம். பகுதி பேர் எங்களைவிட்டுப் பிரிந்து விட்டார்கள்.

இராமேசுவரம் தெரிசித்துக்கொண்டு மதுரை வந்து சேர்ந்தோம். மதுரையில் தினகர விலாஸ் என்ற ஹோட்டலில் ஆள் ஒன்றுக்கு சாப்பாட்டிற்கு ஒன்றரை அணாதான் கட்டணம். வடை, பாயசம், அப்பளத்துடன் கல்யாண

41 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

விருந்துபோல் உணவு படைப்பார்கள். ஒன்றரை அணாவிற்குச் சாப்பாடு என்பது இக்காலத்தில் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத ஒன்று. நாங்கள் அந்த ஹோட்டலில் திருப்தியாக ஒரு நபருக்கு ஒன்றரை அணா கொடுத்துச் சாப்பிட்டோம். மறுநாள் ஒன்றரை அணா கொடுத்துச் சாப்பிடுவதா? என்று யோசித்துக் கோயிலில் அரை அணாவிற்குப் பெரிய அளவில் கிடைக்கும் பிரசாதங்களை வாங்கிச் சாப்பிட்டோம். அங்கிருந்து திருச்செந்தூருக்குச் சென்றோம். இன்னும் பகுதி பேர் எங்களை விட்டுப் பிரிந்துவிட்டார்கள்.

ஆவணிப் பெருவிழாவைச் சேவிக்கும் பொருட்டுத் திருச்செந்தூருக்குச் சென்றோம். அங்கு மதுரைத் திருப்புகழ்ச் சுவாமிகள் சுவாமிக்குப் பின் திருப்புகழ் கோஷ்டி செய்ய எழுந்தருளியிருந்தார். நாங்கள் திருச்செந்தூரில் பன்னிரண்டு நாட்கள் தங்கிச் சுவாமிகளுடன் கோஷ்டி செய்து ஏழாம் திருவிழாவில் எட்டாம் திருவிழாவில் சண்முகநாதருடைய மாட்சி மிகுந்த காட்சியைக் கண்டு களித்தோம். திருச்செந்தூருக்கு அருகில் உள்ள குலசேகரப்பட்டணம்போய் அங்குள்ள அன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி நானும் சுவாமிகளும் விரிவுரை புரிந்தோம். திருச்செந்தூரை விட்டுப் புறப்படும்பொழுது நாங்கள் அறுவர் மட்டும் எஞ்சி நின்றோம்.

நாங்கள் அறுவரும் நெல்லை, கன்னியாகுமரி, பாபநாசம், சங்கரன்கோயில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், பழநி முதலிய திருத்தலங்களைத் தெரிசித்துக் கொண்டு திருச்சி அடைந்தோம்.

வயலூர்

அருணகிரிநாதருக்குத் திருப்புகழ் பாடும் அருள் திறத்தை வழங்கிய திருத்தலம் வயலூர்.

“பாத பங்கய முற்றிட உட்கொண்
டோது கின்றதி ருப்புகழ் நித்தம்
பாடு மன்பது செய்ப்பதி யிற்றந் தவனீயே” - திருப்புகழ்

அருணகிரியாருக்கு வயலூரில் தணியாத காதல் உண்டு. எங்கு சென்றாலும் வயலூரை மறவாமல் “வயலூரா!” “வயலூரா!” என்று பாடுவார். அருணகிரிநாதரிடத்தில் ஆராத அன்புடைய எங்களுக்கு ஆர்வம் விளைவது இயல்புதானே?

நாங்கள் வயலூர் சென்றோம். வயலூர் எம் பெருமானுக்கு வெள்ளி அங்கி சாத்தி அலங்காரம் செய்திருந்தார்கள். சின்னஞ் சிறுவரான ஐம்புநாத குருக்கள் ராகமாலிகையாக முருகனுக்கு இனிமையாக அர்ச்சனை செய்தார்கள். அங்குள்ள கரும்பலகையில் வெள்ளிக் கவசம் சாத்தக் கட்டணம் எட்டணா என்றிருந்தது. குருக்களின் கற்பூரத் தட்டில் நான் எட்டணா காணிக்கையாக இட்டேன். சந்நிதியில் அமர்ந்து பக்திப்பரவசத்துடன் ஆறுபடை வீட்டுத் திருப்புகழ்களைப் பாராயணம் செய்தோம்.

பின்னர், திருவானைக்கா, ஸ்ரீரங்கம், சமயபுரம், தஞ்சை, சுவாமி மலை, கும்பகோணம், திருவிடைமருதூர், மாயூரம், வைத்தீசுவரன் கோயில், திருப்புன்கூர், சீர்காழி, சிதம்பரம், திருப்பாதிரிப்புலியூர் முதலிய தலங்களைத் தெரிசித்துக் கொண்டே சென்னை சேர்ந்தோம்.

கனவில் முருகன் செய்த திருவிளையாடல்

நாங்கள் வயலூருக்குச் சென்ற அந்த இரவு திருச்சியில் வாழும் வயலூர் அறங்காவலர் சிறந்த அன்பர் திரு.தோட்டா இராதாகிருஷ்ணன் செட்டியாருடைய கனவில் முருகப் பெருமான் காவி உடை உடுத்து, உருத்ராக்ஷ மாலை அணிந்து காட்சியளித்தார். அவர் கனவில் முருகனைக் கண்டு வணங்கினார். முருகன் “ஏண்டா! என் பக்தனிடமிருந்து நீ எட்டணா வாங்கிக் கொண்டனையே! அதனால், வயலூர் கோபுரம் கட்டி முடியுமா?” என்று உரத்த குரலில் அதட்டிக் கேட்டார். அவர் பதறிக் கண்விழித்துக் கொண்டார். காலையில் எழுந்து நீராடிப் பட்டாடை உடுத்துக் கொண்டு வயலூருக்குப் புறப்பட்டார். அந்தக் காலத்தில் கார், பஸ் வசதிகள்

43 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

இல்லை. மாட்டு வண்டியில் ஏறி வயலுருக்குச் சென்றார். முருகப் பெருமானை வழிபாடு செய்துவிட்டு “நேற்று இங்கு யார் வந்தது?” என்று கோயில் பேஷ்காரைக் கேட்டார். சென்னையிலிருந்து திருப்புகழ்ச் சபையார்கள் வந்து விட்டுப் போனார்கள் என்று அவர் சொன்னார்.

அப்பொழுது திருச்சியில் என்னுடைய பெயர் பிரசித்தியாகாத காலம். செட்டியார், “வந்தவர்கள் எட்டணா கொடுத்தார்களா?” என்று அவர்களைக் கேட்டார். “தரவில்லை” என்று எல்லாரும் கூறி விட்டார்கள். அர்ச்சகச் சிறுவரைக் கூப்பிட்டு “நேற்று வந்தவர்கள் உன்னிடம் எட்டணா கொடுத்தார்களா!” என்று கேட்டார்.

அவர் “ஆம்! என்னிடம் எட்டணா கொடுத்தார்கள்” என்று சொன்னார்.

செட்டியார் பலமுறை ராஜகோபுரம் கட்டுவதற்கு முயன்றும் முடியாமல் இருந்தது. அவர் குருக்களிடமிருந்து அந்த எட்டணாவை வாங்கி எனக்கு மணியார்டர் செய்து விட்டார். மணியார்டர் கூப்பனில் “முருகன் உத்தரவுப்படி இதை அனுப்பியிருக்கின்றேன். தயவு செய்து பெற்றுக் கொள்ளவும். இப்படிக்குத் தோட்டா. இராதாகிருஷ்ணன் செட்டியார்” என்று இருந்தது.

நான் சென்னை சேர்ந்ததும் மணியார்டரும் சேர்ந்தது. மணியார்டர் கூப்பனில் எழுதியிருந்த வாசகங்கள் எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. மணியார்டரை வாங்கி வைத்துக் கொண்டேன். எட்டணா மணியார்டரா? முருகன் உத்தரவு என்றால் என்ன? இது ஒன்றும் புரியவில்லையே! என்று சிந்தனை செய்துகொண்டே இருந்தேன். மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு திருச்சி மலைக்கோட்டையிலிருந்து சொற்பொழிவு செய்ய எனக்கு அழைப்பு வந்தது. நான் திருச்சிக்கு விரிவுரை செய்யச் சென்றிருந்தேன். அங்கே என் ஆப்த நண்பர் முனிசிபல் மேனேஜர் வி.எஸ்.லோகநாதப்பிள்ளை வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். மலைக்கோயிலில் மகாமணி வைத்த உலகநாதன் செட்டியாரும், தோட்டா இராதாகிருஷ்ணன் செட்டியார்

ரும் அங்கு வந்து என்னை வயலுருக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். சுவாமி தெரிசனம் செய்தபின் கோவிலுக்கு எதிரில் இருக்கின்ற இச்சிமரத்தின் கீழ் என்னை இருக்கச் செய்து இளநீர் கொடுத்துத் தோட்டா இராதாகிருஷ்ணன் செட்டியார் என்னைப் பார்த்துக் கூறுவாராயினார்.

“சுவாமி! நீங்கள் மூன்று மாதங்களுக்கு முன் வயலுருக்கு வந்து சுவாமி தரிசனம் செய்துவிட்டுக் குருக்கள் தம்பியிடம் எட்டணா கொடுத்துவிட்டுச் சென்றீர்கள்.

அன்று இரவு முருகப் பெருமான் என் கனவில் காவி உடையுடன் சித்தர் கோலத்தில் தோன்றி, “நீ என் பக்தனிடம் எட்டணா வாங்கிக் கொண்டனையே! உன்னால் கோபுரம் கட்டி முடியுமா?” என்று அதட்டி மிரட்டிக் கேட்டார். நாங்கள் இரண்டு மூன்று முறை கோபுரம் கட்ட முயன்று முடியாமற் போய்விட்டது. அதனால்தான் வயலூர் முருகன் என் கனவில் தோன்றி இப்படிக் கேட்டார் என்று உணர்ந்தேன்.

மறுநாள் வயலுருக்குச் சென்று “இங்கு யார் வந்தது? எட்டணா கொடுத்தார்களா?” என்று எல்லாரையும் கேட்டேன். குருக்கள் “சென்னையிலிருந்து வந்த திருப்புகழ்ச் சபையார்கள் என்னிடம் எட்டணா கொடுத்தார்கள்” என்று கூறினார். எனக்கு யார்? என்று விளங்கவில்லை. கோயில் விசிட்டர் புத்தகத்தில் தாங்கள் கோயிலைப்பற்றி எழுதித் தங்கள் விலாசமும் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். அதைப் பார்த்துத் தங்கள் முகவரி தெரிந்து தங்களுக்கு அந்த எட்டணாவை மணியார்டர் செய்தேன். தாங்கள்தான் இந்தக் கோயிலுக்கு ராஜகோபுரத் திருப்பணி செய்ய வேண்டும்” என்று கூறினார்.

நான், “சென்னையில் நான் தவறாமல் நிகழ்ச்சிகள் இருக்கின்றன. ஓய்வே கிடையாது. தவிர இந்த ஊரில் எனக்கு யாரும் தெரியாது. என்னால் எப்படித் திருப்பணி செய்ய முடியும்?” என்று கூறி ராஜகோபுரத் திருப்பணிக்குப் பத்திரிகை எழுதி அவர்கள் கையில் கொடுத்துவிட்டுப் புறப்பட்டேன். அவர்கள் பத்திரிகை அச்சிடக் கொடுத்துப்

45 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

புருப் காபியுடன் நிறுத்தி விட்டார்கள்.

பின்னர் ஒருமாதம் பொறுத்து மீளவும் என்னைத் திருச்சிக்கு விரிவுரைக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். திருச்சியில் வழக்கம்போல் லோகநாதப் பிள்ளை வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். அங்கு உறையூர் சிறந்த அறப்பெருஞ் செல்வர் பி.வி.ஜெ. முனுசாமி செட்டியார், உலகநாதன் செட்டியார், தோட்டா இராதாகிருஷ்ணன் செட்டியார் மூவரும் வந்து “நீங்கள்தான் திருப்பணி செய்ய வேண்டும். இது முருகன் கட்டளை” என்று கூறினார்கள்.

நான் ஒருவாறு இசைந்தேன். “பணத்திற்கு யார் பொறுப்பு? நான் அயலூரில் இருப்பவன், இங்கு உள்ளவர்கள் பணத்திற்குப் பொறுப்பாக இருந்தால் இத்திருப்பணி செய்ய இசைகின்றேன்” என்றேன். முனிசாமிச் செட்டியார் “சுவாமி! நான் பொறுப்பாக இருந்து பணத்தைக் கட்டிக் காத்துத் திருப்பணிக்கு உதவி செய்வேன்” என்றார்.

நான் திருப்பணி செய்வதற்கு உடன்பட்டேன். நல்ல நாள் பார்த்துக் கால்கோள் விழா நடைபெற்றது. அந்தக் கால்கோள் விழாவின்போது நாச்சிக்குறிச்சி பெருநிலக் கிழார் துரைசாமி நாடார் வந்திருந்தார். அவரை நான் யாரென்று அறியேன். “இந்த இராஜகோபுரத் திருப்பணிக்கு சுண்ணாம்பு முழுவதும் தாங்கள் வாங்கித் தர வேண்டும்” என்று நான் கூறினேன். அதுபடியே அவர் ஒப்புக்கொண்டு கடைசிவரை சுண்ணாம்பு முழுவதும் வாங்கிக் கொடுத்தார்.

துறையூர் நா.சௌந்தர பாண்டியம்பிள்ளை ஸ்தபதியாராக இருந்து திருப்பணியைச் செய்து வந்தார். இத்திருப்பணிக்காக உறையூரில் மூன்று நாள் விரிவுரை செய்தேன். அக்காலத்தில் ஒலிபரப்பும் கருவி கிடையாது. மக்கள் திரளாக வந்து விரிவுரையைக் கேட்டார்கள். ஏகிரிமங்கலம் திரு. சாந்தப்பிள்ளை அவர்களைக் கண்டு, “நீங்கள் ஆயிரம் ரூபாய் தரவேண்டுமென்று கேட்டேன். அவர் மறுமொழி கூறாமல் ஆயிரம் ரூபாய் தந்தார். அப்பொழுது ஆயிரம் ரூபாய் என்பது ஒரு லட்சத்துக்கு சமானம். திருச்சியில்

ஒரு வாரம் தங்கித் திருப்பணிக்கு வசூல் செய்தேன் ஐயாயிரம் ரூபாய் சேர்ந்தது.

இத்திருப்பணி இனிது நடைபெறும் பொருட்டுத் திருச்சி மலைக்கோட்டை நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் திருப்புகழ்த் தத்துவார்த்தப் பிரசங்க சபை என்று ஒரு நிறுவனத்தை நிறுவி மாதந்தோறும் அமாவாசையன்றும் அதற்கு மறுநாளும் டிக்கட்டு வைத்து முறையே விரிவுரை நடைபெற்றது. நான் சென்னையிலிருந்து அமாவாசைக்கு முதல் நாள் புறப்பட்டுத் திருச்சிக்கு வந்து இரண்டு நாள் விரிவுரையைச் செய்துவிட்டு இரண்டு மூன்று நாள் தங்கித் தனமும், மனமும் படைத்தவர்களிடம் பொருள் ஈட்டி அன்பர் முனிசாமி செட்டியாரிடம் கொடுத்துவிட்டுச் சென்னைக்குப் போவேன். நானும், முனிசாமி செட்டியாரும், லோகநாதப் பிள்ளையுமாக மூவரும் சேர்ந்து வசூல் செய்வோம்.

மிகுந்த சிரமப்பட்டுத்தான் பொருள் சேர்க்க வேண்டியிருந்தது. இத்திருப்பணி இருபத்தோரு மாதத்தில் முடிவு பெற்றது. திருச்சியில் நான் அன்பர்களிடம் வசூலுக்குப் போன பொழுது வயலூர் என்னும் தலம் சென்னைக்கு அருகில் இருக்கின்றதா? என்று பல பேர் கேட்டார்கள். இதனால் திருச்சியில் உள்ளவர்களுக்கே வயலூர் எங்கிருக்கின்றது என்பது தெரியவில்லை என்று புலனாகின்றது. திருச்சியிலிருந்து மேற்கே ஐந்து கல் தொலைவில் இத்திருத் தலம் வயலுக்கு நடுவே காட்சி அளிக்கின்றது.

வயலூரின் பெருமை

நினைக்க முத்தியளிக்கும் திருவண்ணாமலையில் அவதரித்த அருணகிரிநாதர் மாதவம் செய்து மயில்மீது முருகப்பெருமானைத் தெரிசித்தார். முருகப் பெருமான் “உலகம் உய்ய நீ திருப்புகழ் பாடு” என்று அருணகிரிப் பெருமானுக்குக் கட்டளையிட்டார். “வேதாகமங்களுக்கும் எட்டாத தேவரீருடைய பெருமையைச் சிறியேன் எங்ஙனம் பாடவல்லேன்” என்றார் அருணகிரிநாதர்.

47 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

முருகப்பெருமான் “முத்தைத்தரு” என்று அடி எடுத்துக் கொடுத்தார். அருணகிரிநாதர் ‘முத்தைத்தரு’ என்ற திருப்புகழைப் பாடி மீண்டும் நிஷ்டையில் அமர்ந்து விட்டார். முருகப் பெருமான் அருணகிரிநாதரைப் பார்த்து “நம் வயலுருக்கு வா” என்று பணித்து அருளினார். அருணகிரி நாதர் காடுகள் மண்டிக் கிடந்து வாகன வசதியில்லாத அந்தக் காலத்தில் திருவண்ணாமலையிலிருந்து வயலுருக்குச் சென்றார். முருகப் பெருமான் தந்தையாரை வழிபடும் பொருட்டு வேலினால் ஒரு தீர்த்தத்தை உண்டாக்கினார். அத்தீர்த்தம் “சக்தி தீர்த்தம்” எனப்படும். அருணகிரிநாதர் அதில் மூழ்கி வயலூர் முருகனை வணங்கினார்.

வயலூரில் முருகப் பெருமான் ஒரு திருமுகமும் நான்கு திருக்கரங்களுமாக மயில்மிசை காட்சி கொடுத்தருளினார். இதனை அருணகிரிநாதர் நெருர் திருப்புகழில் கூறுகின்றார்.

“வயலி நகரியில் அருள்பெற ஒர்ருவிசை

உதவு பரிமா மதுகர வெகுவித

வனச மலரடி கனவிலும் நனவிலும் மறவேனே

(அருவமிடை) - திருப்புகழ்

முருகப் பெருமான் “உன்னைத் திருப்புகழ் பாடுமாறு கட்டளையிட்டேனே! நீ ஏன் பாடவில்லை?” என்று வினவினார்.

அருணகிரிநாதர் “ஐயனே! திருப்புகழ் பாடும் வன்மை கிடைத்தது. எவ்வாறு பாட வேண்டும் என்ற தன்மை கிடைக்கவில்லை” என்று கூறினார். அப்பொழுது முருகப் பெருமான் “மயிலையும், கடப்ப மலர் மாலையையும், வேலையையும் சேவல் கொடியையும், திருவடியையும், பன்னிரு தோள்களையும் இந்த வயலூரையும் வைத்துப் பாடு” என்று கூறி அருளினார்.

“பக்கரைவி சித்ரமணி பொற்கலனை யிட்டநட

பட்சியெனு முகரதூர

கமுநீபப்

பக்குவம் லர்த்தொடையும் அக்குவடு

பட்டொழிய

பட்டுருவ விட்டருள்கை

வடிவேலும்

திக்கதும் திக்கவரு குக்குடமும் ரட்சைதரு
 சிற்றடியு முற்றியப்ப னிருதோளும்
 செய்ப்பதியும் வைத்துயர்தி ருப்புகழ்வி ருப்பமொடு
 செப்பெனள னக்கருள்கை மறவேனே”

வயலூரிலிலுள்ள சிவமூர்த்தியின் பெயர் : அக்னிச்சுரர்

அம்பிகைபெயர் : முன்னிலை நாயகி

விநாயகர் பெயர் : பொய்யாக் கணபதி

“அருளிற் சீர்பொ யாத கணபதி
 திருவக் கீசன் வாழும் வயலியி
 னழகுக் கோயில் மீதில் மருவிய பெருமானே”

அருணகிரிநாதர் முருகனுடைய திருவருளை வயலூரில் இரண்டாம் முறையாகப் பெற்று முருகனுக்குத் தென்புறத்தே எழுந்தருளியுள்ள பொய்யாக் கணபதியின் திருமுன் நின்று “கைத்தல நிறைகனி” என்ற திருப்புகழையும், “பக்கரை விசித்ரமணி” என்ற திருப்புகழையும் பாடி அருளினார். வயலூரிலேயே பல காலம் தங்கி ஆறு படை வீடுகளையும் பாடியருளினார். எனவே, திருப்புகழ் விளைந்த வயல் வயலூராகும். வயலூர் ஞானம் விளையும் வயல் என அறிக.

வயலூர் கும்பாபிஷேகம்

வயலூரில் ராஜகோபுரம் புதுக்கியும், சக்தி தீர்த்தத்தைப் புதுப்பித்தும், தென்புறத்தில் உறையூர் திரு.ரா.ப.சாமிக் கண்ணுப் பிள்ளையின் உபயமாகச் சிறிய கோபுரம் அமைத்தும், திருச்சி திருமதி அமிர்தம்மாள் உபயமாக நூதன அருணகிரிநாதர் பிரதிஷ்டையும், 1936-ம், ஆண்டு நடைபெற்றன. அப்பொழுது என் தந்தையார் வந்து விரிவுரை செய்து சிறப்பித்தார். மகா கும்பாபிஷேகம் மிகவும் நன்றாக நடைபெற்றது. மக்கள் கூட்டம் கடல்போல் வந்து திரண்டு நின்று தெரிசித்தார்கள். வயலூரின் பெருமை எங்கும் பரவியது. உறையூர் என் அன்பர் திரு. பி.வி.ஜெ. முனிசாமி செட்டியார் வரவு செலவு அறிக்கையை

49 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

அச்சிட்டு வழங்கினார்.

பலி விலக்கு

திருநெல்வேலி பாளையங்கோட்டையில் ஆயிரத்தம் மனுக்குப் பன்னிரண்டு ஆண்டுக்கு ஒருமுறை ஒரு லட்சம் மக்கள் கூட்டத்திற்கு முன் ஓர் எருமைக்கடாவை நிறுத்தி ஒரே வெட்டில் வெட்டி அறுத்துப் பலியிடுவது வழக்கமாக இருந்தது. அவ்வாறு வெட்டியவனுக்குத் தங்கத் தோடா பரிசு கொடுப்பார்களாம். இதனை நிறுத்த வேண்டுமென்று முயன்றவர்களுக்குக் கல்லெறி பரிசு கிடைத்ததாம். வயலூர் கும்பாபிஷேகம் முடிந்தவுடன் என்னை அங்கு வருமாறு தந்தி வந்தது.

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற் பதிப்புக் கழக அமைச்சரும், மறைமலை அடிகளின் மாப் பிள்ளையுமாகிய திரு வ. திருவரங்கம் பிள்ளை அவர்கள் தெய்வத்தின் பெயரால் பலியிடும் இந்தக் கொடுமையை நிறுத்த வேண்டுமென்று பெரிதும் முயன்றார். இதன் பொருட்டுப் பாளையங்கோட்டை பெருமாள் கோயிலுக்கு முன் பன்னிரண்டு நாள் நான் விரிவுரை செய்தேன். பலி யினால் வரும் தீமையையும், அதனால் வரும் பாவத்தையும் ஒவ்வொரு நாளும் எடுத்து மக்களுக்கு விளக்கிக் கூறினேன். பலியிடும் குழுவினர் வாரியாரையும் சேர்த்து வெட்டப் போகிறோம் என்று கர்ஜித்தார்கள்.

மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரின் மனைவி தினந்தோறும் என் விரிவுரையைக் கேட்டு உள்ளம் உருகினார்.

பலியிடும் விழாவுக்கு முதல்நாள் நாங்கள் கலெக்டரி டம் போய் பலியை நிறுத்த வேண்டுமென்று முறையிட்டோம். கலெக்டர் நாங்கள் சமயத்துறையில் தலையிட சட்டம் இடந்தரவில்லை என்றார். அப்பொழுது அங்கிருந்த காவல்துறை அதிகாரி “வாரியாரையும் சேர்த்து வெட்டுகிறோம்” என்று கூறுகிறார்களாம். இப்படி ஒரு கலகம் நிகழுமானால், கலகத்தை அடக்குவது அரசாங்கத்தின் கடமை” என்று கூறினார். கலெக்டர் “கலகம் முற்றிவிட்டால் என்ன

செய்வது?” என்றார். “இதை அடக்கவில்லையானால் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்திற்கு என்னதான் பெருமையுண்டு?” என்று காவல்துறையதிகாரி கூறினார். கலெக்டர் மனைவியும் “வாரியார் கண்ணீர் விட்டுக் கதறி அழுகின்றார். அவரது கண்ணீரைத் துடைப்பது நமது கடமை” என்று பரிந்துரை கூறினார். கலெக்டருக்கு ஊக்கம் பிறந்தது. நன்றாகப் பாதுகாவல் தரவேண்டுமென்று காவல்துறை அதிகாரிக்குக் கட்டளையிட்டார். நாங்கள் காந்தியடிகளுக்குத் “தெய்வத்திற்கு முன் பலியிடுவது பற்றித் தங்கள் கருத்து யாது?” என்று எழுதிக் கேட்டோம்.

காந்தியடிகள் “கடவுள் பெயரால் பலியிடுவது காட்டு மிராண்டித்தனத்தின் கையிருப்பு” என்று தந்தி மூலம் பதில் அனுப்பினார்.

விழாவை நடத்தக் கூடாதென்று கலெக்டர் தடை உத்தரவு பிறப்பித்தார். மூன்று மைல் சுற்றளவில் நான்கு பேர் கூடி நிற்கக் கூடாதென்று கட்டளை இட்டார். பலியிடுகின்ற குழுவினர் நன்றாகக் குடித்துவிட்டு மஞ்சள் துணி உடுத்துக்கொண்டு, மாலையில் இருகின்ற பலியைக் காலையிலேயே செய்து விடுவோம் என்று துள்ளித் துடித்து நின்றார்கள்.

போலீஸ் அதிகாரிகள் புலிபோல் பாய்ந்து பலியிடுகின்ற குழுவினரின் கையில் விலங்கிட்டு லாரியில் ஏற்றிக் கொண்டு எங்கேயோ கொண்டு போய்விட்டார்கள். கலெக்டர் அந்த விழாவை எங்களை நடத்துமாறு வேண்டிக் கொண்டார்.

மாலை அந்த எருமைக் கடாவிற்கு மலர் மாலையிட்டு அலங்கரித்து, அதை முன்னே நடக்கவிட்டு நான் திருப்புகழ் பஜனை செய்து கொண்டு ஊர்வலமாகச் சென்றேன். பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் பஜனையில் கலந்து கொண்டார்கள். அந்த எருமைக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளிக்கப் பெற்றது. அம்மன் விழாவை நாங்களே செய்தோம்.

பலி கொடுக்கும் மேடையில் நீற்றுப் பூசனிக்காய் வைத்து வெட்டிப் பலியிடப்பட்டது. இது மிக மிகப் பெரிய

51 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

சாதனை என்று எல்லாரும் புகழ்ந்து பாராட்டினார்கள்.

கனவில் அருணகிரிநாதர் கருணை செய்தது

வயலூரில் இராஜகோபுரத் திருப்பணி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது அடிக்கடி தொழிலாளர் களுக்குப் பணம் கொடுக்க, நானும் பி.வி.ஜெ. முனிசாமிச் செட்டியாரும் வயலூருக்குப் போய் வருவோம். ஒருமுறை வயலூரிலேயே ஓர் இரவு தங்க நேர்ந்தது.

செட்டியாரும், நானும் கோயிலில் படுத்துக் கொண்டோம். நான் ஒவ்வொரு நாளும் படுத்துக்கொள்ளும் பொழுது “முருகன் கனவில் வந்து கருணை புரிய வில்லையே” என்று எண்ணி ஏங்குவதும் உண்டு. இளம் பருவத்தில் திருவண்ணாமலைக்குப் போனால் அருணகிரி நாதர் படத்தை வாங்கி வந்து சில அன்பர்களிடத்தில் கொடுத்து அருணகிரிநாதரை வழிபடச் சொல்லுவேன். அருணகிரிநாதரிடத்தில் அளவில்லாத ஈடுபாடு உண்டு.

அருணகிரிநாதர் என்றாவது ஒருநாள் பன்னிருகைப் பரமனிடம் நம்மைப் பற்றிப் பரிந்துரை கூறுவார். அப்பரம பதி நமக்குக் கருணை புரிவார் என்ற அசையாத நம்பிக்கை உண்டு. அன்று விடியற்காலை ஐந்து மணியிருக்கும். ஓர் இனிய கனவு தோன்றியது. அக்கனவு பசுமையாக இன்றும் நெஞ்சில் நின்று நிலவுகின்றது.

நான் காங்கேயநல்லூர் முருகன் கோயிலில் வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்தேன். அங்குத் தெற்கு நோக்கிப் பிரதிஷ்டை செய்திருந்த அருணகிரிநாதர் சிலாமுர்த்தியின் திருமுன் நின்று கரத்தைக் கூப்பி வணங்கி நின்றேன். அத் திருவுருவம் முன்பக்கமாகச் சாய்ந்திருந்தது. “இப்பொழுது தானே கும்பாபிஷேகம் நடந்தது? அஷ்டபந்தன மருந்து சரியாகச் சாத்தவில்லையோ! சுவாமி சாய்ந்திருக்கின்றாரே!” என்று எண்ணி வருந்தினேன்.

அத்திருவுருவம் நிமிர்ந்து நின்றது. காலி உடை உடுத்திய சந்நியாசிபோல் காட்சி அளித்தது. அருணகிரிநாதர் என்னை அருகில் வருமாறு கை அசைத்து அழைத்தார்.

நான் அருகில் சென்று கும்பிட்டு நின்றேன். அருணகிரி நாதர் என்னைப் பார்த்து, “அப்பா! எனக்கு மிகுந்த பசியாக இருக்கின்றது. சிறிது அன்னம் கொடு” என்று கேட்டார். நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். என் தம்பி திருமாமணான சிவம் அங்கு நின்று கொண்டிருந்தான்.

“தம்பி! அருணகிரிநாதருக்குப் பசி அதிகமாக இருக்கிற தாம். நீ வீட்டிற்குச் சென்று அம்மாவிடம் சொல்லி அன்னம் வாங்கி வா” என்று கூறினேன். அவன் வீட்டிற்குப் போய்த் திரும்பி வந்து “இப்பொழுது மாலை மூன்று மணி; அகாலமாகி விட்டபடியால் அன்னம் இல்லையாம்” என்று கூறினான். நான் அருணகிரிநாதரைப் பார்த்து, “சுவாமி! இப்பொழுது அன்னம் இல்லையாம்” என்று பணிவுடன் பகர்ந்தேன்.

அருணகிரிநாதர், “அப்பா! எனக்குக் கடும்பசி. உப்புமா கிண்டிக்கொடு!” என்றார். நான் மறுபடியும் தம்பியைப் பார்த்து, “தம்பி! வீட்டிற்குப் போய் அம்மாவிடம் சொல்லி உப்புமா கிண்டிக் கொண்டு வா” என்றேன்.

தம்பி வீட்டிற்குப் போய் வெறுங்கையுடன் வந்தான். “என்ன தம்பி! உப்புமா கொண்டு வரவில்லையா?” என்று கேட்டேன்.

“அண்ணா! வீட்டில் கோதுமை ரவை இல்லையாம். அரிசி நொய்தான் இருக்கின்றதாம். அரிசி நொய் உப்புமா செய்தால் சுவாமி சாப்பிடுவாரா? என்று சுவாமியைக் கேட்டு வருமாறு அம்மா சொல்லியனுப்பினார்கள்” என்று சொன்னான். நான் அருணகிரிநாதரைப் பார்த்து, “சுவாமி! வீட்டில் கோதுமை ரவை இல்லையாம். அரிசி நொய்தான் இருக்கின்றதாம். அரிசி நொய் உப்புமா நீங்கள் சாப்பிடுவீர்களா?” என்று கேட்டேன்.

சுவாமிகள் “உன் கையால் ஏதாவது கொடு. பசியாறு வேன்” என்று சொல்லியருளினார். நான் கண் விழித்துக் கொண்டேன். அப்பொழுது பொழுது புலர்ந்து கொண்டிருந்தது. அருணகிரிநாதருடைய கருணையை நினைந்து கண்ணீர் வடித்தேன். “கோயிலில் அருணகிரிநாதருக்குச்

53 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

சரிவர நிவேதனம் செய்திருக்க மாட்டார்கள் போலும். முருகனுடைய திருவருள் முழுவதும் பெற்ற பரம குருநாதர் ஏழையாகிய நம்மிடம் உணவு கேட்கின்றாரே! இதனுடைய உட்பொருள் நாம் நிரந்தரமாக அருணகிரிநாதருக்கு நிவேதனத்திற்கு நிபந்தம் அமைக்க வேண்டும் போலும்” என்று எண்ணினேன்.

என் தந்தையாருக்கு இந்த விவரங்கள் யாதும் எழுதாமல் ஒரு படி பச்சரிசி அன்னம் கோயிலில் தயிர் அன்னமாகத் தயாரித்து அருணகிரியாருக்கு நிவேதனம் செய்து உச்சிநேரத்தில் ஏழைக் குழந்தைகளுக்குத் தருமாறு கடிதம் எழுதினேன். அதுபடியே பிதா அவர்கள் செய்தார்கள்.

காங்கேயநல்லூரில் எங்களுக்கென்று ஒரு சிறிதும் நிலம் இல்லை. பெரிய குடும்பம். வரவுக்கும், செலவுக்கும் சரியாக இருக்கும். அருணகிரிநாதருக்கு நாள்தோறும் உச்சிக் காலத்தில் அன்னம் நிவேதனம் செய்து ஏழைகளுக்குத் தர வேண்டும். இதற்கு நாம் வழி செய்ய வேண்டுமென எண்ணினேன்.

அன்று முதல் எப்பொழுதாவது ஒரே நாளில் இரண்டு விரிவுரைகள் நிகழும். அந்த வருவாயில் பாதியை அருணகிரிநாதருக்கு என்று எடுத்துத் தந்தையாருக்குத் தெரியாமல் என் அன்பர் முனிசாமி செட்டியாரிடம் கொடுத்து வைப்பேன். இவ்வாறு இரண்டு ஆண்டுகளில் நான்காயிரம் ரூபாய் சேர்ந்தது. நிலம் வாங்கி அருணகிரிநாதர் பேரில் எழுதி இந்த அறக்கட்டளையைச் செய்ய வேண்டுமென்று தீவிரமாகச் சிந்தித்தேன். என் தந்தை வேண்டாமென்று மறுத்து விட்டால் என்ன செய்வதென்ற அச்சம் என்னை அலைக்கழித்தது.

ஒருநாள் என் தந்தையார் எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். “நமது வீட்டினருகிலுள்ள நிலங்கள் விலைக்கு வருகின்றன. உன் நண்பர்களிடமிருந்து ஒரு தொகை கடன் வாங்கிக்கொடு நிலம் வாங்க வேண்டும்” என்று எழுதியிருந்தார். இதுதான் நல்ல தருணம் என்று எண்ணி,

நான் என் பிதாவை அணுகி, அவரை வணங்கி “அப்பா! தங்கள் கட்டளையின்படிப் பணம் கடன் வாங்கித் தருவேன். என் நண்பர் முனிசாமி செட்டியார் என் மூலமாக அருணகிரிநாதருக்கு உச்சிக்காலக் கட்டளை ஏற்படுத்த விரும்புகின்றார். பணமும் தருவதாகக் கூறுகின்றார். வாங்குகிற நிலத்தில் நல்ல நிலமாகத் தேர்ந்து நான்கு ஏக்கர் அருணகிரிநாதர் பெயருக்கு எழுத வேண்டும். இது நிலைத்த அறப்பணி. இதற்குத் தாங்கள் உடன்பட வேண்டும் என்று பயபக்தியுடன் கூறினேன். அவர் “நல்ல காரியம். அதுபடியே செய்வோம்” என்று சம்மதித்தார். எனக்கு எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. நெடுநாள் நினைவு நிறைவேறுகின்றதென்று எண்ணி இன்புற்றேன். அதுபடியே நிலம் வாங்கி அருணகிரிநாதர் பெயருக்கு எழுதி அதற்கு அறங்காவலனாக என்னை நியமித்துப் பதிவு செய்து கொண்டேன்.

தினந்தோறும் கோயிலில் பட்டணம் பக்கா இரண்டு படி அரிசி தரப்பெறுகின்றது. அரை படி அன்னம் மூலவ முருகனுக்கு நிவேதனம் ஆகின்றது. அந்த அன்னம் குருக்களுக்கும், பரிசாரகர்களுக்கும் சேருகின்றது. ஒரு படி அன்னம் தயிர் சாதமாக ஆறு உருண்டைகளாகச் செய்து அருணகிரியாருக்கு உச்சி நேரத்தில் நிவேதனம் செய்து ஆறு ஏழைகளுக்கு வழங்கப் பெறுகின்றது. இரவு அரைப் படி அன்னம் நிவேதனமாகக் குருக்களும் பரிசாரகரும் அந்த அன்னத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றார்கள். இந்த அறக்கட்டளை நாற்பது ஆண்டுகளாக நடைபெற்றுக் கொண்டு வருகின்றது.

திருப்புகழ் அமிர்தம்

சென்னை, திருச்சி, மதுரை, திருநெல்வேலி, தஞ்சை முதலிய ஊர்களில் மாதந்தோறும் சென்று நியதியாகத் திருப்புகழ் விரிவுரை செய்து கொண்டிருந்தேன். அப் பொழுது திருப்புகழ் விரிவுரையைக் கேட்டு மகிழும் அன்பர்கள் திருப்புகழ் விரிவுரையை எழுதி உதவவேண்டும் என்று பலமுறை கூறினார்கள்.

55 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

அருணகிரிநாதர் எங்கே? நாம் எங்கே? பாச கரணம், பசு கரணம் நீங்கிப் பதி கரணம் பெற்று அருள் ஞான வெளியிலே நின்று அருணகிரிநாதர் திருப்புகழைப் பாடினார். அத்தெய்வத் திருமறைக்கு நாம் உரை எழுதுவது பொருந்துமா? என்று அடியேன் எண்ணித் திகைத்தேன். திருவருள் தூண்ட நமக்கு விளங்கிய கருத்துக்களை எழுதுவோமென்று துணிந்தேன். 1936-ல் தைப்பூச விழாவிற்கு வடலூர் சென்றிருந்தேன். சத்தியஞான சபையிலமர்ந்து “திருப்புகழ் அமிர்தம்” என்ற மாத வெளியீட்டை வெளியிட எண்ணிக் “கைத்தல நிறைகனி” என்ற திருப்புகழுக்கு உரை எழுதினேன்.

அதுமுதல் திருப்புகழ் அமிர்தம் என்ற மாத வெளியீடு முறையே அன்பர்களிடையே வந்து தொண்டு செய்தது. திருப்புகழ் அமிர்த்தத்தில் ஒரு திருப்புகழுக்கு விரிவுரை, கற்பு நெறிக்கதை, கந்தர் அலங்கார உரை, வேறு பல கட்டுரைகள் அடங்கியிருந்தன. எத்தனையோ இடர்ப்பாடுகளுக்கு இடையில் அந்த மாத வெளியீடு நடைபெற்றது. எனது நூலகச் செயலாளர் திரு. ஆர். ஜெயராமையர் அதில் மிகவும் அக்கறையுடன் பாடுபட்டு உழைத்தார். *

திருப்புகழ் அமிர்தம் முப்பத்தியேழு ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. அதில் வெளிவந்த கட்டுரைகளும் தனித்தனி நூலாக வெளியிடப்பெற்று மக்களிடையே உலாவுகின்றன. திருப்புகழுக்கு விரிவுரை ஆறுபடைவீடுகளுக்கும், பஞ்சபூதத் தலங்களுக்கும் எழுதி நிறைவேறின.

சண்முகஞானபுரம் (குயப்பேட்டை) சென்னை

சென்னை புரசைவாக்கத்திற்கு வடக்கே சண்முகஞானபுரம் என்கின்ற குயப்பேட்டையில் கந்தசாமி கோயில்

* T.D.சுகானந்தன்: நெருப்புக்கும் துரு பிடிக்கும். ஆனால் இவரது நிழலைக் கூடத் துரு தொடத் துணுக்குறும். சுவாமியின் தமக்கை மகனான திரு. T.D.சுகானந்தன் திருப்புகழ்அமிர்தம் அலுவலக மேலாளராகவும், சுவாமியின் நம்பிக்கைக்குரியவராகவும் வாழ்ந்த நிறைகுடம் ஆவார்.

- பதிப்பாசிரியர்

மிகவும் புகழ் பெற்றது. இத்திருக்கோயிலில் ராஜகோபுரம் இல்லாதது பெருங்குறையாக இருந்தது.

இந்தக் கோயிலின் அறங்காவலர் சி.மாசிலாமணிப் பிள்ளை என்பவரின் தந்தை செங்கல்வராய பிள்ளைய வர்கள் அருட்ஜோதி வள்ளலாரை வடலூரில் கண்டு அவருடன் நான்கைந்து நாள் தங்கி அவருடைய அருள் பெற்றவர். இவருடைய புதல்வரான மாசிலாமணிப் பிள்ளையும், அவரது தம்பி சி.முத்துசாமிப்பிள்ளையும் என்னை அணுகி இராஜகோபுரத் திருப்பணி செய்ய வேண்டிக் கொண்டார்கள். நான் மாதந்தோறும் அக் கோயிலில் விரிவுரை செய்து சென்னையிலுள்ள தனவந்தர்களிடம் வகுலித்து இராஜகோபுரத் திருப்பணியைச் செய்தேன். இத்திருப்பணிக்கு பர்மாஷெல் ஏஜெண்டு கோவிந்தராஜ முதலியாரின் மனைவி பத்மாவதி அம்மாள் செங்கல் முழுவதும் வாங்கிக் கொடுத்து உதவினார். இத்திருப்பணியின் பொருட்டு நானும், சி.முத்துசாமிப் பிள்ளையும் இலங்கைக்கும் சென்று வந்தோம். அப்பொழுது கதிர்காம தெரிசனம் செய்யும் பேறு கிடைத்தது. 1940-ல் இத்திருப்பணி பூர்த்தியாகி மகா கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது.

இத்திருக்கோயிலின் முன் சரவணப் பொய்கை பழுது பட்டுக் கிடந்தது. நகர சபையார் அதைத் தூர்த்து விட முயன்றார்கள். நான் அதைத் தடுத்து நிறுத்திச் சரவணப் பொய்கைத் திருப்பணியை மேற்கொண்டேன். இத்திருப்பணிக்கு நண்பர் சிவாஜி கணேசன் ஐயாயிரம் ரூபாய் வழங்கினார். போன் மூலமாகச் சொல்லக் கவிஞர் கண்ணதாசன் ஐயாயிரம் ரூபாய் வழங்கினார். அன்பர் திரு. எஸ்.ஜி.ரத்தினம் ஐயர் அவர்கள் தொடர் விரிவுரை அமைத்து வகுல் செய்து ரூபாய் நாற்பதாயிரம் வழங்கினார். இந்தச் சரவணப் பொய்கை பூர்த்தி பெற ஒரு லட்ச ரூபாய்க்குமேல் ஆயிற்று. இந்தச் சரவணப் பொய்கையில் முருகப் பெருமானுடைய தெப்ப விழா மின் விளக்கு அலங்காரத்துடன் வெகு சிறப்பாக நடைபெற்றது.

57 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

இந்தக் குயப்பேட்டை சண்முக ஞானபுரம் முருகப் பெருமான் மீது பாம்பன் சுவாமிகள் திருப்பதிகம் பாடியிருக்கின்றார்கள். இந்த முருகன் வரதமான முருகன்.

மோகனூர் திருப்பணி

1940-ல் மோகனூரில் விரிவுரை செய்ய என்னை அழைத்தார்கள். மோகனூர் என்பது காவிரிக்கு வட கரையில் விளங்குகின்ற சிறந்த திருத்தலம். இந்த ஊர் வாக்கீச கலாநிதி, சிவம் பெருக்கும் சீலர் திரு.கி.வா.ஜகந்நாத ஐயர் அவர்கள் அவதரித்த புண்ணிய நகரமாகும். இந்த ஊரில் சிவாலயம் சிறப்புடையது. இதன் அருகில் காந்த மலை என்னும் சிறிய குன்றில் கந்தப் பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கின்றார். இந்த முருகப் பெருமான் மீது “கி.வா.ஜ.” அவர்களுக்குத் தணியாத காதல் உண்டு. சென்னையிலுள்ள அவர் இல்லத்திற்குக் “காந்தமலை” என்று பெயரிட்டிருக்கின்றார்.

இங்குக் காந்தமலை அடிவாரத்தில் அருணகிரிநாதர் அறச்சாலை என்ற ஒரு திருப்பணி செய்தேன். இதற்காக மாதந்தோறும் மோகனூருக்குச் சென்று விரிவுரை செய்தும், அருகிலுள்ள ஊர்களுக்குச் சென்று வசூல் செய்தும் ஒரு லட்ச ரூபாய் செலவில் இந்த அறச்சாலை நிறுவப் பெற்றது. என் தந்தையார் வந்து திறப்புவிழா செய்தார். இதில் காஞ்சி காமகோடி மகா சன்னிதானம் அவர்கள் தங்கிச் சந்திர மௌலீசுவரர் வழிபாடு செய்தார்கள். இதில் சேர்ந்தாற் போல் ஆறு, ஏழு திருமணங்கள் செய்யலாம். புரோகிதர், மேளம், பூமாலை உள்பட ஒரு திருமணத்திற்கு பதினோரு ரூபாய்தான் கட்டணம். காவேரி வெள்ளத்தில் அடித்துக் கொண்டு கரையில் ஒதுங்கிய ஒரு பெரிய மரம் கட்டிட வேலையில் ஒரு பகுதிக்கு உதவியது. இத்திருப்பணி செய்யும் பொழுது ஒரு மூட்டை சிமெண்டு பதினைந்து அணாதான். அக்காலத்தில் ஒரு லட்ச ரூபாய் என்றால், இக்காலத்தில் பல லட்சமாகும்.

காந்தமலைக் கோயிலுள்ள எல்லா மூர்த்திகளுக்கும் வெள்ளிக் கவசம் செய்து அணிவிக்கப் பெற்றது. இங்கு

ஆனி மூலம் பெளர்ணமி கூடிய நன்னாளில் அருணகிரி நாதர் ஆராதனை விழா வெகு சிறப்பாக நடைபெறும். இத்திருப்பணியில் முக்கியமான பங்கு பெற்றவர் திரு. ஆர். பழநியப்ப முதலியார் ஆவார்.

வடலூர் திருப்பணி

1936-ல் வயலூர் கோயில் மகா கும்பாபிஷேக விழா நடைபெற்றது. ஹிந்துப் பத்திரிகையில் வயலூர் என்பதை வடலூர் திருப்பணி என்று தவறாக வெளியிட்டு விட்டார்கள். இதனைப் பார்த்த திருச்சிராப்பள்ளி என் ஆப்த நண்பர், முனிசிபல் மேனேஜர் திரு.வி.எஸ்.லோகநாத பிள்ளை அவர்கள் “ஐயா வடலூர் திருப்பணியை நீங்கள்தாம் செய்யப் போகின்றீர்கள்” என்று என்னைப் பார்த்துக் கூறினார். நான் வடலூர் திருப்பணியைப் பற்றிச் சிந்திக்காத காலம், “அது நம்மால் ஆகக் கூடிய காரியமா?” என்று கேட்டேன்.

வடலூரில் வள்ளலார் மூன்று நிறுவனங்கள் அமைத்தார்கள். உடம்பு தழைக்க சத்திய தருமசாலையும், உணர்வு தழைக்க சத்திய வேதபாடசாலையும், உயிர் தழைக்க சத்திய ஞான சபையும் நிறுவினார்கள். இவற்றுள் சத்தியஞான சபை பழுதடைந்து விட்டது.

பாலாலயம் செய்து பல ஆண்டுகளாக யாரும் திருப்பணியை மேற்கொள்ளாமல் சத்தியஞானசபை பழுதுற்றுக் கிடந்தது. பாடகச்சேரி இராமலிங்க சுவாமிகள் மற்றும் பலர் முயன்றும் திருப்பணி நடைபெறவில்லை. கடலூர் ஜில்லாபோர்டு தலைவர் திரு. கே.சீதாராம் ரெட்டியார் அவர்களின் தலைமையில் ஒரு திருப்பணிக்குழு அமைக்கப் பெற்றது. இடையில் அமாவாசைப் பரதேசி அவர்கள் “நான் திருப்பணி செய்வேன்” என்று சிறிது வசூல் செய்து செப்புத் தகடுகள் வாங்கி ஒரு சிறிது பணி செய்யத் தொடங்கினார். திருப்பணிக்குழுவினரிடம் வசூல் செய்த கணக்குத் தர மறுத்தார். அதனால், அத்துடன் அது நின்று விட்டது.

அப்பொழுது திருச்சியிலிருந்து மதுரைக்கு மாறுதலாகி மதுரையில் முனிசிபல் மேனேஜராகப் பணி புரிந்த வி.எஸ்.லோகநாத பிள்ளை அவர்கள் வடலூர் வள்ளலாரிடம் அளவு கடந்த அன்பு பூண்டவர். அவர் என்னைப் பார்த்து “ஐயா! வடலூரில் திருப்பணி தொடங்கியிருக்கின்றார்கள். நாம் ஏதாவது அதில் ஈடுபட வேண்டும்” என்று கூறி, மதுரையில் ஞாயிறுதோறும் நானும், அவரும் வகுல் செய்தோம். திருப்பணிக்குப் பணம் கொடுத்து வாருங்கள் என்று என்னை வடலூருக்கு அனுப்பினார். எழுநூறு ரூபாய் எடுத்துக் கொண்டு வடலூருக்குச் சென்றேன். அங்கு சத்திய ஞான சபையைப் பூசனை செய்யும் சிவஸ்ரீ பால சுப்ரமணிய சிவாச்சாரியாரைக் கண்டு அவரிடம் தங்கினேன். பின்னலூர் வாசிசம்பிள்ளை அவர்களின் தந்தையார் திரு. கணபதிப்பிள்ளையும் அங்கு வந்திருந்தார். நான் சிவாச்சாரியாரைப் பார்த்துத், “திருப்பணிக்குப் பணம் கொண்டு வந்திருக்கின்றேன்” என்று சொன்னேன். குருக்கள் “யாரும் இங்குப் பொறுப் பாக இருந்து திருப்பணி செய்வாரில்லை. கணபதியாப் பிள்ளை என்னும் இவர் சிறந்த அறப்பெருஞ்செல்வர். உங்களுக்கு நம்பிக்கையிருந்தால் இவரிடம் பணம் கொடுத்துவிட்டுப் போங்கள்” என்று கூறினார்.

நான் அதுபடியே கணபதியாப்பிள்ளையிடம் எழுநூறு ரூபாயைக் கொடுத்துவிட்டு மதுரைக்குச் சென்றேன். இவ்வாறு மாதந்தோறும் எழுநூறு எண்ணூறு என்று எடுத்துக் கொண்டுபோய் பாலசுப்ரமணிய சிவாச்சாரியார் மூலம் கொடுத்து வந்தேன்.

அவருடைய மேற்பார்வையில் மூவாயிரம் ரூபாய் அளவில் ஜோதி மேடைக்குத் தூண்கள் செய்யப்பட்டன.

மதுரையிலிருந்து முனிசிபல் மேனேஜர் ஓர் இஞ்ஜினியரை அனுப்பித் திருப்பணியைப் பார்வையிடச் செய்தார். அந்த இஞ்ஜினியர் வந்து பார்த்து ‘செய்த தூண்கள் பாரம் தாங்கா’ எனக் கூறிவிட்டார். அதனால் செய்த வேலைகள் வீணாகி விட்டன.

அப்பொழுது சிதம்பரத்தில் திருப்பணிக் குழுவினர் ஒரு கூட்டம் நடத்தினார்கள். அதற்கு என்னையும் அழைத்திருந்தார்கள். நான் அந்தக் கூட்டத்தில் திருப்பணிக் குழுத் தலைவரைப் பார்த்து “திருப்பணியைப் பொறுப் பாகப் பார்க்க ஒருவரை நியமிக்க வேண்டும். இப்பொழுது செய்த வேலைகள் வீணாகி விட்டன” என்று கூறினேன்.

திருப்பணிக் குழுத் தலைவர் கே.சீதாராம ரெட்டியார் என்னிடம் “நீங்களே பொறுப்பாக இருந்து செய்யுங்கள். ஆனால், திருப்பணிக் குழுவுக்கு உட்பட்டுச் செய்யுங்கள்” என்று கேட்டுக் கொண்டார். நான் “சரி” என்று திருப்பணியை முழுப் பொறுப்பாக ஏற்றுச் செய்ய மேற் கொண்டேன்.

வடலூர் சத்திய ஞானசபைத் திருப்பணியைச் செய்ய முழுப் பொறுப்பும் ஏற்றுக் கொண்ட நான் சிற்பவல்லுனர் துறையூர் நா.சௌந்தரபாண்டியப் பிள்ளை அவர்களை ஸ்தபதியாக நியமனம் செய்து, பல கொத்தனார்களை அழைத்துச் சமையல் முதலிய ஏற்பாடுகள் அமைத்துத் திருப்பணி நடைபெறச் செய்தேன்.

விரிவுரைக்குச் செல்லும் இடங்களிலெல்லாம் வகுல் செய்வேன். அவ்வப்பொழுது சேரும் பணத்தைக் கடலூர் சீதாராம ரெட்டியாருக்கு அனுப்புவேன். என் அன்பர் சௌந்தரபாண்டியன், அவரிடம் சென்று பணம் வாங்கி வந்து திருப்பணியைச் செய்து வந்தார்.

ஈரோடு வள்ளல் வி.வி.சி.ஆர்.முருகேச முதலியார் அவர்கள் பலமுறை ஆயிரம் ஆயிரமாகக் கொடுத்தார். அதுபடியே நாகப்பட்டினம் திரு.பச்சைமுத்து நாடாரும் பலமுறை ஆயிரம் ஆயிரமாகத் தந்தார். இவ்வாறு ஏழு ஆண்டுகள் திருப்பணி நடந்தது.

அறநிலைய ஆட்சிக் குழுவிலிருந்த ஓர் அதிகாரிக்கும், வேலை பார்க்கும் சௌந்தரபாண்டியப் பிள்ளைக்கும் மன வேறுபாடு உண்டாயிற்று. திருப்பணிக் குழுவைக் கலைத்துத் திருப்பணி அதிகாரத்தைத் தன் வசமாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று எண்ணிய அவர் திருப்பணிக் குழுவைக்

61 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

கலைத்து விட்டார். கணக்குத் தருமாறு சீதாராமரெட்டியாரை அறநிலைய ஆட்சிக் குழுவினர் கேட்டார்கள். அவர் “திருப்பணியை முடித்த பிறகு கணக்குத் தருவது தானே நியாயம்!” என்றும், “திருப்பணிக் குழுவைக் கலைத்து விட்ட பின் என்னைக் கணக்கு கேட்பது என்ன நியாயம்?” என்றும், “திருப்பணியைக் கிருபானந்தவாரியார் தான் செய்கிறார். அவரைத்தான் கேட்க வேண்டும்” என்றும் முன்னுக்குப் பின் முரணாகப் பதில் சொன்னார். அறநிலைய ஆட்சிக் குழுவினர் திருப்பணியை நிறுத்தி வைக்குமாறு உத்தரவு பிறப்பித்தார்கள். திருப்பணி நின்று விட்டது. இதனால் எனக்கு மிகவும் மனவேதனை ஏற்பட்டது. என் அன்பர் வி.வி.சி.ஆர்.முருகேச முதலியாரும், மன்னார்குடி சாமிநாத உடையாரும் திருப்பணி நின்றிருப்பதை அறிந்து, வருந்தி அப்பொழுது அறநிலைய ஆணையராக இருந்த திரு. சின்னையா பிள்ளையிடம் “வடலூர் திருப்பணியை வாரியார் சுவாமிகள் செய்வது மிகவும் நல்லது” அவர் வழிபாட்டில் கண்ணீர் வடித்தால் உங்களுக்கு இருபத்தொரு தலைமுறைக்கு ஆகாது. ஆதலால், திருப்பணியை அவரிடமே ஒப்புவித்துத் திருப்பணி செய்ய உதவி செய்யுங்கள்” என்று கூறினார்கள்.

பழநியில் சின்னையாபிள்ளை என்னைச் சந்தித்து, “வடலூர் திருப்பணிக் கணக்குப் பூராவும் என்னிடம் கொடுங்கள். கணக்கைப் பார்த்தபின் அதைப்பற்றி முடிவு எடுப்பேன்” என்று சொன்னார். கணக்கு முழுவதும் சின்னையா பிள்ளையிடம் ஒப்படைத்தேன். அவர்கள் அதற்கென்று ஒரு தனிஆளை ஏற்படுத்தி ஆறுமாதம் கணக்குகளைத் தணிக்கை செய்தார். இரண்டு லட்ச ரூபாய் வசூல் செய்து அதுவரை திருப்பணி நடந்துள்ளது. வசூல் செய்த வகையில் பயணச் செலவு எழுதவில்லை. ஆதலால், கணக்கு ஒழுங்காக இருக்கிறது என்று மதித்து மகிழ்ந்து கணக்கை என்னிடம் கொடுத்து, “நீங்களே திருப்பணியைச் செய்து முடிக்க வேண்டும்” என்று கூறினார்கள். மாதந்தோறும் வரவு செலவுக் கணக்கை அனுப்ப வேண்டுமென்று கூறினார்கள். அவ்வண்ணமே மாதந்தோறும் வரவு

செலவு அறிக்கையைச் சென்னை அறநிலைய ஆட்சித் துறைக்கு அனுப்பி வந்தேன்.

வள்ளலாரின் அருட்செயல்

திருவாரூர் தியாகராஜாவின் விழாவில் விரிவுரை செய்ய அடிக்கடி திருவாரூர் போவேன். அவ்வாறு செல்லும்போது வடபாதி மங்கலம் திரு.வி.எஸ். தியாகராஜ முதலியார் அவர்கள் திருமாளிகையில் தங்குவேன். அவ்வாறு தங்கும்பொழுது வி.எஸ்.டி. அவர்களின் தந்தையார் ஜி.ரங்கநாத முதலியாரும் அவர்களின் மனைவியாரும் நன்கு உபசரிப்பார்கள்.

ஒருநாள் பெரிய அண்ணி அவர்கள் என்னுடைய பூஜையில் “சுவாமி! மருமகளுக்குச் சந்தானம் கிடைக்க வில்லை. காசி முதல் இராமேசுவரம்வரை தெரிசித்திருக்கின்றார்கள். வைதீகச் சடங்குகள் பலவும் செய்து முடிந்தன. இந்த வீட்டில் கட்டில்கள் பல இருக்கின்றன. தொட்டில் தான் இல்லை” என்று கூறி வருந்தினார்கள்.

நான் முருகப் பெருமானைத் தியானம் செய்து கொண்டே “அம்மா! தாங்கள் மகளையும், மருமகளையும் அழைத்துக் கொண்டு மாத பூசத்தின்பொழுது வடலூருக்கு வாருங்கள். மேட்டுக்குப்பத்தில் வள்ளல் பெருமானார் நீராடிய “பாபஹரம்” என்னும் தீர்த்தத்தில் மகளும், மருமகளும் மூழ்கி, ஞானசபையில் விண்ணப்பம் எழுதி வைத்து அர்ச்சனை செய்து வேண்டிக் கொள்ளட்டும். அருட்ஜோதி ஆண்டவர் திருவருளினால் சந்தானம் உண்டாகும்” என்று கூறினேன்.

அடுத்து வந்த ஆனிமாத பூசத்தன்று பெரிய அண்ணி அவர்கள் தன் புதல்வர் வி.எஸ். தியாகராஜ முதலியார் அவர்களையும், அவர் மனைவியாரையும், கணக்குப் பிள்ளை ஐயங்காரையும் அழைத்துக் கொண்டு, வடலூருக்கு வந்தார்கள். மேட்டுக்குப்பம் ஓடையில் மூழ்கிச் சத்திய ஞான சபையில் விண்ணப்பம் எழுதி வைத்து அர்ச்சனை செய்தார்கள். அப்பொழுது வி.எஸ்.டி. அவர்கள்

63 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

திருப்பணிக்கு ரூபாய் ஆயிரத்தொன்றைக் காசோலையாக வழங்கினார். அதே மாதத்தில் அம்மையாரின் மணி வயிறு வாய்த்தது. ஆண் குழந்தை பிறந்தது. வி.எஸ்.டி. அவர்கள் என்னைக் கண்டு “சுவாமி! வள்ளலார் எனக்கு மகப்பேறு வழங்கினார். சத்தியஞான சபைத் திருப்பணிக்கு நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

நான் “அருட்பெருஞ்ஜோதி மண்டபத்திற்கு மேலே அமைக்கப்படும் மரங்களை நீங்கள் கொடுக்க வேண்டும்” என்று சொன்னேன். அவர் மாயூரம் எஸ்கே.பிரதர்ஸ் மரக் கடைக்குத் தேவைப்பட்ட மரங்களை எனக்கு அளிக்கு மாறு கடிதம் கொடுத்தார். அவ்வாறே மாயூரம் எஸ்கே. பிரதர்ஸிடமிருந்து மரம் வாங்கிக் கொண்டேன். அதன் பில் பதின்மூன்றாயிரத்து ஐநூறு ரூபாய். அந்தப் பில்லை வி.எஸ்.டி.யிடம் அனுப்ப அவர் அத்தொகையைச் செலுத்திவிட்டார்.

ஒரு மாதம் ஆட்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்க முடியாமல் இடர்ப்பாடு வந்தபொழுது வி.எஸ்.டி. அவர்களைத் திருவாரூரில் அணுகினேன். தன் சுவீகாரத் தாயார் ஜானகி அம்மையிடம் கூறி மூவாயிரத்தி ஐநூறு ரூபாய் வாங்கி வழங்கினார். கும்பாபிஷேகத்தின்போது உடன் இருந்து நடத்தினார்.

ட்ரோஜன் அண்ணாமலைச் செட்டியார் கும்பாபிஷேகத்தின்பொழுது வி.எஸ்.டி. அவர்களையும், அவரது தந்தையாரையும் கடலூரிலுள்ள சிறந்த பங்களாவில் வந்து தங்குமாறு வேண்டிக் கொண்டார்.

வி.எஸ்.டி. அவர்களின் பிதா திரு. ஜி.ரங்கநாத முதலியார் அவர்கள் “ஆயுள் முழுவதும் பங்களாவில்தான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். இந்தக் கும்பாபிஷேகத்தில் அடியார்கள் உண்ட எச்சில் தரையில்தான் படுப்போம்” என்று கூறிக் கடலூருக்கு வர மறுத்துவிட்டார். கும்பாபிஷேகம் முடிந்ததும் அவர் என்னைப் பார்த்துத் “தங்களுக்கு கதா காலட்சேபம்தான் செய்யத் தெரியும் என்று எண்ணியிருந்தேன். இந்த மகத்தான நிர்வாகத்தைக்

குறைவின்றி நிறைவேற்றினீர்களே!” என்று பாராட்டிக் கூறினார்.

நான் “என்னுடைய செயலில் ஒன்றும் நடைபெற வில்லை. எல்லாம் அருட்பெருஞ்சோதி ஆண்டவர் நடத்திக் கொள்கின்றார்” என்று கூறினேன்.

வள்ளலாரின் கருணை

வடலூர் திருப்பணி நடந்து வரும்பொழுது ஒருமாதம் ஆட்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கப் பணமின்றி நான் அணிந்திருந்த அணிகலன்களை அடகு வைத்து மூவாயிரத்து ஐநூறு ரூபாய் கடன் வாங்கிக் கொடுத்தேன். கடவுள் நம்மை அணிகலன்களை அடகு வைக்குமாறு செய்து விட்டாரே! என்று எண்ணி உள்ளம் உலைந்தேன். ஒருநாள் வடலூரில் வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்தேன். அங்கு ஒரு கணவனும், மனைவியும் வந்து வழிபாட்டில் கலந்து கொண்டார்கள். அருகிலிருந்தவர்கள், “இவர் தெம்மூர் ராஜமாணிக்கம் பிள்ளை. தனமும் மனமும் படைத்தவர்” என்று கூறினார்கள். நான் அவர்களைப் பார்த்துத் “தெம்மூரில் ஒரு விரிவுரைக்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள். ஞானசபைத் திருப்பணிக்கு முடிந்தவரை உதவி செய்யுங்கள்” என்று கூறினேன். அவர்கள் அன்புடன் அதற்கு இசைந்தார்கள். அதுபடியே ஒரு நாள் தெம்மூருக்கு விரிவுரை செய்யப் போயிருந்தேன். அன்று பெருமழை கொட்டிற்று. எங்கும் வெள்ளக் காடாக ஆயிற்று. நிகழ்ச்சி நன்றாக நடைபெறுவதற்கு மழை தடை செய்கிறதே! என்று எண்ணி நான் வருந்தினேன். இரவு எட்டு மணிக்கு மழை நின்றது. வைக்கோற்புல்லைப் பரப்பி அதன் மீது தென்னங் கீற்றுக்களையிட்டு ஜனங்கள் இருந்து கேட்க வசதி செய்தார்கள்.

அன்றிரவு வள்ளலாரைப் பற்றி விரிவுரை செய்தேன். விரிவுரை முடிந்தது. பிள்ளை அவர்கள் ஐநூறு தருவார்கள். நாம் ஆயிரமாவது கேட்க வேண்டும் என்று நான் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். பிள்ளையவர்களும் அவரது மனைவியாரும் ஒரு பெரிய வெள்ளித் தட்டில் இருபத்தைந்து

65 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

சாத்துக்குடி, ஆரஞ்சுப் பழங்கள், ஏழெட்டு வாழைப் பழச் சீப்புகள், நிறைய வெற்றிலைப்பாக்கு வைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள்.

இதைப் பார்த்தவுடன் நான் சிறிது அஞ்சினேன். சில சங்கங்களில் பெரிய பூமாஸையாகச் சூட்டி, நிறைய பழங்களைத் தட்டில் வைத்துத் தருவார்கள். பழத்துக்கு அடியில் ரயில் செலவிற்காக இருபத்தைந்து ரூபாய் மட்டுமே இருக்கும். செட்டி நாட்டில் இரண்டு வாழைப்பழம், ஒரு சாத்துக்குடி, ஆரஞ்சு, நான்கு வெற்றிலைப்பாக்கு மட்டுமே இருக்கும். ரூபாய் ஆயிரம் வைத்திருப்பார்கள். இப்பொழுது இவர்கள் நிறைய பழங்களை வைத்துக் கொண்டு வந்திருக்கின்றார்களே! பணம் குறைத்துத் தருவார்கள் என்று எண்ணினேன்.

தெம்மூர் ராஜமாணிக்கம் பிள்ளையும், அவர் மனைவியாரும் பழங்களுக்கு மேல் நூறு ரூபாய் நோட்டுகள் கற்றையாக வைத்திருந்தார்கள். அதைக் கண்டு நான் அதிர்ச்சியடைந்தேன். ரசீது போடும் பொருட்டுப் பணத்தை எண்ணிப்பார்த்தேன். நூறு ரூபாய் நோட்டுகள் முப்பத்தைந்து இருந்தன. நான் நகைகளை அடகு வைத்துக் கடன் வாங்கியிருந்த தொகை மூவாயிரத்து ஐநூறு. தெம்மூர் பிள்ளை நன்கொடை கொடுத்ததும் மூவாயிரத்து ஐநூறு. அதே தொகையை அன்பர் வழங்கியிருக்கின்றார். மூவாயிரமாகவோ, நாலாயிரமாகவோ கொடுக்காமல் மூவாயிரத்தைத் துறை கொடுக்குமாறு செய்த திருவருளின் திறத்தை நினைந்து வியந்தேன்.

வடலூர் திருப்பணிக்கு நிதி திரட்டியது

மதுரையில் ஒருமுறை எம்.கே.தியாகராஜபாகவதர், எம்.எம்.தண்டபாணி தேசிகர், பிரேம குமாரி என்ற மூவருடைய இன்னிசையரங்கு வைத்து நிதி திரட்டினோம். பாகவதர் வழிச் செலவும் வாங்கவில்லை. சத்தியஞான சபைத் திருப்பணிக்குப் பலர் அன்பாக உதவி செய்தார்கள். தருமபுரம் ஆதீனம் பதினாயிரம் வழங்கினார்கள். திருவாவடுதுறை ஆதீனம் ஆறாயிரம் வழங்கினார்கள்.

திருப்பனந்தாள் ஆதீனம் இரண்டு முறை இரண்டாயிரம் ரூபாய் வழங்கினார்கள். பண்ணுட்டி சைக்கிள்ஷாப் ஆர்.கே.முருகேச நாயுடு அவர்கள் தனக்கிருந்த ஒரே ஒரு வீட்டை விற்று ஆயிரத்தெட்டு ரூபாய் நன்கொடையாக வழங்கினார். இரும்பு விலை கொடுத்து வாங்க முடியாத காலத்தில் ஈரோடு இரும்புக்கடை வி.அர்த்தநாரி முதலியார் அவர்கள் இரும்பு பூராவும் இலவசமாக வழங்கினார்கள்.

ஒருமுறை அறநிலைய ஆட்சித்துறை ஆணையர் சின்னையாபிள்ளை சுமுகம் இன்றி வெடுவெடென்று பேசினார். நான் பொதுக்காரியம், பொது ஜனங்களிடத்திலிருந்து வசூலித்து இப்பணியைச் செய்கின்றோம், இது இடையூறின்றி நடைபெற வேண்டும். ஆதலால், காரியசித்திக்கு மருந்து மௌனம் ஒன்றேயாகும் என்று சும்மாயிருந்தேன்.

மெய்வருத்தம் பாரார் பசிநோக்கார் கண்துஞ்சார்
எவ்வெவர் தீமையும் மேற்கொள்ளார் - செவ்வி
அருமையும் நோக்கார் அவமதிப்பும் கொள்ளார்
கருமமே கண்ணாயி னார்

என்ற பாடலை முழுவதும் அனுசரித்து நடந்து வந்தேன்.

1941 முதல் 1950 வரை ஒன்பது ஆண்டுகள் வடலூர் சத்திய ஞானசபைத் திருப்பணி நான்கு லட்சம் ரூபாய் செலவில் நடை பெற்றது. இடையில் வந்த இடையூறுகள் எண்ணற்றவை. அவைகளை எழுதினால் ஏட்டில் அடங்கா.

“வள்ளலாரின் அடியார்கள்” என்று பேர் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற பண்பாடில்லாத சிலருடைய துன்ப அலைகளில் எதிர்நீச்சல் போட்டுக் கொண்டுதான் திருப்பணி செய்தேன்.

பி.டபிள்யூ.டி. அலுவலகத்தில் ‘ஹெட் டிராப்ஸ் மேனாகப்’ பணிபுரிந்து ஓய்வு பெற்ற என் தாய்மாமா திரு. வி.சிவகுரு முதலியார் அவர்கள் திருப்பணி தொடக்கத்திலிருந்து பயன் கருதாது இத்திருப்பணியில் உடனிருந்து உழைத்து வந்தார். மண்ணெண்ணெய் பாட்டில் வடலூரில் மூன்று அண்ணா. குறிஞ்சிப்பாடியில் இரண்டேழுக்கால்

67 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

அணா. இந்தக் காலணா லாபத்துக்காக வடலூரிலிருந்து குறிஞ்சிப்பாடிக்கு நடந்து போய் மண்ணெண்ணெய் வாங்கி வருவார். நான் அவரைப் பார்த்துக் “காலணா லாபத்துக்காக மூன்று மைல் நடக்க வேண்டுமா?” என்று கேட்பேன். “எனக்கு அது வாக் (Walk) போனதுபோல் ஆகும். திருப்பணிக்கும் சிறிது பயனுண்டாகிறது” என்று பதில் கூறுவார். ஸ்தாலீபுலாக நியாயமாக (பாணை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் பார்த்தல்) அவருடைய நேர்மையையும், தொண்டு உள்ளத்தையும் இந்த ஒன்றே பறைசாற்றும். 24-4-1950 தமிழ் வருடம் விக்ருதி சித்திரை பன்னிரண்டாம் தேதியன்று கும்பாபிஷேகமென்று உறுதி செய்து பத்திரிகை அச்சிட்டேன்.

கோர்ட்டில் வழக்கு

வடலூர் அறநிலையங்களின் அறங்காவலர்கள் மூவரும் அறநிலைய ஆட்சித் துறைக் கோர்ட்டில் கும்பாபிஷேகம் செய்யக் கூடாதென்று வழக்குத் தொடர்ந்தார்கள். கும்பாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய சாதனங்களைச் சேகரிப்பதும், அன்னதானத்திற்குரிய பொருள்களைத் தேடுவதும், பொருள் ஈட்டுவதுமாகிய பணிகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டு தத்தளிக்கின்ற நான் வழக்கு விசாரணைக்கு முதல்நாள் சென்னைக்குச் சென்றேன். திருப்பணிக்குமுத் தலைவராக இருந்த சீதாராம ரெட்டியாரைக் கண்டு விஷயத்தைக் கூறினேன். அவர் “ஒன்பது ஆண்டுகளாக உழைக்கின்ற உங்களுக்கு அனுகூலம் செய்யாமல் பிரதிசூலம் செய்கின்றார்களே! இது என்ன உலகம்? நல்லவர்களுக்கு காலம் இல்லையே!” என்று கூறி வருத்தப்பட்டார்கள்.

பின்னர் அறநிலைய ஆட்சித்துறை அலுவலகத் திலுற்குச் சென்றேன். அப்பொழுது தலைமை ஆணையராக இருந்த சின்னையா பிள்ளையைக் கண்டேன். “அவர் நாளைக்குத்தானே வழக்கு விசாரணை? நாளைக்கு வாருங்கள்.” என்றார். மற்றோர் ஆணையர் மண்ணாடி

நாயரைக் கண்டேன். அவர் என்னைப் பார்த்து “உத்தம மான தொண்டு செய்யும் உங்களை இப்படி வழக்குத் தொடுத்து வம்பு செய்து வேதனைப்படுத்துகின்றார்களே!” என்று கூறி வருந்தினார்.

பின்னர் மற்றோர் ஆணையரான கஜபதி நாயகர் என்பவரிடம் சென்றேன். “வணக்கம்” என்று கூறி அவருக்கு எதிரிலிருந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்தேன். அவர் என்னைப் பார்த்து முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு “நீங்கள் ரொம்ப ட்ரபிள் கொடுக்கிறீர்!” என்று கூறினார். அதைக் கேட்டு நான் மௌனமாக இருந்தேன். மறுபடியும் அவர் என்னைப் பார்த்து “நான் சொல்லுவதற்கு ஒன்றும் பதில் சொல்ல வில்லையே” என்றார். அப்பொழுதும், நான் சிரித்துக் கொண்டேயிருந்தேன். அவர் “ஞானசபையைக் கட்டினீர் களே! டிரஸ்ட்டிகளைக் கேட்டுத்தானே கும்பாபிஷேகத் தேதிகளை நிச்சயிக்க வேண்டும்? கொத்தனார் வீட்டைக் கட்டினால் கட்டிய கொத்தன், வீட்டுக்காரனைக் கேளாமல் க்ரஹப்ரவேசத் தேதியை வைக்கலாமா?” என்று கேட்டார். அவர் கூறிய உவமை பொருந்தாது. வீடு ஒருவனுக்குச் சொந்தமானது. ஞானசபை யாருக்கும் சொந்தமானதன்று. கொத்தன் கூலிக்கு வேலை செய்பவன். நான் பயன் கருதாது பணிபுரிபவன். இவற்றையெல்லாம் எடுத்து நான் விளக்கினால் விவாதம் விளையும். ஆதலால், வீண் விவாதத்தை விரும்பாமல் “நாளைக்கு வருவேன்” என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டு விட்டேன்.

மறுநாள் அறநிலைய ஆட்சித்துறை அலுவலகத்தில் காலை பதினோரு மணிக்கு மூன்று ஆணையர்களும் நியாய ஸ்தலத்தில் அமர்ந்திருந்தார்கள். முருகனுடைய ஆறெழுத்தை மிகவும் அழுத்தமாக ஜெபித்துக்கொண்டு நான் சென்றேன். என் மீது வழக்குத் தொடுத்த அறங்காவலர்களும் அவர்களுடன் இரண்டு மூன்று பண்பில்லாத வர்களும் அமர்ந்திருந்தார்கள். அவர்கள் ஒருபுறமாக நின்று கொண்டிருந்தார்கள். என்னைச் சின்னையா பிள்ளையவர்கள் “வாருங்கள்” என்று கூறி வரவேற்று “நீங்கள் நாற்காலியில் இருந்தவண்ணமே பேசலாம்” என்றார்.

69 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

ஆணையர் அறங்காவலரைப் பார்த்து “உங்கள் வழக்கு என்ன?” என்று கேட்டார். அவர்கள், “சத்தியஞான சபையில் தங்கக் கலசம் முன்னர் இராமலிங்க சுவாமிகள் வைக்கவில்லை. வாரியார் நூதனமாக வைத்து விட்டார். இது பெரும் பிழை” என்று கூறினார்கள்.

ஆணையர் என்னைப் பார்த்தார். நான், “வள்ளலார் ஞானசபை கட்டும்பொழுது இவர்கள் உடன் இருந்திருப்பார்கள். நான் அப்பொழுது இல்லை. ஆனால், ஞான சபையில் முன் இருந்த தங்கக் கலசத்தை எடுத்து வைத்திருக்கின்றேன். அதை அழித்துவிடவில்லை. நான் முன் இருந்த மாதிரிதானே திருப்பணி செய்ய வேண்டும்? ஆகவே, முன் இருந்த தங்கக் கலசத்தைவிடச் சிறிது அழகாக இப்பொழுது செய்திருக்கின்றேன். நீங்கள் ஏப்ரல் பத்தாம் தேதி வடலூருக்கு வருகின்றேன் என்று சொன்னீர்களே! அப்பொழுது நேரில் பழைய கலசத்தைக் காட்டுவேன்” என்று சொன்னேன். இதைக் கேட்டுச் சின்னையா பிள்ளை அதிர்ச்சி அடைந்தார். “அப்படியா? பழைய கலசம் இருக்கின்றதா?” என்று சொல்லி டிரஸ்டிகளைப் பார்த்து “என்னையா! பழைய கலசம் இருக்கின்றதென்று வாரியார் கூறுகின்றாரே! நீங்கள் கலசமே இல்லை என்று கூறுகின்றீர்களே!” என்று கேட்டார். அவர்கள் “வள்ளலார் தங்கக் கலசம் வைக்கவில்லை. பின்னர் யாரோ வைத்து விட்டார்கள் என்று கூறினார்கள். நான் “வள்ளலார் வைத்ததோ, மற்றவர் வைத்ததோ! எனக்குத் தெரியாது. முன் இருந்த மாதிரி நான் செய்தேன்” என்று கூறினேன்.

ஆணையர் அறங்காவலர்களை நோக்கிக் “கலசம் விஷயம் முடிந்தது. கும்பாபிஷேகம் செய்யக் கூடாது என்று ஆட்சேபித்திருக்கின்றீர்களே! வேறு காரணங்கள் உளவா?” என்று கேட்டார். அவர்கள் “வள்ளலார் கொள்கைக்கு மாறாக, இவர் கும்பாபிஷேகம் செய்வதை நாங்கள் தடுக்கின்றோம்” என்று கூறினார்கள்.

“நான் வள்ளலாருடைய கொள்கைக்கு மாறானவன் அல்லன். எனக்கும் வள்ளலார் கொள்கை நன்கு தெரியும். சத்திய ஞானசபை உருவம் இல்லாத ஜோதி வழிபாட்டை

உடையது. மேட்டுக்குப்பத்திலிருந்து பாபஹர தீர்த்தத்தைக் குடத்தில் கொணர்ந்து ஞானசபையில் வைத்து எல்லா அன்பர்களும் சேர்ந்து ஆறுவேளை அருட்பெருஞ்ஜோதி அகவல் பாராயணம் செய்து அந்தத் தீர்த்தத்தை எடுத்து ஸ்தூபிக்கு அபிஷேகம் செய்ய வேண்டும். இதுதான் என்னுடைய ஏற்பாடு” என்றேன். “இது நல்ல ஏற்பாடுதான்” என்றார் சின்னையா பிள்ளை.

அப்பொழுது மற்றோர் ஆணையராகிய கஜபதி நாயகர் குறுக்கிட்டு “ஸ்தூபி நீராட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. சும்மா ஜோதி வழிபாடு செய்தால் போதும்” என்று ஓங்கியடித்துக் கூறினார். “நான் நாகப்பட்டினம் மரக்கடை அ.மு. சுப்பராய செட்டியாரின் உபயமாக நாற்பத்தெட்டு தோலா செலவில் தங்க மூலாம் கலசம் செய்வித்தேன். கலசத்துக்கு மூலாம் இட்டவர் இஸ்லாமிய அன்பர். கும்பாபிஷேகத்தின் பொழுது லட்சோபலட்சம் ஜனங்கள் சேருவார்கள். ஜோதி வழிபாட்டைக் குறுகிய இடத்தில் சிலர்தான் சேவிக்க முடியும். ஸ்தூபி நீராட்டு செய்தால்தான் ஏக காலத்தில் எல்லாரும் தெரிசித்துத் தெரிசனை செய்தோம் என்ற ஒரு நிறைவை ஜனங்கள் பெறுவார்கள். ஆதலால், ஸ்தூபியை நீராட்டுதல் அவசியமானது” என்று கூறினேன்.

சின்னையாபிள்ளை இதைக் கேட்டு “ஐயா சொல்லுவது நியாயம்தான். சாப்பிட்ட இடத்தில்கூட தண்ணீர் தெளிக்கின்றார்கள்” என்று சொல்லிக் கஜபதி நாயகர் தொடையை ஒரு தட்டு தட்டி “நீர் சும்மா இரும்” என்றார். மறுபடியும் அறங்காவலர்களைப் பார்த்துக் “கும்பாபிஷேகப் பிரச்சினை முடிந்தது. கும்பாபிஷேகம் செய்ய வேண்டியது தான். வேறு என்ன உங்களுக்கு ஆட்சேபணை?” என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் “வாரியார் எங்களைக் கேளாமலே ஸ்தூபி நீராட்டு விழாப் பத்திரிகை அச்சிட்டு விட்டார்” என்றனர்.

“நான் ஒன்பது ஆண்டுகளாக வடலூரில் திருப்பணி செய்கின்றேன். இந்த அறங்காவலர்களை நான் பார்த்ததே இல்லை. அவர்கள் கறுப்பா, சிவப்பா என்று எனக்குத் தெரியாது. அவர்கள் இருப்பிடமும் நான் அறியேன். நான்

71 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

ஒன்பது ஆண்டுகளாக மூன்றே முக்கால் லட்ச ரூபாய் ஈட்டி, பஞ்ச படாத பாடுபட்டுத் திருப்பணியைச் செய்தேன். இவர்களை இங்குதான் வழக்குத் தலத்தில் பார்க்கின்றேன்” என்று சொன்னேன்.

சின்னையா பிள்ளை சிரித்துக்கொண்டே “ஏனய்யா! கணவன் மனைவி சண்டை மாதிரி பேசிக் கொள்கிறீர்கள்? நீங்கள் வாரியாரை அணுகியிருக்கலாமே! நல்ல காரியத்தில் ஏன் குதர்க்கமிட்டு வாது செய்கிறீர்கள்?” என்றார்.

அறங்காவலர்கள் “கும்பாபிஷேகத் தேதி நெருக்கமாக இருக்கின்றது. கடைகளை ஏலம் விடப் போதுமான அவகாசம் இல்லை” என்றார்கள். திரு.சின்னையா பிள்ளை அவர்களைப் பார்த்துக் “கும்பாபிஷேகத்தை வாரியார் செய்கின்றார். உங்களுக்கொன்றும் கடுகளவுகூட இதில் செலவில்லை. இன்னும் ஒரு மாத அவகாசம் இருக்கிறது. கடைகளை ஏலம் போடுங்கள். சிறிது பணம் குறைவாக வந்தாலும் குற்றமில்லை. வீணான மனஸ்தாபங்கள் வேண்டாம், வாரியாருடன் ஒத்துழையுங்கள்” என்று கூறி முடிவு செய்தார். அத்துடன் அந்த நிகழ்ச்சி நிறைவேறியது.

ஏப்ரல் பத்தாம் தேதி திரு.சின்னையா பிள்ளையவர்கள் வடலூருக்கு வந்தார். அவருடைய மனதை யாரோ மாற்றி விட்டார்கள் போலும்! வடலூரில் ஒரு சிறு கூட்டம். சின்னையா பிள்ளை அக்கூட்டத்தில் என்னைப் பார்த்து ஸ்தூபி நீராட்டுவதைப் பொதுஜனங்கள் ஒப்புக் கொள்ள வில்லையென்று தெரிகிறது. நீங்கள் ஸ்தூபி நீராட்டுவதைத் தவிர்த்து விடுங்கள்” என்று சொன்னார். இதைக் கேட்டு நான் அயர்ந்தே போனேன்.

விசனத்துடன் அமர்ந்திருந்தேன். சின்னையா பிள்ளை புறப்பட்டார். அங்கிருந்த கூட்டத்தில் ஒருவன் எழுந்து ஒரு தடியை கக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு அவரை வழி மறித்து நிமிர்ந்து நின்று, “எஜமான்! வாரியார் செய்தால் ஒரு சொம்புதான் மேலே ஏறும். இல்லையானால் ஆயிரம் சொம்புகள் மேலே ஏறி ஸ்தூபி நீராட்டு விழா நிகழும். எஜமானுக்கு எச்சரிக்கை செய்கிறேன்” என்றான். அவர்

அதைக் கேட்டு அஞ்சிய முகத்துடன் காரில் ஏறிப் புறப்பட்டுப் போனார்.

கோர்ட்டில் நேர்முகமாக ஸ்தூபி நீராட்டு விழா செய்ய வேண்டும் என்று கூறிய ஆணையர் இப்போது இங்கு வந்து செய்ய வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டுச் சென்றாரே! என்ன செய்வது என்று நான் எண்ணி மறுநாள் சென்னை சென்றேன்.

ஆணையரை அலுவலகத்தில் சந்தித்தேன். அவர் என்னைப் பார்த்து “நான் தங்களுக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கின்றேன். கடிதத்தைப் பார்த்து அதன்படி செய்யுங்கள்” என்று கூறினார். நான் நல்லபடிதான் எழுதியிருப்பார் என்று கருதி வீட்டிற்கு வந்தேன். அங்குக் கமிஷனருடைய கடிதம் வந்திருந்தது. அதில் கும்பாபிஷேகம் செய்ய வேண்டாம். ஆனால், பொது ஜனங்களைக் கலந்து பொது ஜனங்களின் விருப்பப்படி செய்க!” என்று இருந்தது.

நான் இதைப் படித்ததும் என் மனம் மறுகியது. உடனே புறப்பட்டுத் திரு. ஓ.பி. இராமசாமி ரெட்டியாரைக் கண்டு இதற்கு ஒரு பரிகாரம் தேடவேண்டும் என்று எண்ணிப் பூஜைப் பெட்டியுடன் ஓமந்தூருக்குப் பறந்து சென்றேன்.

ஓமந்தூரில் ரெட்டியார் இல்லை. திருவண்ணாமலையில் இரமணரிஷி அவர்களுக்கு உடல்நலமில்லையென்று திருவண்ணாமலைக்குப் போயிருக்கின்றார் என்று அங்குள்ளவர்கள் சொன்னார்கள். நான் முருகப்பெருமானைப் பூசை செய்யாமலே பஸ்சில் ஓமந்தூருக்குப் போனேன். பூசைப் பெட்டியுடன் பஸ்சில் மறுபடியும் புறப்பட்டுத் திருவண்ணாமலையில் இரமணாசிரமம் சென்று சின்னையா பிள்ளையின் கடிதத்தைக் காட்டிக் “கும்பாபிஷேகம் நடைபெற ஒரு வழி செய்யுங்கள்” என்றேன்.

ரெட்டியார் அப்பொழுதுதான் முதலமைச்சராக இருந்து விலகிய நேரம். ரெட்டியார் அக்கடிதத்தைப் பார்த்து மிகவும் வருத்தமும், சீற்றமும் ஒருங்கே அடைந்தார். நான் இப்பொழுது பதவியிலிருந்தால் ரிசர்வ் போலீஸ் வைத்து ஸ்தூபி நீராட்டு விழா செய்வேன். நான் பதவியில்

இல்லையே” என்று கூறி வடபாதிமங்கலம் தியாகராஜ முதலியார் அவர்களுக்கு ஒரு கடிதமும், அப்பொழுது அறநிலைய அமைச்சராக இருந்த டாக்டர் ராஜன் அவர்களுக்கு ஒரு கடிதமும் கொடுத்தார். அக்கடிதங்களை அவர்களிடம் சேர்த்து விட்டேன். ஸ்தூபி நீராட்டு விழாவிற்குத் தலைமை தாங்குமாறு ராஜாஜி அவர்களை நேரில் சந்தித்து அழைத்தேன். பண்பாட்டின் சிகரமான ராஜாஜி அவர்கள், தனக்கே உள்ள வினயசம்பத்துடன் “வள்ளலார் சபை ஸ்தூபி நீராட்டு விழாவிற்குத் தலைமை தாங்க எனக்கு அருகதை கிடையாது. இதற்கு எல்லா விதத்திலும் பொருத்தமானவர் ஓ.பி.இராமசாமி ரெட்டியார் தான். அவரைக் கண்டு அழைத்துப் பரம மங்களமாகச் செய்யுங்கள்” என்று அன்போடு கூறினார். நான் அது படியே ஓ.பி.ஆர். அவர்கள் அணுகித் தலைமை தாங்குமாறு அழைத்தேன். அவர் இசைந்தருளினார்.

அப்பொழுது கடும் ரேஷன் காலம். உணவுப் பங்கீட்டு அலுவலகப் பெருந்தலைவர் திரு. குற்றாலலிங்கம் பிள்ளை ஐ.ஏ.எஸ். அவர்களை அணுகி முந்நாறு மூட்டை அன்ன தானம் செய்ய அனுமதி பெற்றேன். அன்னதானத்திற்குரிய காய்கறிகள், வாழை இலைகள், பருப்பு வகைகள், புளி மிளகாய் வகைகள் எல்லாம் நிரம்ப வாங்கிக் குவித்தேன்.

இன்னிசை அரங்கிற்கு ஏழிசை கந்தர்வகான ஜோதி எம்.கே.தியாகராஜ பாகவதரையும், மாரியப்ப சுவாமி அவர்களையும், கே.பி.கந்தராமப்பாளையும் அழைத்திருந்தேன். கும்பாபிஷேக ஏற்பாடுகள் மிகப் பெரிய அளவில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன.

சத்திய ஞான சபையில் முக்கியமான திருவருட்பாக்களைக் கல்லில் பொறித்திருந்தேன். வள்ளலார் வாக்கில் மிகவும் உயர்ந்ததாகிய அருட்பெருஞ்சோதி அகவலைச் சத்தியஞான சபை முன் மண்டபத்தில் கல்லில் பொறித்திருந்தேன். இதற்குத்தான் அதிக பணச் செலவும், அதிக கால விரயமும் ஆயின. சத்திய ஞான சபையின் நுண்ணிய கருத்துக்களையும் திரைகளின் தத்துவங்களையும் அங்குக் கல்லில் பொறித்த பாடல்களையும் ஒரு நூலாக வெளி

யிட்டேன். அதற்கு ஸ்தூபி நீராட்டு விழா மலர் என்று பேர் சூட்டினேன்.

ஒருநாள் வள்ளலாருடைய முதல் மாணவராகிய தொழுவூர் வேலாயுத முதலியாருடைய புதல்வர் செங்கல்வராய முதலியார் எனக்கு ஒரு நீண்ட கடிதம் நான்கைந்து பக்கங்கள் எழுதியிருந்தார். அதில் “நாங்கள் வடலூர் வள்ளலாரைத் தெய்வமாக எண்ணி வழிபடுகின்ற வர்கள். எங்கள் மனம் நோவ நீங்கள் ஏன் ஸ்தூபி நீராட்டு விழா செய்கின்றீர்கள்? நீங்கள் பெரிய மகான். நீங்கள் ஒப்பற்ற உயர்ந்த பண்புடையவர்கள். ஆகவே, ஸ்தூபி நீராட்டு விழாச் செய்வது வள்ளலார் பக்தர்களாகிய எங்களுக்கு மனம் புண்படுகிறது” என்று எழுதியிருந்தார். இதைப் படித்தவுடனே எனக்கு ஸ்தூபி நீராட்டு விழாவில் இருந்த ஆர்வம் குன்றி விட்டது.

நான் எனக்குள் எண்ணிக் கொண்டேன். நான் அருணகிரிநாதருடைய பக்தன். நமக்கு வேதமாக விளங்குவது திருப்புகழ். நமக்கு உபாசனாமூர்த்தி முருகவேள். இராமலிங்க வள்ளலார் சிறந்த ஞானமூர்த்தி. அவரையே தெய்வமாக எண்ணுகின்ற சிலருக்கு உடன் பாடில்லாத ஒன்றை நாம் ஏன் செய்ய வேண்டும்? அவர் விருப்பம்போல் செய்து கொள்ளட்டும். நாம் சொற்பொழிவுகளும், இன்னிசை அரங்குகளும், அன்ன தானமும் மட்டும் செய்து விழாவை நிறைவு செய்வோம் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன். ஆகவே, ஸ்தூபி நீராட்டு விழாவில் இருந்த ஆர்வமும் முயற்சியும் அறவே அகன்று விட்டன. பின்னர் வடலூருக்குச் சென்றேன்.

வடலூரில் இராமலிங்க அடிகளாருக்கு நாங்கள்தான் வாரிசு என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் முக்கியமான சிலரை அழைத்து, “உள்துறை விஷயங்களையெல்லாம் உங்கள் இஷ்டம்போல் செய்து கொள்ளுங்கள். நீங்கள் எதனை எப்படிச் செய்தாலும் எனக்கு அதனைப் பற்றிக் கவலையில்லை. வெளித்துறைச் சடங்குகளான அன்ன தானம், இன்னிசை அரங்கு, விரிவுரை நிகழ்ச்சி ஆகியவைகளை நான் பார்த்துக் கொள்வேன்” என்று கூறினேன்.

இப்படி நான் சொன்னவுடனே அவர்களுக்குப் பெரும் திகைப்பு ஏற்பட்டது. அவர்கள் எல்லாரும் ஒன்று கூடிப் பேசி என்னிடம் வந்தார்கள். என்னைப் பார்த்து “நீங்கள் ஒன்பது வருஷம் இந்தச் சபைக்காக இரவு பகலாக உழைத்து சபையைக் கட்டியிருக்கின்றீர்கள். உங்கள் மனம் நோவ நாங்கள் நடக்கக் கூடாது. இந்தச் சத்தியஞான சபையின் அமைப்பு வேறு எங்கும் இல்லாதது; தமிழருக்கே உள்ள தனிப் பெருஞ் சிறப்பு உடையது. ஆதலால், ஸ்தூபி நீராட்டும் பணியைக் குருக்களுக்குப் பதில் நீங்களே செய்ய வேண்டும்” என்று என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

நான் “இத்தனைக் காலம் குருக்கள்தாம் பூஜை செய்து கொண்டு வருகின்றார். கும்பாபிஷேகத்தில் அவரை விலக்கி விட்டு நான் செய்வது பொருத்தமாகாது. இதற்கு நான் உடன்பட மாட்டேன்” என்று கூறினேன். அவர்கள் வாடிய முகத்துடன் சென்றார்கள். அன்று இரவு முழுவதும் அவர்களுக்கும், எனக்கும் தூது நடந்தது. அன்று இரவு ஒரு சிறிதும் கண் இமை பொருந்தவில்லை. கடைசியாகக் குருக்கள் உடன்வர மேட்டுக்குப்பத்திலிருந்து தீர்த்தம் கொணர்ந்து அருட்பெருஞ்ஜோதி அகவலை ஓதிக் குருக்களே நீராட்டுவது என்ற முடிவுக்கு அவர்கள் வந்தார்கள்.

ஸ்தூபி நீராட்டு விழாச் சிறப்பு

உத்தரஞான சிதம்பரம் என்கின்ற வடலூரில் எக் காலத்திலும் எங்குமில்லாத பெரிய அளவில் அன்பர்களின் கூட்டம் திரண்டிருந்தது. சற்று ஏறக்குறைய எட்டு லட்சம் ஜனங்கள் இருக்குமென்று கூறிக் கொண்டார்கள். நாற்பது லட்ச ரூபாய்க்கு ரயில்வே டிக்கெட்டு விற்றதென்று ரயில்வே அதிகாரிகள் கூறினார்கள். 22-4-1950 மாலை மாரியப்ப சுவாமிகளின் கச்சேரி நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. அப்பொழுது மாவட்டக் காவல் துறை அதிகாரி என்னைத் தனியே அழைத்துக்கொண்டு போய்க் “கும்பாபிஷேகம் செய்யப் போகின்றீர்களா?” என்று கேட்டார். ஏன் அப்படிக்கேட்டார் என்றால், “ஹிந்து அறநிலைய ஆட்சித்

துறையிலிருந்து கும்பாபிஷேகம் செய்யக் கூடாது. ஆனால், பொது ஜனங்களின் கருத்தை அனுசரிக்கவும்” என்று அவர்கள் அனுப்பிய உத்தரவில் இருந்தது.

காவல்துறை அதிகாரியைப் பார்த்துக் “கும்பாபிஷேக நிகழ்ச்சியைப் பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது. நான் அன்னதானம் செய்து கொண்டிருக்கின்றேன். இன்னிசை அரங்குகள் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன” என்று பிடி கொடுக்காமல் பதில் சொன்னேன். அவர் “சமயத்துறையில் நாங்கள் தலையிட எங்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை. ஆனால், கலகம் இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறினார். பிறகு நான் பிரசங்க மேடைக்குச் சென்று விட்டேன்.

23-4-1950 எம்.கே. தியாகராஜ பாகவதருடைய இன்னிசை அரங்கு மிக உயர்வாக நடைபெற்றது.

23-4-1950 இரவு பாலாலயத்திலிருந்து அருட்பெருஞ் ஜோதி திருவிளக்கை மூலாலயத்திற்கு என் கையினால் கொண்டுபோய் வைத்தேன். பெரிய கண்ணாடியையும் கொண்டுபோய் மூலாலய ஜோதி மேடையில் வைத்தேன்.

24-4-1950 காலை ஒன்பது மணிக்கு ஓ.பி.இராமசாமி ரெட்டியாருடைய தலைமையில் ஞானசபை அர்ச்சகராகிய பாலசுப்ரமண்ய சிவாச்சாரியாரின் புதல்வர் சிற்சபேச சிவாச்சாரியார் ஸ்தூபிக்கு நீராட்டினார்.

அறங்காவலர்கள் கும்பாபிஷேகத்தை நிறுத்த வேண்டுமென்று தடையுத்தரவு வாங்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். காவல் துறையினர் ஓ.பி.இராமசாமி ரெட்டியார் தங்கியிருக்கிற இடத்துக்குச் சென்றார்கள். இந்தக் கும்பாபிஷேகம் செய்யக் கூடாது என்ற தடை உத்தரவைக் கண்டு ரெட்டியார் ரௌத்ராகாரமாகச் சீறி “இது அரசாங்கமா?” தனிப்பட்ட ஒருவர் இத்துணைப் பெரிய மகா கைங்கரியம் செய்து கொண்டிருக்கின்றார். அதற்கு உறுதுணையாக இருப்பதற்கு மாறாக கும்பாபிஷேகத்தை நிறுத்திவிடுவதா? இது மிகவும் அக்கிரமம். பேசாமல் போங்கள்” என்று சத்தமிட்டுச் சொன்னார். காவல் துறையினர் செயல்

படாமல் சும்மாயிருந்து விட்டார்கள். (இந்தத் தகவலை ரெட்டியார் அவர்கள் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பின் எனக்கு அறிவித்தார்.)

கும்பாபிஷேகம் முடித்து நானும், ரெட்டியாரும் பிரசங்க மேடைக்கு வந்தோம். எனக்கு அறங்காவலர்கள் அனுப்பிய இரண்டு பதிவுத் தபால் வந்தது; மேடையிலமர்ந்து பிரித்துப் படித்தேன். கும்பாபிஷேகம் செய்யும் குற்றத்திற்கு என் மேல் வழக்குத் தொடுக்கப் போவதாக அதில் கண்டிருந்தது.

ரெட்டியார் அதைப் படித்துவிட்டு “இதை நீங்கள் பொருட்படுத்த வேண்டாம்” என்று கூறினார். காலை ஒன்பது மணி முதல் மாலை ஆறு மணிவரை நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருந்தன. கே.பி.சுந்தராமப்பாள் இன்னிசைக் கச்சேரிக்கு வரவில்லை என்று தந்தி வந்தது. நான் இதுவும் ஒரு நன்மைக்கே என்று கருதி விழாவை அத்துடன் பூர்த்தி செய்து விட்டேன். மைக்கில் எல்லாருக்கும் நன்றி கூறி முடித்துவிட்டேன். பின்னர், நெடுந்தாரம் நடந்துபோய் அற்பசங்கியைக் கழிக்கலானேன். சிறுநீர் நெடுநேரம் போய்க் கொண்டேயிருந்தது. ஏன் இவ்வளவு சிறுநீர் கழிகிறது? என்று யோசித்தேன். முதல்நாள் மாலை சிறுநீர் கழித்ததுதான். இருபத்தி நான்கு மணி நேரம் சரீரநினைவு இன்றி இருந்தேன் என்று இதனால் விளங்குகின்றது. கண்ணப்ப நாயனாருடைய வரலாறும் எனக்கு நினைவிற்கு வந்தது.

கும்பாபிஷேகத்திற்கு வந்த ஜனங்கள் ரயில், பஸ், வண்டி முதலிய சாதனங்களில் திரும்பிப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். ஒன்பது ஆண்டுகளாகத் திருப்பணி செய்த தொழிலாளிகளுக்கு என் சொந்தச் செலவில் அவர்கள் மனம் மகிழுமாறு பரிசுகள் வழங்கினேன். 25-4-1950 மாலையுடன் சமையற்காரர்களைக் கணக்குத் தீர்த்து அனுப்பிவிட்டேன்.

26-4-1950 ஓர் ஐநாறு பரதேசிகள் தங்களுக்குச் சோறு போட வேண்டுமென்று கூட்டம் போட்டு என்னை வைது கொண்டிருந்தார்கள். நான் சிரித்துக்கொண்டே அவர்

களுக்கு ஆள் ஒன்றுக்கு கால்படி அரிசி கொடுத்து அனுப்பி
னேன். எஞ்சியிருந்த சிறு திருப்பணிகளை மண்டலாபி
ஷேகத்திற்குள் முடிக்குமாறு ஐநூறு ரூபாய் காண்டிராக்ட்
பேசி என் அன்பர் பண்ணுட்டி முருகேச நாயுடுவிடம்
ஒப்படைத்தேன்.

அவர் அதன்படியே செய்து முடித்தார். இவ்வாறு
வடலூர் கும்பாபிஷேக நிகழ்ச்சி இறைவன் திருவருளால்
அடியேன் இட்ட திட்டப்படியே எல்லாம் இனிது
நிறைவேறின. எண்ணில்லாத இடையூறுகள் வந்து அவைக
ளெல்லாம் பகலவன் முன்னால் பனி விலகுவது போல்
விலகின.

நேரிசை வெண்பா

என்றும் மறவேன் இடர்பலவும் நீக்கியே
குன்று தனைப்பிளந்த கோமானே! - நன்று
வடலூர் திருப்பணியை மாண்புடனே செய்த
நடலூர் அருள்திறத்தை நான்.

சென்னைக்குச் சென்றபோது ஸ்தூபி நீராட்டு விழா
மலர், ஞானசபைப் படம், திருநீற்றுப் பை இவைகளை
எடுத்துக் கொண்டுபோய் இந்து அறநிலைய ஆட்சித் துறை
ஆணையர் சின்னையா பிள்ளையிடம் கொடுத்து “வடலூர்
திருப்பணிக் கும்பாபிஷேகத்திற்குத் தாங்கள் செய்த
உதவிக்கு என்றும் நன்றி” என்று கூறினேன். அவர்
நாணத்துடன் ‘நான் ஓர் உதவியும் செய்யவில்லையே!
இடையூறுதானே செய்தேன்!’ என்று கூறினார்.

வடலூர் சத்திய ஞானசபைத் திருப்பணி வரவு செலவு
அறிக்கைகளை நானாறு பக்கத்தில் அச்சிட்டு முக்கியமான
வர்களுக்கு வழங்கினேன். ஒரு சமயம் சென்னை பூக்கடை
மல்லீசுவரர் கோயிலில் நான் விரிவுரை செய்து கொண்
டிருக்கும்பொழுது சின்னையாபிள்ளை அங்கு வந்தார்.
அவர் வாரியார் வடலூர் திருப்பணியை மிகவும் நேர்மை
யாக நடத்தி முடித்தார். நானாறு பக்கத்தில் வரவு செலவு
அறிக்கையை வெளியிட்டிருக்கின்றார். அந்தப் புத்தகத்தை
அலுவலக மேஜையில் வைத்திருக்கிறேன். அது பற்றி குற்றம்

குறை இதுவரை யாரும் கூறவில்லை. மானமுள்ள ஒவ்வொரு தமிழனும் இவ்வாறு செய்ய வேண்டும்” என்று கூறினார்.

சுவையான ஒரு நிகழ்ச்சி

நான் ஒரு சமயம் ரயிலில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தேன். ஒருவன் ஒரு சிறிய துண்டுப் பத்திரிகை என்னிடம் கொடுத்து, “நாங்கள் வடலூர் திருப்பணி செய்து கொண்டிருக்கிறோம். வாரியார் சுவாமிகளின் ஆக்ஞையின் பேரில் நாங்கள் இதில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். நீங்கள் ஏதாவது பெரிய அளவில் உதவி செய்யுங்கள்” என்று கேட்டான். நான் சிரிக்காமலேயே “ரொம்ப நல்லது. வாரியார் சுவாமிகள் இப்பொழுது எங்கேயிருக்கிறார்?” என்று கேட்டேன். அதற்கு அவன், “வாரியார் சுவாமிகள் தினம் ஒரு ஊராகச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றார். நாங்கள் அவருடைய ஆட்கள்தான்” என்று கூறினான். என் அருகிலிருந்தவர்கள் சிரித்தார்கள். அதனால், அவன் நான் தான் வாரியார் என்பதை உணர்ந்து மெல்ல நழுவிப் போய் விட்டான். உலகிலே இப்படியும் ஏமாற்று வித்தைகள் நடக்கின்றன.

வள்ளலாரைக் கண்ட அம்மையார்

வடலூரில் சத்திய ஞான சபைத் திருப்பணித் தொடக்கத்தில் ஒருநாள், சத்திய ஞான சபையின் அர்ச்சகர் திரு.பாலசுப்ரமணிய சிவாச்சாரியார் அவர்களின் இல்லத்திற்கு உணவு அருந்தச் சென்றிருந்தேன். பாலசுப்ரமணிய சிவாச்சாரியார் நேர்மையும் தூய்மையும் உடையவர். வள்ளலாரின் சீடராகிய சபாபதி சிவாச்சாரியாரின் பேரன்.

இவருடைய தாயார் நடையில் அமர்ந்திருந்தார். நான் அவரை வணங்கி அவர் அருகில் அமர்ந்தேன். “பெரியம்மா! வணக்கம். தாங்கள் இராமலிங்க அடிகளாரைப் பார்த்திருக்கின்றீர்களா?” என்று மிகுந்த ஆவலுடன் கேட்டேன். அவர் சிரித்த முகத்துடன் “ஐயா! அப்பொழுது எனக்கு ஐந்தரை வயது நிரம்பியிருந்தது. எங்கள் தாத்தா

ஆடூர் சபாபதி சிவாச்சாரியார். அவர்களைக் காண சந்நிதானம் வருவார்! என்னுடைய இருதோள்களையும் பிடித்துக் “குட்டிப் பெண்ணே! குட்டிப் பெண்ணே!” என்று கூப்பிட்டுக் கொஞ்சி விளையாடுவார். அப்பொழுது அவருடைய திருமேனியில் பச்சைக் கற்பூர வாசனை வீசும். அவருடைய சிரத்தில் உள்ள முக்காடு விலகும்பொழுது மின்னலைப் போன்ற ஞான ஒளி வீசும். அப்பொழுது சந்நிதானம் தலையிலுள்ள முக்காட்டுத் துணியை இழுத்து மறைத்துக் கொள்வார்” என்று கூறினார். இந்த அற்புதமான திருமொழிகளைக் கேட்டு நான் அளவற்ற மகிழ்ச்சியும், அதிசயமும் அடைந்தேன்.

ஆரல்வாய்மொழி மாநாடு

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள ஆரல்வாய்மொழி என்னும் ஊரில் டாக்டர் நடராஜன் அவர்கள் ஒரு மாநாடு நடத்தினார். இந்த மாநாட்டிற்கு டெல்லியில் அமைச்சராக இருந்த கைலாசநாத கட்ஜ் அவர்கள் தலைமை தாங்கினார். அப்பொழுது காருக்குறிச்சி அருணாசலம் அவர்கள் நாதசுரம் வாசித்தார். ஷண்முகப்ரியா என்ற ராகத்தில் காதில் தேனாறு பாய்வது போன்ற அவருக்கென்றே உள்ள தனிப் பாணியில் இனிய நாதத்தைப் பாய்ச்சினார். மதுரை திருஞான சம்பந்த மடாலயம் மகா சந்நிதானம் திருப் பெருந்திரு சோமசுந்தர தேசிக பரமாசாரியார் ஆசி உரை வழங்கினார். நான் விரிவுரை புரியலானேன். சபையில் பலப்பல அறிஞர்கள், டாக்டர்கள், வழக்கறிஞர்கள், அரசியல் தலைவர்கள் போன்றோர் கூடியிருந்தார்கள். இந்த சபை இந்திர சபை போல் பொலிவுடன் விளங்கியது.

நான் தென்னாட்டின் சிறப்பைக் கூறலானேன். தென்னாடு பொன்னாட்டினும் மேலானது. எந்நாட்டினும் உயர்ந்தது. நால்வர்களும், ஆழ்வார்களும் தென்னாட்டிலே தான் அவதரித்தார்கள். பட்டினத்தார், திருமூலர்,

* இராமலிங்க சுவாமிகளைச் சந்நிதானம் என்று அப்பெருமாட்டியார் குறிப்பிடுகின்றார்.

தாயுமானார், அருணகிரி நாதர், இராமலிங்க அடிகளார் முதலிய ஞானிகள் பலர் இங்குதான் தோன்றினார்கள். அன்றியும், சுத்தாத்வைத குருநாதராம் மெய்கண்டாரும், விசிஷ்டாத்வைத குருநாதராம் ராமானுஜரும், அத்வைத குருநாதராம் சங்கரரும், த்வைத குருநாதராம் மத்வா சாரியரும், தென்னாட்டிலேதான் தோன்றினார்கள். சேக் கிழார், ஓட்டக்கூத்தர், கம்பநாடர், புகழேந்தி, இரட்டைப் புலவர்கள், படிக்காசப் புலவர் முதலிய புலவர் பெரு மக்களும் இத்தென்னாட்டிலேயே தோன்றினார்கள்.

திருமாவின் திருத்தலங்களாகிய நூற்றியெட்டு திருப்பதி களும், சிவமூர்த்தியின் திருத்தலங்களாகிய ஆயிரத்தெட்டு சிவஸ்தலங்களும், ஆறுபடை வீடுகளும் தென்னாட்டிலே தான் விளங்குகின்றன.

வடக்கே ஒரே ஒரு மகாத்மா தோன்றினார். அவரை வைத்து வாழாமல் சுட்டுக்கொன்று விட்டார்கள்.

வங்கத்திலே பிறந்த வேதாந்த சிங்கமாகிய விவேகானந் தருக்கும் கன்னியாகுமரிப் பாரையிலேதான் ஞானோதயம் உண்டாயிற்று. வடக்கே தைரியம் உண்டு. தெற்கே ஞானம் உண்டு. இத்தகைய பல பெருமைகள் தென்னகத்திற்கு உண்டு.

சிலர் கேட்கலாம், வடக்கேதானே நிலப்பரப்பு விசால மாக இருக்கின்றது. தெற்கே நிலம் குறுகி இருக்கின்றது. அதனால், தென்னாடு குறுகிய நாடு என்ற ஒரு வினாவை எழுப்புவார்கள். விசாலமாக இருப்பதனால் ஒரு பகுதிக்குப் பெருமையும், குறுகி இருப்பதனால் ஒரு பகுதிக்குச் சிறுமையும் உண்டாக மாட்டாது. முகச்சுவரம் செய்கின்ற கத்திக்கும், இளநீர் வெட்டுகின்ற கத்திக்கும் பின்பக்கம் விசால மாக இருக்கும். முன்பக்கம் கூராக இருக்கும். கத்தியின் விசாலமான பகுதியா வேலை செய்யும்? கூரான பகுதி தானே வேலை செய்யும்? என்று கத்தியின் உதாரணத்தைக் கத்திச் சொன்னேன். அப்பொழுது தொலைவில் கர கோஷத்துடன் பலத்த ஆரவாரம் எழுந்தது.

மாநாடு முடிந்தவுடன் திருவிதாங்கூர் மன்னர் பெருமான் என்னையும், மதுரை மகாசந்நிதானத்தையும் நாளை மாலை மூன்று மணிக்கு அரண்மனைக்கு வர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டார். அதுபடியே அடுத்த நாள் மாலை மூன்று மணிக்கு மதுரை மகா சந்நிதானத்துடன் திருவனந்தபுரம் அரண்மனைக்குச் சென்றேன். மன்னர் பெருமான் வரவேற்று எங்கள் இருவருக்கும் பொன்னாடை போர்த்தி உபசரித்தார். மன்னர் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே, “நேற்று, தாங்கள் மாநாட்டில் வடநாட்டைக் குறைத்தும், தென்னாட்டை உயர்த்தியும் பேசினீர்கள். மாநாட்டிக்குக் கைலாச நாத கட்டித் தலைமை தாங்கியிருக்கின்றாரே! வடநாட்டைக் குறைத்துப் பேசினால் அவர் மனம் வருந்துவாரே! என்று எண்ணி நான் அஞ்சினேன். தாங்கள் கத்தி உதாரணம் சொன்னதைக் கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தேன். கத்தியின் கூரான பகுதிதான் வேலை செய்யும் என்ற நயமான விளக்கவுரையை என் ஆயுள் முடியும்வரை மறக்க மாட்டேன்” என்று கூறிப் பாராட்டினார்.

திருவிதாங்கூர் மன்னர் பெருமானுடைய பணிவு, அன்பு அடக்கம் ஆகிய குணங்கள் என் உள்ளத்தை உருக்கின.

புகைவண்டியில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி

ஒரு சமயம் திருச்சியிலிருந்து நான் ஈரோடுக்கு இரண்டாம் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தேன். அந்த ரயில் பெட்டி நீளமாக இருக்கும். அப்பெட்டியில் பிரயாணம் செய்யும் ஒரு பிராமண வாலிபர் எல்லாரிடத்திலும் தமாஷாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். நான் அவர்கள் பேச்சில் கலந்து கொள்ளாமல் ஒரு புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

அவர் என்னைப் பார்த்து “ஐயா! உங்களை ஒரு கேள்வி கேட்பேன். தாங்கள் யோசிக்காமல் பதில் சொல்ல வேண்டும்” என்று ஒரு போடு போட்டார். நான் யோசிக்காமல் பதில் சொல்லுமாறு இவர் சொல்லு

83 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

கின்றாரே! என்ன கேட்பாரோ! என்று எண்ணித் திகைத்தேன். “நல்லது கேளுங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுச் சடக்கர மந்திரத்தை மனத்திற்குள் ஜெபித்துக்கொண்டிருந்தேன். “அறிவுக்கறிவாக நின்று ஆண்டவன்தானே உணர்த்த வேண்டும்” என்று எண்ணினேன்.

அவர், “சட்டை போட்டுக் கொள்ளுங்கள், அங்க வஸ்திரம் போட்டுக்கொள்ளுங்கள், உருத்திராட்ச மாலை போட்டுக்கொள்ளுங்கள், செயின் போட்டுக் கொள்ளுங்கள் என்று நாம் கூறுகின்றோம், வாய் வழியாக உண்ணுகின்ற பொருள்களை வடை சாப்பிடுங்கள், பால் குடியுங்கள், பாயசம் சாப்பிடுங்கள் என்று கூறுகின்றோம், வெற்றிலைப் பாக்கைச் சாப்பிடுங்கள் என்று கூறாமல் போட்டுக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறுகின்றார்களே! இதற்கு என்ன காரணம்? யோசிக்காமல் சொல்லுங்கள்”; என்றார்.

நான் உடனே பதில் கூறினேன். “பசியை ஆற்றுகின்ற உணவுப் பொருள்களைச் சாப்பிடுங்கள் என்றும் அலங்காரப் பொருள்களாகிய ஆடை, அணிகலன்களை போட்டுக் கொள்ளுங்கள் என்றும் கூறுகின்றோம்.

வயிறு நிறைய உண்டபின் வாய்க்கு அலங்காரமாக வெற்றிலைப் பாக்கைப் போட்டுக் கொள்கின்றோம். கண்ணுக்கு மை போட்டுக்கொள்வது போல் வாய்க்கு அலங்காரமாகத் தாம்பூலம் போட்டுக் கொள்கின்றோம். ஆகவே, தாம்பூலம் போட்டுக் கொள்ளுங்கள் என்ற வார்த்தை, அலங்காரப் பொருள் என்று குறிப்பிடுகின்றது. எனவே, நமது பெரியோர்களின் பேச்சில் நுட்பங்கள் இருக்கின்றன” என்று கூறினேன். அதைக்கேட்டு அவர் ஆச்சரியமடைந்திருந்தார். “ஐயா! நான் ஓர் ஆயிரம் பேரைக் கேட்டிருப்பேன். எனக்கும் விஷயம் விளங்காமல் தான் கேட்டேன் யாரும் சரியான பதில் சொல்லவில்லை. தாங்கள் கூறிய விடை எனக்கு வெகு திருப்தியைத் தருகிறது” என்று கூறினார்.

மொரப்பூர் ரயில்வே காட்டு

தருமபுரி என்னும் ஊருக்கு நான் விரிவுரை புரியப் போயிருந்தேன். ஒரு திருமண வீட்டில் விரிவுரை செய்தேன். விரிவுரை முடிந்தபின் ஒரு காரில் என்னை அழைத்துக் கொண்டு வந்து மொரப்பூரில் சேர்த்தார்கள். மறுநாள் தஞ்சைக்கு அருகில் உள்ள துறையூர் என்னும் ஊரில் ஒரு விநாயகர் கோவிலில் கும்பாபிஷேகம். அங்கு விரிவுரை செய்ய ஒப்புக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது யுத்த நெருக்கடி. மொரப்பூர் வழியாகச் செல்லும் மூன்று மெயில் வண்டிகளில் ஒன்றுதான் மொரப்பூரில் நிற்கும். நான் தஞ்சைக்கு டிக்கெட்டு எடுக்கப் புக்கிங் ஆபீஸிற்கு அருகில் சென்றேன். அங்கே டிக்கட்டு பெறாமல் திரும்பிய சிலர் என்னைப் பார்த்து “ஐயா! டிக்கட்டு இல்லையாம். வீணே ஏன் போகின்றீர்கள்?” என்று சொன்னார்கள். எனக்கு டிக்கட்டு வாங்க வேண்டுமென்ற ஆத்திரம். அதனால் அவர்கள் வார்த்தையைக் கேளாமல் டிக்கட்டு தரும் இடத்திற்குச் சென்று தஞ்சைக்கு ஒரு முதல் வகுப்பு டிக்கட்டு கொடுக்குமாறு கேட்டேன். புக்கிங் கிளார்க், “வண்டியில் இடமேயில்லை. எந்த வகுப்பிற்கும் டிக்கட்டு கிடையாது” என்று கூறி, டிக்கட்டு வாங்காமல் திரும்பியதைக் கண்டு அவர்கள் சிரித்தார்கள். நான் ஸ்டேஷன் மாஸ்டரிடம் போனேன். அவர் என்னை பார்த்துக் கை கூப்பி வணங்கி, “வாருங்கள்! வாருங்கள்! எங்கே போகின்றீர்கள்? நான் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் தங்கள் விரிவுரையைப் பலமுறை கேட்டு ரசித்தவன்” என்று கூறினார்.

நான் “தஞ்சைக்குப் போகவேண்டும் ஒரு முதல் வகுப்பு டிக்கட்டு தருமாறு செய்யுங்கள்” என்றேன். “டிக்கட்டு தருகிறேன். இடம் கிடைப்பதுதான் துர்லபம்” என்று கூறித் தஞ்சைக்கு முதல் வகுப்பு டிக்கட்டு வாங்கித் தந்தார். நான் டிக்கட்டை வாங்கிக் கொண்டு “ஐயா டிக்கட்டு கொடுத்தால் மட்டும் போதாது. என்னை ரயிலில் ஏற்றுவது தங்கள் பொறுப்பு” என்று கூறினேன். ரயில் வந்தது. ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் அந்த நடுநிசியில் ரயிலில் முதலிலிருந்து கடைசி வரையிலும் முயற்சி செய்தார். எந்தப் பெட்டியிலும்

85 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

இடமில்லை. முடிவில் ஒரு முதல் வகுப்புப் பெட்டியைத் தட்டிக் கதவைத் திறக்கும்படிச் செய்தார். அதில் அமெரிக்க யுத்த வீரர்கள் இருந்தார்கள். அதில் என்னை ஏற்ற முயன்றார். பெட்டிக்குள் ஐந்தாறு நாய்கள் குலைத்தன. அதில் ஏற நான் அஞ்சினேன். அவர் சிவப்பு விளக்கைக் காட்டி ரயிலை ஐந்து நிமிடம் தாமதப்படுத்தி முடிவில் ரயில்வே கார்டு இருக்கும் பெட்டியில் என்னை ஏற்றினார். அந்தக் கார்டைப் பார்த்து, “சாமியார் எனக்குத் தெரிந்தவர். சேலம் வரைக்கும் பிரயாணம் செய்ய அனுமதி செய்யுங்கள்” என்று கூறி விசில் ஊதினார். ரயில் புறப்பட்டது.

ரயில்வே கார்டு நாற்காலியில் இருந்து கொண்டு எழுதிக் கொண்டிருந்தார். நான் பூசைப்பெட்டி, தோல் பெட்டி, கமண்டலம், புத்தகப்பை இவைகளை ஒருபுறம் வைத்துவிட்டு என் படுக்கையின் மேல் அமர்ந்து கண்களை மூடி தியானம் செய்து கொண்டிருந்தேன். அது தை மாத மானபடியால் குளிர் அதிகமாக இருந்தது. சிமெண்டு கலர் போர்வையைப் போர்த்திக் கொண்டிருந்தேன்.

அந்த ரயில்வே கார்டுக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லை. அலட்சியமாகப் பார்த்துச் சிரித்துக் கொண்டே, “ஐயா! உங்களுக்கெல்லாம் மூளை கிடையாது. முதல் வகுப்பு டிக்கட்டு வாங்கிக் கொண்டு இடம் கிடைக்காமல் படுக்கை மேல் உட்கார்ந்து தூங்கி விழுந்து கொண்டு பிரயாணம் செய்கின்றீரே!

ஏன் நாளை காலை ரயிலில் பிரயாணம் செய்தால் என்ன குடிமுழுகிப் போய்விடும்? உமக்கென்ன பெரிய உத்தியோகம்?” என்று ஏளனமாகக் கேட்டார். நான் அவர் நமக்கு இடம் கொடுத்தவராயிற்றே என்று எண்ணி, “நான் ஒரு கும்பாபிஷேகத்திற்குப் போகின்றேன். அவசியம் போக வேண்டியதாக இருக்கின்றது” என்றேன்.

“ஆமாம்! நீர் போகவில்லையானால் கும்பாபிஷேகமே ஆகாதோ? நான் உம்முடைய நன்மைக்காகத்தான் சொல்லுகின்றேன். பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு ஏன் கஷ்டப்படுகின்றீர்?” என்று கூறினார். நான் அவருடைய பேச்சைக்

குறைக்கும் பொருட்டுக் கையிலிருந்து திருப்புகழ்மிர்தம் என்னும் நூலை எடுத்து முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு படிப்பது போல் பாவனை செய்தேன்.

திருப்புகழ்மிர்த்தைப் பார்த்தவுடன் அவர் முகம் மலர்ந்து, “ஐயா! உங்களுக்கு இந்தத் திருப்புகழ்மிர்தம் வருகின்றதா? எத்தனை வருடங்களாக வருகின்றது? நான் நாயுடு ஜாதி. கறி தின்பவன். இந்தத் திருப்புகழ்மிர்தம் படித்துக் கறி தின்பதை விட்டு விட்டேன். சைவமாகி விட்டேன். இதில் வரும் கற்புக் கதைகளைப் படித்து என் மனைவி என்னுடன் எதிர்த்துப் பேசுவதை விடுத்துக் குணவதியாக ஆகிவிட்டாள். இந்தப் புத்தகம் தங்களுக்கு எத்தனைக் காலமாக வருகின்றது?” என்று கேட்டார்.

நான், “முதலிலிருந்து வருகிறது” என்றேன். அவர் வாரியார் சுவாமிகளை நீங்கள் பார்த்திருக்கின்றீர்களா? அவர் தினம் ஓர் ஊராக இருப்பாராமே! அவர்தான் எனக்கு மானசிக் குரு. அவர் என் போன்றவர்களிடம் இனிமையாகவும், எளிமையாகவும் பழகுவாரா?” என்று என்னைத் தொளைத்துத் தொளைத்துக் கேட்டார். அதற்கு மேல் என்னால் மறைத்துப் பேச முடியவில்லை. “நான்தான் கிருபானந்தவாரி” என்று கூறினேன். அதைக் கேட்டவுடன் நடுங்கி விட்டார்! எழுந்து வணங்கினார்.

“சுவாமி! நான் தங்களை அறியாமலேயே ஏதேதோ பேசிவிட்டேன். என்னை மன்னிக்க வேண்டும். நான் தங்கள் சீடன். நான் தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று பலகாலும் தவம் செய்தேன். இன்று அந்தப் பாக்கியம் கிட்டியது. நீங்கள் பெரியவர்கள். படுக்கைமேல் அமரக் கூடாது. இந்த நாற்காலியில் அமருங்கள்” எனக்கூறி என்னை நாற்காலியில் உட்கார வைத்தார். பழமும், பாலும் கொடுத்து என்னை உபசரித்தார். அளவிற்கு மேல் உபசரித்ததும் ஒரு துன்பமாகவே இருந்தது. அவருடைய அன்பு அப்பூதி நாயனாருடைய அன்பை நினைவு செய்தது. ஈரோடுவரை அந்த வண்டியிலேயே என்னை அழைத்துக் கொண்டு சென்றார். ஈரோட்டில் ஒரு கூலியைக் கூப்பிட்டுச் சாமான்களை எடுப்பித்துத் தானும் ஒரு சாமானை எடுத்துக்

87 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

கொண்டு திருச்சி ரயிலில் ஏற்றினார்.

சுவாமி! மறுமுறை வரும்பொழுது எனது இல்லத்திற்கு எழுந்தருள் வேண்டும். என்னை ஆசீர்வதியுங்கள். நான் அறியாமையால் நடந்து கொண்டதைக் கூட்டங்களில் சொல்லக்கூடாது” என்று தழுதழுத்த குரலில் கூறி வழி அனுப்பினார்.

மதுரையில் பாத பூசை

மதுரையில் மாதந்தோறும் கடைசி சனி ஞாயிறன்று நான் சென்று விரிவுரை செய்து வந்தேன். மதுரை முனிசிபல் மேனேஜரும், என் ஆப்த நண்பருமாகிய லோக நாதபிள்ளை வீட்டில் தங்குவேன். அப்போது மதுரை முனிசிபல் துணைத் தலைவராக திரு. சண்முகம் பிள்ளையவர்கள் இருந்தார். இவர் கடவுள் இல்லை என்ற நாத்திகக் கொள்கை உடையவர். மர்க்கடை வைத்து வாணிபம் புரிந்து கொண்டிருந்தார். செல்வம் படைத்தவர். நேர்மை உடையவர். நான் மதுரையில் செய்யும் ஒவ்வொரு விரிவுரைக்கும் தவறாமல் வந்து முன்னால் அமர்ந்து சிரித்துக்கொண்டே ரசிப்பார். சிலர் அவரைப் பார்த்து “ஐயா! நீரோ கடவுளை ஒத்துக் கொள்ளாதவர். வாரியார் கடவுள் பற்றுள்ளவர். கடவுளைப் பற்றியே முழுக்க முழுக்கப் பேசும் அவருடைய விரிவுரைக்கு ஏன் போகின்றீர்?” என்று கேட்டார்கள். சண்முகம்பிள்ளை, “நான் கடவுள் இல்லை” என்கின்றேன். வாரியார் ஐயா, “உண்டு” என்கின்றார். இந்த ஒன்றில்தான் அவருக்கும், எனக்கும் கருத்து வேற்றுமை. அவர் விரிவுரை யில் சொல்லுவது அத்தனையும் நமக்கு உடன்பாடுதான். “பொய் சொல்லாதே. களவு செய்யாதே, பிறர் மனைவியை விரும்பாதே, அடுத்தவர்களுக்குத் தீங்கு செய்யாதே, கள் குடியாதே, நயவஞ்சனையாக நடக்காதே” என்றுதான் வாரியார் கூறுகின்றார். இவை அத்தனையும் எனக்கு உடன்பாடுதானே? வாரியார் மக்களை அறநெறியில் நிற்குமாறு செய்கின்றார். ஒழுக்கத்தை உபதேசிக்கின்றார். அதனால், அவருடைய விரிவுரைக்கு நான் தவறாமல் செல்லு

கின்றேன்” என்று பதில் கூறினாராம்.

சண்முகம் பிள்ளை அவரது இல்லத்திற்கு என்னை அழைத்து நல்லுணவு தந்து உபசரித்தார். மாதந்தோறும் ஆடி வீதியில் ஒரு நாள் இராமாயணமும், ஒரு நாள் திருப் புகழ் விரிவுரையும் செய்வேன். இராமாயண வரலாற்றில் இராமர் அத்திரி முனிவரையும், அநகுயா தேவியையும் சந்தித்த பகுதியைச் சொன்னேன். அப்போது அநகுயாதேவி அத்திரி முனிவருக்குப் பாதபூசை செய்ததையும் அந்தப் பாதபூசைத் தீர்த்தத்தால் அயன், அரி, அரன் என்ற மும் மூர்த்திகளையும் குழந்தைகளாகச் செய்து பாலாட்டி, தாலாட்டி, சீராட்டி, பாராட்டி வளர்த்த கற்பின் திறத்தையும் விரிவாக எடுத்து மக்கள் மகிழ் மதுரத் தமிழால் பேசினேன்.

எப்பொழுதும் விரிவுரை முடிந்தவுடன் அடுத்த ரயிலில் பிரயாணமாகிப் போவது வழக்கம். அதுபோல் இரவு பதினோரு மணிக்கு மதுரையை விட்டுப் போய்விட்டேன். அடுத்த மாதம் விரிவுரை செய்யும்பொருட்டு மதுரைக்கு வந்தேன். வழக்கம்போல் முனிசிபல் மேனேஜர் லோக நாதபிள்ளை வீட்டில் மேல் மாடியில் தங்கினேன். திரு. சண்முகம் பிள்ளையவர்கள் என்னைப் பார்க்க வந்திருந்தார். “ஐயா! வணக்கம்” என்று உரத்த குரலில் கூறி என்னருகில் அமர்ந்தார்.

நான், “வாருங்கள். அம்மாவும் தாங்களும் நலம்தானே? என்று நலம் விசாரித்தேன். அவர் “எல்லாம் நலந்தான். உங்களால் என் மனைவி கெட்டுவிட்டாள்.” என்று ஒரு போடு போட்டார். அவர் சொன்ன அந்த வார்த்தை என் தலையில் அணுக்குண்டு போட்டதுபோல் இருந்தது. “நாம் என்ன பிழை செய்தோம்? அவருடைய மனைவியார் நம்மால் ஏன் கெட்டார்?” என்று எண்ணி ஆந்தைபோல் விழித்தேன். “ஐயா! நீங்கள் சொல்லுவது எனக்கு விளங்க வில்லை. என்னால் அம்மா ஏன் கெடுகின்றார்கள்? நான் எல்லாருக்கும் நல்ல அறிவுரைதானே கூறுகின்றேன்” என்று கூறினேன்.

சண்முகம் பிள்ளை “ஐயா! சென்ற மாதம் நீங்கள் விரிவுரையில் அநகுயாதேவி வரலாற்றைக்கூறி ஒவ்வொரு பெண்களும் தங்கள் கணவனாருக்குப் பாதபூசை செய்ய வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் அப்பெண்களைத் தேவ உலகில் இந்திராணி முதலிய தேவமாதர்கள் பணிவார்கள்” என்று கூறினீர்கள். மறுநாள் அதிகாலை ஐந்து மணிக்கு எழுந்து சாய்வு நாற்காலியில் படுத்துக் கண்ணை மூடிக் கொண்டிருந்தேன். என் காலில் சில்லென்று தண்ணீர் விழுந்தது. என் கண்ணெதிரில் மஞ்சள் குங்குமத்துடன் நின்று காலின்கீழ் தாம்பாளத்தை வைத்துப் பாதபூசை செய்யத் தொடங்கிய என் மனைவி காட்சியளித்தாள். “இது என்னடி?” என்று நான் உரத்த குரலில் கேட்டேன். அவள் தாரை தாரையாக அழுது கொண்டே, “நேற்று மீனாட்சி கோயில் ஆடி வீதியில் வாரியார் சுவாமிகள் கதை சொல்லுகிற பொழுது பெண்கள் தங்கள் கணவனாருக்குப் பாதபூசை செய்ய வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் எல்லா நலன்களும் பெறுவார்கள்” என்று கூறினாரே! அதனால் தான் நான் தங்களுக்குப் பாதபூசை செய்யத் தொடங்குகின்றேன். நீங்கள் வெறுப்புடன் கரடியாகக் கத்துகின்றீரே? இந்த ஜென்மத்தில் எனக்கு உங்களுக்குப் பாதபூசை செய்யும் பாக்கியம் இல்லையா?” என்று கூறி விம்மினாள். அவளுடைய உள்ளத்தின் துடிப்பையும் உணர்ச்சியையும் கண்டு என் மனம் உருகியது. “நான் அவளைப் பார்த்து “நீ எனக்குப் பாத பூசை செய்யக்கூடிய யோக்கியதை எனக்கு இல்லையே! சரி, இன்று மட்டும் பாதபூசை செய்து கொள்” என்று சொன்னேன். அவள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் எனக்குப் பாத பூசை செய்து அந்தத் தண்ணீரைச் சிறிது பருகித் தலையில் தெளித்துக் கொண்டாள். தங்கள் விரிவுரை செம்பைத் தங்கமாக்கும் ரசவாதம் போல், மனிதர்களைப் புனிதர்களாகச் செய்கின்றது. இன்னும் எத்தனை வீட்டில் இவ்வாறு பாதபூசை நடந்ததோ” என்று கூறி முடித்தார். அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு உள்ளத்தில் எழுந்த திகைப்பு நீங்கி மகிழ்ச்சியுற்றேன். விரிவுரையால் பயன் விளைவிகின்றது என்று எண்ணி ஆறுதல் அடைந்தேன்.

மன்னார்குடியில் என் ஆத்ம நண்பர், நல்ல அறிஞர், திரு. கருப்பையா முதலியார். “அடிக்கடி என்னுடன் பழகுவார். ஒருமுறை என்னைப்பார்த்து “ஐயா! தங்கள் விரிவுரையால் நன்மை அடைந்த ஆண்களும் பெண்களும் பலப் பலர். எத்தனையோ ஆண்கள் புலால் மறுத்துச் சைவமாகியுள்ளார்கள். கதுபானம் விடுத்துத் திருந்தியுள்ளார்கள்” என்று கூறினார்.

திருச்சி மலைக்கோட்டை நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் மாதந்தோறும் அமாவாசையன்று என்னுடைய விரிவுரை நடைபெறும். உறையூரிலுள்ள நெசவு வேலை செய்யும் தேவாங்க செட்டியார் குலத்தவரில் சிலர் தாங்கள் ஏழைகளாக இருந்தும் தங்கள் மனைவியரிடம் எட்டணா கொடுத்து, “வாரியார் சுவாமி கதைக்குப் போய் வாருங்கள்” என்று சொல்லுவார்களாம். நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் முதல் வகுப்பு ஒரு ரூபாய், இரண்டாம் வகுப்பு அரை ரூபாய் என்ற கட்டணத்துடன் எனது விரிவுரை நடைபெறும். மனைவியிடம் எட்டணா கொடுத்துப் பிரசங்கத்திற்கு அனுப்புவதைப் பார்த்தவர் “ஏண்டா! நீயோ ஏழை. இந்த எட்டணாவிற்கு அரிசி வாங்கிக் கஞ்சி குடிக்கலாமே, பிரசங்கத்திற்கு ஏன் எட்டணா கொடுத்து அனுப்புகிறாய்? இது அவசியமா? உனக்குச் சௌகரியக் குறைவுதானே?” என்று கேட்பார்களாம். அதற்கு அவர்கள், “வாரியார் சுவாமியின் கதை கேட்டு வந்தால் எங்கள் மனைவியர் ஒரு மாதத்திற்கு எங்களுடன் எதிர்த்துப் பேசாமல் இருக்கின்றார்கள். எட்டணா செலவழித்தால் என்ன குடிமுழுகிப் போய்விட்டது? இந்தச் செலவால் குடும்பத்தில் கணவனுக்கும், மனைவிக்கும் அன்பு விளைகின்றது” என்று கூறுவார்களாம்.

காசிவாசி ஈசான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள்

சைவ சித்தாந்த உலகில் சிவஞான பாநுவாகத் திகழ்ந்தவர் காசிவாசி சைவசித்தாந்த மஹாமஹோபாய யாய, சைவ சமய சரபம் பழநி சிவஸ்ரீ ஈசான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள். இவர் ஆகம நூல்களைத் தேடித்தேடிச் சைவ

91 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

உலகிற்கு உபகரிக்கும் பொருட்டுக் காஷ்மீரிலும் பலகாலம் வாழ்ந்தவர். அங்கிருந்து பல ஆகம ஏட்டுச் சுவடிகளைக் கொணர்ந்து தொகுத்து வைத்திருந்தார். இவர் உயர்ந்த நடையில் விரிவுரை புரிவார். பலருக்குத் தீட்சை தந்து அருள் பாலித்தார். நான் அவருடைய அருள் நலங்களைக் கண்டு என்னுடைய உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அவருக்கே அர்ப்பணித்து விட்டேன். ஆதிசைவ அருந்தவ முனிவராம் அவருடைய குட்சியில் (வயிறில்) நமது அன்னம் போகவேண்டும் என்று கருதி மாதந்தோறும் அவருக்குச் சேருமாறு அரிசி மூட்டைகள் அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். அவர் பழநியில் வீடு வாங்கவும், நிலம் வாங்கவும் சிறிது பொருளுதவி செய்தேன்.

நிர்வாண தீட்சை

1940-ல் மகா சிவராத்திரியில் திருஞான சம்பந்தர் முக்தி பெற்ற ஸ்தலமாகிய ஆச்சா புரத்தில் பழனி சுவாமிகள் எனக்கு நிர்வாண தீட்சை செய்து வைத்தார்கள். “**வாமதேவ சிவம்**” என்ற தீட்சா நாமமும் தந்தார்கள். என் மீது அளவற்ற பாசமும் வைத்திருந்தார்கள். முகவரி எழுதாத கடிதம் உரிய வரிடத்தில் போய்ச் சேருவதில்லை. அதுபோல் முறைப்படி நற்குருநாதரிடம் தீட்சை பெறாதவர்கள் இட்ட நறுமலர் இறைவனுடைய திருவடிக்குச் சேருவதில்லை. அதனால், ஒவ்வொரு மனிதனும் தத்தம் சமயாசாரப்படி குருநாதரிடம் தீட்சை பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். தீ - கொடுப்பது, கூடா - கெடுப்பது. சிவஞானத்தைக் கொடுத்து மலமாயா கன்மங்களைக் கெடுத்து ஆன்மாக்களை உய்விப்பது தீட்சையாகும். தமிழில் ஆகார ஈறு இல்லாமையால் ஐகார ஈறு பெற்றுத் தீட்சர் என்ற சொல் தீட்சை என்று வந்தது. சமய தீட்சை, விசேஷ தீட்சை, நிர்வாண தீட்சை, ஆசாரிய அபிஷேகம் என்ற நான்கு படிசுளுடன் கூடியது தீட்சை.

ஆயிரம் பேர்களுக்கு உணவு கொடுத்த புண்ணியம் ஓர் அந்தணனுக்கு உணவு கொடுத்தால் வரும். ஆயிரம் அந்தணருக்கு அன்னமிட்ட புண்ணியம் ஒரு சமய தீட்சை பெற்றவருக்கு உணவு கொடுத்தால் வரும். ஆயிரம் சமய

தீட்சை பெற்றவர்களுக்கு அன்னமிட்ட புண்ணியம் ஒரு விசேஷ தீட்சை பெற்றவருக்கு உணவு கொடுத்தால் வரும். ஆயிரம் விசேஷ தீட்சை பெற்றவர்களுக்கு அன்னமிட்ட புண்ணியம் நிர்வாண தீட்சை பெற்ற ஒருவருக்கு உணவு கொடுத்தால் வரும். ஆயிரம் நிர்வாண தீட்சை பெற்றவர்களுக்கு உணவு கொடுத்தால் ஓர் ஆசாரிய அபிஷேகம் பெற்றவருக்கு உணவளித்த புண்ணியம் வரும்.

தீட்சையின் அவசியத்தை அடியிற் கண்ட வரலாறு விளக்கும்.

யதுகுல திலகராகிய கண்ணபிரான் துவாரகாபுரியில் ஆட்சி புரிந்து வந்தார். அவருடைய மனைவியரில் ஒருத்தி சாம்பவதி. அந்தச் சாம்பவதிக்கு மகப்பேறு இல்லை. அவள் கண்ணபிரானிடம் தன் குறையைக் கூறி வருந்தினாள்.

கட்டில் நம்முடைய விருப்பத்திற்கு வரும். தொட்டில் நம்முடைய விருப்பத்திற்கு வராது. ஆதலால், கண்ண பிரான் சிவத்தை வேண்டித் தவத்தைச் செய்து மகப்பேறு பெற வேண்டிப் பரிவாரங்களுடன் கானகம் சென்றார். அங்கு ஒரு தவச்சாலை அமைத்துச், சிவலிங்கம் வைத்து வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்தார். அவருடைய பரிவாரங்கள் காட்டிலுள்ள மலர்களையும், வில்வம் முதலிய இலைகளையும் கூடை கூடையாகக் கொண்டு வந்து குவித்தனர்.

அடுத்த காட்டில் மிகப்பெரும் தபோதனராகிய உபமன்யு முனிவர் சிவபூசை செய்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு வர வரப் பத்திர புஷ்பங்கள் குறைந்து வந்தன. தன் சீடர்களைப் பார்த்து, “ஏன் பூசைக்குப் பத்திர புஷ்பங்கள் குறைவாகக் கொண்டு வருகின்றீர்கள்?” என்று கேட்டார்.

சீடர்கள், “குருநாதா! அடுத்த கானகத்தில் யதுகுல சக்ரவர்த்தி கிருஷ்ணமூர்த்தி, சிவபூசை செய்கின்றார். அவருடைய பரிஜனங்கள் எங்கும் நிறைந்துள்ள கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ என்ற நான்கு வகை மலர்களையும் வில்வம், அருகு, நாயுருவி, துளசி முதலிய பத்திரங்களையும் நிறையக் கொண்டு போய் விடு

கின்றார்கள். அதனால், எங்களுக்குப் புஷ்பம் குறைவாகவே கிடைக்கின்றது” என்று கூறினார். அதைக் கேட்ட உபமன்யு முனிவர் புன்னகை புரிந்து, “சீடர்களே! கிருஷ்ணமூர்த்தி அர்ச்சனை புரிந்த பத்திர புஷ்பங்களை வாரிக்கொண்டு வாருங்கள்” என்றார். அவ்வாறு அவர்கள் கொணர்ந்த பத்திர புஷ்பங்களையே மீண்டும் அர்ச்சனை புரிந்து வழிபட்டார்.

கண்ணபிரான் உபமன்யு முனிவரின் சீடர்களைப் பார்த்து “அர்ச்சனை புரிந்த நிர்மால்யத்தைத் திரும்பவும் அர்ச்சனை செய்வது நியாயமில்லையே? உபமன்யு முனிவர் சிறந்த சிவஞானி. இது பற்றி அவரைக் கேட்டு எனக்கு அறிவியுங்கள்” என்று சொன்னார். சீடர்கள் கண்ண பிரானுடைய சந்தேகத்தை உபமன்யு முனிவரிடம் கூறினார்கள். உபமன்யு முனிவர் “நான் உங்களிடம் சொல்லி நீங்கள் அவரிடம் சொல்லுவது மிகையாகும். அவர் உத்தம மானவர். அவரையே இங்கு வருமாறு சொல்லுங்கள்” என்றார். இதனைச் சீடர்கள் கண்ணபிரானிடம் கூறினார்கள். கண்ணபிரான் வழிபாடு முடிந்தபின் தங்கத்தட்டில் பழங்கள் மலர்கள், பொன்னாடைகள் இவைகளை ஏந்திக் கொண்டு பரிவாரங்கள் புடை சூழ உபமன்யு முனிவரிடம் சென்று அவர் திருமுன் கையுறைப் பொருள்களை வைத்துப், பய பக்தியுடன் அஷ்டாங்க வணக்கம் புரிந்தனர்.

உபமன்யு முனிவர் கண்ணபிரானை அருட்கண்ணால் பார்த்து நலம் வினாவினர். “வாஸுதேவரே! உமது சிவார்ச்சனை செம்மையாக நடைபெறுகின்றதா? வழி பாட்டில் மன ஒருமைப்பாடு உண்டாகின்றதா? உமக்கு என்ன சந்தேகம்? கேளும்!” என்று கூறினார். கண்ண பிரான் “மாதவமணியே! அடியேன் மகப்பேறு வேண்டி மகாதேவரை வழிபடுகின்றேன். அர்ச்சனை புரிந்த நிர்மால்யத்தை மீளவும் அர்ச்சிப்பதற்கு ஏதேனும் முறை உளதோ?” என்று கேட்டார்.

உபமன்யு முனிவர் புன்னகை புரிந்தார். “துவாரகா நாதரே! அர்ச்சனை புரிந்த நிர்மால்யத்தை மறுபடியும் அர்ச்சனை செய்வது முறையன்று. ஆனால், முறைப்படி

தீட்சை பெறாதவர்கள் அர்ச்சிக்கின்ற மலர் இறைவனடி சேருவதில்லை! தாங்கள் தீட்சை பெறாதவர். அதனால், தாங்கள் அர்ச்சிக்கின்ற மலர் சிவபெருமானுடைய திருவடியில் சேருவதில்லை. அதனால், நீர் அர்ச்சித்த மலரை எடுத்து மீண்டும் நான் அர்ச்சிக்கின்றேன்” என்று கூறினார்.

இதனைக் கேட்ட கண்ணபிரான் தீட்சையின் அவசியத்தைத் தெரிந்து உபமன்யு முனிவரையே குருநாதராகக் கொண்டு அவரிடம் முறைப்படி தீட்சை பெற்றுக் கொண்டார். உபமன்யு முனிவர் கண்ணபிரானை அருட்கண்ணால் பார்த்தும், அவருடைய முடியில் தம் அடிமலரைச் சேர்த்தும் சிவோபதேசம் செய்தார்.

“யாத வன்துவ ரைக்கிறை யாகிய
மாத வன்முடி மேல்அடி வைத்தவன்
பூத நாதன் பொருவருந் தொண்டினுக்கு
ஆதி அந்தம் இலாமை அடைந்தவன்”

என்று பெரிய புராணத்தில் சேக்கிழார் பெருமான் கூறுகின்றார். ஆதலால், பழநி ஈசான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் பல்லாயிரம் மக்களுக்குச் சிவதீட்சை புரிந்து வந்தார். இவருக்குச் சேக்கிழாரிடத்தில் அளவற்ற ஈடுபாடு உண்டு. ஒருசமயம் கோவையில் திருப்புகழ் மாநாடு நடத்தினேன். அதற்குச் சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் தலைமை தாங்கினார். மகாநாட்டில் விரிவுரை செய்யும் புலவர் குழந்தையம்மாள் “சேக்கிழார் பெருமான்” என்று தனது விரிவுரையில் கூறினார்.

அதைக் கேட்ட சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் “பிரபு சேக்கிழாரைப் பற்றி இவர் அழகாகப் பேசினாரே” என்று பதினாயிரம் மக்களுக்கு நடுவே நின்று விம்மி விம்மி அழுதார். இதனால், அவருக்குச் சேக்கிழாரிடத்தில் இருந்த அன்பு வெளிப்படுகின்றது.

திருவாரூரில் தியாகேசப் பெருமானுடைய சிலை கோயிலில் விரிவுரை செய்யச் சென்றிருந்தேன். அங்கு விரிவுரை செய்யப் பழநி சிவாச்சாரிய சுவாமிகளும் எழுந்த

95 ● கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

தருளியிருந்தார். நான் அவரைத் தெரிசிக்கப் போயிருந்தேன். சுவாமிகள் என்னைப் பார்த்து நலம் வினாவினர். “நீ தினம் ஓர் ஊராகச் சுற்றுகின்றாய். உனக்கு ஓய்வு என்பது அணுத் துணையும் கிடையாது. நீ வாரந்தோறும் எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிப்பதில்லை என்று உன் தாய் (இது அவருடைய மனைவியாராகிய குருபத்தினியைக் குறிக்கும்) வருந்துகின்றாள்” என்று சொல்லி மூன்று நிமிடங்கள் விம்மி விம்மி அழுதார். நான் எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிப்பதில்லையென்று அவருக்கு அத்துணை வருத்தம். அந்தப் பரிவினைக் கண்டு என் அருகிலிருந்த ஓர் அன்பர் திகைத்துப் போனார்.

நான் சிலகாலம் மதுரையில் குடியிருந்தேன். மதுரையை விட்டுச் சென்னைக்குக் குடிமாறிச் சென்றேன். இதனையறிந்த பழநி சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் கோவை தெற்கு வீடு அரு.லெ.வெ. நடராஜன் செட்டியாருக்குக் “கிருபானந்த வாரி மதுரையை விட்டுச் சென்னைக்குச் சென்றது புண்ணியத்தின் குவியல் போய்விட்டது போன்ற ஓர் உணர்ச்சி எனக்கு ஏற்பட்டது” என்று உள்ளம் உருகி ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அவர் அக்கடிதத்தை என்னிடம் காட்டினார்.

மதுரையில் இருந்த என் உழுவலன்பர் எஸ்.எஸ். சுப்பையா பிள்ளை அவர்கள் நல்ல தரும குணசீலர். அவர் ஒரு சமயம் சுவாமிகளைப்பற்றி என்னிடம் குறிப்பிட்டுப் பேசியபொழுது “நீங்கள் பண்பாட்டின் சொரூபம். பழநி சுவாமிகள் மூளையை உருக்கி வார்த்த ஒரு சொரூபம்” என்று பாராட்டினார்.

பழநி சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் அடிக்கடி என்னைச் சந்திப்பது உண்டு. அப்பொழுதெல்லாம் சைவ சித்தாந்த நுட்ப திட்டங்களை விளக்கிக் கூறுவார். பழைய வரலாறுகளைச் சொல்லிக் கண்ணீர் வடிப்பார். உலகியலைச் சொல்லி உடம்பு குலுங்கச் சிரிப்பார். இவருடைய குணநலன்கள் இமாசலம் போன்றவை.

சதாபிஷேகம்

ஒருநாள் பழநி சுவாமிகள் என்னைப் பார்த்து, “அப்பாவிற்குச் சதாபிஷேகம் செய்ய வேண்டும். இது அவசியமானது” என்று கூறினார். 1950 ஆனி மாதம் பெளர்ணமி திதி மூல நட்சத்திரம் ஆகிய நன்னாள் அருண கிரிநாதருடைய ஆராதனை நாளாகும். அன்றைய தினமே அடியேனுடைய தந்தையாராகிய சிவத்திரு மல்லைய தாசர் அவர்களுக்குச் சதாபிஷேகம் என்கின்ற முத்துவிழா காங்கேயநல்லூரில் நடைபெற்றது. முருகன் கோயிலில் யாக பூசைகளையெல்லாம் பழநி சுவாமிகள் நடத்தி வைத்தார். அப்பாவிற்கும், அம்மாவிற்கும் கலசாபிஷேகங்கள் செய்து வழிபாடு செய்தேன். அந்த விழா கண்கொள்ளாத காட்சி யாக அமைந்திருந்தது. அந்த விழாவிற்கு ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் குழுமியிருந்தார்கள். ஐம்பது மூட்டை அரிசி சமைத்து அன்னதானம் நடைபெற்றது. திருவிடைமருதூர் வீருசாமிப் பிள்ளை நாதசுரமும், எம்.எம்.தண்டபாணி தேசிகர் இன்னிசை அரங்கும் நடைபெற்றன. வாசீச கலா நிதி கி.வா.ஜகந்நாத ஐயரும், புரிசை முத்தமிழ்க் கொண்டல் முருகேச முதலியாரும், மற்றுமுள்ள புலவர்களும் வந்து விரிவுரை நிகழ்த்தினார்கள். தந்தையாருக்கு, தமக்கு இத் தகைய பெரும் விழா நிகழ்ந்தது பற்றி அளவற்ற மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. கடமையைச் செய்தோமே என்று எனக்கு ஒரு நிறைவு உண்டாயிற்று. இந்த விழாவினால் ஏற்பட்ட கடனை ஓராண்டு விரிவுரை செய்து தீர்த்தேன்.

மறைஞான சிவம்

என் தமையனார் மறைஞான சிவம். நான் செய்த திருப்பணிகள் அத்தனைக்கும் உடனிருந்து உழைத்தவர். இவருடைய பிள்ளைத் திருநாமம் மதுகுதன சிவம். சோப கிருது வருடம் புரட்டாசி மாதம் மக நட்சத்திரத்தில் பிறந்தவர். அதனால், நாம நட்சத்திரப் பெயராக “மது குதனன்” என்று தந்தையார் பெயர் சூட்டினார். இவர் நுட்பமான மதிநுடும் படைத்தவர். பிடிவால் வாசிப்பார். ஜோதிட நூல்களில் பயிற்சியுள்ளவர். சுமுகமாக எல்லா

97 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

ரிடத்திலும் பழகுவார். இவருக்கு ஒரே ஒரு பெண் மகவு. சுரும்பார் குழலி என்னும் பெயருள்ள அம்மகவை என்னிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு 1953-ல் மதுரை மடத்தில் வைத்துச் சூரியனார் கோயில் மகா சந்திதானத்தினிடம் சந்தியாசம் பெற்றுக் கொண்டார். இவருடைய பிறப்பே ஒரு தெய்வத் தன்மை உடையது.

குருபலம்

என் தந்தையார் வியாபாரத்தில் பொருள் இழந்து என் தாயாருடன் தன் மர்மியார் வீட்டில் கர்நூலில் சென்று தங்கியிருந்தார். அப்பொழுது ஜீவாட்சி, கமலாட்சி என்று இரண்டு பெண் குழந்தைகள் பிறந்திருந்தன. என் தாயாரின் தாயார் பாலம்மாள் அடியார் பக்தியில் சிறந்தவர். இவருடைய புதல்வர் - எனக்குத் தாய் மாமன். சிவகுரு முதலியார். கர்நூலில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தார்.

தந்தையார் அங்கே தங்கிப் பிழைப்புக்கு வழியின்றி, தமிழ் நூற்களைப் பயின்று கொண்டிருந்தார். கர்நூல் துங்கபத்ரா நதிக்கரையில் ஒரு குகையில் ஒரு மகான், சதா நிஷ்டாநிபூதியில் திகழ்ந்தார். அவருடைய ஊரும், பேரும், குலமும் ஒருவருக்கும் தெரியாது. அவர் எப்பொழுதும் “குருபலம், குருபலம்” என்று கூறிக் கொண்டிருந்ததினால் அவர் பெயர் “குருபலம்” எனறே வழங்கலாயிற்று. இவரிடத்தில் அட்டமா சித்திகளும் ஏவல் புரிந்து கொண்டிருந்தன. அதிகாலையில் என் தந்தையாரும், என் தாய் மாமாவும் துங்கபத்ரா நதிக்குச் சென்று நீராடிக் குரு பலத்தைச் சேவிப்பார்கள். ஒருநாள் சுவாமிகளின் கை வேறு, கால் வேறு, உடல் வேறு வேறாகப் பிரிந்த காட்சியைக் கண்டனர். பெரிய அதிர்ச்சி அடைந்தார்கள். சுவாமியை யாரோ துண்டு துண்டாக வெட்டிப் போட்டார்கள் என்று வருந்தினார்கள்.

உடனே, எல்லா உறுப்புக்களும் ஒன்று. சேர சுவாமிகள் என் தந்தையாரையும், மாமாவையும் பாச்த்து “ஒன்றும் பயம் வேண்டாம்!” என்று கூறி அனுப்பினார். அடிக்கடி என் பாட்டியார் பாலம்மாவிடம் வந்து பசியாறுவார்.

அவர் முக்காலமும் உணர்ந்த முனிவர். சென்னையில் நடந்த டிசம்பர் விழாவில் பீபிள்ஸ் பார்க் தீப்பற்றிக் கொண்டது. கர்நூலில் இருந்த குருபலம் “ஐயோ! தீப் பிடித்துக் கொண்டதே! இந்த வீட்டுப் பையன்களும் எரிகின்றார்களே! என்று கூறினார்.

என் பாட்டியின் தமையனார், தங்கவேல் முதலியார் கர்நூலில் தாசில்தாராகவும், மாஜிஸ்ட்ரேட்டாகவும் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அந்தக் காலத்தில் தாசில்தார் பணிக்குக், கலெக்டருக்கு இருந்த பெருமை இருந்தது. அப்பொழுது அவர்கள் வைத்ததுதான் சட்டம். தங்கவேல் முதலியார் வீட்டிற்குக் குருபலம் போவதில்லை. “அவர்கள் பாதாள லோகத்தார். சீக்கிரம் பாதாள லோகத் திற்குப் போய் விடுவார்கள்” என்று கூறுவாராம். அவர் சொல்லியபடியே அந்தக் குடும்பத்தில் ஒருவர் கூட இன்று இல்லை.

ஒருநாள் இரவு எட்டு மணிக்குத் தங்கவேல் முதலியார் வீட்டு வழியாகக் குருபலம் சென்று கொண்டிருந்தார். தங்கவேல் முதலியார் திண்ணையில் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கொண்டிருந்தார். சுவாமிகளைக் கண்டவுடன் திடுக்கிட்டெழுந்தார். தெருவில் சென்று கைகூப்பி வணங்கி “குருபலம்! நமது வீட்டில் ஆகாரம் செய்து கொள்ள வேண்டும்” என்று வேண்டிக் கொண்டார். ஒருநாளும் ஒப்புக் கொள்ளாத குருபலம் அன்று ‘சரி’யென்று இசைந்தார்.

தாசில்தார் அவரைச் சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார வைத்து விசிறிக் கொண்டிருந்தார். தன் மனைவியை அழைத்து “மாணிக்கமே! குருபலம் நமது வீட்டில் சாப்பிட இசைந்தருளினார். வற்றல் வறுத்து வை” என்று கூறினார். தாசில்தார் மனைவியாகிய அந்த அம்மா “இனிமேல் அடுப்பைப் பற்ற வைத்து வற்றல் வறுக்க வேண்டுமே” என்று உள்ளம் உலைந்து அடுப்படிக்குப் போனார். குருபலம் எழுந்து ‘அவளை வற்றல் வறுக்க வேண்டாம்’ என்று சொல்லிவிட்டுக் குடுகுடுவென்று தெருவில் இறங்கி ஓடி விட்டார். தாசில்தாருக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. “குருபலம்! குருபலம்!” என்று அவர் பின்னே ஓடினார்.

99 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

அவர் ஓட்டத்தை இவரால் பிடிக்க முடியுமா?

குருபலம் நேரே என் பாட்டி வீட்டிற்குப் போய் “பாலம்மா! பசிக்கின்றது. சாப்பாடு போடு” என்றார். என் பாட்டி அன்னம் படைத்தார். குருபலம் சாப்பிட்டுக் கொண்டே “பாலம்மா! நான் பாதாளலோகத்தார் வீட்டிற்குப் போனேன். அவன் சாப்பிடச் சொன்னான். ‘சரி’ என்றேன். அவன் மனைவியை வற்றல் வறுக்கச் சொன்னான். அவள் வற்றல் வறுக்க வேண்டுமே என்று மனச் சலிப்புக் கொண்டாள். அதனால், இங்கு வந்துவிட்டேன்” என்று கூறினார். மறுநாள் காலை என் பாட்டி தமையனார் தங்கவேல் முதலியார் வீட்டிற்குப் போனார். அண்ணனைப் பார்த்து “அண்ணா! நேற்றிரவு குருபலம் இங்கு வந்தாரா?” என்று கேட்டாள். தங்கவேல் முதலியார் “ஆம். சாப்பிடச் சொன்னேன். அவரும் ‘சரி’ என்றார். மாணிக்கத்தை வற்றல் வறுக்கச் சொன்னேன். குருபலம் எழுந்து ஓடிவிட்டது” என்று கூறினார். என் பாட்டி “அண்ணா! அண்ணி வற்றல் வறுக்க வேண்டுமே என்று மனச் சலிப்பு கொண்டார்களாம். அதனால், அங்கு வந்து விட்டேன் என்று குருபலம் கூறியது” என்று கூறினார். தாசில்தார் மனைவியைக் கூப்பிட்டு “நீ வற்றல் வறுக்க வேண்டுமே” என்று சலித்துக் கொண்டாயாமே! குருபலம் சாப்பிடாமல் போய் விட்டாரே” என்று கேட்டார். “ஆமாம் நான் சலித்துக் கொண்டது உண்மைதான். எப்படித் தெரிந்துவிட்டது?” என்று ஆச்சரியப்பட்டார். தாசில்தார் மனைவியைப் பார்த்து “உன் அசட்டுத்தனத்தால் ஒரு மகாஞானி நமது வீட்டில் உணவு செய்யும் வாய்ப்பை இழந்து விட்டோம்” என்று கூறி வருந்தினார்.

ஒருநாள் விநாயகர் கோயிலில் தாசில்தார் தங்கவேல் முதலியார் அபிஷேகம் செய்து கொண்டிருந்தார். அங்கே குருபலமும் அமர்ந்திருந்தார். அபிஷேக சாமான்களில் தேன் பாட்டில் வீட்டில் நின்று விட்டது. தாசில்தார் தன் சேவகனைப் பார்த்து “சோமு! நீ போய் வீட்டிலிருக்கும் தேன் பாட்டிலை எடுத்துக்கொண்டு வா!” என்று கட்டளையிட்டார். சோமு என்ற பணியாளன் வீட்டிற்குப் போய்த்

தேன் பாட்டில் எடுத்துக் கொண்டு வந்தான். குருக்கள் அபிஷேகம் செய்வதற்காகத் தேன் பாட்டிலைக் கையில் எடுத்தார். குருபலம் தேனை அபிஷேகம் செய்ய வேண்டாமென்று தடுத்து விட்டார். அபிஷேகமெல்லாம் முடிந்த பின் தாசில்தார் டியபக்தியுடன் குருபலத்தை வணங்கி, “குருபலம்! சுவாமிக்குத் தேன் அபிஷேகம் செய்யக் கூடாதா? ஏன் தடுத்து வீட்டிர்?” என்று கேட்டார். குருபலம் “நீ அந்தச் சேவகன் சோமுவை அடிக்க மாட்டேன் என்று வாக்குறுதி கொடுத்தால் நான் சொல்லுவேன்” என்றார். தாசில்தார் “அவனை அடிக்க மாட்டேன்” என்றார். குருபலம் “அந்தச் சோமு என்பவன் தேன் பாட்டிலைக் கொண்டு வரும்பொழுது தேனைக் கையில் விட்டுச் சிறிது குடித்துவிட்டுக் கொணர்ந்தான். எச்சிலான தேன் இறைவனுக்கு ஆகாது. அதனால், தேனை அபிஷேகம் செய்ய வேண்டாமென்று தடுத்தேன்” என்றார். இதனால், எங்கு நடப்பதும் அவருக்குத் தெரிகின்றது என்பது புலனாகின்றது.

அவர் நிஷ்டையிலிருக்கும் குகைக்கருகில் கஞ்சாச் செடிகள் வளர்ந்திருந்தன. மற்றவர்கள் கஞ்சாச் செடியைப் பயிரிடக் கூடாது என்பது அரசாங்கச் சட்டம். மேலதிகாரிகள் குருபலத்தை அழைத்து “நீர் கஞ்சா பயிரிடுகின்றீரா?” என்று கேட்டார்கள். “நான் பயிரிடவில்லை. அவைகள் தானே முளைத்தன” என்று அவர் கூறினார். “நீர் ஏன் பிடுங்கி எறியக் கூடாது?” என்று மேலதிகாரி கேட்டார். “அந்தச் செடிக்கும் உயிர் உண்டு. அந்த உயிரை நான் கொல்ல மாட்டேன்” என்று குருபலம் கூறினார். அவருடைய பெருமையை அறிந்த அதிகாரி வணங்கி அவரை அனுப்பி விட்டான்.

கர்நூலில் ஒரு வளையல்கார செட்டியார் குடும்பம் இருந்தது. அவர்களின் சொந்த ஊர் வேலூர். அவர்களுக்குக் குழந்தைப் பேறு இல்லை. குருபலத்தைத் தங்கள் வீட்டிற்குச் சாப்பாட்டிற்கு வருமாறு பலகாலும் அழைத்தார்கள். குருபலம் ஒருநாள் அவர்கள் வீட்டிற்கு உணவருந்தச் சென்றார். அவர்கள் அவரை வணங்கி, “எங்

களுக்குப் புத்திரப் பேறு கிடைக்க ஆசி வேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள். குருபலம் குழந்தை பிறக்கும் என்று கூறிவிட்டு நேரே எங்கள் பாட்டி வீட்டிற்குச் சென்றார். எங்கள் பாட்டி, “குருபலம்! வளையற்கார செட்டியார் வீட்டிற்குச் சென்று வந்தீரே? அவர்களுக்குக் குழந்தை பிறக்க ஆசீர்வதித்தீர்?” என்று கேட்டார். அவர் “ஆசி கூறினேன். ஆண் குழந்தை பிறக்கும். மூன்று ஆண்டுகள்தான் இருக்கும்” என்று கூறி விட்டுக் குகைக்குச் சென்றார். அதேபோல் அவர்களுக்குச் சில காலம் பொறுத்து ஆண் குழந்தை பிறந்து மூன்றாண்டுகளுக்குப் பின் இறந்து விட்டது. இத்தகைய அற்புதங்கள் பலப்பல நிகழ்ந்தன.

ஒருநாள் எங்கள் பாட்டி வீட்டிற்குப் பின்கட்டில் குடியிருப்பவர்கள் குருபலத்தைச் சாப்பாட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். குருபலம் உணவு உண்டபின் அமர்ந்திருந்தார். உணவு படைத்தவர்கள் குருபலம் தங்களுக்கு ஏதாவது தந்து தங்கள் வறுமையை அகற்றுவார் என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது என் பாட்டி பாலம்மாள், என் பெரிய தாயார் பொன்னம்மாள், என் தந்தையார், தாயார், பெரிய தாயார் மகள் ராஜம்மாள் எல்லாரும் குருபலத்தைச் சுற்றி நின்று கொண்டிருந்தார்கள். குருபலம் உணவு படைத்தவர்களைப் பார்த்துக் ‘குருபலம் என்னவோ கொடுக்கும் என்று நீங்கள் எதிர்பார்க்கின்றீர்கள். குடம் வாங்கி வாருங்கள்” என்று கட்டளையிட்டார். அவர்கள் பேரீய் அரைப்பலம் பூச்குடம் வாங்கிவந்து குருபலத்தினிடம் கொடுத்தார்கள். குருபலம் அதைக் கையில் வாங்கி “இந்தாருங்கள்” என்று அவர்கள் கையில் கொடுத்தார். அது தங்கக் கட்டியாக விழுந்தது. இதனைக் கண்ட எல்லாரும் அதிசயம் அடைந்தார்கள். குருபலம் எழுந்து குகைக்குப் போய் விட்டார்.

இத்தனைக் காலமாக பயன் விரும்பாமல் குருபலத்துக்குத் தொண்டு செய்த பாட்டி பாலம்மாவிற்கு ஆசை பிறந்தது. நாம் பலநாள் குருபலத்திற்கு உணவு படைத்தோம். நமக்குத் தங்கக்கட்டி தரவில்லையே! என்று எண்ணினார்.

தன் மகனுக்கு உதவ வேண்டும் என்று நினைத்தாரில்லை. தன் மருமகனுக்குத் தங்கக்கட்டி வாங்கித் தர வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மிகுந்தது.

என் தந்தையாரைப் பார்த்து “நீ என்னுடன் வா. குருபலத்திடம் போய் உனக்குத் தங்கக்கட்டி வாங்கித் தருவேன்” என்று அழைத்தார். என் தந்தையார் “மாமி! பெரியவர்களை நாம் அணுகி அது வேண்டும், இது வேண்டும் என்று கேட்பது முறையன்று. ஆகவே, பயன் கருதி அவரிடம் போகக் கூடாது” என்றார். என் பாட்டி “நீ சும்மா வா. நான் கேட்பேன்” என்று வற்புறுத்தி தந்தையாரை அழைத்துக்கொண்டு குருபலம் இருந்த குகைக்குச் சென்றார்.

குருபலம் “தன்னை யாரும் வணங்கக் கூடாது. நான் மனிதன். என்னை வணங்காதீர்கள். கோயிலுள் போய் கடவுளைக் கும்பிடுங்கள்” என்று கூறுவாராம். அதனால், அவரை விழுந்து வணங்காமல் கைகூப்பிக் கும்பிட்டு நின்றார்கள். குருபலம் நிஷ்டை கலைந்து என் தந்தையாரைப் பார்த்துச் சிரித்து, “ஏண்டா! தங்கக்கட்டி வாங்கித் தருகிறேன் என்று இவள் உன்னை அழைத்துக் கொண்டு வந்தாளா? பெண் பிள்ளையாகிய இவளுக்குத்தான் புத்தியில்லை? உனக்குக் கூடப் புத்தியில்லையா? அப்படியே நான் உனக்குத் தங்கக்கட்டி கொடுத்தாலும் அது உன் வாழ்நாளுக்கெல்லாம் உதவுமா? இரண்டு மூன்று மாதங்களுக்கு வரும். அதனால், உன் வறுமை தீருமா? என்னைப் போன்ற ஒருவன் வயிற்றில் வந்திருக்கின்றான். அவன் பிறந்தால் வீடெல்லாம் தங்கமாகும். போடா போ!” என்று அதட்டிக் கூறினார். என் தந்தையார் பாட்டியுடன் வீட்டிற்குச் சென்றார். என் தாயார் அப்பொழுது மூன்று மாதம் கருவுற்றிருந்தார். அது தந்தையாருக்கே தெரியாது. குருபலம் இதை உணர்ந்து கூறினார். தந்தையார் தாயாரைப் பார்த்து “நீ கருவுற்றிருக்கின்றாயா?” என்று கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார்.

அடுத்தநாள் குருபலம் எங்கேயோ போய்விட்டார்.

103 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

பிறகு அவர் காணப்படவில்லை. எங்கள் தாயார் வயிற்றில் என் தமையனார் பிறந்தார். அவர் பிறந்த பின் எங்கள் குடும்பம் வளர்ச்சியடைந்து வளமையுற்றது. இந்தக் குரு பலத்தின் பெருமைகளை என் பெரிய தாயாரும், தந்தையாரும், தாயாரும் அடிக்கடி என்னிடம் கூறுவார்கள்.

அந்த மகானுடைய கருணையினால் பிறந்த என் தமையனார் வயலூர்த் திருப்பணிகளிலும், வள்ளிமலைத் திருப்பணியிலும் உடனிருந்து கணக்கெழுதி உதவி செய்தார்.

தந்தையாரின் மறைவு

தந்தையார் மறைய இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னரேயே அவருக்குச் சமாதிக் கோயில் கட்டி வைத்தேன். அவர் வண்டியில் சென்று அதைப் பார்த்து மகிழ்ந்து “என் மகன் எனக்குச் சமாதிக் கோயில் கட்டியிருக்கின்றான்” என்று கூறி அக மகிழ்வார். தந்தையார் சிவலிங்கமாகவும், தாயார் நந்தியாகவும் சமாதி வைக்கக் கட்டிடங்கள் கட்டித் தயாரித்து வைத்திருந்தேன். எங்கள் தந்தையார் என்னைப் பார்த்து “நீ தினம் ஓர் ஊராக இருக்கின்றாய். நெடுந் தொலைவிலும் இருக்கின்றாய். என்னுடைய முடிவு நேரத்தில் நீ எங்கே வந்து உதவப் போகின்றாய்?” என்று கூறுவார்.

1950 மார்ச் மாதம் வேலூரில் உள்ள வக்கீல்கள், சங்கீத ஐம்பெரும் மணிகள் விழா கொண்டாட ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தார்கள். தியாகப் பிரம்மம், முத்துஸ்வாமி தீட்சிதர், சியாமா சாஸ்திரிகள், புரந்தர தாஸர், ஸ்வாதித் திருநாள் ஆகியோர் ஐம்பெரும்மணிகள் ஆவார்கள். அவர்கள் என்னைச் சொற்பொழிவுக்கு அழைத்தார்கள். அந்த அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு வேலூருக்குச் சென்றேன். வேலூரிலிருந்து மூன்று மைல் காங்கேயநல்லூர். நான் காங்கேய நல்லூர் சென்று தந்தையாரை வணங்கினேன். “எங்கு வந்தாய்” என்று கேட்டார். “வேலூருக்கு விரிவுரை செய்யும் பொருட்டு வந்தேன்” என்றேன்.

மறுநாள் என் தமையனார் என்னைப் பார்த்து “அப்பா விற்கு இதுதான் முடிவான சமயம். நீ எங்கும் போகாதே” என்று கூறினார். “அப்பாவிற்கு நோய் நொடி ஒன்றும் இல்லையே?” என்றேன்.

“அப்பாவிற்கு மரண வேதனையின்றிக் கடிகாரத்தில் முள் நிற்கின்ற மாதிரி உயிர் நின்று விடும். ஆகவே, நீ வெளியூருக்குப் போவது நல்லதல்ல” என்றார். நான் ஒரு நாள் ஊரில் தங்கியிருந்தேன். மறுநாள் புறப்பட்டு போய் விட்டேன். என் தமையனார் நான் சென்ற ஊருக்கு ஆள் அனுப்பி என்னை அழைத்துக் கொண்டார். “தம்பி! அப்பா விற்கு உன் மேல் அளவு கடந்த பிரியம் உண்டு. உனக்கும் அப்பா மேல் அளவு கடந்த பக்தி உண்டு. நீ வெளியூரிலிருந்து, அச்சமயம் அப்பாவின் உயிர் பிரிந்தால் அது உனக்கு ஈடு செய்ய முடியாத நஷ்டமாகும். ஆகவே, எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் மறுத்துவிட்டு அப்பாவின் அருகில் இரு” என்று கூறினார்.

நான் நாலைந்து விரிவுரைகளை மறுத்துவிட்டு பிதாவின் அருகில் இருந்தேன். “தந்தையார் நோயின்றித் தானே இருக்கின்றார். நாம் வீணாக இங்கு இருக்கின் றோமே!” என்று அடிக்கடி எண்ணிக் கொள்வேன்.

ஒருநாள் மாலை தந்தையார் என்னை அழைத்து அருகில் இருக்கச் செய்து அவருக்குப் பிரியமான “ஏது புத்தி ஐயா” என்ற திருப்புகழைப் பாடுமாறு கூறினார். நான் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டே பாடிக் கொண்டிருந் தேன். என் தந்தையார் “எனக்கு ஒன்றும் இப்பொழுது இல்லை. நீ சென்று அனுஷ்டானம் செய்து சாப்பிட்டு விடு” என்று கட்டளை இட்டார். நான் போய் அனுஷ்டானம் செய்து கொண்டு வந்தேன். இளமையில் என் தந்தையாரிடம் கல்வி பயின்ற சகமாணவர்களுடன் இருந்த இளமை நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி பேசிக் கொண்டிருந்தேன்

என் தமையனார் என்னைப் பார்த்து ‘அப்பாவிற்கு விடியற்காலை மூன்று மணிக்கு உயிர் பிரிந்து விடும்!’ என்று கூறினார். “உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்று நான்

கேட்டேன். அவர் “அப்பா பிறந்த நாள் மக நட்சத்திரம் விடியற்காலை மூன்று மணிக்கு மக நட்சத்திரம் பிறக்கிறது. பெரியோர்களுக்குப் பிறக்கின்ற நட்சத்திரமும், இறக்கின்ற நட்சத்திரமும் ஒன்றாக இருக்கும்” என்றார்.

இரவு ஒன்றரை மணி இருக்கும் நான் தந்தையாரின் அருகில் சென்று “அப்பா! இப்பொழுது சடாட்சர மந்திரம் ஜெபிக்கின்றீர்களா?” என்று கேட்டேன். “ஏன் கேட்கின்றாய்?” என்று சிறிது உரத்த குரலில் கேட்டார். நான் அவருடைய ஆசிபெற வேண்டிய கடைசி நேரத்தில் அவருடைய கோபத்திற்கு ஆளாகக் கூடாதே என்று அஞ்சி “இப் பொழுது உங்களுக்கு முருகனுடைய நினைவு இருக்கின்றதா? என்று தெரிந்து கொள்ளும் பொருட்டுக் கேட்கிறேன்” என்று தணிந்த குரலில் பணிவுடன் சொன்னேன். அவர் சிரித்த முகத்துடன் “நான் எதை மறந்தாலும் அதை மறப்பேன் என்று நீ நினைக்கின்றனையா?” என்று என்னிடம் திருப்பிக் கேட்டார்.

விடியற்காலை மூன்று மணிக்கு “முருகா” என்று குழறிய குரலுடன் கூறினார். அவருடைய ஆத்மா சாந்தியடைந்தது. எங்கள் வீர சைவ விதிப்படி இருந்த வண்ணமாகத்தான் உயிர் பிரிய வேண்டும். உயிர் பிரிந்த தந்தையார் யோகம் செய்வது போலக் காட்சி அளித்தார்.

அன்று முழுவதும் திருமுறைகள் முழங்கின. ஏற்கனவே ஏற்பாடு செய்திருந்த சமாதிக் கோயிலில் அவருடைய திருமேனி அடக்கமாயிற்று.

வடநாட்டு யாத்திரை

நீண்ட காலமாகக் காசி முதலிய வடநாட்டுத் தலங்களைத் தெரிசிக்க வேண்டுமென்றும், கங்கை முதலிய புண்ணிய நதிகளில் நீராட வேண்டுமென்றும் ஆர்வம் மீதூர்ந்திருந்தது.

1955-ல் பாரத் டிராவல் சர்வீஸ் அவர்களின் துணைகொண்டு தனி ரயில் பெட்டியை ஏற்பாடு செய்து கொண்டு தொண்ணூறு நாள் யாத்திரையாகப் புறப்பட்ட

டேன். (யாத்திரை நாட்கள் 11-10-1954 முதல் 9-1-1955 வரை.)

கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி

இந்த யாத்திரை புறப்படுவதற்கு முன் தொடர்ந்து ஐந்தாறு விரிவுரைகளுக்குக் கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி வந்து கேட்டு ரசித்தார். ஒருநாள் எனது இல்லத்திற்கு வந்து வெகு நேரம் பேசி அளவளாவினார். அவர் பேசும்பொழுது “இந்தச் சின்ன அண்ணாமலை உங்கள் சரக்கு அத்தனையையும் கையாளுகின்றார்” என்று கூறிப் புன்னகை புரிந்தார். ஒருநாள் காந்தி மண்டபத்திற்கு என்னை அழைத்துக் கொண்டு போய், “இந்த மண்டபத்தில் நீங்கள் ஒரு மாதம் இராமாயணம் சொல்ல வேண்டும். இங்கே தினம் ஒரு லட்சம் ஜனம் சேர வேண்டும். அண்ணா (ராஜாஜி) தலைமை தாங்க வேண்டும், நீங்கள் காசிக்குப் போய் வாருங்கள். பெரிய ஏற்பாடு செய்யப் போகின்றேன்” என்றார்.

அவர் நான் புறப்படும்பொழுது பெரிய மருத்துவ மனையில் நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார். நான் சென்று பார்த்தேன். “என்ன உடம்புக்கு?” என்று கேட்டேன். “பத்து, பன்னிரண்டு டாக்டர்கள் மூன்று நாட்களாகப் பார்க்கின்றார்கள். நோய் என்ன என்று இதுவரையிலும் கண்டு பிடிக்கவில்லை” என்றார். அவரிடத்தில் பிரியாவிடை பெற்றுக் கொண்டு யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டேன்.

பாரத் ட்ராவல் சர்வீஸ் திரு. சுப்பராவ், திரு. சுப்பிரமணிய ஐயர், திரு. கேசவன் மூலம் முன்னின்றும், உடனிருந்தும் இராஜோபசாரம் செய்து யாத்திரையை இனிமையாக நடத்தி வைத்தார்கள்.

காசியில் பத்து நாட்கள் தங்கியிருந்தோம். கயாவில் எல்லாரும் கண்டைக்காயையும், கொத்தவரைக்காயையும், பாகற்காயையும் விட்டு விடுவார்கள். நான் காய்கனிகளை விடுவதனால் முக்தி நெறிக்கு என்ன பயன்? என்று கருதி இனிமேல் நமக்கென்று ஒன்றும் பெறுவதில்லை என்று உறுதி செய்து கொண்டேன். இந்த யாத்திரை லட்சுமண

ஜூலா வரை நடைபெற்றது. துவாரகை, நைமிசாரண்யம், பத்ராசலம், அஜ்மீர், புஷ்கரம், ஜெய்ப்பூர் முதலிய பல தலங்களைத் தெரிசித்தோம். இந்த யாத்திரை நடந்து கொண்டிருக்கும்போது சென்னை மருத்துவமனையில் கல்கி அவர்களைப் பார்க்கச் சின்ன அண்ணாமலை போயிருந்தாராம். “சின்ன அண்ணாமலை! வாரியார் வடநாடு போயிருக்கின்றார். அவர் திரும்பி வரும்பொழுது, சென்ட்ரல் ரயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து எந்த அரசியல் தலைவருக்கும் நிகழாத பெரிய அளவில் வரவேற்பு செய்ய வேண்டும்” என்று கூறினாராம். ஆனால், நாங்கள் யாத்திரையின் நடுவில் டெல்லியில் இருந்தபொழுது கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி மறைந்துவிட்டார் என்ற செய்தியைச் செய்தித்தாளில் படித்துத் திடுக்கிட்டு வருந்தினேன்.

இவ்வாறு யாத்திரை செய்து திரும்பினேன். அப்பொழுது என்னை மலாயாவுக்கு வரவேண்டுமென்று திரு. தம்பித்துரையவர்களும், பழநியப்ப செட்டியாரும் அழைத்துக் கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள். நான் வர நேரமில்லை என்று கடிதம் எழுதி வைத்தேன். அப்பொழுது என்னுடன் யாத்திரை செய்த என் மைத்துனர் (தங்கையின் கணவர்) திரு. த.மு.ரங்கசாமி முதலியார் என்னைப் பார்த்து, “உங்களுக்குப் பணம் வேண்டாம் என்று எண்ணியிருக்கின்றீர்! மலாயாவில் கிடைக்கும் பணத்தை நம்ம ஊர் காங்கேயநல்லூர் முருகன் திருப்பணிக்குக் கொடுத்தால் அப்பாவுடைய எண்ணம் நிறைவேறியதாக ஆகுமே!” என்று கூறினார்.

காங்கேயநல்லூர் முருகன் கோவிலில் என் தந்தையார் ராஜகோபுரத் திருப்பணி செய்தார். அருணகிரி நாதரின் ஆராதனை தினமான ஒருநாள் காங்கேயநல்லூர் முருகன் கோயிலில் அபிஷேக ஆராதனைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. என் தந்தையார் என்னையும், என் தமையனாரையும் அழைத்து, “நான் இறந்து போனால் என் மீதுள்ள அணிகலன்களை நீங்கள்தானே எடுத்துக் கொள்ளப் போகின்றீர்கள்? இவைகளைக் கழற்றிக் கொடுக்கின்றேன். இவைகளை விற்று இந்தக் கோயில் தள வரிசை போடவும்”

என்றார். நாங்கள், “நல்லது” என்றோம். அதேபோல் அவர் அணிந்திருந்த தங்க செஜ்ஜை, தங்கச் செயின், தங்க உருத்திராட்சம் இவைகளைக் கழற்றிக் கொடுத்தார் அவைகளை விற்றதில் தொள்ளாயிரம் ரூபாய் வந்தது. அந்தப் பணத்தைக் கொண்டு முருகன் கோயிலில் கல்தள வரிசைத் திருப்பணி செய்யப்பெற்றது.

1944-ல் நான் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்தபொழுது என் தந்தையார் எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். “நீ பீஷ்மாச்சாரியாரைப்போல் தந்தை சொல் தட்டாதவன். நம்முடைய கோயில் இருண்டு கிடக்கின்றது. அதற்கு மின்சார விளக்குப் போடவேண்டும். பணம் அனுப்பி வை” என்று எழுதியிருந்தார். அக்கடிதத்தைப் படித்தது முதல் இலங்கையைவிட்டுப் புறப்படும்வரை சேர்ந்த பணம் ஏழாயிரத்தைநூறு ரூபாயை அப்பா பெயருக்கு அனுப்பினேன். அப்பணத்தைக் கொண்டு கோயிலில் மின்சார விளக்கு அமைத்தார்.

தந்தையார் என்னைப் பார்க்கும்பொழுதெல்லாம், “எங்கெங்கேயோ திருப்பணி செய்கின்றாயே! பிறந்த ஊராகிய காங்கேயநல்லூர் முருகன் கோயில் திருப்பணியைச் செய்யக்கூடாதா?” என்று கூறுவார். நான், “மற்ற ஊர்களின் திருப்பணியைப் பலரிடம் அணுகி வசூலித்துச் செய்கின்றேன். காங்கேயநல்லூர், வயலூர், வடலூரைப் போல் பிரபலமான ஸ்தலமா? காங்கேயநல்லூருக்கென்று வசூல் செய்ய முடியுமா? நம்முடைய பொருளாதாரம் வரவிற்கும் செலவிற்கும் சரியாகத்தானே இருக்கின்றது? நான் என்ன செய்வேன்?” என்று அவருக்குப் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்.

இப்படிப் பிதாவினுடைய கட்டளை மனத்தின் அடித்தளத்தில் இருந்துகொண்டிருந்தது. என் மைத்துனர், “மலையாவில் வரும் பணத்தை அனுப்புங்கள். முருகன் கோயில் திருப்பணி செய்யலாம்” என்று கூறிய வார்த்தையை ஏற்றுக்கொண்டேன். தந்தையாருடைய விருப்பம் இதன் மூலம் நிறைவேறும் என்று எண்ணினேன்.

மலேயாவிற்கு “வருகிறேன்” என்று கடிதம் எழுதி விட்டேன். அவ்வாறு எழுதியபொழுது “முருகா! மலேயாவில் எவ்வளவு வந்தாலும் அவ்வளவையும் உன் திருப்பணிக்கு அனுப்பி விடுவேன்” என்று சங்கல்பம் செய்து கொண்டேன்.

27-03-1956-ல் விமானம் மூலம் சிங்கப்பூருக்குச் சென்றேன். அங்குச் சைவ ஆசாரம் குதிரைக் கொம்பு என்று கருதி, என் தம்பி சச்சிதானந்தனை உடன் அழைத்துக் கொண்டு சென்றேன்.

மலேயாவில் பயணம்

விமான நிலையத்தில் திரு. கோவிந்தசாமிப்பிள்ளை, பக்கிரிசாமிப் பிள்ளை, பழனியப்ப செட்டியார், தமிழ்முரசு ஆசிரியர் சாரங்கபாணி முதலிய பல பிரமுகர்கள் மாலை சூட்டி வரவேற்பு செய்தார்கள். சிங்கப்பூரில் நகரத்தார் களுடைய தண்டாயுதபாணி கோயிலில் தங்கினேன். (மலாயாவின் பிரயாணத்தைப்பற்றி “மலாயாவின் மாட்சியும், அமர்நாத் காட்சியும்” என்று தனியாகவே ஒரு நூல் எழுதியுள்ளேன்.)

சிங்கப்பூரில் விரிவுரைகள் செய்தபின் சிரம்பானுக்கும் சென்றேன். அங்கே, திரு. தம்பித்துரை அவர்கள் பெரிதும் உபசரித்தார். அவர்தான் வாரியார் வரவேற்புக்குழுச் செயலாளர். அங்கிருந்து கோலாலம்பூர், ஈபோ, தைப்பிங், பினாங்கு முதலிய பல ஊர்களுக்குச் சென்று விரிவுரை புரிந்தேன். மலாயாவில் நான்கு மாதங்கள் தங்கினேன். பெரும்பாலும் நான் போகாத ஊர்களோ, விரிவுரை செய்யாத ஊர்களோ இல்லை.

என்னுடைய சமய பிரசாரத்தால் தெய்வபக்தி வளர்ந்தது. நாத்திகம் தளர்ந்தது. பலர் சைவமானார்கள். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு நிகழ்ச்சியைச் சொல்லுகின்றேன்.

கோலக்கஞ்சார் என்னும் ஊரில் இரண்டு விரிவுரை களுக்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. கோயிலில் பிரசங்கம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. “நம; பார்வதி பதயே”

என்று நான் சொல்லுவேன். சபையோர்கள், “ஹரஹர மகாதேவா” என்று கைகூப்பிச் சொல்லுவார்கள். அப்பொழுது சபையில் டார்ச்சு லைட் போன்ற ஓர் ஒளி தெரிந்தது. அது என்ன என்று உற்று நோக்கினேன். ஒருவர் அணிந்திருந்த நீலமோதிரத்தின் ஒளி அப்படித் தெரிந்தது.

மறுநாள் ரயில்வே ஸ்டேஷன் மாஸ்டர் வீட்டில் வழி பாடு நடந்து கொண்டிருந்தது. முதல் நாள் விரிவுரையின் பொழுது நீலக்கல் மோதிரம் போட்டிருந்த அன்பர் அன்று பூசைக்கு வந்திருந்தார். கால் மேல் விழுந்து கதறி அழுதார். நான் “ஏன் அழுகின்றீர்” என்று ஆறுதல் கூறினேன். அவர் கருமையாகவும், பெரிய மீசையுடனும் காட்சியளித்தார்.

“சுவாமி! நேற்றுவரை நான் கொடிய அரக்கனாக இருந்தேன். நேற்று உங்கள் விரிவுரையைக் கேட்டவுடனே மனிதனாக ஆகிவிட்டேன். வாரத்திற்கு ஐந்து கோழி அடித்துத் தின்பேன். நேற்று முதல் புலால் உண்பதில்லை என்று உறுதி எடுத்துக்கொண்டேன். என் தலையிலே கை வைத்து என்னை ஆசீர்வாதம் செய்யுங்கள்” என்று கூறி அழுதார்.

நான், “உங்கள் ஊரும், பேரும் யாது?” என்று கேட்டேன். அவர், “சுவாமி! நான் செட்டிநாட்டில் முறையூரில் பிறந்தவன். என் பெயர் சின்னையா” என்று கூறினார். அவர் அணிந்திருந்த மோதிரத்தை வாங்கிப் பார்த்தேன். “இது என்ன விலை” என்று கேட்டேன். “இது எங்கள் ஊர் இராணியுடைய மோதிரம். அவர் அடகு வைத்து விட்டார். அதை நான் அடகுக் கடையிலிருந்து ஆயிரத்து ஐநூறு வெள்ளி கொடுத்து வாங்கினேன்” என்றார். அதுதான் அத்துணை ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்தது. இவருக்கு இரண்டு மனைவியர். இருபத்தைந்து குழந்தைகள். அதற்கப்பாலும் இரண்டு குழந்தைகள் பிறந்தன என்று சொன்னார். இவர், அருகில் நடந்த சொற்பொழிவுகளுக் கெல்லாம் வந்து கொண்டிருந்தார். கடைசியில் என்னை வழியனுப்ப சிங்கப்பூருக்கும் வந்திருந்தார். “என்ன சின்னையா! இளைத்து விட்டீரே?” என்று கேட்டேன். அவர், “சுவாமி! சென்ற இடமெல்லாம் அசைவ சாப்பாடு.

நான் மோர் சோறு மட்டும் தான் சாப்பிடவேண்டி அமைகின்றது. அதனால், இளைத்துப் போய்விட்டேன். ஆனாலும், புலால் உண்பதில்லை என்ற உறுதியிலிருந்து நான் தளரவில்லை” என்று கூறினார். பின்னர் 1958-ல் காங்கேய நல்லூரில் நடந்த முருகன் கோவில் கும்பாபிஷேகத்திற்கு இவர் வந்து கலந்துகொண்டார்.

மலையா பிரயாண முடிவில் சிங்கப்பூரில் தங்கிச் சில விரிவுரைகள் செய்து கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது வருமான வரி ஆபீசிலிருந்து எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. “உமக்கு என்ன வருமானம் வந்தது? அதற்குரிய வரி கட்ட வேண்டும்” என்று அதில் கண்டிருந்தது. நான் வருமான வரி ஆபீசிற்குப் போயிருந்தேன். அங்கு வருமான வரி ஆபீசராக நம்பியார் என்பவர் இருந்தார். “நான் மலையா வில் நான்கு மாதங்கள் தங்கி நூற்றியிருபத்தைந்து விரிவுரைகள் செய்தேன். அந்த விரிவுரைகளுக்குத் தந்த சம்பாவனைகள் அத்தனையும் காங்கேயநல்லூர் திருப்புகழ்ச் சபைக்கு டிராப்டு எடுத்து அனுப்பினேன். மொத்தம் நாற்பதாயிரம் ரூபாய் அனுப்பியிருக்கிறேன். என்னுடைய தனிப்பட்ட செலவுகளைப் புத்தகம் வற்ற பணத்திலிருந்து செலவு செய்துகொண்டு, அதனுடைய டூப்ளிகேட் ரசீதுகள் இவை” என்று கூறி அவரிடம் காட்டினேன். அவர் அப்படியே அயர்ந்து போனார். “நீங்கள் உழைத்து விரிவுரைகள் செய்து, அதன் மூலம் வந்த பொருள்கள் அத்தனையும் திருப்பணிக்கு அனுப்பியிருக்கின்றீர். நீங்கள் ஒரு தனிப்பிறவி. போய் வாருங்கள்” என்று கையெடுத்துக் கும்பிட்டு என்னை அனுப்பினார்.

மலையாவில் ஞானம்பாள் பொன்னையர் என்ற சகோதரி எனக்கு இங்கிதமாகக் கைம்மாறிக் கருதாமல் பிடிவாசித்து உதவி செய்தார். குமாரி விஜயலட்சுமி மருங்கா புரி கோபாலகிருஷ்ணய்யருடைய மாணவி, நல்ல இசை ஞானம் உடையவர். இவரும் பிடிவாசித்துப் பேருதவி புரிந்தார். பலர் புலால் உணவை ஒழித்துச் சைவ ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தார்கள். கோலாலம்பூரில் பழனிவேல் பிள்ளையும், செவ்வந்திநாதனும். எமிகிரேஷன் ஆபீசர்

ராமய்யாவும் என்னிடம் மிகவும் அன்புடன் பழகினார்கள். இவ்வாறு மலையா பிரயாணத்தை முடித்துக் கொண்டு வெற்றிகரமாக 4-8-58ல் விமானம் ஏறிச் சென்னை சேர்ந்தேன்.

மதுரையில் திருப்புகழ்ச் சபையார் ரயில்வே ஸ்டேஷனிலிருந்து பெரிய புஷ்ப ரதம் அலங்கரித்து வரவேற்பு செய்தார்கள்.

1957-ல் இரண்டாவது முறை மலையாவிற்கு அழைத்தார்கள். இந்த முறையும் மலையாவில் நான்கு மாதங்கள் தங்கி நூற்றியிருபத்தைந்து விரிவுரைகள் செய்தேன். வந்த வருவாயைக் காங்கேயநல்லூர் முருகன் திருப்பணிக்காகத் திருப்புகழ்ச் சபைக்கு அனுப்பினேன்.

இந்தியாவிற்கு வந்தபின் இந்தியாவில் வந்த வருமானத்தைக் கொண்டும் காங்கேயநல்லூர் முருகன் கோவில் திருப்பணியை நிறைவு செய்தேன். வடக்குப் பக்கம் புதிய கோபுரமும், கோயில் பிரகாசத்தில் கந்தபுராணச் சுவைச் சித்திரங்களும் அமையப் பெற்றன. யாருடைய உதவியும் பெறாமல், எங்கும் வசூல் செய்யாமல் சற்றேறக்குறைய ஒரு லட்சத்து இருபதினாயிரம் ரூபாய் செலவில் இத்திருப்பணி முற்றுப்பெற்றது.

காங்கேயநல்லூர் கும்பாபிஷேகம்

கும்பாபிஷேகத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தேன். ஒரு சமயம் திருச்சி த.பா.ஏ.சோமசுந்தர ரெட்டியார் என்னுடன் அன்னதானத்தில் போட்டியிட்டார். அதனால், அன்ன தானத்திற்கு மட்டும் அவரிடம் அணுகலாம் என எண்ணினேன். “தங்களைக் காண வருகிறேன்” என்று போன் செய்தேன். அவரே என்னைக் காண வந்து விட்டார். அவரிடம், “காங்கேயநல்லூரில் முருகன் கோயில் மகாகும்பாபிஷேகம் நடைபெற இருக்கிறது. கும்பாபிஷேகத்தன்று நீங்கள் அன்னதானம் செய்யலாமா? என்று கேட்டேன். அவர், “எத்தனை மூட்டை செய்ய வேண்டும்?” என்று கேட்டார். “ஐம்பது மூட்டை அன்ன தானம் செய்யலாம்” என்றேன். அதற்கு அவர், “கும்பாபி

113 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

ஷேகத்திற்கு முதல் நாள் அதற்கு முன் நாள் அன்னதானம் இல்லையா?" என்று கேட்டார். “உண்டு” என்றேன். “அதனையும் நானே செய்தால் என்ன?” என்று கேட்டார். “செய்யுங்கள்” என்றேன். அரிசி வாங்குவதற்கு ஐயாயிரம் ரூபாய் உடனே கொடுத்தார். கும்பாபிஷேகத்திற்கு வந்தவர், திரும்பவும் ஐயாயிரம் ரூபாய் கொடுத்தார். ஆயிரம் ரூபாய்க்கு வாழை இலையும், ஆயிரம் ரூபாய்க்கு வாழைக் காயும் அனுப்பினார்.

திருவல்லிக்கேணி தியாகராஜய்யர் குழுவினர்கள் அமிர்தம் போல் சமையல் செய்தார்கள். பூத கணம்போல் உழைத்தார்கள்.

சித்தூர் சுப்பிரமணிய பிள்ளை, மாரியப்ப சுவாமிகள், எம்.எம்.மாரியப்பா, கொத்தமங்கலம் சுப்பு முதலியோர் இன்னிசை அரங்கு நிகழ்த்தினார்கள். திரு. கி.வா.ஜகந்நாத ஐயர் முதலியோர் விரிவுரை புரிந்தார்கள். திருச்சேறை டி.வி.எஸ். சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் நாடஸ்வரம் வாசித்தார். மகாகும்பாபிஷேகம் மிகமிகச் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

கும்பாபிஷேகத்தின் மறுநாள் நீராடிவிட்டுக் கமண்டலத்தில் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு பூசைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது திருச்சி த.பா.ஏ.சோம சுந்தரரெட்டியார் தன் மனைவியுடன் வந்து என்னைக் கும்பிட்டு “சுவாமி! ஊருக்குப் போய் வருகின்றேன்” என்றார். “போய் வாருங்கள்” என்று சொன்னேன். ஒரு கவரை என்னிடம் நீட்டினார். நான், “நீங்கள் நிறைய கொடுத்திருக்கின்றீர்கள். கொடுத்தது போதும். மேற்கொண்டு வேண்டாம்” என்று சொன்னேன். அவர், “இது வெறும் கடிதந்தான்” என்று கூறி அந்தக் கவரை என் கையில் கொடுத்துவிட்டுக் காரில் ஏறிப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார். நான் பூசை அறையில் அமர்ந்து அந்தக் கவரைப் பிரித்துப் படித்துப் பார்த்தேன்.

அதில் எழுதியிருந்தது:-

“அன்புள்ள சுவாமி! வணக்கம். தாங்கள் தமிழ்நாட்டுத்

தவப்பெரியார். கும்பாபிஷேகம் செய்த மறுநாள் நிரம்பச் செலவிருக்கும். இதில் வெற்றுச் செக்கில் கையெழுத்திட்டு வைத்திருக்கின்றேன். தங்களுக்குத் தேவையான தொகையை எழுதிக்கொள்ளுங்கள்.”

இதைக்கண்டு எனக்குக் கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருகிற்று. “முருகா! உன்னுடைய கருணை இருந்தவாறு என்னே! அன்று சுந்தரருக்கு உன் தந்தை பொன் தந்தவாறு, எனக்கு நீயும் இவ்வாறு இன்று தந்தனையே!” என்று உள்ளம் உருகி வழிபாடு செய்தேன். பூசை முடிந்தபின் எல்லாருக்கும் பணம் பட்டுவாடா நடந்து கொண்டிருந்தது. நான் ரெட்டியார் கொடுத்த வெற்றுச் செக்கில் நமக்குத் தேவையானது அத்தனையும் எழுதக்கூடாது என்று கருதிச் சமையல் செய்த ஐயர்களுக்கு எவ்வளவு கூலியாயிற்று என்று மட்டும் கணக்குப் பார்த்தேன். ஆயிரத்து ஐநூறு ரூபாய் ஆகியிருந்தது. அந்த செக்கில் ஆயிரத்து ஐநூறு மட்டும் எழுதி வரவு செலவு செய்து கொண்டேன்.

கும்பாபிஷேகத்திற்கு மிஞ்சிய பொருளைக் கொண்டு மற்றொரு சிறிய கும்பாபிஷேகம் நடத்தலாம் போலிருந்தது. கும்பாபிஷேகத்தில் சாப்பிட்டவர்கள் அந்த உணவின் சுவையைப்பற்றி இன்றும் பாராட்டிப் பேசிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இந்தக் கும்பாபிஷேகம் 1958-ல் நடைபெற்றது.

காமகோடிப் பெரியவாள் சந்திப்பு

காஞ்சிபுரத்தில் ஏகாம்பரநாதர் கோவிலில் பழுது பட்டிருந்த எட்டு மதில்களையும் திருப்பணி செய்தேன். அதனால், காமகோடி பெரியவாளுக்கு என்மீது தனிப்பட்ட ஒரு கருணை ஏற்பட்டிருந்தது. ஒருமுறை காஞ்சிபுரத்தில் இராமாயண விரிவுரை செய்தேன். அதன் பூர்த்தி விழாவில் காமகோடி சுவாமிகள் நானாறு ரூபாய் பெறுமதியான சாதராவை அனுப்பி ஆசீர்வதித்தார்கள்.

காமகோடிப் பெரியவாள் சென்னை சமஸ்கிருத கல்லூரிக்கு எழுந்தருளியிருந்தார்கள். நான் அவரைத் தெரிசிக்க எண்ணினேன். மயிலாப்பூர் மாதவப்பெருமாள்

கோயில் இராஜகோபுரத் திருப்பணிக்கு இருமுறை தொடர் விரிவுரை செய்து உதவினேன். அதனால், அந்தக் கோயில் அறங்காவலர் துரைசாமி ஐயங்கார் எனக்கு மிகவும் வேண்டியவராக இருந்தார். அந்தத் துரைசாமி ஐயங்காரைச் சமயம் தெரிந்து வருமாறு அனுப்பினேன். அவர் போய் தெரிந்து கொண்டு வந்து நாளை மாலை மூன்று மணிக்கு சுவாமிகளைத் தெரிசிக்கப் போகவேண்டுமென்றார்.

மறுநாள் மாலை மூன்று மணிக்குச் சமஸ்கிருத கல்லூரிக்குச் சென்றேன். அங்கிருந்த மடத்துக் காரியஸ்தர் “பெரியவாள் நீங்கள் வந்திருக்கின்றீர்களா?” என்று இரண்டு மூன்று முறை கேட்டுவிட்டார்கள். சீக்கிரமாகப் போங்கள்” என்றார். நான் விரைந்து சென்றேன். அங்கே சுவாமிகள் குளிப்பதற்கென்று வெட்டியிருக்கின்ற மறை கேணிக் கருகே சுவாமிகள் அமர்ந்திருந்தார்கள்.

“நீங்கள் விழுந்து வணங்கக்கூடாதாம். இது சுவாமிகளின் கட்டளை” என்று மடத்துக் காரியஸ்தர் என்னிடம் கூறினார். நான் சுவாமிகளைக் கண்டு அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து அஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்தேன். சுவாமிகள் என்னைப் பார்த்து, “நீ மார்பில் சிவலிங்கம் தரித்துக் கொண்டிருக்கின்ற வீர சைவன். விழுந்து வணங்கினால் லிங்கமும் கீழே விழும். அதனால் வீழ்ந்து வணங்கக் கூடாதென்று சொல்லியிருந்தேனே? அவர்கள் சொல்ல வில்லையா?” என்று கேட்டார்கள். நான் மௌனமாக நின்று கொண்டிருந்தேன்.

சுவாமிகள் என்னைப் பார்த்து, “உன் தம்பி திருமாமணாளன் சொக்கியமா?” என்று கேட்டார்கள். இதைக் கேட்டு ஆச்சரியம் அடைந்தேன். இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் மின்னல் என்னும் ஊரில் என் தம்பி திருமாமணாளன் தேவாரம், திருப்புகழ் மாணவர்களுக்குக் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தான். காமகோடிப் பெரியவாள் அந்த ஊரில் தங்கியிருந்தார். அவருடைய பூசையில் என் தம்பி திருமாமணாளன் தேவாரம், திருப்புகழ் பாடினான். அங்கிருந்தவர்கள், “இவர் வாரியார் தம்பி திருமா

மணாளன்” என்று சுவாமிகளிடம் அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள். இந்த ஒரு முறைதான் சுவாமிகள் தம்பியைச் சந்தித்தது. அதற்கப்பால் சந்திக்கவேயில்லை. தம்பியின் பெயரும் பத்திரிகையில் வரக்கூடிய அத்துணைப் பிரபலமானதன்று. தம்பியின் பெயரைப் பழகியவர்களே திரு என்ற சொல்லை அடைமொழி என்று கருதிக்கொண்டு மாமணாளன் என்று சொல்லுவார்கள். இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப்பின் சுவாமிகள், “திருமாமணாளன் சுகமா?” என்று வினவிய அந்த நினைவாற்றலை நினைந்து விம்மிதம் அடைந்தேன்.

நான் அங்கு வந்திருப்பதை அறிந்த கலைமகள் ஆசிரியர் கி.வா.ஜ. அவர்கள் அங்கு வந்தார். சுவாமிகளிடம் என்னை அறிமுகம் செய்யத் தொடங்கி, “இவர் வயலூர் திருப்பணி செய்தார்....” என்றெல்லாம் அடுக்கிச் சொன்னார். சுவாமிகள் பொறுமையாகக் கேட்டுக் கொண்டு சிரித்துக்கொண்டே, “எல்லாம் கூறினாயே! உங்கள் ஊரில் செய்த திருப்பணியைச் சொல்ல வில்லையே?” என்று கேட்டு அவரை மடக்கினார்கள். அவர் ஊர் என்பது மோகனூர். மோகனூரில் 1939-ல் ஒரு மூட்டை சிமெண்டு பதினைந்து அணா என்று விற்பொழுது ஒரு லட்ச ரூபாய் செலவில் அருணகிரிநாதர் அறச்சாலைத் திருப்பணி செய்தேன். அவ்வழியே சென்ற சுவாமிகள் அந்த அறச்சாலையில் தங்கிப் பூசை செய்தார்கள். அதைத்தான் அப்படிச் குறிப்பிட்டு, “வாரியாரைப் பற்றி உன்னைவிட எனக்கு அதிகம் தெரியும்” என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லி அருளினார்கள். பின்னர், பல விஷயங்களைப்பற்றி உரையாடினார்கள். நான் சுவாமிகளிடத்தில் விடைபெற்றுக் கொண்டு திரும்பினேன். காஞ்சீபுரத்தில் பணி புரிந்து கொண்டு துணைப் பதிவாளர் பெரியண்ணன் என்பவர் காஞ்சீபுரத்தில் ஒரு விழாவிற்கு ஏற்பாடு செய்தார். அதற்குத் தலைமை தாங்கக் காமகோடிப் பெரியவாளை அழைக்க வேண்டுமென்று விரும்பினார். அப்பொழுது சுவாமிகள் சென்னைக்கு அருகிலேயுள்ள ஊரில் முகாம்

செய்திருந்தார்கள். நானும் பெரியண்ணனும் அங்குச் சென்றோம். அங்கு உரித்துப் போட்ட தேங்காய் நாகுப்பையின்மேல் சுவாமிகள் அமர்ந்திருந்தார்கள். அது அவருடைய எளிமையை உணர்த்தியது. மகாநாட்டைத் தலைமை தாங்கி நடத்திக் கொடுக்குமாறு வேண்டினோம். சுவாமிகள் இசைந்தருளினார்கள். அப்பொழுது சுவாமிகளுக்குச் சற்று உடல்நலக் குறைவு. மடத்து அன்பர்களுக்கு அதில் விருப்பமில்லை. சுவாமிகளின் விருப்பத்தை யாரால் தடுத்து நிறுத்த முடியும்?

காஞ்சீபுரத்தில் ஆயிரத்தெட்டு பஜனைகள் ஒன்று சேர்ந்தன. விடியற்காலை நான்கு மணிக்குத் தொடங்கிக் காந்திசாலை வழியாக ஏகாம்பரநாதர் கோயிலுக்குப் போய் காமாட்சி கோயிலில் முடித்துவிட வேண்டும். விடியற்காலை நான்கு மணிக்கே சுவாமிகள் வரதராஜப் பெருமாள் கோவிலுக்கு வந்து விழாவினைத் துவக்கி வைத்தார்கள். இடையிலும் காந்தி சாலையில் வந்து கலந்து கொண்டார்கள்.

பகல் மூன்று மணிக்கு மகாநாட்டிற்குத் தலைமை தாங்கினார்கள். அம்மகாநாட்டில் இருபது பேர் பேச ஏற்பாடு செய்திருந்தது. அப்பொழுது இருந்த அறநிலைய ஆட்சி ஆணையர் திரு. உத்தண்டராமப் பிள்ளையும் கலந்து கொண்டார்.

மகாநாட்டில் பேசுபவர்கள் பழைய வரலாறுகளைக் கூறாமல் தங்கள் வாழ்நாளில் கனவிலோ, நனவிலோ இறைவனுக்கும் தங்களுக்கும் உண்டான தொடர்புகளைக் கூற வேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்டிருந்தது.

சரியாகப் பகல் மூன்று மணிக்கு மகாநாடு தொடங்கியது. காமகோடிப் பெரியவாள் தலைமை தாங்கித் தலைமைப் பேருரையாகத் திருக்களர் வீரப்ப சுவாமிகளுடைய அனுபவத்தை எடுத்துக் கூறினார்கள். அடுத்து என்னுடைய பேச்சு. நான் எழுந்து நின்று பெரியவாளுக்கு வணக்கம் செய்து பேச ஆரம்பித்தேன். “பரமஞான மூர்த்தியாகிய காமகோடிப் பெரியவாள் தமக்கு ஏற்பட்ட

அனுபவங்களில் ஒன்றைக்கூட சொல்லவில்லை. சிறியேன் என்னுடைய அனுபவங்களை எவ்வாறு கூறுவேன்?" என்று அவையடக்கமாகச் சொன்னேன்.

சுவாமிகள் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்து, "வேறு என்ன சொல்லவேண்டும்? உனக்கு வருகின்ற வருவாயில் ஓர் அணா கூட உனக்கென்று எடுத்துக் கொள்ளாமல் அத்தனையும் அறப்பணிக்கு அள்ளி வழங்குகின்றாயே! இது தெய்வானுக்ரஹம் அல்லவா? அந்த அனுபவத்தைச் சொல்லு. அது ஒன்றே போதும்" என்று உரத்த குரலில் கூறினார்கள். அவருடைய திருமுன் ஒலிபரப்பும் கருவி இருந்ததனால் அவர் சொன்னதே எல்லாருக்கும் கேட்டது. இந்த உண்மை என் மனைவிக்கும் தெரியாத ஒன்று. எங்கோ இருக்கின்ற பரமஞானியாகிய அவர் இதனை உணர்ந்து உரைக்கின்றாரே என்று நான் இறும்பூது எய்தினேன். பின்னர், வயலூரில் அருணகிரிநாதர் கனவிலே வந்து காட்சி தந்த கருணையைக் கழறினேன். பலரும் தங்களுக்குண்டான அனுபவத்தைக் கூறினார்கள்.

விருதுகள்

1955-ல் ரிஷிகேசம் போயிருந்தபொழுது சிவானந்த சுவாமிகள் எங்கள் நாற்பது பேருக்கும் நாற்பது மாலைகள் குட்டிக் குதித்துக் கூத்தாடி வரவேற்பு செய்தார்கள். சிவானந்த நகரில் இரண்டு நாள் தங்கியிருந்தோம். விரிவுரைகள் புரிந்தேன். அப்பொழுது சுவாமிகள், "திருப்புகழ் ஜோதி" என்ற பட்டம் வழங்கி ஆசி கூறினார்.

மதுரை திருஞானசம்பந்தர் மடம் மகாசந்திதானம் தவத்திரு சோமசுந்தர தேசிக பரமாசாரிய சுவாமிகள், "அருள் மொழி அரசு" என்ற பட்டம் வழங்கினார்கள்.

காமகோடி ஜகத்குரு சந்திரசேகர சரஸ்வதி மகா சந்தி தானம் அவர்கள், "சரஸ்வதி கடாஷாம்ருதம்" என்ற விருதை தங்கத்தில் செய்த ஷட்கோண மாலையில் பொறித்துக் கௌரீசங்கர் உருத்திராட்சத்துடன் அளித்து ஆசி கூறினார்கள்.

அகோபில மடம் ஜீயர் சுவாமிகள் திருவல்லிக் கேணிக்கு வந்திருந்தபொழுது என்னை அன்புடன் அழைத்துக் 'கண்ணன் தூது' விரிவுரை செய்யுமாறு கட்டளை இட்டார். "இருந்து வந்தருள்" என்ற பாடலைப் பாடி ஒரு மணிநேரம் விரிவுரை புரிந்தேன். ஜீயர் சுவாமிகள் பெரிதும் மகிழ்ந்து தங்கப் பதக்கத்தில், "ஷட்பதானந்தா" என்று எழுதி பொன்னாடையுடன் கொடுத்து ஆசி கூறினார்.

"வண்டுக்கு ஆறுகால், அதனால் வண்டு ஷட்பதம் என்று பெயர் பெற்றது. அந்த வண்டு ரோஜா மல்லிலிருந்தும் தேனை எடுக்கும், கள்ளிப் பூவிலிருந்தும் தேனை எடுக்கும். இப்படி வண்டு எல்லா மலர்களிலிருந்தும் தேனை எடுப்பதுபோல் வேதம், ஆகமம், குரான், பைபிள் முதலிய பலப்பல நூல்களிலிருந்து நல்ல கருத்துக்களை எடுத்து அன்பர்களுக்கு விருந்தாகக் கொடுத்துப் பலகாலும் விரிவுரைத் தொண்டு செய்து வருவதனால் 'ஷட்பதானந்தா' என்ற இந்தப் பட்டம் மிகவும் பொருந்தும்" என்று கூறி அருளினார்.

சென்னைத் தமிழிசை மன்றத்தின் வெள்ளி விழாவின் போது "இசைப் பேரறிஞர்" என்ற பட்டம் வழங்கினார்கள்.

தமிழிசை நாடக மன்றத்தார், "கலைமாமணி" என்ற விருதை வழங்கினார்கள்.

தருமபுரம் ஆதீனம் மகாசந்திதானம் அவர்கள், "அமுத மொழிக் கொண்டல்" என்ற பட்டத்தை வழங்கிப் பொன்னாடை போர்த்திக், கௌரீ சங்கர் உருத்திராட்சமும் வழங்கி ஆசி கூறினார்கள்.

பவானி திருமுறைக் கழகத்தினர், "திருப்பணிச் சக்ரவர்த்தி" என்றும், திருப்பணிச் சரபம் என்றும் பட்டங்கள் வழங்கினார்கள்.

வேலூர் சண்முகனடியார் சங்கத்தார், சொற்பொழிவு வள்ளல் என்ற பட்டம் வழங்கினார்கள்.

இரண்டாம் முறையாக ரிஷகேசம் சென்றபொழுது சிவானந்த சுவாமிகள், 'ப்ரவசன ஸாம்ராட்' என்று அன்புடன் பட்டம் சூட்டினார்கள்.

2-2-1977ல் தருமபுரி குமாரசாமிப்பேட்டை திருநெறியத் தமிழ் வழிபாட்டுச் சபையினர் சகலதேச சத் பிரசங்க சக்ரவர்த்தி என்னும் பட்டத்தைச் சூட்டினர்.

23-2-1985ல் சங்கீத நாடக அகாடமி 'பெலோஷிப்' விருது வழங்கியது.

14-4-1986ல் மதுரையில் நடந்த உலகத்தமிழ் சங்கத் தொடக்க விழாவில் தமிழக முன்னாள் முதல்வர் பொன்மனச் செம்மல் எம்.ஜி.ஆர். அவர்கள் "பொற்பூ" அணிவித்துப் போற்றினார்கள்.

19-7-1986ல் இன்டகரல் யோகா இன்டர்நேஷனல் அவார்டு வழங்கியது.

1-12-1986ல் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் டாக்டர் பட்டம் வழங்கியது.

30-9-1991ல் ராஜர் சர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் நினைவாகப் படைப்பிலக்கியப் பரிசு வழங்கப்பட்டது.

11-12-1991ல் தஞ்சைத் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் 'இலக்கிய முதுமுனைவர்' என்னும் பட்டத்தை வழங்கியது.

30-1-93ல் மதுரைப் பாண்டி மண்டல முருக பக்த பேரவையினர் '84வது திருப்பணித் தொண்ட நாயனார்' என்னும் பட்டம் சூட்டிப் பணிந்தனர்.

27-4-1993ல் சென்னை சங்கரதாஸ் சுவாமிகள் நினைவு மன்றம் 'இசை நற்கலைஞர்' என்னும் பட்டத்தைச் சூட்டியது.

15-7-1993 மதுரைப் பல்கலைக் கழகம், 'மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேரவைச் செம்மல்' என்னும் விருதை வழங்கியது.

மற்றும் பல்வேறு சமயங்களில், திருப்புகழ் ஜோதி, ஞானக் கதிரவன், நற்றொண்டு வாரி, அமுதப் பெருங்கடல், முத்தமிழ் வள்ளல், முடிவுரை முத்து போன்ற பட்டங்கள் சுவாமிகளைச் சேர்ந்து சிறப்புப் பெற்றன.

- பதிப்பாசிரியர்

காசி சுவாமிகள்

மோகனூரில் அருணகிரிநாதர் அறச்சாலையில் முன்புற முள்ள விசாலமான இடத்தில் அமர்ந்திருந்தேன். அப்பொழுது, என்னுடன் காசி சுவாமிகள் என்ற நிஜானந்த பிரம்மேந்திர சரஸ்வதி சுவாமி அளவளாவி உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். அவர் பிறப்பினால் கள்ளர். வடமொழியில் வல்லுநர், உயர்ந்த பண்புள்ளவர். ஆதலால், அவருடைய தகுதிக்கேற்ப சீரிய கருத்துக்களடங்கிய சொற்களே வெளிப்பட்டன.

சுவாமிகள் வடமொழியிலுள்ள சுலோகத்தைச் சொல்லி, அந்த சுலோகத்தில் பாதியிலேயே சாஸ்திரக் கருத்துக்களனைத்தும் அடங்கியிருக்கின்றன என்று வியந்து கூறினார்.

அப்பொழுது நான் மனத்திற்குள்ளேயே ஒரு நேரிசை வெண்பாவை உண்டாக்கிக் கொண்டேன். “சுவாமி! தமிழிலும் இதைப்போன்ற ஓர் அழகிய பாடல் இருக்கின்றது. அப்பாடல் இனிய கனியமுதம் போன்றது. கேளுங்கள்” என்று அப்புதிய பாடலைப் பழைய பாடல் என்று எண்ணுமாறு கூறினேன்.

அந்தப்பாடல் இது.

நேரிசை வெண்பா

ஓதிநூல் கோடி உணர்ந்தும் உணரார்கள்
பாதிவெண் பாவில் பகரக்கேள்-ஆதி
சிவமே பொருள்அதனைச் சேருநெறி அன்பே
பவமே பகைஅருளால் பார்.

இதனுடைய கருத்து; சிவம் ஒன்றே பரம்பொருள். அச்சிவத்தை அடைகின்ற வழி அன்பேயாகும். ஆன்மர்களுக்கும் பகையாக இருப்பது பிறவியே ஆகும். அருட்கண்ணாலே பார்த்தால்தான் உண்மைகள் விளங்கும்.

“அவனருளே கண்ணாகக் காணின் அல்லால்
இப்படியன் இந்நிறத்தன் இவ்வண் ணத்தன்
இவனிறைவன் என்றெழுதிக் காட்டொ ணாதே.”

என்பது அப்பர் திருவாக்கு.

“அருளாலே எவையும் பார் என்றான்-அத்தை
அறியாமலே என்றன் அறிவாலே பார்த்தேன்
இருளான பொருள்கண்ட தல்லால்-கண்ட
என்னையும் கண்டிலன் என்னடி தோழி.”

என்பது தாயுமானார் வாக்கு.

இந்த வெண்பாவைக் கேட்டு பாடல் மிக அழகாக இருக்கிறது என்று சுவாமிகள் ரசித்தார்.

அமர்நாத் யாத்திரை

வடநாட்டு ஸ்தல யாத்திரைகளில் மிகவும் கடினமானது அமர்நாத் யாத்திரையாகும். “அமர்நாத் ஸ்மரணாத்” என்பது பழமொழி. விவேகாநந்த சுவாமிகள் நிவேதிதா தேவியுடன் அமர்நாத் யாத்திரை செய்தாராம். அமரலிங்கத்திற்கு முன்னாள் இருந்து அவர் நிஷ்டை புரிந்தபொழுது அவருடைய கண்களில் உதிரம் வழிந்ததாம்.

10-8-1956-ல் அமர்நாத் யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டேன். என்னுடன் என் தம்பி சச்சிதானந்தன், வி.ஆர்.பீதாம்பரம், பாண்டுரங்கன், ஜெயராமன், பெரம்பூர் திருநாவுக்கரசு முதலியார், துறையூர் மாரிமுத்து முதலியார், திருநெல்வேலி வீசங்கரன் பிள்ளை, தில்லையாடி சங்கர்ஜி, ஒரு சமையற் கார ஐயர் ஆகிய நாங்கள் பதின்மூன்று பேர் சென்னையை விட்டுப் புறப்பட்டோம். நானும், திருநாவுக்கரசு முதலியாரும் முதல் வகுப்பிலும் மற்றவர்கள் மூன்றாம் வகுப்பிலுமாக நான்குநாள் பிரயாணம் செய்து பதான்கோட்டை அடைந்தோம். முதல் வகுப்பு ஓய்வு அறையில் தங்கினேன். இரவு பத்து மணியிருக்கும் விளக்கை எரியவைத்துப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். காஷ்மீருக்குப் போய்த் திரும்பி வந்து இளம் மனைவியுடன் அங்குத் தங்கியிருக்கின்ற ஒருவர் அவருடைய தூக்கத்திற்கு இடையூறாக நான் விளக்கை எரியவிட்டிருப்பதற்காகக் கோபித்து அவருடைய பாஷையில் சத்தம் போட்டு டாட்பூட் என்று கரடிபோல் கர்ஜித்து என்னை வைதார். நான் விளக்கை நிறுத்திவிட்டுப்

123 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

படுத்துக் கொண்டேன். காஷ்மீருக்கு அரசாங்க பஸ்மூலம் காலை ஆறு மணிக்குப் புறப்பட வேண்டியிருந்தது. அதனால், நான் அதிகாலை மூன்று மணிக்கே எழுந்திருந்து குளிர்ந்த நீரில் மூழ்கினேன். விளக்கு எரியவிட்டால் முன் சத்தம் போட்ட கரடி கர்ஜிக்குமே என்று அஞ்சி, விளக்கை எரிய விடாமல் பூசை விளக்கு மட்டும் எரிய வைத்துக்கொண்டு, மணியைக்கூட அதிகமாக அடிக்காமல் மெல்ல அடித்துக் கொண்டு பூசை செய்து கொண்டிருந்தேன்.

முன் இரவில் சத்தம் போட்டவர் எழுந்து பார்த்தார். நான் வழிபடுகின்ற வயலூர் முருகன் திருவுருவத்தையும், வேலையும், மயிலையும் கண்டு பரவசமடைந்து நின்று கொண்டே இருந்தார். பண்பாடு இல்லாமல் சத்தம் போட்டுத் திட்டியதற்கு வருந்தினார் போலும்!! பூசை முடிந்தபின் வணங்கிப் பிரசாதம் பெற்றுக்கொண்டார். ஏதோ ஒரு பாஷையில் மன்னிப்பு கேட்பதுபோல் தாழ்மை யாகப் பேசினார். எனக்கு வைதபோதும், வாழ்த்திய போதும் மன நிலை ஒன்றுபோல்தான் இருந்தது. அருமை யான ஊதுபத்திக் கட்டு கொடுத்தார். அது மிகுந்த வாசனையான பத்தி. காலை ஆறு மணிக்கு பஸ்ஸில் ஏறிக் காஷ்மீரை நோக்கிப் புறப்பட்டோம். வருகிற வழியில் ஒரு நதி குறுக்கிட்டது. பெரிய வெள்ளம். அந்தக்கரையில் பல லாரிகளும், பஸ்களும், அதேபோல் இந்தக் கரையிலும் பல பஸ்களும், லாரிகளும் நின்று கொண்டிருந்தன. மாலை மூன்று மணிவரைக்கும் பிரயாணம் தடைபட்டது. சிறிது வெள்ளம் வடிந்த பின் தைரியமாக ஒருவன் பஸ்சை வெள்ளத்தில் செலுத்தினான். அதற்குப்பின் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக பஸ்கள் வெள்ளத்தில் நீந்திச் சென்றன. நாங்கள் ஏறியிருந்த பஸ் தண்ணீரில் போகும்போது நாங்கள் அச்சத்தால், “முருகா முருகா” என்று கதறிக்கொண்டே சென்றோம். அன்று இரவு ஜம்முவில் தங்கினோம்.

மறுநாள் காலை பூசை செய்துவிட்டுப் பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்தோம். பல இடங்களில் மலையைக் குடைந்த வழியில் பஸ் கர்ஜித்துக் கொண்டு சென்றது. வழியில்

மேகங்கள் எங்களைத் தழுவி உள்ளத்தையும், உடம்பையும் குளிர்வித்தன. மாலை காஷ்மீரின் தலைநகராகிய ஸ்ரீநகர் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கு நாளொன்றுக்கு இருபத்தைந்து ரூபாய் வாடகை கொடுத்து ஜீலம் படகு வீட்டில் தங்கினோம். அந்தப் படகு வீட்டில் ஐந்தாறு அறைகளும், நிலைக் கண்ணாடிகளும், கட்டில் மெத்தைகளும், கீழ் விரிப்புகளுமாக அழகாக இருந்தன. காஷ்மீரில் மரகதக் கம்பளம் விரித்தது போன்ற பசும்புல் தரையும், வானளாவிய மரங்களும், பூத்துக் குலுங்குகின்ற மலர்ச் செடிகளும், மரத்தை மறைத்துக் காய்த்திருக்கின்ற ஆப்பிள் செடிகளும் கண்கொள்ளாத காட்சிகளாக இருந்தன. அங்கே இயற்கையின் எழில் களிநடம் புரிந்து கொண்டிருந்தது. பூமியிலிருந்து கொப்பளித்து நீர் ஊற்றுகளில் நீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது. அங்கே உள்ள பூஞ்சோலைகளைச் சுற்றிப் பார்த்து மகிழ்ந்தோம். என்னுடன் வந்த இளைஞர்கள் காவல்காரனுக்குத் தெரியாமல் செடிகளிலுள்ள ஆப்பிள்களைப் பறித்துக் கொண்டு கடித்துத் தின்றார்கள். ஓர் ஆப்பிளின் விலை ஓர் அணாதான். நான் ஒரு ரூபாய் கொடுத்து பதினாறு ஆப்பிள்கள் வாங்கினேன். ஆனால், அந்த இளைஞர்களுக்கு விலை கொடுத்து வாங்கிய ஆப்பிளைத் தின்பதில் திருப்தி ஏற்படவில்லை. திருடித் தின்பதிலேயே இன்பத்தைக் கண்டார்கள்.

அங்கிருந்து கீர்பவானி சென்று அம்பிகையை வழி பட்டோம். அம்பிகையினுடைய கோவிலைச் சுற்றித் தண்ணீர்க்குளம். அத்தண்ணீர் நேரத்திற்கு நேரம் நிறம் மாறுகிறது என்று கூறினார்கள். இராவணனுடைய பாட்டனார் மாலியவான் முதலிய மூதாதையர் அங்குத் தங்கி அம்பிகையை வழிபட்டதாக ஐதிகம்.

பகல்காம்

பின்னர், காஷ்மீரிலிருந்து பஸ்சில் ஏறிப் பகல்காம் என்னும் இடத்தை அடைந்தோம். அதுவரையிலுந்தான் பஸ் செல்லும். அதற்குமேல் மலைமேல் ஏறி அமர்நாதரைத் தெரிசிக்க வேண்டும். இமயமலையின் அடிவாரத்தில் பகல்

காம் இருக்கின்றது. அருகே ஒரு நதி ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது.

மூன்று கூடாரங்கள் அமைத்து ஒரு கூடாரத்திற்கு நான்குபேர் வீதமாக பறவைகள் கூட்டில் அடங்குவது போல் நாங்கள் கூடாரத்தில் தங்கினோம். பகல்காம் ஏழாயிரம் அடி உயரத்தில் இருக்கின்ற மலைப்பிரதேசம். பொழுது போய்விட்டால் குளிர் அதிகமாக இருக்கும் என்று கருதி நதியில் கை, கால் கழுவி அநுஷ்டானம் செய்து கொண்டேன். கூடாரத்திற்குள் போர்வைபோர்த்துக் கொண்டு சடக்கர மந்திரம் ஜெபம் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

வெளியே ஒருவர் வந்து, “இங்கே யார் தங்கியிருக்கின்றார்கள்?” என்று தமிழில் கேட்டார். “வாரியார் சுவாமிகள் தங்கியிருக்கின்றார்” என்று என் உடன் வந்தவர்கள் கூறினார்கள். அவர் உள்ளே வந்து என்னை வணங்கினார். நான் ஜெபம் செய்து கொண்டிருந்தபடியால் கையை அசைத்து இருக்குமாறு குறிப்புக் காட்டினேன். அவர் ஒரு புறம் இருந்தார். ஜெபம் முடிந்தபின் அவருடன் உரையாடலானேன்.

அவர், “சுவாமி! நான் ஒரு போர்வீரத் தலைவன். அமர்நாத்திற்குப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றேன். நான் சென்னையில் வால்டேரில் இருந்தேன். தங்களைப்பற்றி நெடுங்காலமாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். இன்றுதான் முதன் முறையாகத் தெரிவிக்கின்றேன். நான் நேற்றே அமர்நாத்திற்குப் புறப்பட்ட என் எஜமானிடம் லீவு கேட்டேன். அவன் தர மறுத்தான். அவனோடு நான் சண்டை போட்டு வைத்தேன். ஆனால், அவன் நேற்று லீவு கொடுத்திருந்தால் தங்களைச் சந்திக்கின்ற வாய்ப்பு கிடைத்திருக்காது. உங்களைச் சந்தித்ததில் நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். தாங்கள் யாத்திரைக்கு என்னென்ன சாமான்கள் கொண்டு வந்திருக்கின்றீர்கள்?” என்று கேட்டார். “நான் ஒரு சிறிய படுக்கையையும், இதோ போர்த்திக்கொண்டிருக்கிற போர்வையும் மட்டுமே கொண்டு வந்தேன்” என்றேன்.

அவர், “சுவாமி! இந்தப் போர்வையுடன் நீங்கள் அமர்நாத்திற்குப் போனால் திரும்பி வரமாட்டீர்கள். தயவு செய்து நான் கொடுக்கின்றவைகளை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிப் பெரிய கம்பளிச்சட்டை, கம்பளிப்போர்வை, கம்பளிக்குல்லா, கம்பளி விரிப்பு இத்தனையும் கொடுத்தார். நான் அவைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தயங்கினேன்.

அவா, “சுவாமி! ஏன் தயங்குகின்றீர்கள்? இவைகளெல்லாம் நீங்கள் கொடுத்த வரிப்பணத்தில் வாங்கிய உடைமைகள்தானே? ஆகவே, இவைகளை நீங்கள் உபயோகித்துக் கொள்ளுங்கள். உங்களுக்கு விருப்பமில்லையானால் நான் தங்களுடன்தான் வருகின்றேன். என்னிடம் திரும்பவும் தந்து விடுங்கள்” என்று அன்புடன் கூறினார். அவர் தந்த பொருள்களின் பயன் பின்னால் எனக்குத் தெரிந்தது.

“தங்கள் பெயர் என்ன?” என்று கேட்டேன். அவர், “சுப்ரமண்யன்” என்று கூறினார். அந்தப் பெயரைக் கேட்டவுடனே நான் அதிர்ச்சி அடைந்தேன். நான் வழிபடுவது சுப்ரமண்யர். சுப்ரமண்யம் என்ற பெயர் தாங்கிய ஒருவர் மூலம் கருணை புரிகின்றார் என்று கருதினேன். அந்தக் கம்பளிகள் இல்லையானால் நான் பெரும் துன்பம் அடைந்திருப்பேன்.

18-8-56 அன்று காலை ஆறு மணிக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானோம். உடன் வந்தவர்கள் ஆளுக்கு ஒரு குதிரை ஏற்பாடு செய்து கொண்டார்கள். சாமான்களுக்காகப் பிரத்யேகமாக மூன்று குதிரைகளும் ஏற்பாடு செய்து கொண்டார்கள். எனக்குக் குதிரை வேண்டாமென்று சொல்லிவிட்டேன். சமையற்கார ஐயரும், நானும் நடப்பதென்று தீர்மானித்தோம். எல்லாரும் கம்பளிக்கோட்டு, மழைக்கோட்டு, தலைக்குக் குல்லா, காலுக்குப் பூட்ஸ் எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு போருக்குப் புறப்படுகிற பட்டாளங்கள்போல் நின்றோம். காலையிலேயே மழைபெய்யத் தொடங்கியது. எல்லாரும் குதிரைமேல் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள். நான் கமண்டலத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு நடக்கலானேன். மலைமேல் ஏற்றம் குறுகலான பாதை. வழக்கல் தரை. எதிரிலே

127 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

ஆடுகள் வருகின்றன. ஒரு பக்கம் மலை, மற்றொரு பக்கம் கிடுகிடு பாதாளம். நான் எத்தனைப் பாடல்கள் பாட முண்டோ அத்தனையும் பாராயணம் செய்துகொண்டு நடந்தேன். மழை பொழிவதனால் உடை நனைகின்றது. மறுபடியும் வெயில் அடித்து உடை உலருகின்றது. அசோகவனத்தில் சீதர் பிராட்டியார் அழுவதனால் அம்மையாருடைய புடவை நனைவதும், உடம்பின் வெப்பத்தால் உலருவதுமாக இருக்கின்றதென்று கம்பர் பாடிய பாடல் எனக்கு அனுபவத்திற்கு வந்தது. கமண்டலத்தை எடுத்துக்கொண்டு நடக்க முடியவில்லை. வழியில் வந்த சமையற்கார ஐயர் கமண்டலத்தை வாங்கிக் கொண்டார். நாங்கள் புறப்பட்ட பகல்காம் என்னும் இடத்திலிருந்து முதல் நாள் தங்குகிற இடமாகிய சந்தனவாரிக்கு எட்டு மைல் இடையில் இருந்தது. காலை ஆறு மணிக்குப் புறப்பட்டு மாலை ஆறு மணிக்குச் சந்தனவாரி அடைந்தோம்.

சந்தனவாரி சிறிது தூரத்தில் எனக்குத் தெரிகின்றது. அங்கே போய் எப்படிச் சேரப்போகிறோம் என்ற அச்சம் எனக்கு ஏற்பட்டது. சேற்றிலே நடந்து காலில் அணிந்திருந்த பூட்டை எறிந்துவிட்டேன். அடிமேல் அடிவைத்துக் கொண்டு சந்தனவாரியை அடைந்தேன். அங்கு ஒரு டக்கடை இருந்தது. அந்த டக்கடையிலிருந்த பெஞ்சு மேல் அமர்ந்து இளைப்பாறினேன். எனக்கு முன்னே போன அன்பர்கள் கூடாரங்கள் அமைத்துக் கொண்டு தங்கினார்கள். துறையூர் மாரிமுத்து முதலியார் என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்தார். நான் சோர்ந்து அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு என்னைக் கட்டிக்கொண்டு அழுதார். “சுவாமி! நீங்கள் சிந்தாதிரிப்பேட்டையிலிருந்து மவுண்ட்ரோடு போக நான்கு கார் வந்து நிற்குமே! இங்கு வந்து இந்தத் துன்பத்தை அடைகின்றீரே!” என்று அழுதார். என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அவர் அமைத்திருந்த கூடாரத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். அப்பொழுது இரவு ஏழு மணியிருக்கும். நான் பூசை செய்யாமல் தண்ணீர் கூடப் பருகமாட்டேன். அங்கு ஒரு டக்கடையில் ஒரு

ரூபாய் கொடுத்து ஒரு சிறிய பாத்திரத்தில் வெந்நீர் வாங்கி வந்தார். ஒரு சிறிய தம்ளரினால் மொண்டு குளித்தேன். உள்ளம் உருகிக் கண்ணீர் பெருகி, அழுது கொண்டே வழிபாடு செய்தேன். “முருகா! உன்னை இங்கெல்லாம் கொண்டு வந்து அலைக்கழிக்கின்றேனே! என்னை மன்னிக்க வேண்டும்” என்று கூறி அழுதேன். அந்த இடம் தொள்ளாயிரம் அடி உயரம். குளிர் எங்களை வாட்டி வதைத்தது. கூடாரத்திற்குள் சேற்றுத் தரையில் படுக்கையை விரித்துப் போர்வீரன் கொடுத்த கம்பளிகளையெல்லாம் போர்த்துக்கொண்டு படுத்தேன். கம்பளி போர்த்துக் கொண்டதாகவே தெரியவில்லை. குளிர் நடுக்கியது. பூசை முடிந்தவுடன் ஒரு ரூபாய் கொடுத்துச் சோறும் உருளைக் கிழங்கும் வாங்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். அதை வாயில் வைத்தவுடன் குமட்டியது. அதை எறிந்துவிட்டு ஒரு கப் டி குடித்துவிட்டுப் படுத்தேன். அணுத்துணையும் தூக்கம் வரவில்லை. நரகத்தில் வருந்தும் உயிரைப்போல் குளிரின் நடுக்கத்தால் விடையும் வரையிலும் வேதனைப் பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஒருவாறு பொழுது விடிந்தது.

காலையில் எழுந்து சிறிது வெந்நீர் தயாரித்துக் குளித்துக் காட்டிலுள்ள பச்சிலைகளைப் பறித்துப் பூசை செய்தேன். இரண்டு துண்டு பிஸ்கட்டு சாப்பிட்டுவிட்டு ஒரு கப் டி வாங்கிக் குடித்தேன்.

பனிப்புயல் வீசுவதனால் யாரும் அமர்நாத்திற்குப் போகக்கூடாது என்ற அரசாங்க உத்தரவு போன் மூலம் அறிவிக்கப்பட்டது. இதனைக்கேட்டு நாங்கள் அதிர்ச்சி அடைந்தோம். இத்தனைச் சிரமப்பட்டு வந்து அமர நாதரைத் தெரிசிக்கும் பாக்கியம் கிட்டவில்லையே என்று உள்ளம் வருந்தினோம்.

நான் அந்த யாத்திரைக்கு முக்கிய சூத்தரதாரியாக இருக்கும் பாண்டுரங்கனைப் பார்த்து “முக்கியமான அதிகாரிகளைச் சந்தித்து விஷயங்களை விளங்கிக் கொண்டு வா” என்று சொன்னேன். அவர் போய் விசாரித்து வந்து, “இரண்டாவது உத்தரவு வந்தாலும் வரும். எதற்கும் பொறுத்துப் பார்ப்போம்” என்றார். நொண்டிக் குதிரைக்குச்

சறுக்கியதே சாக்கு என்று பாதி யாத்ரீகர்கள் திரும்பி விட்டார்கள். நாங்கள் மறு உத்தரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

மாலை மூன்று மணிக்கு யாத்ரீகர் போகலாம் என்று அரசாங்க உத்தரவு வந்துவிட்டது. யாத்ரீகர்கள் மிகுந்த பரபரப்புடன் குதிரைகள் மீதும், நடந்தும் வேகமாகப் புறப்பட்டுப் போகலானார்கள்.

எனக்கு நேற்று நடந்த நடையினால் கால்கள் நடக்கும் வலிமையை இழந்து விட்டன. குதிரைமேல் போவதற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். எனக்குக் குதிரைமேல் ஏறிப் பழக்க மில்லை. கரடு முரடான பாதையில் குதிரை மேல் போவதற்கும் அச்சமாக இருந்தது. குதிரை மேல் போவதைத் தவிர வேறு வழியும் இல்லை. மனதிலே துணிவை வரவழைத்துக் கொண்டேன். முதலில் சமதரையில் குதிரை மீது ஏறிச் சிறிது நேரம் பழகிக் கொண்டேன். உடன் வந்தவர்களெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் குதிரைகளில் ஏறிப்போய் விட்டார்கள். நான் மரண தைரியம் செய்து கொண்டு குதிரை மேல் ஏறிப்புறப்பட்டேன். குதிரைக்காரன் அருகில் நடந்து கொண்டு வந்தான். குதிரை வழியில்லாத வழியிலும் மலை மேல் ஏறிச்சென்றது. தரை ஒரே வழக்கல். அந்த அறிவுள்ள குதிரை ஓர் அடியை வைத்துத் தரையில் நன்றாகக் காலை வைத்துக் கொண்டு மற்றொரு காலைத் தூக்கி நிதானமாக நடந்து சென்றது. பல இடங்களில் மலை செங்குத்தாக ஏற வேண்டியிருந்தது. எந்தச் சமயத்திலும் குதிரையிலிருந்து விழ நேருமோ என்று எண்ணிக் கொண்டே சென்றேன். இவ்வாறு, ஒவ்வொரு மலையாக ஏறிச் சென்றேன். இரண்டொரு மலை உச்சியில் சுகமாக நடந்து சென்றேன். இரவு எட்டு மணிக்குச் சேஷ்நாக என்னும் ஏரிக்கரையை அடைந்தோம். சந்தனவாரிக்கும் சேஷ்நாக்கிற்கும் எட்டு மைல் இடைவெளி.

சேஷ்நாக்

சேஷ்நாக் என்பது ஓர் ஏரி. தண்ணீர் பச்சையாக இருக்கின்றது. ஆதிசேஷனே ஏரி வடிவாக இருக்கின்றான்

என்பது ஐதீகம். அந்த ஏரிக்கரையில் யாத்ரீகர்கள் கூடாரங்களை அடித்துக்கொண்டு தங்கியிருந்தார்கள். ஒருபுறம் எங்களுடைய கூடாரங்கள் அமைந்திருந்தன. கூடாரத்தில் தங்கி அனுஷ்டானம் செய்தேன். சமையற்காரர் செய்த சிற்றுண்டியை அருந்திக் குளிரில் நடுங்கி ஓடுங்கிப் படுத்தோம். இந்த இடம் பதினோராயிரத்து ஐநூறு அடி உயரம். ஏரியிலிருந்து விஷக்காற்று வீசிக் கொண்டிருந்தது. அன்று இரவு நாங்கள் பட்டபாடு இறைவனுக்கே தெரியும்.

20-8-56 பொழுது விடிந்தது. அதிகாலையிலேயே எங்கள் குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டு பகல் பதினோரு மணி அளவுக்கு எட்டு மைல் தொலைவிலுள்ள பஞ்சதரணி என்னும் இடத்தை அடைந்தோம். வழியில் பனிக்கட்டி உருகி ஆறாக வருவதையும், பனிக்கட்டி இறுகிக் பாலமாக இருப்பதையும் பார்த்தோம். ஓர் இடத்தில் அபாயமான பனிக்கட்டிப் பாலத்திலேயே நடந்தோம்.

பஞ்சதரணி

பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு நல்ல வெயில் காய்ந்தது. நான் நதியில் குளிரால் நடுங்கிக்கொண்டே நீராடிக் கமண்டலத்தில் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டேன். பாதி வழியில் கமண்டலம் கைநடுங்கிக் கீழே விழுந்து விட்டது. மறுபடியும் போய் தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு வரும்போது இடுப்பில் சுற்றியிருந்த அங்கவஸ்திரப்பட்டு எப்படி நழுவிப் போய்விட்டதென்றே தெரியவில்லை. பகல் மூன்று மணிக்குப் பூசை முடித்துச் சிறிது உணவு உண்டு இளைப்பாறிக் கொண்டேன். 21-8-56 மற்றவர்கள் குதிரையின் மேல் போக, நான் மட்டும் நான்கு மைல் கடும் ஏற்றத்துடன் பகல் பன்னிரண்டு மணியளவில் நான்கு மைல் நடந்து அமரலிங்கம் இருக்கிற இடத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தேன். அங்கே பனிக்கட்டி உருகி நதியாக ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது. மிகுந்த தைரியத்தை மனதில் உண்டாக்கிக் கொண்டு இரு சொம்பு தண்ணீரைத் தலையில் ஊற்றிக்கொண்டு பூசை முடித்தேன். உடன் வந்த பெரம்பூர் திருநாவுக்கரசு முதலியாரைப் பார்த்து, “நீங்கள்

குளிக்க வேண்டாம். தண்ணீரைச் சிரசில் தெளித்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினேன்.

அவர் என் வார்த்தையைக் கேளாமல் இரண்டு சொம்புத் தண்ணீர் மொண்டு தலையில் விட்டுக் கொண்டார். உடனே, அவருக்குப் பக்கவாதம். வந்து விட்டது. ஒரு கைகால் விளங்காமல் போய்விட்டது. வாய் கோணிக்கொண்டது. அவருடைய நிலைமையைக் கண்டு நான் மிகவும் வருந்தினேன். உடம்பெல்லாம் திருநீறுபூசிக் கம்பளியைப்போட்டுப் போர்த்தி இரண்டு பேர் கையில் பிடித்துக்கொண்டு அமரலிங்கத்தைத் தெரிசிக்குமாறு செய்தேன். “சுவாமியைப் பாருங்கள், வணங்குங்கள்” என்று சொன்னேன். அவரும் “சரி” என்றார். ஆனால், பின்னர் அவருக்குச் சுவாமியைத் தெரிசித்ததாக நினைவில்லை என்று தெரிந்தது.

அமரலிங்கம் பெரிய ஒரு குகையில் இருக்கின்றது. அந்த குகை முந்நாறு, நானாறு பேர் தங்குகிற அளவில் பெரியதாக இருக்கிறது. அங்கே ஒரு புறாவும் இருந்தது. அந்த லிங்கம் அமாவாசை முதல் பனிக்கட்டியால் வளரத் தொடங்குகின்றது. பெளர்ணமியன்று ஆறு அல்லது எட்டு அடி உயரம் லிங்கம் வளர்ச்சி அடைந்து காட்சி தருகிறது. ஆடி அல்லது ஆவணியில்தான் இந்தத் தெரிசனம் கிடைக்கின்றது. வெள்ளை வெளேரென்று ஆறடி உயரத்தில் அந்த ஐஸ் லிங்கம் கண்கொள்ளாத காட்சியாக விளங்குகின்றது. தரை முழுவதும் பனிக்கட்டிதான். அங்கே தர்ப்பையினால் பாத ரட்சை மாதிரி செய்து தருகிறார்கள். அதை எல்லாரும் காலில் அணிந்து கொண்டால்தான் ஐஸ் தரையில் நின்று சுவாமி தெரிசனம் செய்ய முடியும்.

சென்னையிலிருந்து நான்கு நாள் ரயிலிலும், நான்கு நாள் பஸ்சிலும், நான்கு நாள் குதிரையிலுமாக ஆக பன்னிரண்டு நாள் கடும் பிரயாணம் செய்து இந்த அமரலிங்கத்தைத் தெரிசித்தோம். பனிப்புயல் வருமென்றும் சீக்கிரம் திரும்புங்கள் என்றும் காவல் துறையினர் எங்களை விரட்டினார்கள். பன்னிரண்டு நிமிஷம்கூட எங்களைச்

சுவாமி தெரிசனம் செய்ய விடவில்லை. அமரநாதனை அகங்குழைந்து, கண்ணார்க் கண்டு வழிபாடு செய்தோம். இங்கிருந்து கொண்டுபோயிருந்த சந்தனம், விபூதி இவைகளால் சுவாமிக்கு அபிஷேகம் செய்து அந்தப் பிரசாதத்தை எடுத்துக்கொண்டோம். கன்றைவிட்டுப் பிரிகின்ற காராம் பசுவைப்போல அமரநாதரை விட்டுப் பிரிய மனமின்றிப் பிரிந்து புறப்பட்டோம். பலமுறை திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே திரும்பினோம். எல்லாரும் அவரவர் குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டார்கள். புறப்படுகிறபொழுது எங்களுக்குள் ஒரு கருத்து வேற்றுமை ஏற்பட்டது. சற்றேறக்குறைய அப்பொழுது மாலை நான்கு மணியிருக்கும். அன்று இரவு பஞ்ச தரணியில் தங்கிவிட்டுப் போகவேண்டுமென்பது ஒரு சாராரின் முடிவு. பஞ்சதரணியில் தங்காமல் நேரே சேஷநாக் போய்விட வேண்டுமென்பது மற்றொரு சாராரின் முடிவு. இதில் தங்காமல் சேஷநாக் போகலாம் என்ற கட்சியில் நான் சேர்ந்து கொண்டேன். ஆனால், அன்று பஞ்ச தரணியில் தங்கிப் போயிருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும். ஒருநாள் பிரயாணம் மிகுதிப்படும் என்று கருதி நேரே சேஷநாக் போய்விடலாம் என்று நான் எண்ணினேன்.

கரடு முரடான பாதையிலும், வழியில்லாத வழியிலும் எங்கள் குதிரைகள் நடந்து சென்றன. இமயமலையில் எட்டு மணிக்கு மேல்தான் இருள் வருகின்றது. என்னுடன் வந்தவர்களெல்லாம் முன்னே போய்விட்டார்கள். என்னுடைய குதிரை மட்டும் பின்னே மெள்ளச் சென்று கொண்டிருந்தது. ஒரு செங்குத்தான பாதையில் குதிரை ஏறும் பொழுது ஐம்ப் செய்து கொண்டு தாவியது. நான் “முருகா” என்று குதிரையிலிருந்து நழுவி விழுந்துவிட்டேன். உடனே குதிரைக்காரன் பூச்செண்டுபோல் என்னைத் தாங்கிக் கீழே விட்டான். பெரிய ஆபத்திலிருந்து தப்பினேன். மோவாய்க் கட்டையிலும், முழங்காலிலும் சிறிது அடிபட்டது. பின்னர், குதிரையில் போகவும் தைரியமில்லை. நடந்து போகவும் வலிமையில்லை. மிகவும் சிரமப்பட்டுச் சேஷநாக் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்குப் பல

133 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

கூடாரங்கள் அமைத்து ஜனங்கள் தங்கியிருந்தார்கள். என்னுடன் வந்தவர்கள் ஓர் ஓரமாகக் கூடாரம் கட்டித் தங்கியிருந்தார்கள். அங்கு ஒரே சகதியும், குளிருமாக இருந்தது.

பக்கவாதம் வந்தவரை அங்குள்ள முகாம் மருத்துவ மனையில் சேர்த்தார்கள். என் தம்பி என்னை அழைத்துக் கொண்டு ஒரு தகர டின் கொட்டகைக்குச் சென்றான். அங்கேதான் ஈரமில்லாத தரை இருந்தது. அங்கு ஆண்களும், பெண்களுமாகப் பலர் போர்த்துக்கொண்டு படுத்திருந்தார்கள். அதற்கிடையில் ஓரிடத்தில் ஒரு சாண் இடம் காலியாக இருந்தது. என் தம்பி சச்சிதானந்தன், “அண்ணா! இங்கே உட்கார்ந்து கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லி என்னை அங்கே உட்காரவைத்தான். அந்த ஈரமில்லாத தரையில் அமர்ந்தது ஓர் ஆன்மா சொர்க்கத்திற்குப் போனது போலிருந்தது. சிறிது நேரம் பொறுத்து என் தம்பி இரண்டு பிஸ்கட் துண்டும், ஒரு கப் டீயும் கொண்டு வந்து கொடுத்தான். மோவாய்க்கட்டையில் அடிபட்டிருந்த படியால் வாயசைத்துப் பிஸ்கட்டைச் சாப்பிட முடிய வில்லை. தேத் தண்ணீரை மட்டும் பருகினேன். அன்று முழுவதும் இரண்டு கப் தேத் தண்ணீர்தான் ஆகாரம். தம்பிக்கும் ஜூரம். ஆதலினால், “நீ போய் ஏதாவது சாப்பிட்டு ஓய்வெடுத்துக்கொள்” என்று சொன்னேன்.

பின்னர் வெகுநேரம் ஆக ஆக சிறிது கைகால்களை நீட்டிப்படுக்க வேண்டும்போல் இருந்தது. என்னைச் சுற்றிலும் படுத்திருந்தவர்கள் ஆண்களா, பெண்களா என்று தெரியவில்லை. தவறி யார்மேலாவது கைகால் பட்டு விட்டால் சண்டைக்கு வருவார்களே என்று அச்சம். எப்படியோ என்னை அறியாமல் தூக்கம் வந்து மயங்கி விட்டேன்.

பொழுது விடிந்தது. நீராடி வழிபாடு செய்து கொண்டு, பசியாறிக் குதிரைகளில் ஏறிப்புறப்பட்டோம். இடையில் சந்தனவாரியில் தங்காமல் மாலை ஐந்து மணியளவில் பகல்காம் வந்து சேர்ந்தோம். எனக்கு முன்னே போய்க்

கொண்டிருந்த என் தம்பி முதலியோர் ஏதோ ஒரு கடையில் ஒரு தின்பண்டத்தை வாங்கித் தின்பதைப் பார்த்தேன். கடைப் பண்டங்கள் நோய் செய்யுமே. இதை ஏன் வாங்கித் தின்கின்றார்கள் என எண்ணிக் கொண்டேன். தொலைவில் இருந்தபடியால் தடுத்து நிறுத்த முடியவில்லை. அங்கு எனக்குக் கம்பளி உடை கொடுத்த போர் வீரரைச் சந்தித்தேன்.

“நீங்கள் அமர்நாத்திற்கு வரவில்லையா?” என்று கேட்டேன். “எனக்கு உடல் நலம் இல்லாமையினால் தங்கி விட்டேன்” என்று சொன்னார். கூடாரம் அடித்துக் கொண்டு தங்கினோம். தண்ணீர் தாகம் அதிகமாக இருந்த படியால் பார்வி அரிசியைச் சமையற்காரரிடம் கொடுத்துக் கொதிக்க வைத்து உப்புப் போட்டு ஒரு கூஜா நிறைய அருகில் வைத்துக் கொண்டு குடித்துக் கொண்டே யிருந்தேன். அந்தப் போர்வீரரிடம் அவர் கொடுத்த உடைகளைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட்டேன். சமையற்காரர் தயாரித்த உணவை உண்டு ஓய்வெடுத்துக் கொண்டோம். மறுநாள் காலை பஸ்கில் புறப்பட்டு மூன்றாம் வந்து சேர்ந்தோம். படகு வீட்டை வாடகைக்கு அமர்த்திக் கொண்டு தங்கினோம். நிலைக்கண்ணாடியில் என் முகத்தைப் பார்த்தால் அடையாளமே தெரியாமல் முகம் விகாரமாக இருந்தது. எல்லாரும் ஊர் சுற்றிப் பார்க்கப் போனார்கள். சமையற்கார ஐயர் சமைத்து வைத்திருந்தார். தினந்தோறும் அவரது சமையல் சுகமில்லை என்று என்னுடன் வந்த இளைஞர்கள் சண்டைக்குப் போவார்கள். நான் சமாதானம் செய்வேன். மறுநாள் காலை எல்லாரும் வெளியில் போய்விட்டார்கள். நான் குளித்து விட்டுப் பூசையில் அமர்ந்தேன். சமையல் ஐயர் என்னிடம் வந்து, “சுவாமி! வெண்பொங்கல் தயார் செய்து வைக்குமாறு சொல்லி விட்டுப் போயிருக்கின்றார்கள். வெண் பொங்கலுக்குக் கடுகு, உளுத்தம்பருப்புப் போட்டு முதலிலேயே தாளிப்பதா? கடைசியில் தாளிப்பதா?” என்று கேட்டார். எனக்கு ஒரே சிரிப்பு வந்தது. “வெண் பொங்கலுக்குக் கடுகு உளுத்தம்பருப்பு தாளிப்பதா? நீர் ஒரு சமையற்காரரா? அதனால்தான்

135 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

இவர்கள் தினந்தோறும் உன்னிடத்தில் சண்டைக்கு நிற்கின்றார்கள். வெண்பொங்கல் நான் செய்கின்றேன். நீர் பார்த்துக் கொண்டிரும்” என்று சொன்னேன்.

பாத்திரத்தில் நெய்விட்டு நெய் குடு ஏறியபின் மிளகும் சீரகமும் போட்டு அது சிவந்த பின் கருவேப்பிலையும், இஞ்சியும் போட்டு அது வதங்கியபின் பச்சரிசியும், பாசிப் பருப்பும் கழுவிவிட்டு அது நன்றாக வெந்தபின் பெருங்காயம் இட்டுப் போதுமான உப்பும் போட்டு இறக்கி வைத்த பின் பூசை செய்தேன். ஊர் சுற்றப்போன இளைஞர்கள் வீடு வந்து சேர்ந்தனர். எல்லாருக்கும் சமையற்காரர் வெண்பொங்கலைப் பரிமாறினார். நன்றாயிருக்கின்றது என்று கூறி யாவரும் உண்டனர். அது நான் தயார் செய்தது என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது.

ஸ்ரீநகரில் இருக்கின்ற கம்பளிப் போர்வையில் கம்பளி நூலினால் பூ வேலை செய்து கம்பளிப் போர்வை தயார் செய்கின்ற தொழிற்சாலைகளைப் பார்வையிட்டோம். ஸ்ரீநகர் அத்துணை அழகாக இல்லை. காஷ்மீர் இயற்கை அழகினால்தான் பெருமை பெறுகின்றது. மூன்று நாள் அங்குத் தங்கினோம். திருநாவுக்கரசு முதலியாருக்கு ஏற்பட்ட பக்கவாதம் முக்கால் பங்கு குணமாகியது. அங்கிருந்து பஸ்சில் புறப்பட்டுப் பதான்கோட் வந்து புகை வண்டியில் ஏறி சென்னை வந்து சேர்ந்தோம். அமர நாதருடைய அருளினால் நாங்கள் சுகமே வந்து சேர்ந்தோம்.

வந்தவுடன் திருச்சிராப்பள்ளி என் ஆப்த நண்பர் மரக் கடை திரு.ஆ.பொன்னுசாமிப்பிள்ளையினுடைய மணி விழாவிற்குச் சென்றேன். சுருதியில் எனது சாரீரம் சேரவில்லை. உடல் நலம் பெற சிறிது தினங்கள் ஆயின. என் உடன் வந்த எல்லாருமே உடல்நலம் குன்றிப் பின்னர் நலம் பெற்றார்கள்.

பொன் விழா

ஒரு மனிதனுக்கு ஐம்பது ஆண்டில் பொன் விழாவும் அறுபது ஆண்டில் மணிவிழாவும், எண்பது ஆண்டில்

முத்து விழாவும் கொண்டாடுவார்கள். இந்த நியதியை அப்பர் பெருமான் கூறுகின்றார்.

“இப்பொன்நீ இம்மணிநீ இம்முத் துநீ
இறைவன்நீ ஏனாந்த செல்வன் நீயே”

எனக்கு ஐம்பதாவது ஆண்டில் பொன் விழா கொண்டாட வேண்டுமென்று என்பால் மிகுந்த அன்பு உள்ளவர்கள் எண்ணினார்கள். மதுரை ஜெ.மு.குருநமசிவாயம், வேலூர் மு.பெருமாள், நெல்லை வி.சங்கரன் பிள்ளை முதலியோர் பொன் விழாக் குழுவில் முக்கிய உறுப்பினராக இருந்தார்கள். அதற்கென்று ஒரு கார் வாங்கி குருநமசிவாயம் மு.பெருமாளுடன் தங்களுடைய அலுவல்களையெல்லாம் ஒதுக்கிவிட்டுப் பொன்விழா நிதி திரட்டினார்கள். ஊர் ஊராக இதற்காகப் போய் அலைந்து திரிந்து நன்கொடை வசூலித்தார்கள்.

1957 ஆவணி மாதம் சுவாமி நகூத்திரம் ஆகிய நன்னாளில் இந்தப் பொன் விழாவிற்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். பத்து நாள் முன்னதாகவே மதுரை ஆடி விதியில் கந்தரலங்காரம் நிகழ்த்தினேன்.

இந்த விழாவிற்கு மலேசியா தம்பித்துரை வந்திருந்தார். தமிழகத்தில் பல பாகங்களிலிருந்தும் பல அன்பர்கள் வந்திருந்தார்கள். வாசிச கலாநிதி கி.வா.ஜ. அவர்கள் சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி. அவர்கள், நாகர்கோயில் ஆறுமுக நாவலர் முதலிய பல அன்பர்கள் வந்து தினந்தோறும் பாராட்டிப் பேசினார்கள். அவர்கள் அன்போடு பேசினாலும் அந்தப் புகழைக் கேட்பதில் எனக்கு மிகுந்த வேதனையாகத்தான் இருந்தது.

பழநி காசிவாசி சிவஸ்ரீ ஈசான சிவாச்சாரிய சுவாமிகள் மதுரை தெற்கு ஆவணி மூலவீதி திருஞான சம்பந்தர் மடத்தில் குண்டமண்டலங்கள் இட்டு யாகாதி கருமங்கள் செய்து எனக்கு அபிஷேகம் செய்தார்கள்.

ஆடி வீதியில் கடல் போன்ற மக்கள் திரளுக்கு மத்தியில் கனகாபிஷேகம் செய்தார்கள். அன்று மாலை,

137 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

பெரிய மலர்த்தேர் அலங்கரித்துக் காருக்குறிச்சி அருணாசலம் அவர்களும், பொன்னுத்தாய் அம்மாள் அவர்களும் நாதாகரம் வாசிக்க, தேவாரம், திருப்புகழ், திருமுறைகள் முழங்கப் பிரம்மாண்டமான ஊர்வலம் நிகழ்ந்தது. எந்த விழாவிற்கும் அத்தனைக் கூட்டம் மதுரையில் வரவில்லையென்று மக்கள் பேசிக் கொண்டார்கள். இந்த ஊர்வலம் விடியற் காலை மூன்று மணிக்கு முடிவு பெற்றது.

பொன் முடிப்பு

பொன்விழா நினைவு நிதியாக நாற்பத்தி நான்காயிரம் ரூபாய்க்கு ஒரு டிராப்டு எடுத்து மஞ்சள் பட்டுப் பையில் வைத்து என்னிடம் வழங்கினார்கள். நான் “எனக்குப் பணம் தேவை யில்லை. நீங்களே வைத்துக் கொண்டு நல்ல காரியம் செய்யுங்கள்” என்று டிராப்டை அவர்களிடம் திருப்பிக் கொடுத்துவிட்டேன். பட்டுப் பையை மட்டும் விபூதி வைப்பதற்கு ஆகும் என்று எடுத்துக் கொண்டேன். வீட் டிற்கு வந்தவுடன் பண்ணுட்டி சைக்கிள் ஷாப் ஆர்.கே. முருகேச நாயுடு அந்தப் பட்டுப் பையைத் தனக்கு அளிக்கு மாறு கேட்டார். அதனையும் அவரிடம் தந்து விட்டேன். அந்தப் பொன்விழா நிதி இன்னும் பொன் விழாக் குழுவினரிடமே இருக்கின்றது. பொன்விழா மலர் ஒன்று வெளியிட்டார்கள்.

பொன் விழா ஊர்வலம் முடிந்தவுடன் அவசரமாக நீராடி வழிபாடு செய்து பொன் விழாக் காரில் புறப்பட்டு மாலை சென்னை வந்து சேர்ந்தேன். சென்னை மயிலாப்பூர் மாதவப் பெருமாள் கோயில் ராஜகோபுரத் திருப்பணிக்காகப் பத்து நாட்கள் விரிவுரை செய்தேன்.

மைசூர் மகாராஜாவின் சந்திப்பு

ஒருநாள் சென்னையில் தங்கியிருந்தபொழுது ராஜ பவனத்திலிருந்து அப்பொழுது கவர்னராக இருந்த மைசூர் மகாராஜாவின் அந்தரங்க செயலாளர் என்னுடன் பேசினார்.

விநாயகப் பெருமானுடைய திருத்தலங்களுள் சிறந்தது எது? என்று மகாராஜா தங்களிடம் கேட்கச் சொன்னார்” என்றார்.

நான், “விநாயகருடைய திருத்தலங்களில் சிறந்தவை மூன்று. 1. பூனாவுக்கருகில் இந்திராணி நதிக்கரையில் தானாகவே முளைத்த ஒரு விநாயகர் கோவில்

2. கும்பகோணத்தருகிலுள்ள திருவலஞ்சுழி வெள்ளைப் பிள்ளையார் கோவில்.

3. காரைக்குடிக்கருகிலுள்ள மலையிலேயே பெரிய அளவில் செதுக்கியுள்ள பிள்ளையார்ப்பட்டி என்னும் கோவில் என்று பதில் கூறினேன்.

பின்னர் மகாராஜாவின் செயலாளர் “ராஜா உங்களைச் சந்திக்க விரும்புகின்றார்” என்று கூறினார். தேதியும், நேரமும் குறிப்பிட்டு, அதன்படி ராஜபவனம் சென்றேன். மகாராஜா அன்புடன் வரவேற்றார். சிறந்த நாற்காலியில் அமரச் செய்து என் அருகில் அமர்ந்தார். பெரிய வெள்ளித் தம்ளரில் நல்ல சுவையுள்ள காபியைத் தன் கையினால் கொடுத்து உபசரித்தார்.

“நீங்கள் முருகனுக்கு அதாரிடி என்று கேள்விப்பட்டேன். முருகனை வணங்கினால் என்ன வரும்?” என்று கேட்டார்.

நான் “என்ன வரும் என்பதைப் பிறகு சொல்வேன். என்ன என்ன வராது என்பதை முதலில் சொல்வேன்” என்றேன். அவர் களுக்கென்று சிரித்துக் கொண்டார். நான் ஒன்று கேட்டால் இவர் ஒன்று சொல்லுகின்றாரே என்று எண்ணினார் போலும்.

முருகனை வணங்கினால் வறுமை வராது. காலபாசம் வராது. இந்த இரண்டிற்குப் பதிலாக செல்வம் வரும். ஞானம் வரும். நோயும், துன்பமும் முருகனடியாரை நெருங்க மாட்டா.

“முருகா எனவுனை ஓதுந் தவத்தினர் மூதுலகில்
அருகாத செல்வம் அடைவர் வியாதி அடைந்துநையார்
ஒருகால முந்துன்ப மெய்தார் பரகதி உற்றிடுவார்
பொருகாலன் நாடு புகார்சம் ராபுரிப் புண்ணியனே”

என்பது திருப்போரூர்ச் சந்திதி முறையின் திருவாக்கு.
இவ்வாறு, சிறிது நேரம் பேசிவிட்டு அவரிடம் விடை
பெற்றுக் கொண்டு திரும்பினேன்.

சென்னை தேனாம்பேட்டை காங்கிரஸ் மைதானத்
தில் சத்திய சபா என்ற நிறுவனத்தார் நடத்திய
இராமாயண விரிவுரையைத் தொடங்கி வைக்க மைசூர்
மகாராஜா மைசூரிலிருந்தே இதற்காக வந்தார்.

ஹரிஜனப் பெண்ணின் அறிவு

நான் ஒருமுறை மதுரை மாவட்டத்திலுள்ள கம்பம்
என்னும் ஊருக்கு விரிவுரை புரியச் சென்றிருந்தேன். அதன்
அருகிலுள்ள சுருளிமலைக்குச் சென்றேன்.

சுருளிமலை பல சித்தர்கள் வாழும் புனிதமலை. அங்கு
முருகப் பெருமான் இயற்கையாக ஒரு பாறையின் கீழ்
நின்று மாட்சியுடன் காட்சி தருகின்றார். மேலே ஒரு சிறு
நீர்வீழ்ச்சி. தரை முழுவதும் பாசை. கால் வைத்தால் வழுக்கி
விழாமல் பிசின் போல் ஒட்டிக் கொள்கின்றது. ஆண்டவன்
ஏகாந்தமாக இருக்கின்றார். உள்ளம் உருகி, முருகப் பெரு
மானை வழிபட்டு அன்பருடன் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்
தேன். அப்பொழுது மாலை மணி ஆறு இருக்கும்.

“சாமி! கொஞ்சம் பஞ்சாட்சரம் கொடுத்துவிட்டுப்
போ!” என்ற ஒரு குரல் அதிர்வெடி போல் எழுந்தது.
நான் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஓர் இளம் ஹரிஜனப் பெண்
புல் சுமந்து கொண்டு வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள்
வாயிலிருந்துதான் அந்த சொல் வெளிப்பட்டது.

திருநீற்றுக்குப் பஸ்மம், விபூதி, இரட்சை, திருக்காப்பு,
நீறு என்று பல பெயர்கள் இருக்கின்றன. பெரியவர்கள்
திருநீறு கொடுக்கின்றபொழுது பஞ்சாட்சரத்தைச்
சொல்லித் தருவார்கள். அதனால், விபூதிக்குப்

“பஞ்சாட்சரம்” என்ற பெயரும் உண்டு. இந்த நுட்பமான விஷயம் அநேகருக்குத் தெரியாது. எப்படியோ அந்த ஹரிஜனப் பெண் வாயிலிருந்து இந்தச் சொல் வந்தது. அதிசயம் அடைந்தேன். அந்தப் பெண்ணின் கையில் திருநீற்றைக் கொடுத்து ஆசீர்வாதம் செய்தேன்.

ஓர் அரிய கருத்து

நான் இளமையில் சென்னையில் விரிவுரை செய்து கொண்டிருந்தேன். ஸ்ரீமத் பாம்பன் சுவாமிகளின் சீடர் அத்யாச்சிரமி பாலசுந்தர சுவாமிகள் அடிக்கடி என்னுடன் வந்து பழகிக் கொண்டிருந்தார்.

ஒருநாள் பாலசுந்தர சுவாமிகள் என்னை அழைத்துக் கொண்டு சென்னை வண்ணாரப்பேட்டையிலுள்ள ஒரு கிராமணியாருடைய இல்லத்திற்குச் சென்றார். அந்தக் கிராமணியார் அள்ளி அள்ளி வழங்குகின்ற வள்ளல்.

பழ மரத்தை நாடிப் பறவைகள் போவது போல், அந்தப் புண்ணியவானை நாடிப் பல சந்நியாசிகளும், வறியவர்களும் அணுகுவார்கள். அவர் பத்து ரூபாய், பதினைந்து ரூபாய், இருபது ரூபாய் என்ற தொகைகளைத் தன் கையில் வைத்துக் கொண்டு “எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறுவார். அவர்கள் எடுத்துக் கொள்ளுவார்கள். இதனை நான் கண்டேன். இதன் கருத்து எனக்குப் புரியவில்லை. அவரைக் கேளாமலே தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமென்று நெடிது சிந்தித்தேன். ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

அவரைப் பார்த்து “நீங்கள் கையில் பணத்தை வைத்துக் கொண்டு எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்! என்று சொல்கின்றீரே! இதனுடைய கருத்து யாது?” என்று கேட்டேன்.

அவர் “கொடுக்கின்றவர்கள் கை மேலே இருக்க வேண்டும். வாங்குகின்றவர்கள் கை கீழே இருக்க வேண்டும். அதனால், அப்படிச் செய்கின்றேன்.” என்றார். அப்பொழுதும் எனக்குப் புரியவில்லை.

ஊர் திரும்பவும் அவரைப் பார்த்து “நீங்கள் தானே

141 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

தருகின்றீர்! ஆகவே, நீங்கள் தருகின்றவர். உங்களிடம் வருகின்றவர்கள் பெறுகின்றவர்கள். தருகின்ற தங்கள் கைதானே மேலேயிருக்க வேண்டும்?” என்றேன்.

அவர் கூறுகின்றார்: “என்னிடம் வருகின்ற அடியார்கள் பலப்பல திருத்தலங்கள் போய்வந்தவர்கள். பலப்பல தீர்த்தங்களில் முழுகியவர்கள். எத்தனையோ காலம் ஜப தபங்கள் செய்தவர்கள். அவர்கள் என்னிடம் வந்து, புண்ணியத்தைத் தருகின்றார்கள். என் கையில் வைத்துள்ள பணம் அற்பமானது. ஒரு மணி நேரத்தில் செலவழிந்து போகக் கூடியது. அவர்கள் தருவது அருள். பொருளைக் காட்டிலும் அருள் உயர்ந்தது. ஆதலால், அருளைத் தருகின்ற அவர்கள் கை மேலேயிருக்கின்றது. அந்த அருளைப் பெறுகின்ற என் கை கீழேயிருக்கின்றது. அவர்கள் தருகின்ற அருளுக்குக் காணிக்கையாக இச்சிறிய பொருளை அவர்கள் எடுத்துக் கொள்கின்றார்கள்” என்று கூறினார். அவருடைய உள்ளத்தில் நாம் அறம் செய்கின்றோம் என்ற எண்ணமேயில்லை. இந்தப் பொருளடங்கிய பொன் மொழிகளைக் கேட்டு நான் அயர்ந்தே போனேன். இந்தக் கருத்துக்களை எந்த நூலில் பார்க்க முடியும்?

சிரிப்பால் விளைந்த தீமை

சிரிப்பு மனிதனுக்கே உரிய கலை. மனிதனுக்குத்தான் சிரிக்கத் தெரியும். வேறு பிராணிகளுக்குச் சிரிக்கத் தெரியாது. காளை மாடு, பசு மாட்டைக் கண்டு சிரிக்காது. கணவன் மனைவியைக் கண்டு சிரிக்காமல் இருக்க மாட்டான். ஒன்றும் தெரியாத சின்னஞ்சிறு சிசுகூடச் சிரிக்கின்றது. நன்றாகச் சிரித்தால் பல நோய்கள் விலகும். சிரிக்கின்ற முகம் அழகாக இருக்கும். சிவந்த இரண்டு இதழ்களுக்கு நடுவில் தோன்றும் பற்கள் பவளப் பெட்டியில் முத்துக்கள் வைத்தாற்போல் அழகாக இருக்கும்.

சிலர் சிரிக்கவே மாட்டார்கள். சிரித்தால் நம்முடைய பெருமை குறைந்துவிடுமென்று எண்ணி வாழைப் பூவைப் போல் “உம்” என்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அவர்களைக் கண்டு பரிதாபப்பட வேண்டும்.

கும்பகோணத்திற்கருகிலுள்ள குடவாசல் என்னும் திருத்தலத்தில் சிவாலயத்தில் கும்பாபிஷேகம் நடந்தது. அவ்விழாவில் நான் சென்று காலை பத்து மணிக்கு மீனாட்சியம்மைத் திருமணம் என்னும் விரிவுரை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தேன்.

இடையிடையே சில நகைச்சுவைகள் வந்தபொழுது பலரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தார்கள். இடையில் ஒருவர் மட்டும் சிரித்தால் நமது கௌரவம் குன்றி விடுமென்று கருதிச் சிரிக்காமல் சித்திரத்திலெழுதிய பதுமைபோல் அமர்ந்திருந்தார். நான் அவரைப் பார்த்து இவர் முதல் தடவையாக மனிதனாகப் பிறந்திருக்கின்றார் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

இடையில் ஓர் ஆச்சரியமான நகைச்சுவை வந்தது. எல்லாரும் கொல்லென்று சிரித்தார்கள். இடையில் சிரிக்காமலிருந்த அந்த அன்பர் சிரிப்பை அடக்க முடியாமல் குபீரென்று சிரித்து விட்டார். வந்தது ஆபத்து..

என்ன ஆபத்து என்று நினைக்கின்றீர்களா? அவர் வாயில் புகையிலையை மென்று எச்சிலை அடக்கிக் கொண்டிருந்தார். அந்தத் தாம்பூல எச்சில் அருகிலிருந்த வர்களின் வெள்ளைச் சட்டைகளில் சிவப்புக் கலர் சாயம் தோய்த்தது போன்ற காட்சியை உண்டாக்கியது. சிரிக்காதவர் சிரித்ததனால் இந்தத் தீமை ஏற்பட்டது.

ஓர் அசட்டு மனிதன்

திருச்சியில் ஒரு சமயம் நான் தங்கியிருந்தேன். மருதூர் என்னும் ஊரில் ஜவுளி வியாபாரம் திரு.சின்னசாமி முதலியார் என்னைச் சொற்பொழிவுக்கு அழைத்திருந்தார்.

திருச்சியில் விடியற்காலை மூன்று மணிக்கே எழுந்து வழிபாடு செய்துவிட்டுக் காலை ஆறரை மணிக்குத் திருச்சி ஜங்ஷனில் ரயிலில் முதல் வகுப்பில் ஏறிப் பிரயாணம் செய்தேன். செந்துறை என்னும் புகை வண்டி நிலையத்தில் இறங்க வேண்டும். நான் இருந்த வண்டியில் என்னைத் தவிர வேறு யாரும் இல்லை. செந்துறை சிறிய

நிலையமானதால் கூலியாள் கிடைக்க மாட்டார்கள். ஆதலினால், எனது சாமான்களையெல்லாம் கதவினருகில் எடுத்து வைத்துக் கொண்டேன். நம்மை அழைக்க யாராவது வந்திருப்பார்களே! என்று உற்றுப் பார்த்தேன். பிளாட்பாரத்தில் அலரிச் செடியின் அருகில் ஒருவன் நின்று கொண்டிருந்தான். அவனும் என்னைப் பார்த்தான். நானும் அவனைப் பார்த்தேன். அவன் அசையாமல் சித்திரத்தில் எழுதிய ஒவியம்போல் நிற்குகொண்டிருந்தான். நான் பூசைப்பெட்டி, மான் தோல் பெட்டி, கமண்டலம், படுக்கை, புத்தகப் பை இவைகளை ஒவ்வொன்றாகப் புகைவண்டியிலிருந்து கீழே இறக்கி வைத்தேன். ரயில்வே கார்டு என்னைப் பார்த்து “எல்லாச் சாமான்களையும் இறக்கிக் கொண்டீர்களா?” என்று கேட்டுப் பின் விசில் உனதினார். ரயில் புறப்பட்டது.

நான் ஒவ்வொரு சாமானாக எடுத்துக்கொண்டு போய் ஒருபுறம் வைத்து அங்கிருந்த இரும்புப் பெஞ்சில் அமர்ந்து கொண்டேன். கிராமத்திலுள்ளவர்கள் கொஞ்சம் முன் பின்னாகத்தான் காரியங்களைச் செய்வார்கள். ஆகவே, சிறிது நேரம் பொறுத்துத்தான் வண்டியும், ஆளும் வருவார்கள் போலும்! என்று எண்ணி மான்தோல் பையிலிருந்த ஒரு புத்தகத்தை எடுத்துப் பொறுமையாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

நேரம் போய்க் கொண்டேயிருந்தது. நான் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். அலரிச் செடியின் அருகில் நின்று கொண்டிருந்தவன் அங்கும் இங்குமாக உலாவிக் கொண்டிருந்தான். பகல் மணி பன்னிரண்டு ஆகிவிட்டது. நான் நேரமாகி விட்டதே! இன்னும் நம்மை அழைக்க ஆட்கள் வரவில்லையே! என்று எண்ணிப் பிளாட்பாரத்திற்கு வெளியில் போய்ப் பார்த்தேன். அங்கே ஒரு வில்வண்டி நின்றிருந்தது. வண்டியில் அழகிய பஞ்சு மெத்தையும், தலையணையும் இருந்தன. இரண்டு மாடுகள் தரையில் படுத்துக் கொண்டிருந்தன. வண்டிக்காரன் வண்டிக்குள் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். மாட்டிற்குக் கொம்புகள் இருந்தன. அவனுக்குக் கொம்புகள் இல்லை. அவ்வளவுதான்

வேற்றுமை.

மெல்ல அவனை எழுப்பினேன். “ஐயா! இது எந்த ஊர் வண்டி?” என்று கேட்டேன். “மருதூரிலிருந்து வந்திருக்கின்றது” என்று சொன்னான். “எதற்காக வந்திருக்கின்றது?” என்று மீண்டும் கேட்டேன். அவன், “திருச்சியிலிருந்து பாட்டு படிக்கிற ஐயா வருகின்றார்களாம். அவரை அழைக்கத்தான் வண்டியுடன் நான் வந்திருக்கின்றேன், வந்து ரொம்ப நேரம் ஆகிவிட்டது” என்று கூறினான். நான் அவரைப் பார்த்து “நீ மட்டும்தான் வந்திருக்கின்றாயா? உன்னுடன் வேறு யாரும் வரவில்லையா?” என்று கேட்டேன்.

“அதோ அந்த அலரிச் செடிக்கருகில் நிற்கின்றாரே! அவரும் உன்னுடன் வந்திருக்கின்றார்” என்று கூறினான்.

நான் உள்ளுக்குள் சிரித்துக்கொண்டேன். “ஓஹோ! அவன் நம்மை அழைக்க வந்தவன்தான் போலும்! அவன் விளக்குத் தூண்போல் அங்கேயே நிற்கின்றானே!” என்று ஒருபுறம் ஆத்திரமும் ஒருபுறம் வருத்தமும் அடைந்தேன். அவனை அழைத்து, “நீ என்ன வேலையாக வந்திருக்கின்றாய்?” என்று கேட்டேன். அவன், திருச்சியிலிருந்து பிரசங்கம் செய்வதற்குக் கிருபானந்தவாரியார் வருகின்றார். அவரை அழைக்க நான் வந்திருக்கின்றேன்” என்று கூறினான்.

நான் சிரித்துக்கொண்டே, “நான்தான் கிருபானந்தவாரி; என்னைப் பார்த்தால் உனக்குப் பிரசங்கியாரைப்போல் தெரியவில்லையா? இவ்வளவு நேரம் உன்னால் வீணாகி விட்டதே? வா போகலாம்” என்று அழைத்தேன்.

அவன், “ஐயா! நமஸ்காரம். நீங்கள்தான் வாரியாரா? இதை முதலிலேயே நீங்கள் சொல்லக்கூடாதா? இவ்வளவு நேரம் பேசாமல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தீரே!” என்று என் மேலேயே குற்றப்பத்திரிகை வாசித்தான்.

நான், “இந்தத் தடிமாட்டைக் கோபிக்கக்கூடாது. இவனை அனுப்பிய முதலியாரிடம்தான் கேட்க வேண்டும்”

என்று எண்ணிக்கொண்டேன்.

“சரி வா போகலாம்” என்று சாமான்களை எடுத்து வண்டியில் வைக்கச் செய்து புறப்பட்டேன். வண்டியில் அவன் முன்புறம் ஏறிக் கொண்டான். நான் பின்புறம் அமர்ந்து கண்களை மூடிச் சடக்கரமந்திரம் தியானம் செய்து கொண்டே பிரயாணம் செய்தேன்.

அரை மைல் போனவுடன் என்னை அழைக்க வந்த அந்த மனிதன், “சுவாமி! ஒன்றை மறந்து விட்டேன்” என்று கூறினான். ஏதோ முக்கியமான சாமானைப் புகை வண்டி நிலையத்தில் விட்டுவிட்டான் போலிருக்கிறதே! என்று கருதி, “என்ன மறந்து விட்டாய்?” என்று கேட்டேன். அவன், “உங்களைப் பார்த்ததும் உங்களுக்குப் பலகாரம், காபி வாங்கித் தருமாறு முதலாளி சொல்லியனுப்பினார். அதைத்தான் நான் மறந்து விட்டேன்” என்றான்.

நான் சிரித்துக்கொண்டே, “நீ காபி பலகாரம் வாங்கிக் கொடுத்ததாக முதலாளியிடம் நான் சொல்லிவிடுவேன். அதைப்பற்றி நீ கவலைப்படாதே!” என்றேன். மருதூர் போய்ச் சேர்ந்தேன். அன்பர் திரு. சின்னசாமி முதலியார் மிக்க ஆர்வத்துடன் என்னை வரவேற்றார். பசு மோர் கொடுத்து உபசரித்தார்.

நான் யாரையும் கோபிப்பது கிடையாது. அவர்களின் அறியாமைக்காக வருந்துவேன். “முதலியார்! என்னை அழைப்பதற்கு நல்ல அறிவுள்ள ஒருவர் உங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லையா?” என்று கேட்டேன். அவனை மூடன் என்று குறிப்பிடவில்லை. அவர், “ஏன் சுவாமி! இங்கே இருக்கின்ற ஆட்களில் அவன்தான் அறிவுள்ளவன். சில அதிகாரிகளிடத்தில் தருமாறு நெய் முதலிய சாதனங்களை அவனிடந்தான் கொடுத்தனுப்புவேன்” என்றார்.

இதைக்கேட்டு நான் அயர்ந்து விட்டேன். அறிவாளியே இப்படி இருப்பானானால் அறிவில்லாதவன் எப்படியிருப்பானோ! இவ்வூரில் நான் விரிவுரை எவ்வாறு புரிவேன்! என்று ஏங்கினேன்.

மாலை விரிவுரைக்கு அரியலூரிலிருந்து முக்கியமான சில உத்தியோகஸ்தர்களும், நண்பர்களும் வந்திருந்தார்கள். அதனால், நான் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். விரிவுரை சிறப்பாக அமைந்திருந்தது.

இந்த மருதூரில் சித்து விளையாடுகின்ற ஓர் அம்மையார் இருந்தார். அப்படிக்கையை நீட்டியவுடன் பழநி பஞ்சாமிர்தம், வேல் முதலிய பொருள்களைத் தரு வித்துத் தருவார்கள்.

ஓர் அறிவுள்ள மனிதன்

கருருக்கு இருபத்தைந்து மைல் அப்பாலுள்ள ஓர் ஊரில் பழநிக்குக் காவடி எடுக்கும் ஒரு சிறந்த விழா ஆண்டுதோறும் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அதைச் செய்கின்றவர்கள் பன்னிரண்டாம் செட்டிமார்கள். அவர்கள் நல்ல தரும குணம் நிறைந்தவர்கள். அந்த விழாவிற்கு என்னை விரிவுரைக்கு அழைத்திருந்தார்கள்.

நான் திருச்சியில் இரவு பதினொரு மணிக்கு ரயிலில் முதல் வகுப்பில் ஏறிக் கருரில் இரவு ஒரு மணிக்கு இறங்கினேன். தூங்கினால் கருரில் இறங்குவது தடைபடுமே என்று தூங்காமலேயே பிரயாணம் செய்தேன். அங்கு அந்த ஊரார் கார் கொண்டுவந்து அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள்.

அதிகாலையில் நான் வழிபடுகின்ற வயலூர் முருகனுக்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்து கொண்டிருந்தேன். பால், தயிர், தேன், இளநீர், பஞ்சாமிர்தம், திருநீறு, சந்தனம் முதலிய திருமஞ்சனப் பொருள்கள் அத்தனையும் இருந்தன. ஒவ்வொன்றாக எடுத்து முருகனுக்கு அபிஷேகம் செய்தேன். விரலிலிருந்த சடக்கரம் பொறித்த மோதிரம் நழுவி அபிஷேக ஜலத்தில் போய்விட்டது. அதனை நான் அறிந்தேனில்லை.

பூசை முடிந்தவுடன் உணவு செய்தேன். இரவில் கண் விழித்தபடியினால் அயர்ந்து நித்திரை செய்தேன். மாலை எழுந்து அநுஷ்டானம் பண்ணிக்கொண்டு விரிவுரை

147 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

செய்ய அமர்ந்தேன். வீட்டுக்குள்ளேயே பெரிய வாசல். அன்புள்ள ஜனங்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். “கம்பத்தினை யனார் காட்சி” என்ற பொருள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். இடையில் கை விரலைப் பார்த்தேன். மோதிரம் இல்லை. ஒரு விநாடி உற்றுப் பார்த்தேன். பிரசங்க வேகத்தில் அதைப் பற்றிச் சிந்திக்க முடியாதுதானே? அதை மறந்துவிட்டு விறுவிறுப்பாகச் சொற்பொழிவு செய்து முடித்தேன்.

விரிவுரை முடிந்தவுடன் யாவரும் திருநீறு வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒருவர் வந்து காணாமற்போன மோதிரத்தை என் கையில் கொடுத்தார். எனக்குப் பெரிய ஆச்சரியம் உண்டாயிற்று. “இது உங்கள் கைக்கு எவ்வாறு வந்தது?” என்று கேட்டேன். அவர் கூறுகின்றார்: “சுவாமீ! பிரசங்கத்திற்கு இடையில் தாங்கள் கை விரலைக் கவனித்துப் பார்த்தீர்கள். நானும் அந்தக் கை விரலை உற்றுப் பார்த்தேன். விரலில் மோதிரம் அணிந்திருந்த சுவடு எனக்குத் தெரிந்தது. மோதிரம் நழுவிவிட்டதாக நான் உணர்ந்து கொண்டேன். அது எப்படி நழுவிற்று? என்று சிந்தித்தேன். அபிஷேக சமயத்தில் அது நழுவிவிருக்கக் கூடும் என்று ஊகித்தேன். நான் இடையில்போய் அபிஷேகத் தண்ணீரை எங்கே விட்டார்கள் என்று கேட்டு அந்த இடத்தில் தேடினேன். பூக்களுக்கு இடையே இந்த மோதிரம் இருந்தது” என்று சொன்னார். அவரது நுட்பமான மதிநலத்தைக் கண்டு நான் அதிசயம் அடைந்தேன்.

ஓர் அறிவுள்ள மாணவன்

தருமபுரியில் ஒரு திருமண வீட்டில் காலையில் விரிவுரை செய்தேன். மாலை ஒரு காரில் என்னை அழைத்துக் கொண்டு வந்து சேலம் ஜங்ஷனில் விருத்தாசலம் போகிற ரயிலில் முதல் வகுப்பு டிக்கட்டு வாங்கிக் கொடுத்து என்னை ஏற்றினார்கள். மாலை ஆறு மணி இருக்கும். “நீங்கள் நெடுந்தூரம் காட்டுப்பாதையில் போகவேண்டும். ‘யில் போகிற வரைக்கும் காத்திருக்க வேண்டாம்” என்று ஸ்ரீ அவர்களை அனுப்பி விட்டேன்.

தை மாதமாதவினால் சற்று வாடைக்காற்று வீசியது. நான் சிமெண்டு கலர் போர்வையைப் போர்த்துக்கொண்டு கண்களை மூடிக்கொண்டு ஜபம் செய்துகொண்டிருந்தேன். பிளாட்பாரத்தில் சில மாணவர்கள் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு மாணவர், “அதோ ட்ரெயினில் வாரியார் அமர்ந்திருக்கின்றார்” என்றார்.

மற்றொரு மாணவர், “இருக்காது. வாரியார் அல்லர். வாரியார் என்றால் தேன்பாட்டிலை ஏறும்பு சுற்றுவது போல ஆட்கள் சுற்றிக்கொண்டிருப்பார்கள். அவரைத் தனியாக இருக்க விடமாட்டார்கள்” என்றார்.

முதல் மாணவர், “இல்லை இல்லை அவரேதான்” என்றார்.

மற்றவர், “நீ நினைப்பது பிழை. இவர் வாரியார் அல்லர்” என்றார். இவ்வாறு அவர்களுக்குள் வாக்குவாதம் நிகழ்ந்தது.

என்னைப் பார்த்து “நீங்கள்தான் வாரியாரா?” என்று கேட்டு அறியலாம். தகுதி உள்ள ஒருவரை அப்படி வினவுவது நாகரிகமன்று என்று எண்ணினார் அம் மாணவர். என்ன செய்தார் தெரியுமா? தன் கையில் வைத்திருந்த புத்தகத்தை என்னிடம் நீட்டினார். பணிவோடு “ஆட்டோகிராப்” என்றார்.

நான் அப்புத்தகத்தில், “கிருபானந்தவாரி” என்று எழுதிக்கொடுத்தேன். அதை வாங்கிக் கொண்டு அம் மாணவர் ஒரு துள்ளு துள்ளினார்.

மற்ற மாணவரிடம் காட்டினார். “இதோ பார்! அவர் வாரியார்தான்” என்றார்.

தனக்கு வெற்றி கிடைத்ததில் அந்த மாணவருக்கு அளவற்ற மகிழ்ச்சி. இதனால் அவர் அறிவுள்ள மாணவர் என்பது புலனாயிற்று.

ஓர் அறிவில்லாத மாணவன்

நான் வடலூரில் திருப்பணி செய்து கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது இரும்பு எளிதாகக் கிடைக்காத காலம். ஈரோடில் இரும்புக்கடை திரு. வீ.அர்த்தநாரி முதலியார் என்பவர் திருப்பணிக்கு இனாமாக இரும்புச் சாமான் களைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

வடலூரிலிருந்து இரும்புக்கம்பி வாங்கும் பொருட்டு ஈரோடுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். காலை எட்டு மணி யளவில் அந்த ரயில் சேலம் டவுனுக்குச் சென்றது. குர மங்கலம் போய் ரயில் மாறி ஈரோடுக்குப் போக வேண்டும். நான் ரயிலில் குளிக்கும் அறைக்குள் சென்று கைகால் களை அலம்பிக் கொண்டு, திருநீற்றுப்பையை எடுத்து நெற்றி நிறைய திருநீற்றைப் பூசிக்கொண்டேன்.

அந்த ரயிலில் ஏறிப்பிரயாணம் செய்கின்ற ஒரு மாணவர் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தார்.

நான் மனதிற்குள் சடக்கர மந்திரம் ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்த மாணவர் இதைப் பார்த்து, “ஐயா! ஏன் நெற்றிக்கு வெள்ளையடித்துக் கொள்கின்றீர்?” என்று கேட்டுச் சிரித்தார்.

அவருக்கு வேதத்திலிருந்தோ, தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரத்திலிருந்தோ பாடல்களைக் கூறி நியாயம் சொன்னால் அவர் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்.

உடனே, நான், “தம்பீ! குடியிருக்கின்ற வீட்டிற்கு வெள்ளையடிப்பார்கள். காலியான வீட்டில் வெள்ளை யடிக்கமாட்டார்கள். நெற்றியில் பகுத்தறிவு குடியிருக் கின்றது என்று நான் வெள்ளையடித்துக் கொண்டேன்” என்று ஓங்கி உரைத்தேன்.

அவருக்கு அந்தப் பதில் ஆணி அறைந்தது போல் இருந்தது. “தன் நெற்றியில் அறிவு குடியிருக்கவில்லை. காலி வீடு. அதனால், வெள்ளையடிக்காமல் இருக்கின்றோம்” என்பது அவருக்குப் புலனாயிற்று. அவர் பேயறைந்தாற்

போல் வாயடைத்துச் சும்மா இருந்தார்.

ரயிலை விட்டு இறங்கும்பொழுது, “சுவாமீ! சிறிது திருநீறு கொடுங்கள்” என்று கேட்டு வாங்கித் திருநீறு பூசிக் கொண்டார். திருந்தினர்; திருநீற்றுடன் பொருந்தினார்.

முருகன் கருணை

வள்ளிமலையில் பழிகள் அமைத்துத் திருப்பணி செய் தேன். வள்ளிமலை, வள்ளிநாயகியார் அவதரித்த திருத்தலம். முருகப்பெருமானுடைய ஞானமேயாகிய திருவடி பலகாலும் தோய்ந்த ஞானஸ்தலம் வள்ளிமலை.

இத்தலத்தில் அடிவாரத்திலுள்ள ஆறுமுகப்பெருமானுடைய கோவிலுக்கு இராஜகோபுரம் கட்டும் பொருட்டுக் கால்கோள் விழா நடத்த ஏற்பாடு செய்திருந்தேன். இந்த விழாவிற்குக் குடியாத்தம் திருமகள் மில் அதிபர் கா.அ.ஷண்முக முதலியார், திருவண்ணாமலை பஸ் அதிபர் தேவராஜ முதலியார் முதலிய பெரியோர்களை வருமாறு ஏற்பாடு செய்திருந்தேன்.

கால்கோள் விழாவிற்கு முன்தினம் சிதம்பரத்தில் விரிவுரை இருந்தது. சிதம்பரத்தில் நடந்த அந்த விரிவுரைக்குக் கடலூர் வருமானவரி ஆபீசர் என் ஆப்த நண்பர் திரு ஏ.கே. சுப்ரமணியப்பிள்ளை அவர்கள் வந்திருந்தார். விரிவுரை முடிந்தவுடன் அவர் என்னைப் பார்த்து, “என் காரில் வந்து கடலூரில் ரயில் ஏறுங்கள்” என்று சொன்னார். அதுபடி அவருடைய காரில் கடலூருக்குச் சென்றேன். அப்பொழுது காற்றும், மழையும், புயலும் வீசிக்கொண்டிருந்தன. அவரை வீட்டிற்குப் போகச் சொல்லிவிட்டுக் கடலூர் புகைவண்டி நிலையத்தில் தங்கியிருந்தேன். இராமேசுவரம் எக்ஸ்பிரஸ் இரவில் இரண்டு மணி நேரம் தாமதமாக வந்தது. விழுப்புரத்தில் காட்பாடி ரயில் கிடைக்காதே என்று வருந்திக் கொண்டிருந்தேன். அந்த வண்டியிலேறி விடியற்காலை ஐந்தரை மணிக்கு விழுப்புரம் சேர்ந்தேன். காட்பாடி வண்டி குறித்த நேரத்தில் புறப்பட்டுப் போய்விட்டது.

காலை ஒன்பது மணிக்கு வள்ளிமலையில் கால்கோள் விழா. தந்தி கொடுப்பதற்கும் வழியில்லை. காட்பாடி ரயில் கிடைக்காமையினால் நான் தீயில் விழுந்த புழுவைப்போல் துடித்துவிட்டேன்.

அடுத்து, விடியற்காலை ஐந்தரை மணிக்குத் திருச்சிக்குப் போகும் ரயிலில் முதல் வகுப்பில் ஏறினேன்.

“வள்ளி நாயகி! உன்னுடைய திருப்பணிக்குப் போகும் எனக்கு இத்தகைய இடர்ப்பாடு நேர்ந்ததே! உனக்கு இந்த ஏழை மீது இரக்கமில்லையா? என்னை இந்த வேதனைக்கு ஆளாக்கினையே! அம்மா! கால்கோள் விழா என்ன ஆகுமோ! அத்திருப்பணிக்கு நான்தானே தலைவன். என்னை நம்பிப் பலரும் வந்திருப்பார்களே. நான் போக வில்லையானால் அவர்கள் என்ன நினைப்பார்களோ? தகவல் கொடுக்கவும் வழியில்லையே!” என்று புலம்பிக் கொண்டே வண்டியில் பிரயாணம் செய்தேன். திருச்சிக்குப் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு அந்த வண்டி சேர்ந்தது.

திருச்சியில் முதல் வகுப்புப் பிரயாணிகள் தங்கும் அறையில் நீராடி வழிபாடு செய்தேன். பகல் இரண்டு மணி. உணவுச்சாலைக்குப் போனேன். உணவுச்சாலை பூட்டியிருந்தது. நான் வழிபாடு செய்வதற்கு முன் தண்ணீரும் பருகுவதில்லை. வெறும் காபி பருகலாம் என்றால் அதற்கும் வழியில்லை. விசனத்தோடு திரும்பினேன். அங்கே ஓர் ஐயர் வந்தார். “என்ன பார்க்கின்றீர்?” என்றார். “ஒன்றுமில்லை. காபி குடிக்கலாமென்று வந்தேன். பூட்டியிருக்கிறது. புறப்படுகின்றேன்” என்று சொன்னேன்.

“உள்ளே வாருங்கள்” என்று கூறி உணவுச்சாலைக்குள் அழைத்துக்கொண்டுபோய்ப் பகல் இரண்டரை மணிக்கு இலை போட்டு நெய்யிலே பொறித்த உணவுகளுடன் உணவு படைத்தார். உண்டு உவந்தேன். பணம் கொடுக்கப் போனேன். “வேண்டாம்” என்று மறுத்து விட்டார். “நீங்கள் யார்?” என்று கேட்டேன்.

“நான்தான் இந்த உணவுச் சாலைக்கு அதிகாரி” என்றார்.

“உங்கள் பேர் என்ன?” என்று கேட்டேன்.

“சுப்ரமண்ய ஐயர்” என்று சொன்னார். முருகன் பெயருள்ளவர் நமக்கு உணவு தந்தாரே என்று எண்ணி மாலை மூன்றரைக்கு ரயில் ஏறி இரவு பத்து மணிக்கு மதுரை சேர்ந்தேன். அப்பொழுது நான் மதுரையில் வசித்துக் கொண்டிருந்தேன். வீடு முழுவதும் தெப்பக்குளம்போல் நீர் நிறைந்திருந்தது. சாய்வு நாற்காலியில் படுத்து உறங்கினேன்.

பொழுது புலர்ந்தது. காலை ஏழேகால் மணிக்கு வானொலிச் செய்தியில் அரியலூரில் ரயில் விழுந்து பலர் மாண்டுவிட்டார்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. அதைக் கேட்டு நான் அதிர்ச்சி அடைந்தேன்.

என்னுடைய திட்டத்தின்படி விழுப்புரத்தில் ரயில் கிடைத்து வள்ளி மலைக்குப்போயிருப்பேனானால் திரும்பி வரும்பொழுது அந்த ரயிலில் வந்து அரியலூரில் நானும் விபத்துக்கு ஆளாகியிருப்பேன். கருணையே வடிவாகிய கந்தப்பெருமான் இன்னும் சில திருப்பணிகளை என்னைக் கொண்டு செய்விக்கும் பொருட்டு இந்த மாறுதலைச் செய்தார்.

விழுப்புரத்தில் ரயில் கிடைக்காத பொழுது தெய்வத்தை நொந்து கொண்டேன். இறைவனுடைய திருவருட்செயலை யாவரே அறிவர்!

பழநியப்பணின் பரமகருணை

1945-ம் ஆண்டில் காங்கேயம் என்னும் ஊரில் விரிவுரைக்குச் சென்றிருந்தேன். அதிகாலையில் வழிபாடு செய்துவிட்டு ஆறு மணிக்குப் பழநிக்குப் போகும் பஸ்சில் ஏறினேன். அந்த பஸ் காலை பதினொரு மணிக்குப் பழநியைச் சேரும். பதினொன்றரை மணிக்கு ரயில் ஏறி மாலை மதுரை போக வேண்டும். நான் ஏறி வந்த பஸ் பழநிக்கருகில் வந்தவுடன் ரயில்வே கேட் மூடப்பட்டிருந்தது. வழியில் பல மாட்டு வண்டிகள் குறுக்கிட்ட படியால் பஸ் ரயில்வே நிலையத்தை அடைவதற்குச் சிறிது

நேரம் தாமதமாகி விட்டது. பஸ்சை விட்டு இறங்கி மதுரைக்கு டிக்கட்டு எடுத்துக்கொண்டு இரண்டு கூலிகள் சாமான் எடுக்க, ரயிலிடம் விரைந்து ஓடினேன். அந்த ரயில் என்னை உதாசீனம் செய்துவிட்டுப், பத்தடி தூரம் இருக்கின்றபொழுது புறப்பட்டு விட்டது. என் மனம் ஒடிந்து விட்டது.

பழநி ரயில்வே ஸ்டேஷனிலுள்ள காவல் நிலையத்தில் என்னுடைய சாமான்களை வைத்துவிட்டு, ரயில் நிலையத்திலுள்ள உணவு விடுதியில் உணவு செய்தேன்.

காவல்நிலையத்தில் அமைதியாக அமர்ந்து கட்டுரைகள் எழுதினேன். குறிப்பிட்டபடி பிரயாணம் நடைபெறவில்லையே என்று மனத்தின் அடித்தளத்தில் ஓர் ஏக்கம் இருந்தது. மாலை ஐந்தரை மணிக்கு ரயில் வந்தது. அதில் ஏறி மதுரையை நோக்கிப் புறப்பட்டேன். நான் ஏறிய முதல் வகுப்பில் தனித்தனி அறைகள் இருந்தன. அவற்றுள் ஓர் அறையில் தகுதியுள்ள ஒருவர் அமர்ந்திருந்தார்.

அவர் என்னை அன்புடன் வரவேற்றுக் கும்பிட்டு உரையாடினார். “உங்களைக் கண்டு பேச வேண்டுமென்று பலகாலம் முயன்றேன். முடியவில்லை. இன்று பழநியாண்ட வனுடைய திருவருள் கூட்டி வைத்தது. மாதந்தோறும் கார்த்திகையில் பழநியில் தண்டாயுதபாணிக்கு அடியேன் அபிஷேகம் செய்கின்றேன். தாங்கள் பழநி வந்து ஒவ்வொரு கார்த்திகையிலும் சொற்பொழிவு செய்ய வேண்டும். அதற்கான பொருளை நான் தருவேன்” என்று கூறி நூறு ரூபாய் என்னிடம் நீட்டினார்.

நான் இதனால் கார்த்திகைதோறும் பழநியப்பணைத் தெரிசிக்கும் பாக்கியம் கிடைக்கும் என்று கருதி அதற்கு ஒப்புக்கொண்டேன். அதுமுதல் தவறாமல் மாதந்தோறும் பழநி சென்று தண்டாயுதபாணியைத் தெரிசித்து மலைமீது விரிவுரை செய்து வந்தேன்.

1945-ல் தொடங்கிய இந்த விரிவுரைத் தொடர் 1955 வரை நடைபெற்றது. 1955-ல் மலையாவுக்குப் போன பொழுது நின்று விட்டது. இந்தப் பத்தாண்டு தொடர்ந்து

விரிவுரை செய்தபொழுது இரண்டு முறை பம்பாயிலிருந்து வந்தேன். மூன்று முறை கொழும்பிலிருந்து வந்தேன். பழநித் திருப்புகழ் முழுவதற்கும் உரை நிகழ்த்தினேன். அன்று ரயில் தவறியதாலன்றோ பழநியாண்டவனைத் தெரிசிக்கும் பாக்கியம் கிடைத்தது?

ஆண்டவன் இட்ட அடையாளம்

1955-ல் காஞ்சீபுரத்தில் ஏகாம்பரநாதருடைய திருக் கோயிலில் திருமதில் திருப்பணி செய்து கொண்டிருந்தேன். இந்தத் திருப்பணிக்கு உதவியாகத் திருப்பணிக் குழுவினர் அரும்பாடு பட்டார்கள்.

ஒரு சமயம் சின்ன காஞ்சீபுரம் பர்மாஷெல் ஏஜெண்டு திரு. சுந்தரராஜ ஐயங்காரிடம் வகுலுக்கு என்னை அழைத்துக் கொண்டு சென்றார்கள். சிவாலயத் திருப் பணிக்கு வைணவர் பணம் தருவாரா? என்று நான் மனதில் எண்ணிக் கொண்டேன்.

ஐயங்கார் எங்களை அன்புடன் வரவேற்றார். காஞ்சி புரத்தில் மட்டுமே கிடைக்கின்ற பன்னீர் சோடாவை வாங்கி எங்களுக்கு அளித்தார்.

அவர் எங்களைப் பார்த்து “என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டார். நான் “ஏகாம்பரநாதருடைய திருக்கோயிலின் திருப்பணி செய்கின்றேன். அதற்குத் தாங்கள் நூறு மூட்டை சிமெண்டு வாங்கித் தாருங்கள். நல்ல புண்ணியம்” என்றேன்.

அவர், “நல்ல காரியம். தங்களைப் போன்ற உத்தமர் கள் இதில் ஈடுபடவில்லையானால் இந்த நல்ல பணிகள் நடைபெற மாட்டா. எனக்குச் சிவ விஷ்ணு பேதங் கிடையாது. ஒவ்வொரு சோம வாரமும் ஏகாம்பர நாதர் கோயிலுக்குப் போவேன். சனிக்கிழமைதோறும் வரதராஜா வின் கோயிலுக்குப் போவேன். ஒவ்வொரு மாதமும் சஷ்டிக்குத் திருத்தணிக்குப் போவேன்.

எனக்குச் சந்தானம் இல்லை. என் இளைய மனைவி யுடன் ஒரு சோமவாரம் ஏகாம்பரநாதருடைய கோயிலுக்

155 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

குப் போயிருந்தேன். என் மனைவியும், நானும் மாமரத்தை வலம் வந்தோம். என் மனைவியின் வலத்தோளில் ஒரு மாம்பிஞ்சு விழுந்தது.

அந்த மாமரம் வேதத்தின் வடிவம் என்று பெரியவர்கள் கூறுகின்றார்கள். இந்த மாம்பிஞ்சு சிவனருள் என்று கருதி அதனை மாவடிவத்திலுள்ள சிவலிங்கத்தின் திருமுன் வைத்து நிவேதனஞ் செய்து அவளை உண்ணுமாறு கூறினேன். அவள் கருவுற்றாள். பெண் குழந்தை பிறந்தது.

பிறந்த குழந்தையின் வலத்தோளில் சிறு மாம்பிஞ்சு போன்ற கரிய மச்சம் இருந்தது. ஆண்டவன் தான் தந்த வரப்பிரசாதம் என்று அந்த அடையாளத்தை இட்டான் போலும். நீங்கள் கண்ணாரப் பாருங்கள்” என்று கூறிக் கீழே விளையாடிக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெண் குழந்தையை அழைத்தார். குழந்தை அணிந்திருந்த சட்டையைக் கழற்றி எனக்கு அம்மச்சத்தைக் காட்டினார்.

அந்தக் குழந்தைக்கு ‘ஏலவார் குழலி’ என்று பெயர் சூட்டினாராம். இறைவனுடைய இந்தத் திருவருட் செயலைக் கண்ணாரக் கண்டேன். தாயாருடைய தோளில் விழுந்த மாம்பிஞ்சின் அடையாளத்தைப் பிறந்த குழந்தைக்கு முத்திரையிட்டதுபோல் ஆண்டவன் காட்டுகின்றான். பின்னர், ஆயிரம் ரூபாய்க்குச் சிமெண்டு வாங்கித் தந்தார்.

இப்படியும் ஒரு மருமகன்

1955-ல் நான் மலையா சென்றிருந்தேன். ஈப்போவில் பத்து நாள் தங்கி விரிவுரை புரிந்தேன். அது மார்கழி மாதம். விடியற்காலை திருப்பள்ளியெழுச்சி, திருவெம்பாவை ஓதி வழிபாடு செய்வது மரபு. அவ்வாறு அதிகாலை நான்கு மணிக்கே எழுந்து பூசையில் அமருவேன். நேரம் ஆக ஆக நான்கு மைல், ஐந்து மைலிருந்து பல அன்பர்கள் வந்து பூசையில் கலந்து கொள்வார்கள். பூசை முடியும்போது ஐம்பது, அறுபது அன்பர்கள் பிரசாதம் வாங்கிக் கொள்வார்கள். திருவெம்பாவை உடன்

ஓதுவார்கள். பெரும்பாலும் கணவனும், மனைவியுமாக வருவார்கள். ஒரு சகோதரியார் மட்டும் தனிமையில் வருவார். பத்து நாள் ஈப்போவில் கதை முடிந்தவுடன் தைப்பிங் என்னும் ஊருக்குப் போனேன்.

தைப்பிங் என்னும் ஊரில் டாக்டர் மார்க்கண்டு என்னும் அன்பர் வீட்டில் தங்கினேன். அன்று விடியற் காலை வழிபாடு செய்தேன். ஈப்போவில் தனிமையில் வந்த சகோதரி இப்போது கணவனாருடன் வந்தார். வழிபாடு முடிந்தவுடன் எல்லாரும் பிரசாதம் வாங்கிக்கொண்டார்கள்.

நான் கூடத்தில் வந்து அமர்ந்து கொண்டேன். அங்கு நான் எழுதிய நூல்கள் குவிந்திருந்தன. நான் கட்டுரை எழுதத் தொடங்கினேன். அந்தக் கணவனும் மனைவியும் சிறிது தூரத்தில் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அந்த அம்மையார் கணவனைப் பார்த்துச் சுவாமிகளை வணங்கி விழுதி பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்று அழைத்தார்.

“அவர் ஒரு முறை வணங்கினால் போதும். பல முறை வணங்கி அதிகம் தொந்தரவு தரக்கூடாது. நேரமாகிறது. வா போகலாம்” என்றார்.

மனைவி, “பெரியவர்களை எத்தனை முறை வணங்கினால்தான் என்ன? பலமுறை காபி குடிக்கிறோமே!” என்றார்.

இப்படி அவர்களுக்குள் வாக்குவாதம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இந்த உரையாடல் என் செவியில் விழுந்து கொண்டிருந்தது.

கடைசியில் சக்திதான் வென்றது. சிவம் தோற்றது. இருவரும் அருகில் வந்து வீழ்ந்து வணங்கினார்கள். திருநீறு தந்தேன். என் அருகில் இருந்த புத்தகக் குவியலின் மீது கணவருடைய பார்வை பதிந்தது. அப்புத்தகங்களில் மதுரை ஆதீனம் மீகாசநிதானம் எழுதிய, “இறந்தவர்கள் வாழும் நிலையும், அவர்களுடன் பேசும் முறையும்” என்ற நூல் இருந்தது. இந்த நூலைக் கண்டவுடன் அவர் ஒரு துள்ள

துள்ளினார்.

தன் மனைவியைப் பார்த்து, “அடியே! இவரைப் பல முறை வணங்க வேண்டும். இவர் பெரிய உபகாரி. ஆ! இவர் எனக்குச் சிறந்த உதவி செய்துள்ளார்” என்று கூறி என்னை மீண்டும் மீண்டும் விழுந்து வணங்கினார். மகிழ்ச்சியால் துள்ளித் துடித்தார். அவர் அப்போது அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை.

இந்த நிகழ்ச்சியைப் பார்த்த எனக்கு ஒன்றும் விளங்க வில்லை. “ஐயா! உங்கள் மகிழ்ச்சிக்கு காரணம் யாது?” என்று கேட்டேன்.

அவர் அகமும், முகமும் மலர்ந்து கூறுகின்றார்; “சுவாமீ! இவள் என் மனைவி. இவளுடைய தகப்பனார் எனக்குத் தருகின்றேன் என்று கூறிய சீதனத்தில் ஒரு பகுதிதான் தந்தார். மற்ற பகுதி தராமல் இறந்து விட்டார். நான் அதுபற்றிக் கவலைப்பட்டடுக்கொண்டே இருந்தேன். இப்போது ‘இறந்தவர் வாழும் நிலையும் அவர்களோடு பேசும் முறையும்’ என்னும் இந்த நூலைப் பார்த்தேன். இப்புத்தகத்தில் ஒன்று எனக்குக் கொடுங்கள். நான் என் இறந்த மாமனாருடன் பேசி பாக்கியுள்ள சீதனத்தை வசூலிக்கப் போகிறேன். இந்த அரிய புத்தகத்தை இந்தியாவி லிருந்து கொணர்ந்து தந்த உதவிக்காக உங்களைப் பலமுறை பணிகின்றேன்” என்றார்.

எனக்குச் சிரிப்பு அடங்கவில்லை. மாண்டு போன மாமனாருடன் சீதனப் பாக்கி வசூலிக்கப் போகின்றாராம். இப்படியும் ஒரு மருமகனா? மாப்பிள்ளைகளுக்கு எவ்வளவு கொடுத்தாலும் திருப்தி ஏற்படாது போலும். பெண்ணைப் பெறுகின்றபோதே பெருந்துன்பத்தையும் பெறுகின்றார்கள் என்று எண்ணினேன்.

வாய்த்துடுக்கால் வந்த துயரம்

திருச்சியில் மாதந்தோறும் மலைக்கோட்டை நூற்றுக்கால் மண்டபத்தில் அமாவாசையன்று எனது விரிவுரை நடக்கும். அந்த விரிவுரைக்காக ஒரு சமயம் அமா

வாசை முதல் நாள் திருச்சிக்கு மூன்றாம் வகுப்பு டிக்கட்டு எடுத்துக்கொண்டு சென்னையில் திருவனந்தபுரம் ரயிலில் ஏறி அமர்ந்திருந்தேன். இது 1936ல் நடந்தது. அப்பொழுது வயலூர்த் திருப்பணி நடந்து கொண்டிருந்தது.

ரயில்வே டிக்கட்டுப் பரிசோதகர் திரு. ஜம்புவேல் முதலியார் திருச்சியில் குடியிருந்தார். இவரது புதல்வி சிந்தாதிரிப்பேட்டையில் வாழ்கின்றபடியால் மகள் வீட்டிற்கு வந்த இவர் என்னுடன் ரயிலில் ஏறி எதிர் சீட்டில் அமர்ந்து உரையாடிக் கொண்டிருந்தார். தாம்பரத் திற்கு மேல்தான் அவரது டியூட்டி தொடங்கும். அதனால், சாதாரண உடை உடுத்துக் கொண்டிருந்தார். “சுவாமி! திருச்சிக்குத்தானே போகின்றீர்கள்? நான் உங்கள் பிரசங்கம் கேட்டுத்தான் முருக பக்தனானேன்” என்று கூறினார்.

முதல் மணி அடித்துவிட்டது. அப்போது மூன்று ஜவுளி மூட்டைகளை, நான் இருந்த பெட்டியில் ஏற்றி விட்டு ஒருவன் வண்டியில் ஏறி, “அப்பா” என்று சொல்லி ஒரு பெருமூச்சு விட்டான்.

நான் அவனை உற்றுப் பார்த்தேன். அவன் என்னைப் பார்த்து, “ஐயா! நீங்கள் எங்கே போகிறீர்கள்!” என்று கேட்டான்.

“நான் திருச்சிக்குப் போகின்றேன்” என்றேன்.

எதிரில் இருந்த ஜம்புவேல் முதலியாரைப் பார்த்து, “இந்த ஐயா எங்கே போகிறார்?” என்று கேட்டான்.

நான், “அவரும் திருச்சிக்குத்தான் போகின்றார்” என்றேன்.

அவன், “நல்லதாகப் போச்சு” என்றான்.

“ஐயா! நாங்கள் இருவரும் திருச்சிக்குப் போனால் உனக்கு இதில் என்ன மகிழ்ச்சி” என்று கேட்டேன்.

அவன் கூறினான்; “ஐயா! டி.டி.ஆர்கள் இருக்கின்றார்கள்! மோசமானவர்கள். நான் இந்த மூன்று மூட்டைகளை

ஏடை போடவில்லை. இந்த டிக்கெட்டுப் பரிசோதகர்கள் ஒபால்லாதவர்கள், பாட்டன் வீட்டு ரயில் மாதிரி எண்ணிக் கொண்டு இந்த மூட்டையைக் கண்டு அபராதம் போடுவான். மட்டரகமானவன். டி.டி.ஆர். வந்தால் ஒரு மூட்டையை உங்களுடையது என்று சொல்லுங்கள். அந்த ஐயா ஒரு மூட்டையைத் தன் மூட்டை என்று சொல்லட்டும். ஒரு மூட்டையை நான் என்னுடையது என்று சொல்வேன்” என்று சொன்னான்.

இவ்வாறு யாரைப்பார்த்து சொல்லுகிறான்? டி.டி.ஆரைப் பார்த்தே சொல்லுகிறான்.

நண்பருக்கு முகம் சிவந்துவிட்டது. தாம்பரத்திற்கு மேல் டியூட்டி தொடங்க வேண்டிய அவர் சேத்துப்பட்டு போன உடனேயே கோட்டு, பச்சை டர்பன் இவைகளை அணிந்து கொண்டு அவனைப் பார்த்து, “எடு டிக்கட்டு” என்று உரத்த குரலில் கூறினார். அவன் அப்படியே பேயறைந்தாற் போல அசந்துவிட்டான். இது ஒரு பெரிய பரிதாபமான நாடகம். பிறகு நான் சமாதானம் செய்து ஒன்றும் இடரில்லாமல் செய்துவிட்டேன்.

பக்தியைக் கெடுக்கலாமா?

1937 புரசைவாக்கம் டாணாத் தெருவில் ஒரு சிறு தேவதைக்குப் பலியிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அங்கு நான் சென்று, “கடவுள் பெயரால் - கருணையே வடிவான கடவுளின் திருமுன் உயிர்ப் பலியிடுவது பாவம். வேறு எந்த மதத்தினரும் திருக்கோயிலில் உயிர்ப்பலி தருவதில்லை. இந்துக்களாகிய நாம் இவ்வாறு செய்வது மன்னிக்க முடியாத குற்றம். கிளியின் சிறகை வெட்டிப் பன்னிரண்டு நாள் கூட்டில் அடைத்த பாவத்தால் கோபன்னா என்ற ராமதாசர் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் சிறைத் தண்டனைத் துயரத்தை அனுபவித்தார். அன்பு வெள்ளம் ஓடுகின்ற கோயிலில் உதிர வெள்ளம் ஓடக்கூடாது. ஆதலால், பலியிடுவது பாவச் செயல்” என்று உருக்கமாக விரிவுரை செய்தேன். அங்கிருந்த மக்கள் என் சொற்களைக்கேட்டுப்

பலியிடுவதை நிறுத்தி விட்டார்கள்.

அடுத்த வாரம் பலரும் பாராட்டுகின்ற ஒரு பிரபல சந்நியாசி அங்குச் சென்றார். பலியை நிறுத்திய செய்தியை அவர் கேட்டார். அவர் பின்வருமாறு கூறினாராம். “ஆகா வாரியார் இப்படிச் செய்தது சரி ஆகாது, ஆண்டுக்கு ஒரு முறைதானே பக்தர்கள் தெய்வபக்தியுடன் பலியிடுகிறார்கள். அவர்களைப் பலியிடக்கூடாது என்று தடுத்து நிறுத்தியது நியாயமாகாது. பக்தியைக் கெடுக்கலாமா? உண்மையிலேயே வாரியாருக்குச் சீவகாருண்யம் இருக்குமானால் தினம் ஆயிரமாயிரம் ஆடுகளை வெட்டுகின்ற கசாப்புக்கடையில் சென்று மறியல் செய்யலாமே! அப்படிச் செய்யாமல் எப்போதோ ஒருமுறை பக்தியுடன் பலியிடுவதை நிறுத்தி அவர்களின் பக்தியைப் பாழாக்கலாமா?”

இந்த வசனத்தைக் கேட்டு அந்த ஜனங்களுக்குக் குழப்பம் ஏற்பட்டது. இவர் கூறுவதிலும் நியாயம் இருக்கிறது. வாரியார் கூறுவது நியாயமா? இவர் கூறுவது நியாயமா? என்று மதிமயங்கி நின்றார்கள். அடுத்த வாரம் அதே இடத்துக்கு நான் விரிவுரை செய்யப்போனேன். அங்குள்ள அன்பர்கள் அந்தத் துறவியார் கூறியதை என்பால் கூறினார்கள்.

அப்போது அடியேன் கூறினேன். “அன்பர்களே! பெரும் துறவியாகிய அவர் ஆண்டுக்கு ஒருமுறை பலியிடுவதை நிறுத்துவது பக்தியைக் கெடுப்பதாகும். தினம் பலப்பல உயிர்களைக் கொல்லும் கசாப்புக்கடையில் சென்று உயிர்க்கொலையை நிறுத்தக்கூடாதா?” என்று கூறுகின்றார்.

கோயிலில் வழிபட வந்த ஒருவன் கொடிமரத்தின் அருகில் மலங்கழித்துவிட்டான். அங்கே நான், “ஐயா! கோயிலில் மலங்கழிக்கலாமா?” என்றேன்.

அங்கே இருந்த ஒரு பெரியவர் என்னைப் பார்த்து, “ஐயா! அவர் ஏதோ வயிற்றுவலி காரணமாக மலங்கழித்து விட்டார். இதை நீர் தடுக்கலாமா? ஆயிரம் ஆயிரம் பேர்

161 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

மலங்கழிக்கின்ற கழிவறைக்குச் சென்று தடுப்பதுதானே முற்றை?" என்றார்.

“கோயில் வணங்கும் இடம். கழிவறை மலங்கழிக்கும் இடம். மலங்கழிக்க வேண்டிய இடத்தில் அந்த வேலையைச் செய்ய வேண்டும். இறைவனை வணங்கும் இடத்தில் அசத்தம் செய்யக்கூடாது” என்றேன்.

ஆகவே, “அன்புவெள்ளம் ஓடும் திருக்கோயிலின் உதிர வெள்ளம் ஓடக்கூடாது” என்றேன். மக்கள் என் உரையைக் கேட்டுத் திருப்தியுற்றார்கள்.

திருவருட்செயல்கள்

இறைவனுடைய திருவருள், அவனை நினைந்துருகும் அடியார்களுக்குத் தோன்றாத் துணையாக நின்று, அவ்வப் பொழுது துணை செய்கின்றது. இதற்கு அடியில் வரும் நிகழ்ச்சிகள் சான்று பகர்கின்றன.

சென்னையில் பாம்பன் சுவாமிகள் பாடி அருளிய சண்முகக் கோட்டம் என்னும் பெயருடைய குயப்பேட்டை கந்தசுவாமிக் கோயிலில் இராஜகோபுரத் திருப்பணி செய்து கும்பாபிஷேகம் செய்தேன். அந்தக்கும்பாபிஷேகத்திற்கு அன்பர் திரு நவாப் இராஜமாணிக்கம் வந்திருந்தார். மதுரையில் சன்மார்க்க சங்க நிதிக்கு டிக்கட்டு மூலம் வசூலிப்பதற்காக காலை பத்து மணிக்கு என்னுடைய விரிவுரைக்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. இராஜமாணிக்கம் பிள்ளை என்னைப் பார்த்து “சுவாமி! நான் காரில் திருச்சிக்குப் போகின்றேன்; என்னுடன் மேனேஜர் தங்கவேல் மட்டும் வருகின்றார். தாங்கள் என்னுடன் வாருங்கள். திருச்சியில் கொண்டு போய் ரயில் ஏற்றி விடுகின்றேன். தாங்கள் என்னுடன் வந்தால் என்னுடைய நாடகத்திற்குப் பயன்படுகிற மாதிரி பலப்பல சந்தேகங் களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வேன்” என்று கூறினார்.

நான் அதற்கு இசைந்து நானும், திருப்பணி செய்து ஸ்தபதி நா.சௌந்தரபாண்டியன் பிள்ளையும் இரவு ஒன்பது மணிக்கு அவருடன் காரில் புறப்பட்டோம்.

விடியற்காலை மூன்று மணிக்குத் திருச்சி ஜங்ஷனில் திருவனந்தபுரம் எக்ஸ் பிரசில் நான் ரயில் ஏறி மதுரைக்குப் போவதாகத் திட்டம்.

காரில் போகும்பொழுது இராஜமாணிக்கம்பிள்ளை அவருடைய நாடகத்திற்கு உபயோகமான பல சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டார். இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல் அவரும் நானும், சிறிது கண்ணயர்ந்து விட்டோம். அப்போது ஒரு மணி இருக்கும்.

பெரம்பலுருக்கருகில் ஒரு காட்டில் கார் நின்றது. இராஜமாணிக்கம் பிள்ளை கண்விழித்துக் கொண்டு, டிரைவரைப் பார்த்து, “ரத்தினம்! ஏன் கார் நிற்கின்றது?” என்று கேட்டார்.

“காரின் வில் ஓடிந்து, பெட்ரோல் டாங்கியைக் குத்திப் பெட்ரோல் முழுவதும் சிந்தி விட்டது” என்று டிரைவர் கூறினார். நான் இதைக் கேட்டுத் திகைத்தேன். “இராஜமாணிக்கம் பிள்ளை! இனிக் கார் ஓடாதா?” என்று கேட்டேன்.

அவர், “சுவாமி! பொழுது விடிந்ததும் வேறு ஒரு காரைக் கொணர்ந்து, அதில் நமது காரைக் கட்டி இழுத்துக்கொண்டுதான் போக வேண்டும். நாளை காலை விரிவுரைக்குப் போக முடியாத இடர்ப்பாடு தங்களுக்கு என்னால் நேர்ந்து விட்டதே” என்று கூறி வருந்தினார். நான் காரை விட்டிறங்கித் துண்டை நிலத்தில் விரித்து, அதன் மேல் அமர்ந்து, நிகழ்ச்சிக்குப் போக முடியாத நிலை நேர்ந்து விட்டதே! கட்டணம் அமைத்த கதையாயிற்றே! ஜனங்கள் ஏமாந்து போவார்களே! என்ன செய்வேன்? என்று ஏங்கி முருகனுடைய சடக்கர மந்திரத்தை உள்ளம் உருகி ஜெபித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பத்து நிமிடத்திற்குப் பிறகு ஒரு கார் காலியாக அந்த வழியில் வந்து கொண்டிருந்தது. இராஜமாணிக்கம் பிள்ளை கையை நீட்டிக் காரை நிறுத்தினார். “கார் எங்கே போகிறது?” என்று கேட்டார்.

163 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

டிரைவர், “கார் மதுரைக்குப் போகிறது. மதுரை சர். மி.டி.ராஜன் அவர்களின் தம்பியின் கார்” என்று கூறினான். டிரைவருக்குப் பக்கத்தில் ஒரு சிறு பிள்ளை மட்டும் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

இராஜமாணிக்கம் பிள்ளை, “வாரியார் சுவாமிகள் மதுரைக்குப் போகின்றார். அவரைக் கொண்டு போய் மதுரையில் விட்டுவிடு” என்று கூறினார்.

டிரைவர், “ஓ! வாரியார் ஐயாவா? எஜமானுக்கு வேண்டியவர்கள் ஆயிற்றே! காரில் ஏறிக்கொள்ளட்டும். மதுரையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்து விடுவேன்” என்றான்.

அப்போது என் மனம் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லை யில்லை. பூசைப்பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு சௌந்தர பாண்டியன் பிள்ளையும், நானும் பின்சீட்டில் சுகமாக அமர்ந்து கொண்டோம். அப்பொழுது நான் சௌந்தர பாண்டியன் பிள்ளையைப் பார்த்து, “நீங்கள் இனித் திருப் பணியே செய்யக்கூடாது. திருப்பணி என்று சிரமப்படக் கூடாது என்று எனக்கு அறிவுரை கூறினீரே! இப்போது நடுக்காட்டில் நடு இரவில் முருகன் மயில் வாகனம் அனுப்பி மதுரை போகுமாறு கருணை புரிகின்றாரே? இந்தக் கந்தவேள் கருணைக்கு நான் எத்தனைத் திருப்பணி செய்ய வேண்டும்?” என்று கூறி முருகனுடைய கருணையை அவர் உணருமாறு செய்தேன்.

வழியில் அவரைத் திருச்சியில் இறக்கிவிட்டு நான் மதுரைக்குச் சுகமே போய்ச் சேர்ந்தேன்.

மற்றொரு நிகழ்ச்சி

ஒரு சமயம் சேலத்தில் என் நண்பர் விசுவநாதன் செட்டியார் என்னைச் சந்தித்துச் “சேந்தமங்கலத்தில் உயர் நீதிபதி திரு. சுந்தரம் செட்டியாரின் உறவினர் வீட்டில் திருமணம். நீங்கள் வந்து கதாகாலட்சேபம் செய்ய வேண்டும்” என்று கூறி உறுதி செய்தார். “பெரிய வீட்டு விசேஷம். தாங்கள் வராமல் நின்று விடக்கூடாது” என்று வற்புறுத்திச் சொன்னார்.

அதற்கு நான், “உயிர் இருந்தால் வருவேன்” என்று பதில் கூறினேன்.

அந்தத் திருமணத்திற்கு முதல் நாள் ஆர்க்காட்டுக் கருகில் திமிரி என்னும் ஊரில் ஒரு நண்பருடைய சீமந்த நிகழ்ச்சியில் என் விரிவுரை மாலையில் நடைபெற்றது. திமிரியிலிருந்து குதிரை வண்டியில் ஆர்க்காடு வந்து, அங்கிருந்து பஸ் மூலம் காட்பாடி போய், ரயிலேறிச் சேலம் போய் சேந்தமங்கலம் போகவேண்டும்.

திமிரியில் மாலை விரிவுரை முடிந்தவுடன் பலரும் திருநீறு கேட்டு என்னுடைய நேரத்தைக் கவர்ந்து கொண்டார்கள். காலத்தில் புறப்பட வொட்டாமல் என்னைத் தாமதிக்கச் செய்தார்கள். நான் குதிரை வண்டியில் ஏறி ஆர்க்காட்டுக்கு அவசரமாகச் சென்றேன். வண்டிக் குதிரையோ எனில் சாந்தத்தைக் கடைபிடித்தது. இரவு எட்டு மணியிருக்கும்.

வேலுருக்குப் போகும் கடைசி பஸ் குறித்த நேரத்தில் போய்விட்டது. அது யுத்த சமயம் ஆனதால் வாடகைக் கார் கிடைப்பதும் அரிதாக இருந்தது. என்னுடன் ஐந்து அன்பர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களைக் கொண்டு, “ஒரு வாடகைக் கார் நூறு ரூபாயானாலும் குற்றமில்லை. அமைத்துக் கொடுங்கள்” என்று ஏவினேன். அவர்கள் ஊர் முழுவதும் தேடிக் கார் கிடைக்கவில்லை என்று கூறிக் கை விரித்து விட்டார்கள்.

இரவு ஒன்பது மணியாகிவிட்டது. காட்பாடியில் பத்து மணிக்கு ரயில். “உயிர் இருந்தால் வருகிறேனென்று சொன்னேனே, முருகா! இந்த அவலநிலை எனக்கு ஏற்பட்டு விட்டதே! ஏழைப் பங்காளா! கருணைக் கடலே! கந்தநாயகா! இந்த வேளை என் செய்வேன்?” என்று இறைவனை இதயத்தில் துதி செய்து, ஆர்க்காட்டுப் பஸ் ஸ்டாண்டுக்கு எதிரில் ஒரு ஹோட்டலின் வாசற்படியில் இருந்து கண்களை மூடித் தியானம் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

“ஐயா! நீங்கள் எங்குப் போகின்றீர்?” என்ற ஒரு குரல்

என் செவியில் விழுந்தது. கண்களைத் திறந்து பார்த்தேன். என் எதிரில் ஒரு கார் நின்று கொண்டிருந்தது. அதன் டிரைவர்தான் என்னை அழைத்தார். நான் என் கண்களையே நம்பமுடியாமல் கனவா, நனவா என்று மிரள மிரள விழித்துப் பார்த்தேன். பின்னர் அந்த டிரைவரைப் பார்த்து, “என்ன செய்தி?” என்று கேட்டேன். அவர், “என் வாடகைக்குக் கார் வெறும்னே வேலூருக்குப் போகிறது. தாங்கள் ஏறிக்கொள்ளுங்கள். வேலூருக்குக் கொண்டு போய் விட்டு விடுகின்றேன்” என்றார்.

நான் வாடகை என்ன வேண்டும்? என்று கேட்டேன். நூறு ரூபாயானாலும் கொடுக்கத் தயாராக இருந்தேன். அந்த டிரைவர், “பஸ் கட்டணம் நபர் ஒன்றுக்கு ஆறணா. அதனைக் கொடுத்தால் போதும். ஏறுங்கள்” என்றான். அப்பொழுது நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையில்லை. முருகனே இந்த வடிவத்தில் வந்து கருணை புரிகின்றார் என்று கருதிக் கண்ணீர் வடித்தேன்.

உடன் வந்த ஐவருடன் பூசைப்பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு அந்தக் காரில் ஏறினேன். டிரைவர் காட் பாடிக்கே என்னைக் கொண்டு போய் விட்டு விட்டார். ஆறணா வீதம் ஆறு பேருக்கு இரண்டேகால் ரூபாயுடன் ஒரு ரூபாய் சேர்த்து மூன்றேகால் ரூபாய் டிரைவரிடம் கொடுத்தேன். அவர் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டு வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டார். நான் ரயில் ஏறி சேலம் வழி சேந்தமங்கலம் போய் நிகழ்ச்சியில் கலந்து கொண்டேன். இவ்வாறு, முருகப்பெருமான் அவ்வப்பொழுது செய்த கருணை அளவற்றன.

மூன்றாவது முறையாக மலையா யாத்திரை

மூன்றாவது முறையாக மலையாவில் உள்ள அன்பர்கள் என்னை அழைத்தார்கள். இம்முறை நான் மட்டும் தனியே 1961வது வருடம் சென்னையில் விமானம் ஏறிச் சிங்கப்பூருக்குச் சென்றேன். சிங்கப்பூரில் திரு. கோவிந்த சாமிப்பிள்ளை, பக்கிரிசாமிப்பிள்ளை முதலியவர்கள் வந்து வரவேற்பு செய்தார்கள். அங்கு ஒரு கிருஷ்ணன் கோவிலில்

தங்கினேன். மலையாவிற்சுச் சென்ற மூன்று முறைகளிலும் ஆசாரத்தை முன்னிட்டுக் கோவில்களி் லேயே தங்கும் நியதியை மேற்கொண்டேன். அந்த முறைப் படி இப்பொழுது கிருஷ்ணன் கோவிலில் ஓர் அறையில் தங்கினேன். எலெக்ட்ரிக் ஹீட்டரில், ப்ரெஷர் குக்கர் வைத்து நானே சமையல் செய்து கொண்டேன். அரை மணி நேரத்தில் சமையல் முடிந்துவிடும். கடிதங்கள் எழுதிக்கொண்டே சமைத்து விடுவேன். உணவு அமுதம்போல் சுவையாக சசி ருசியாக இருக்கும்.

காளியம்மன் கோவிலில் ஒரு வாரம் இராமாயணம் சொன்னேன். “சம்பாதிக்கு எரிந்த சிறகு அனுமன் முதலியோர் இராமநாமத்தைப் பாராயணம் செய்ததால் முளைத்தது” என்று கூறினேன்.

மறுநாள் காலை வழிபாடு முடிந்தபின் சமையல் செய்து கொண்டிருந்தேன். ஒரு மாணவர் வந்து ஜன்னல் அருகில் நின்று, “சுவாமி! ஒரு சந்தேகம் கேட்கலாமா?” என்று பணிவுடன் கூறினார்.

“கேட்கலாம்” என்றேன். அவர், “நேற்று விரிவுரையில் இராமநாம பாராயணத்தால் சம்பாதிக்கு எரிந்த சிறகு முளைத்தது என்று கூறினீர்களே! இப்பொழுது நான் ஒரு பச்சைக்கிளியைக் கொண்டு வருகிறேன். அதன் சிறகை வெட்டிவிடுவேன். தாங்கள் இராமநாம பாராயணம் செய்து சிறகை முளைக்க வைப்பீர்களா?” என்று கேட்டார்.

அவருடைய குரலில் பணிவும், தணிவும் இருந்தன. அடக்கமாகவே காட்சி அளித்தார். விதண்டாவாதம் செய்பவராகத் தெரியவில்லை.

“தம்பி! இராமநாம பாராயணத்தால் பறவை அரசாகிய சம்பாதிக்கு எரிந்த சிறகு முளைத்தது என்ற வரலாறு பொய்யன்று. சத்தியமான கதை. இராமநாமமும் தன் ஆற்றலை இழந்துவிடவில்லை. மந்திரத்திற்கு ஆற்றல் மிகுதியாக வேண்டுமானால் கோடிக்கணக்காக ஜெபித்து, உருவேற்றி மந்திரசக்தி பெறவேண்டும். உப்பு, புளி மிளகாய் சமையலுக்குப் பொதுவானவை. சிலர் சமைத்தால் அமுதம்

போல் சுவையாக இருக்கின்றது. சிலர் சமைத்தால் விளக் கெண்ணைபோல் சுவையற்று வெறுப்பை விளைவிக்கின்றது. இதற்கு என்ன காரணம்? சமையல் கலையில் தேர்ச்சி பெற்றவர் செய்தால்தான் உணவு சுவை பெறுகிறது.

மிருதங்கம் என்ற வாத்தியத்தைச் சிறந்த கலைஞர் வாசித் தால் ஐநூறு, ஆயிரம் என்று சம்பாவனை பெறுகின்றார். அந்த மிருதங்க ஓசை செவியில் அமுதம் போல் இனிக்கின்றது. சிலர் வாசித்தால் சம்பாவனை ஐந்து ரூபாய்தான். டமாரம் அடித்ததுபோல் வெறுப்பைத் தருகின்றது. மிருதங்கம் ஒன்றுதான். பலகாலும் அதை வாசித்து அந்த வித்தையில் சித்தி பெற்றவர்கள் வாசித்தால்தான் அதில் இனிமை விளைகின்றது. அதுபோல், மந்திரத்தைப் பலகாலும் ஜெபித்து மந்திர சித்தி பெற்றவர்கள், அந்த மந்திரத்தைச் சொல்லும்பொழுது அதற்குப் பயன் விளைகின்றது. அனுமன் முதலியோர் இராமநாமத்தைக் கோடிக்கணக்காக உருவேற்றி மந்திர சித்தி பெற்றவர்கள். அதனால், மந்திரத்தைச் சொன்ன வுடன் எரிந்த சிறகு முளைத்தது. நான் கோடிக்கணக்காகச் சொல்லி மந்திர சித்தி பெறாதவன்” என்றேன். நான் கூறிய வார்த்தையால் அவர் சமாதானம் அடைந்தார்.

“சுவாமி! மெத்த மகிழ்ச்சி. வணக்கம். நான் விடை பெறுகின்றேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

சிங்கப்பூர் நிகழ்ச்சிகள் முடிந்தவுடன் விமானம்மூலம் கோலாலம்பூர் சென்றேன். கோலாலம்பூரில் பலர் வந்து என்னை வரவேற்பு செய்தார்கள். வழக்கம்போல் கோலாலம்பூரில் விவேகானந்தர் ஆசிரமத்தில் தங்கினேன்.

மறுநாள் என் அன்பர் பொன்னையா என்பவர் வந்தார். அவருக்குத் தாய் நாடு இலங்கை. இவருடைய மனைவியார் ஞானாம்பாள் என்பவர் என்னுடைய விரிவுரைகளுக்குப் பிடில் வாசிப்பார்.

பொன்னையா என்னை வணங்கி அருகில் அமர்ந்து “சுவாமி! ஒரு விண்ணப்பம். தாங்கள் முதன்முறையாக வந்த பொழுதே என் மனைவி தங்களிடம் தீட்சை பெற்றுக்

கொண்டு சைவம் ஆனாள். அடியேன் மச்சம், மாமிசம், மது இவைகளை அருந்துவேன். தாங்கள் இருமுறை மலையா விற்கு எழுந்தருளினீர்கள். அந்த இரு முறையும் தங்களுடன் பழகியும் நான் திருந்தினேனில்லை. மச்சம், மாமிசத்தை விட்டேனில்லை.

மூன்றாம் முறையாக நேற்று இந்நாட்டுக்கு எழுந்தருளி னீர்கள். தங்களை என் மனைவியுடன் விமான நிலையத் தில் வந்து சந்தித்து வரவேற்பு செய்தேன். அப்பொழுது தங்கள் அருகில் நின்றேன். என்னுடைய அடி மனத்தில் எண்ண அலைகள் கொந்தளித்து எழுந்தன. இத்துணைப் பெரியவருடன் பழகியும் நாம் மது, மாமிசம் உண்ணுகின் றோமே! இது எத்துணை மடமை! என்று எண்ணி மிகவும் வருந்தினேன். அந்தக் கணமே என்னுடைய மூடப்பழக்க மாகிய திரை அறுந்து விழுந்தது. இனி மச்சம், மாமிசம், மது என்ற மூன்றையும் தீண்டுவதில்லை என்று முடிவு செய்து கொண்டேன்” என்று கூறினார்.

ஒரு வாரத்திற்குப் பின் அவர் என்பால் வந்து அன்பால் வணங்கினார். “சுவாமி! என்னை நானே சோதித்துக் கொண்டேன். மது முதலிய தீமைகளின் எண்ணம் மனத் தாலும் எழுவில்லை. நான் தூயவனாக ஆகிவிட்டேன். நாளை காலை எனக்குத் தாங்கள் தீட்சை தரவேண்டும்” என்றார்.

“பொன்னையா! நீ எந்த மூர்த்தியை வழிபடுகின்றாய்?” என்று வினாவினேன். அவர், “நடராஜ மூர்த்தியை வழி படுகின்றேன்” என்றார்.

“நல்லது. நாளை காலை குளித்துவிட்டுப் பட்டு உடுத்துக் கொண்டு சட்டைப் போடாமல், காபி குடிக்காமல் ஆசாரத்துடன் வருக. உனக்கு தீட்சை செய்து நடராஜா வின் மூல மந்திரத்தை உபதேசிப்பேன்” என்றேன்.

மறுநாள் காலை வேறு ஓர் அன்பர் வந்து என்னை அவர் வீட்டுக்குப் பூசைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் விட்டார். பொன்னையாவை வரச்சொன்னதை நான்

மறந்து விட்டேன். அந்த அன்பர் வீட்டில் நான் வழி படுகின்ற வயலூர் வள்ளல் பெருமானுக்கு அபிஷேக ஆராதனைகள் சிறப்பாகவும், அமைதியாவும் நடைபெற்றன. காலை பத்து மணிக்குப் பூசை முடிந்தது. சுவாமிக்கு நிவேதனமாக வெண்பொங்கல், வடை முதலியவைகளை தட்டில் வைத்து என்னை உண்ணுமாறு வேண்டினார்கள். நான் எங்கும் எதனையும் உண்பதில்லை. பால் மட்டும் பருகினேன். உண்ணமாட்டேன் என்றால் அவர்கள் உள்ளம் வருந்தும்.

ஆதலால், “இவையெல்லாம் பொட்டலமாகக் கட்டிக் காரில் வையுங்கள். நான் ஆசிரமத்திற்குச் சென்று அமைதியாக அருந்துவேன்” என்று நாகரிகமாக நவின்றேன். அது படி அவர்கள் வெண்பொங்கல், பத்துப் பதினைந்து வடைகள் இவைகளை வாழை இலையில் வைத்துப் பொட்டலமாகக் கட்டிக் காரில் வைத்தார்கள்.

புறப்படும்பொழுது கோலாலம்பூரிலேயே மிகப்பெரிய டாக்டர் வேலுப்பிள்ளை என்பவர் அங்கு வந்து என்னை அவருடைய மருத்துவச்சாலைக்கு அழைத்துக்கொண்டு சென்றார். பலவகையான கருவிகளால் என் உடம்பைச் சோதித்தார். அதில் இரண்டு மணி நேரம் கழிந்தது.

“சுவாமி! உங்களுக்கு உடம்பில் ஒரு குறைவுமில்லை. இனியும் நோய் தங்களை அணுகாது. நல்ல ஆரோக்கியமான சரீரம்” என்று கூறி நான் செய்யும் திருப்பணிக்குக் காணிக்கையாக ஐந்து பவுன்களை வைத்துக் கொடுத்தார்.

பகல் இரண்டு மணிக்கு விவேகானந்தர் ஆசிரமத்திற்கு வந்தேன். நான் கட்டளையிட்டபடி அன்பர் பொன்னையா அங்கு வந்து பட்டினியுடன் அமர்ந்திருந்தார். அவரைக் கண்டு நான் திடுக்கிட்டேன். பசியின் களைப்பால் அவர் முகம் வாடியிருந்தது. அவருடைய உள்ளம் உபதேசத்தை நாடி இருந்தது.

“பொன்னையா! என்னையா இப்படி வாட்டத்துடன் இருக்கின்றீர்? உம்மை இங்கு வருமாறு சொன்னதை மறந்து விட்டேன். நீர் ஒன்றும் சாப்பிடவில்லையா? சோர்ந்து

இருக்கின்றீரே?” என்று பரிஷுடன் கேட்டேன்.

அவர், “சுவாமியின் கட்டளைப்படி தண்ணீரும் குடிக்காமல் வந்தேன். மழையை நாளும் சகோரப் பறவை போல் தங்கள் வரவை நோக்கி அமர்ந்திருக்கின்றேன்” என்றார். மலையாவிலுள்ளவர்கள் மணிக்கு ஓர் ஆகாரம் சாப்பிடுவார்கள். அவருடைய உறுதியைக் கண்டு வியப்புற்றேன். “இனி உனக்குத் தீட்சை தருவதற்கில்லை. காலம் கடந்து விட்டது. நாளை காலை ஓர் அன்பர் வீட்டில் பூசை. அங்கு வருக. தீட்சை தருவேன். இப்பொழுது இந்த உணவை உண்டு பசியாறும்” என்று கூறி, கொண்டு வந்த பொட்டலத்தை அவரிடம் வைத்து உண்பித்தேன். மறுநாள் காலை அதுபடியே அவர் வந்து தீட்சை பெற்றுக் கொண்டார். கோலாலம்பூரிலுள்ள பல கோயில்களில் விரிவுரைகள் நிகழ்த்தினேன்! சிரம்பான், தைப்பிங், பினாங்கு முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று விரிவுரை புரிந்தேன். இந்த மலையா பிரயாணத்தில் எனக்கு ஓர் அனுபவம் கிடைத்தது. முதல் பிரயாணத்தில் எனக்குப் பாதபூசையும் செய்து அன்பு வெள்ளத்தில் மூழ்க வைத்துப் பாசமும் நேசமும் காட்டிய அன்பர்கள் இரண்டாம் பிரயாணத்தில் என்னிடம் வரவேயில்லை.

அதேபோல, இரண்டாம் பிரயாணத்தில் என்பால் மிக்க அன்பு செய்தவர்கள் மூன்றாம் பிரயாணத்தில் என்னிடம் வரவேயில்லை. ஓரிருவர் மட்டும் மூன்று பிரயாணங்களிலும் ஒன்றுபோல் தொண்டு செய்து பழகினார்கள்.

சிங்கப்பூரில் தரும குணசீலர் திரு.கோவிந்தசாமிப் பிள்ளையவர்கள் காலை, மாலை இருவேளைகளிலும் வந்து என்னைக் கண்டு உபசரித்தார். காலை சமையலுக்குக் காய்கறிகள் வாங்கி வருவார். மாலையில் சிற்றுண்டி வாங்கி வருவார்.

சிறியவர்கள் நட்பு காலை நிழலையும், பெரியவர்கள் நட்பு மாலை நிழலையும் நிகர்க்கும் என்று நாலடியார் நவில்கின்றது.

171 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

காலைநிழல் மேல் திசையில் நீளமாகக் காட்சி தரும். பொழுது ஏறஏற நிழல் சிறிது சிறிதாகக் குறைந்து காலடியில் மறைந்து இல்லாமலே போய்விடும். அதுபோல், சிறிய வர்கள் நம்மிடம் சேரும்பொழுது புலிப்பால் தருவேன், வானத்தை வில்லாய் வளைப்பேன், மணலைக் கயிறாய்த் திரிப்பேன் என்றெல்லாம் கூறி, அன்புமழை பொழிவார்கள். நாளாக, நாளாக எட்டிப்பார்க்காமல் எட்டியே நிற்பார்கள்.

மாலை நிழல் தொடக்கத்தில் ஒரு முழம் நீளம் இருக்கும். பொழுது இறங்க, இறங்க நிழல் நீண்டுகொண்டே போகும். அதுபோல், பெரியோர்களின் நட்பு தொடக்கத்தில் சிறிதாக இருக்கும். நாளாக, நாளாக நட்பு பெருகி விசுவரூபம் எடுக்கும். இந்த அனுபவத்தை நான் மலேயாவில் அதிகம் கண்டேன். இந்தியாவிலும் சிலர் இப்படி இருக்கின்றார்கள்.

இந்தமுறை மலேயா பிரயாணத்தை முப்பத்தைந்து நாளில் விரைவாக முடித்துக்கொண்டு தாயகம் திரும்பினேன். தாயகத்தில் வள்ளி நாயகரின் திருவருளால் எனது விரிவுரைத் தொண்டு எப்பொழுதும்போல் ஓய்வின்றி நிகழத் தொடங்கியது.

இமாலய யாத்திரை

உலகிலே யாத்திரை இருவகைப்படும். ஒன்று சீவ யாத்திரை. மற்றொன்று சிவயாத்திரை. உயிர்கள் இடையறாது எப்போதும் தப்பாது இரவு பகலாக யாத்திரை செய்து கொண்டதான் இருக்கின்றன.

பயணம் புரிவோர் மாட்டுவண்டி, குதிரை வண்டி, புகைவண்டி, கார், விமானம் முதலிய பலவகையான வாகனங்களில் ஏறிச் செல்வார்கள். அதுபோல, உயிர்களும் பாம்பு, பல்லி, அட்டை, அரணை, மான், மீன், யானை, பூனை, புலி, எலி, வாநரம், மனிதன், தேவன் என்ற பலவகையான உடம்புகளில் புகுந்து பேராற்றலுடைய இறையருளால் யாத்திரை புரிகின்றன. இந்த யாத்திரை என்று

தொடங்கியது என்று எவராலும் உறுதி செய்ய முடியாது. “என்று நீ அன்று நான்” என்கின்றார் தாயுமானார்.

ஆதி கன்மத்தால் உடம்பெடுத்து, உடம்பினால் ஈடும் நல்வினை தீவினைக்கு ஏற்ப உயிர்கள் பன்னெடுங்காலமாக வேறு வேறு உடம்புகளை எடுத்து, பிறந்தும் இறந்தும் மாறி மாறிப் பயணம் புரிகின்றன.

இந்த உடம்பில் உயிரை ஏற்றி விடுகின்ற அதிகாரி பிரமதேவர். இறக்கி விடுகின்ற அதிகாரி அறக்கடவுள். இந்தப் பிரயாணக் குறிப்புகள் அவரவர் கரங்களில் சுருக்கெழுத்தால் (ரேகை) எழுதப்பட்டுள்ளன.

“அப்படி ஏழு மேழும்வ குத்துவ ழாது போதினில்
அக்ரம்வி யோம கோளகை மிசைவாமும்
அக்ஷர தேவி கோவின்வி திப்படி மாறி மாறிஅ
னைத்துரு வாய காயம தடைவேகொண்டு
இப்படி யோனி வாய்தொறும் உற்பவி யாவி ழாஉல
கிற்றடு மாறி யேதிரி தருகாலம்
எத்தனை ஊழி காலமெ னத்தெரி யாது வாழிஇ
னிப்பிற வாது நீயருள் புரிவாயே”

என்று இந்தச் சீவ யாத்திரையை முடிக்க வேண்டும் என்று அருணகிரிநாத சுவாமிகள் ஆறுமுகப் பெருமானிடம் முறையிடுகின்றார்.

இருவகை யாத்திரை

உலகத்தோடு ஒட்டி வாழ்வது சீவ யாத்திரை. சிவ பெருமானை நோக்கிச் செய்யும் யாத்திரை சிவயாத்திரை எனப்படும். சீவயாத்திரை துன்பத்தைத் தருவது. சீவ யாத்திரைக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து அழியாத இன்பத்தைத் தருவது சிவ யாத்திரை.

எங்குந் துன்பம்

உலக முழுவதும் சுற்றிப் பார்த்தால் யாண்டும் துன்பந் தான் காணப்படுகிறது. ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு வகை யான துன்பம். அரசனுக்கு மேலும் மேலும் நாட்டை

173 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

விசாலப்படுத்துவதிலும் பகையரசராலுந் துன்பம். பெருந்தனவந்தனுக்குப் பிள்ளை இல்லை என்ற துன்பம். வறியவனுக்கு நிரம்பக் குழந்தைகள் பிறந்து உணவு தேடுந் துன்பம். பெண் பெற்றவனுக்கு மணமகனைத் தேடுந் துன்பம். மாப்பிள்ளை நற்குணனாக அமையாத துன்பம், பிள்ளை பெற்றவனுக்கு அம்மகன் நன்குக் கல்வி பயில வேண்டும் என்ற துன்பம். கல்வி பயின்ற பின் மகனுக்கு வேலை தேடுவதில் துன்பம். வேலை தேடியபின் வேலை உயர்வு குறித்துத் துன்பம். மகனுடைய திருமணங் குறித்தும் பலவகையான துன்பம். மருமகன் குணவதியாக அமையாத துன்பம். நிலபுலம் உள்ளவனுக்கு நீர் வியாதி வந்து அரிசியன்னம் உண்ண முடியாத துன்பம். மனைவி குணக் கேடாக அமைந்த துன்பம். எனவே, இங்ஙனம் உலக முழுவதும் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வகையில் துன்பத்தை நுகர்கின்றார்கள்.

இன்பம்

ஒருவர் மட்டும் “இன்பமே எந்நாளும் துன்பம் இல்லை” என்று இடிமுழக்கம்போல் முழங்கி மொழிகின்றார். இவர் எப்படித் துன்பத்தை வென்றார்? என்று சிந்தித்து, அவரைப் போல் நாமும் அல்லலை அகற்றுதல் அறிவுடைமையாகும்.

கடலுக்கு நடுவே கப்பல் மிதக்கின்றது. ஆனால், கப்பலுக்குள் கடல் நுழைக்கூடாது. கார்மீது நாம் ஏறுதல் வேண்டும். நம் மீது கார் ஏறக்கூடாது. அதுபோல் உலகத்தில் நாம் இருக்க வேண்டும். நம்மிடம் உலகம் இருக்கக் கூடாது. நம்முடைய உள்ளத்தில் ஞான பண்டிதனாகிய மாலுமி இருக்க வேண்டும்.

துன்பம் துடைக்கும் வழி

துன்பத்துக்குக் காரணம் அறியாமை. இன்பத்துக்குக் காரணம் அறிவு. ஆதலால், ஞானிகள் துன்புறுவதில்லை. “ஞானிக்கில்லை இன்பமுந் துன்பமும்” என்று நறுந்தொகை நவில்கின்றது.

எனவே, நாம் துன்பத்தைத் துடைக்க வேண்டுமானால் ஞானத்தைப் பெற வேண்டும். ஞானத்தைப் பெறுவதற்கு மூன்று வழிகள் உண்டு.

1. ஞானிகளோடு தொடர்பு கொள்ளுதல்.
2. ஞான நூல்களை ஒதுதல்.
3. புண்ணிய நதிகளில் ஆடிப், புண்ணியத் தலங்களைத் தரிசித்தல்.

இந்த முறையில் தல யாத்திரை நமக்கு ஞானத்தைத் தருகின்றது. தல யாத்திரை புரியும்போது பல்வேறு மனிதர் களுடன் பழகும் வாய்ப்புக் கிட்டுவதால் உலக அநுபவமும் கிடைக்கின்றது. பசி தாகங்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளு கின்ற சகிப்புத் தன்மையும் எய்துகின்றது. பெருந் தனவந் தர்கள், வீட்டில் இருந்தால் மணி தவறாமல் உண்டு உறங்கு வர். அவர்கட்குப் பசி தாகம் இன்னதென்றே தெரிய வழியில்லை. யாத்திரையில் கையில் பணமிருக்கும். பையில் பண்டமிருக்கும். பசியாற்றிக் கொள்ள முடியாத நிலை ஏற்படும். அப்போது பசியின் அருமையை அறிய முடி கின்றது. பசியின் துயரை அறிந்தால் வறியவரின் பசியை அகற்றுங் கருணை பிறக்கின்றது. இனி, யாத்திரையால் பல மொழிகளை உணரும் இன்றியமையாத ஒரு நிலைமையுங் கிடைக்கின்றது. பல வகையான புதிய புதிய காட்சிகளும் காணக் கிடைக்கின்றன.

தீர்த்தாடனம்

புண்ணிய நதியில் முழுகும் ஒரு பெரும் வாய்ப்பு எல்லாருக்கும் கிடைப்பதில்லை. முற்பிறப்பில் செய்த புண்ணிய சீலர்க்கே கிடைக்கும்

ஸ்ரீராமரைக் கைகேயி வனம் போகச் சொன்னாள் என்று பலர் கூறுவர். அது பிழை. “காட்டிலே சென்று கனி கொண்டு வா” என்னுமாப்போல, “வனம் போய் புண்ணிய நதிகளில் முழுகிலவா” என்று கூறினாள். அடியில் வரும் கம்பநாடர் கவியமுதைக் காண்க.

175 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

“பூழிவெங் காணம் நண்ணிப்
புண்ணியத் துறைக ளாடி
ஏழிரண் டாண்டில் வா”

அன்றியும் புண்ணிய நதிகளைச் சிவனருளாகப் பாவித்துப் பக்தியுடன் முழுகுதல் வேண்டும்.

மாணிக்க வாசக சுவாமிகள் நீராடுகின்ற மடுவைப் பார்த்தார். அம்மடு அவருக்குச் சிவமும் உமையுமாகக் காட்சி தருகின்றது.

“எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றி சைந்த,
பொங்கு மடு”

என்கின்றார்.

“சென்றாடு தீர்த்தங்கள் ஆனான்”

என்கின்றார் அப்பர் மூர்த்திகள்.

“ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெட நாம்ஆர்த்த தீர்தும்
தீர்த்தன்”

என்ற திருவெம்பாவையையும் சுண்டு சிந்திக்க.

நதியைச் சிவமாகவும், நதியின் தட்பத்தைச் சக்தி யாகவும் பாவித்து முழுகுதல் வேண்டும். அதனால், பாவங் கள் கெடும்.

கங்கையில் ஸ்ரீராமர் முழுகினார். உலகிலுள்ள மக்கள் கங்கையில் முழுகி, முழுகித் தத்தம் பாவங்களைக் கழித் தார்கள். ராமர் முழுகியவுடன் கங்கையினுடைய பாவங்கள் நீங்கிவிட்டன.

கன்னி நீக்கருங் கங்கையுங் கைதொழாப்
பன்னி நீக்கரும் பாதகம் பாருளோர்
என்னில் நீக்குவர் யானுமின் நெற்றந்த
உன்னில் நீக்கினென் உய்ந்தனென் யானென்றாள்

ஆதலால், தலயாத்திரை மக்கட்குப் பெரும்பயனைத் தருகின்றது.

பரம ஞான மூர்த்திகளாக விளங்கிய மாணிக்க வாசக சுவாமிகள், சிவஞானப் பாலுண்ட திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், அருணகிரிநாதர் முதலிய குருமூர்த்திகளும் திருத்தல யாத்திரை புரிந்தார்கள்.

அண்மையில் வாழ்ந்த உண்மை ஞானியாம் பாம்பன் சுவாமிகளும் அடிக்கடி புண்ணியத் தலயாத்திரை புரிந்தார்கள். திருவருள் பெற்ற சிவஞானிகளே யாத்திரை புரிந்தாரெனில், திருவருள் பெற விரும்பும் நாம் யாத்திரை புரிவது எத்துணை அவசியம் என உணர்க.

நெடுங்காலமாகவே இமாலயத்தில் கேதாரம், பத்ரிநாதம் முதலிய தலங்களைத் தெரிசிக்க வேண்டுமென்றும், அளகாநந்தி மந்தாகினி முதலிய தீர்த்தங்களில் முழுக வேண்டும் என்றும் எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன்.

23.7.61 சங்கரன் கோவிலுக்கு விரிவுரை புரியச் சென்றிருந்தேன். அங்கு என் நண்பர் திரு.அ.வே.ராமசங்கர சுப்பையா முதலியார் அவர்களைச் சந்தித்தேன். அவர் “கேதார யாத்திரைக்கு நாம் போவோம்” என்று கூறினார். நான் அதற்கு இசைந்து அறுபது, எழுபது சொற்பொழிவுகளை மறுத்து விட்டுச் சென்னை பாரத் ட்ராவல் சர்வீஸ் மூலம் வட்டச் சுற்றுப்பயண டிக்கட்டை ஒழுங்கு செய்து கொண்டோம். இமாலய யாத்திரைக்கு உரிய காலம் ஆடி, ஆவணி, புரட்டாசி என்ற மூன்று மாதங்களேயாகும்.

வடக்கே வெயில் என்றால் பொறுக்க முடியாத அளவு கொளுத்தும். பனி என்றால் தாங்கிக்கொள்ள முடியாத அளவு வருத்தும். 17-8-61 சென்னை விட்டு இமாலயத்தை நோக்கி ரயிலில் புறப்பட்டோம்.

வெளியில் புறப்படும்பொழுது அடியிற் கண்ட சுந்தரந் தாதிப்பாடலைச் சொல்லிவிட்டுப் புறப்படுவது எனது நீண்ட நாளைய வழக்கம். அதனால், நவகோள்களால் வரும் தீமைகள் அணுகமாட்டா.

சேயவன் புந்தி வனவாச மாதூன் சேர்ந்தசெந்திற்
 சேயவன் புந்தி கனிசா சராந்தக சேந்தஎன்னில்
 சேயவன் புந்தி பனிப்பானு வெள்ளிபொன் செங்கதிரோன்
 சேயவன் புந்தி தடுமாற வேதரும் சேதமின்றே

வழியில் பண்டரிபுரம் தெரிசித்துக் கொண்டு 20-8-61 பம்பாய் சென்று தமிழ்ச்சங்கத்தில் தங்கினோம்.

பஞ்சவடி, த்ரியம்பகம், ஆமதாபாத் முதலிய தலங்களைத் தெரிசித்துக் கொண்டு 26-8-61 கோமதி நதி மேற்கடலுடன் கூடும் திருத்தலமாகிய துவாரகையை அடைந்தோம்.

துவாரகையில் கிருஷ்ணமூர்த்தியை வணங்கிவிட்டுப் பேட்டி துவாரகையைச் சென்று தெரிசித்தோம்.

29-8-61 சோமநாதம் சென்று வழிபாடு செய்தோம். சோமநாதம் பன்னிரண்டு ஜோதிர்லிங்கங்களில் ஒன்று. அதன் அருகில் பிரபாச பட்டினம் அழிந்து கிடக்கின்றது. யதுகுலத்தார்கள் ஐந்து லட்சம் பேர் மது மயக்கத்தால் ஒரு வரையொருவர் அடித்துக் கொண்டு மாண்ட இடம் அது.

இங்கே இரண்யா, சரஸ்வதி, கபிலம் என்னும் மூன்று நதிகள் மேற்குக் கடலில் கூடுகின்றன. இரண்யா என்னும் நதிக்கரையில் குரா மரத்தின் கீழ் இருந்த கண்ணபிரான் முக்தி அடைந்தார். அந்த இடத்தில் நான் முருகப் பெருமானை வைத்து வழிபாடு செய்தேன்.

சரஸ்வதி நதி

வடக்கே யாத்திரை செய்கின்றவர்கள் பெரும்பாலோர் சரஸ்வதி நதியை அறியார்கள். நாங்கள் அதற்கென்று தனி வழி வகுத்துக்கொண்டு சித்பூர் சென்று சரஸ்வதி நதியில் மூழ்கி, பெருமகிழ்ச்சி அடைந்தோம். சரஸ்வதி ராகம் பாடிக் கொண்டே முழுகினேன். அருணகிரிநாதர் சரஸ்வதி நதிக்கரையிலுள்ள முருகப் பெருமானைப் பாடியிருக்கின்றார்.

“வளமுறு தடத்தி னோடு சரஸ்வதி நதிக்கண் வீறு

வயிரவி வனத்தில் மேவு

பெருமானே”

(அருவரை - திருப்புகழ்)

1-9-61 உதயபூர் சென்று உதயசிங் என்ற மன்னருடைய அரண்மனை, ஆலயங்கள் முதலியவைகளைப் பார்த்து மகிழ்ந்தோம். புகைவண்டி உதயபூருடன் முடிவடைகின்றது.

அங்கிருந்து பதினான்கு மைல் சென்று மலைமேலுள்ள ஏக லிங்கஜி என்னும் சிவாலயத்தைக் கண்டு வழிபட்டோம். இங்கு அர்ச்சகர் முதலிய அனைவரும் வாயைத் துண்டினால் கட்டிக்கொண்டு பயபக்தியுடன் பூசை செய்கின்றார்கள்.

பின்னர், நாதத்வாரம் சென்று கண்ணபிரானை வணங்கினோம். இக்கோயில் சிற்பங்கள் சிறந்து விளங்குகின்றது. இங்குச் சுவாமிக்குக் குங்குமப் பூவை தங்கத் திரிகையும், வெள்ளித் திரிகையும் வைத்து அரைத்துக் கொண்டிருக்கக் கண்டு அதிசயம் அடைந்தோம்.

அஜ்மீர், ஜெய்பூர், ஆக்ரா, மதுரா, கோகுலம், கோவர்த்தனம், பிருந்தாவனம் முதலிய தலங்களைத், தரிசித்து விட்டு டெல்லியை அடைந்தோம். பின்னர், காஷ்மீரை அடைந்து காஷ்மீரின் தலைநகரான ஸ்ரீநகர் சென்றோம். கீர்பவானி முதலிய தலங்களைத் தெரிசித்துக் கொண்டு ஜ்வாலாமுகி என்னும் திருத்தலத்தை அடைந்தோம்.

ஜ்வாலாமுகி

பதான்கோட்டிலிருந்து எழுபத்தாறு மைல்கள். வழி நெடுக. மலைத் தொடர்கள். ஜ்வாலாமுகி கோயில் பாண்டவர்கள் திருப்பணி செய்தது. இங்கு நந்தி வாயில் நீர் வந்து விழுந்த வண்ணமாக இருக்கின்றது. கோயிலுக்குள் பல இடங்களில் கட்டை, கரி, எண்ணெய் ஒன்றும் இன்றி இயற்கையாக அக்னி ஜ்வாலைவிட்டு எரிந்த வண்ணம் இருக்கின்றது. கோவிலுக்கு மேற்புறம் கோரக்க சித்தர் தவம் செய்த இடம் இருக்கின்றது. ஒரு சிறு சுரங்கத்தில் தண்ணீர் கொப்பளித்துக் கொண்டு வருகின்றது. தங்கத் தூபியுடன் சலவைக்கல்லால் சமைந்த இக்கோயிலில் நெடுநேரம் இருந்து மகிழ்ச்சியுற்றோம்.

Enquire "Who am I?" Know the Self!! And be Free!!!

THE YOGA-VEDANTA FOREST ACADEMY

SIVAHANDANAGAR, RICHKESH, HIMALAYAS, INDIA.

Pat. Swam. Asi

has been recognised that Sri Pootya Sri Jaganmohan Varma is worthy of being awarded

The Sacred Title of PRAYAGNIA SAMBAST

in appreciation of meritorious services rendered in the field of *ADHYATMIC DISCUSS*

Truth, Love and Purity. I hereby make this award in token of such recognition, with my best wishes and dearest prayers for the Lord to

bless the recipient thereof with health, long life, peace, prosperity, Eternal Bliss success in all undertakings, Vedic, Tantric,

Purific and Divine Airways

The 14th day of Sep 1961

Sri. Jaganmohan
PRESIDENT

இத்துடன் இணைத்துள்ளவாறு ஒரு பத்திரம் தந்து பாராட்டி, “சுகமே கேதாரம் போய் வாருங்கள்” என்று வாழ்த்தி அனுப்பினார்கள். சுவாமிகளின் அருளும், அன்பும் கங்காநதி போல் பெருக்கெடுத்து ஓடின. “பால் கொடுங்கள், பழம் கொடுங்கள்” என்று பன்முறை பகர்ந்தார்கள்.

ஆனந்த குடரை விட்டுக் கேதாரம் நோக்கி 15-9-96ல் புறப்பட்டோம். அன்று சஷ்டி. அடியேன் உபவாசம் சென்னையிலிருந்து புறப்பட்ட நாளும் சஷ்டி.

கங்காநதி ஓரமாக ஏற்றமும், இறக்கமும் கூடிய மிக்க அபாயமான வழியில் அறுபத்தாறு மைல் பஸ்சில் பிரயாணம் செய்து ஸ்ரீநகரை அடைந்தோம். வழியில் தேவப் பிரயாகையில் பாசீரதி என்னும் கங்கையுடன் அளகாநந்தி என்னும் நதி கூடுகின்றது. ஸ்ரீநகரிலிருந்து இருபத்தோரு மைல் கடந்து உருத்திரப்ரயாகையை அடைந்தோம். வழியில் மழை பெய்து மணல் சரிந்து பஸ் ஓட முடியாமல் நின்று விட்டது. இரண்டு மைல் மூட்டைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு நடந்தோம்.

உருத்திர ப்ரயாகை

உருத்திரப் ரயாகையில் அளகாநந்தியும், மந்தாகினி என்னும் நதியும் கூடுகின்றன. அளகாநந்தி ஒரு சிறந்த வீரனைப் போல் வேகமாக ஓடுகின்றது. மந்தாகினி நதி ஒரு கற்புடைய மங்கையைப்போல் அமைதியாகச் செல்லுகின்றது. வளைந்து வளைந்து ஏறி இறங்கும் வழியில் எண்பத்தேழு மைல் மலைமீது பஸ்சில் வந்ததனால் களைப்பும், உபவாசத்தால் இளைப்பும் எங்களை வருத்தின. இரு நதிகளும் கூடும் இடத்தில் சந்தியாவந்தனம் செய்துவிட்டுத் தரும சத்திரத்தில் படுத்தோம்

உதிர தானம்

காலா கம்பளவாலா கட்டிய சத்திரத்தில் ஆயிரக் கணக்கான மூட்டைப்பூச்சிகள் பொழுது விடிகின்றவரை இமைகூடக் கொட்டவிடாமல் எங்களைக் கடித்து உப சரித்தன. நாங்கள் அவைகளுக்கு உதிர தானம் புரிந்தோம்.

அன்றிரவு நாங்கள் சிறிதும் உறங்காமல் துன்பத்தை நுகர்ந்தோம். நித்திராதேவி நெடுந்தாரத்தில் நின்று எங்களை வணங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

16-9-61 அதிகாலையில் எழுந்து சங்கமத்தில் நீராடி, மந்தாகினி நதிக்கரையில் முருகனை வைத்து வழிபாடு செய்தேன்.

“மந்தாகினி தந்த வரோதயனே” என்கின்றார் அருணகிரிநாதர்.

சுமார் நூற்றைம்பது படிகளுடன் கூடிய ஒரு சிறு குன்றின் மீதுள்ள சிறு ஆலயத்தில் விளங்கும் சிவமூர்த்தியை வழிபட்டோம். இந்த மூர்த்தியை வழிபட்டு நாரதர் இசை ஞானத்தைப் பெற்றார்.

நாங்கள் பஸ் ஏறிப் பத்து மைல் கடந்து அகத்தியமுனி சட்டி என்னும் இடத்தில் அகத்தியமுனிவரை வணங்கினோம். மீளவும் பஸ் ஏறி மூன்று மைல் வந்து செளரி என்னும் இடத்தை அடைந்தோம். மழைக் கொடுமையால் வழி பழுதுபட்டு மேற்கொண்டு பன்னிரண்டு மைல் போகக் கூடிய பஸ் போகமுடியாமல் நிறுத்தப்பட்டது.

நாங்கள் இடர்ப்பாடு நிறைந்த வழியில் படாதபாடுபட்டு பதினோரு மைல் நடந்து மாலை ஆறரை மணிக்குக் குப்தகாசி வந்து அடைந்தோம்.

குப்தகாசி

குப்தம் என்றால் ரகசியம். காசி என்றால் ஒளி மயமானது. ரகசியம் பல நிறைந்த தலம் குப்தகாசி. இங்கு விசுவநாதர் ஆலயம் இருக்கின்றது. ஆலயத்திற்குள் கங்கை, யமுனை என்னும் இரு நதிகளின் தீர்த்தம் இரு புறங்களிலும் வந்து விழுகின்றன. அங்குள்ள தீர்த்தத் தொட்டியில் நீராடி, சுயம்பு லிங்கமாகிய விசுவநாதரை வழிபாடு செய்தோம்.

குண்டுச் சட்டியிலிருந்து குப்தகாசி இரண்டு மைல். மாலை மீது கடுமையான ஏற்றம். நாங்கள் துன்பத்தின்

சுவையை நன்கு நுகர்ந்து கொண்டு நடந்தோம். குப்தகாசி கடல் மட்டத்திற்கு மூவாயிரம் அடி உயரம்.

17-9-61 அதிகாலையில் எழுந்து புறப்பட்டோம். வெயில் எங்களை வாட்டியது. பகல் பன்னிரண்டு மணிக்குப் பாட்டாசட்டி என்னும் இடத்தை அடைந்தோம். அங்கு, மலையின் இடையில் ஜமதக்கினி முனிவர் தவம் செய்து சிவபெருமானுடைய அருளைப் பெற்றார். ஜமதக்னிச்வரர் கோயில் மலை மீதுள்ளது. ரேணுகா நதி ஓடுகிறது. அதில் சுகமாக நீராடி, வழிபாடு செய்தேன். மாலை மூன்று மணிக்குத்தான் அன்று எனக்கு முதல் உணவு. நான்தான் வழிபாடு செய்யாமல் தண்ணீரும் பருகுவதில்லையே.

என் உடன் வந்த ஒருவரை “தம்பி! நீ எத்தனை முறை இன்று ஆகாரம் செய்தாய்?” என்று கேட்டேன். அவர் அதிகாலையில் ஒரு டீ, ஏழு மணிக்குப் பழைய சோறு, ஒன்பது மணிக்குப் பொரிமா, பதினோரு மணிக்கு ஒரு டீ என்றார். அப்பொழுது திருப்பள்ளியெழுச்சி, உஷத் காலை, காலை சந்தி, விளாப்பூசை என்று கோயிலுள் நிகழும் பூஜைகள் கவனத்துக்கு வந்தன.

மறுபடியும் மாலை நாலேகாலுக்குப் புறப்பட்டோம். ஐந்து மைல் நடந்து இரவு ஏழு ஐம்பதுக்கு ராம்பூர் என்னும் இடத்துக்கு வந்தோம். குப்த காசியிலிருந்து ராம்பூர் பன்னிரண்டு மைல், நாங்கள் கால் வருந்த நடந்து காலா கம்பளவாலா தரும சாலையை அடைந்தோம். ராம்பூர் நான்காயிரத்தைநூறு அடி உயரம். இடையில் காளிநதி வந்து மந்தாகினியுடன் கூடுகின்றது.

கௌரி குண்டம்

18-9-61 காலை புறப்பட்டோம். மழையும், வெயிலும் மாறி மாறி வந்து எங்களை வாட்டி வதைத்தன. சொர்ண கங்கை வந்து மந்தாகினியில் கூடுகின்றது. இமயமலை லட்சம் சிகரங்களை உடையது. ரிஷிகேசத்தை விட்டுப் புறப்பட்டது முதல் இமயமலைக்குள்ள்தான் நாங்கள்

பிரயாணம் புரிந்து கொண்டிருந்தோம். எத்தனையெத்தனை சிகரங்கள்! எத்தனையெத்தனை நதிகள்! அங்கே பசுமை தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது. இமயமலையில் பல பகுதிகளில் மக்கள் வசிக்கின்றார்கள். நெல், கோதுமை, கேழ்வரகு, தினை முதலியவை பயிரிட்டுக் கொண்டு வாழ்கின்றார்கள்.

இமயத்தில் வாழும் மக்கள் நல்ல ஆற்றல் படைத் தவர்கள். எல்லாருமே நல்ல சிவப்பு நிறம். கள்ளமில்லாத உள்ளம் படைத்தவர்கள். நல்ல உழைப்பாளிகள்.

கௌரி குண்டம் ஆறாயிரம் அடி உயரம். ஒருபுறம் மந்தாகினி ஓடுகின்றது. மற்றொரு புறத்தில் நந்தி வாயிலிருந்து வெந்நீர் சதா வந்து ஒரு சிறிய குளம் போன்ற தொட்டியில் விழுந்த வண்ணமிருக்கின்றது.

மந்தாகினிக்கும், இந்த வெந்நீர் குளத்துக்கும் பதினைந்து அடி தொலைவுதான். நடந்து வரும் சேய்களின் கால்வலி தீர உலகத்தாய் வெந்நீர் குண்டத்தை அமைத்து வைத்திருக்கின்ற கருணைதான் என்னே! அங்கு உடல்வலி தீர வெந்நீர் குண்டத்தில் குளித்து வழிபாடு செய்தேன். அன்று எனக்கு முதல் உணவு பகல் இரண்டரை மணிக்குத்தான். தேவதாரு மரங்களும், தூப விருட்சங்களும் அணி அணியாக நின்று காட்சி அளிக்கின்றன. வித விதமான செடி, கொடிகளும், பல வண்ண மலர்களும் கண்ணுக்கடங்காத காட்சிகளாக இருந்தன. இமயத்தில் இயற்கை எழில் களிநடம் புரிந்து கொண்டிருக்கின்றது. புனிதமான அந்த இமயத்தில் முனிவர் பலர் இருந்து தவம் புரிகின்றார்களாம்.

கௌரி குண்டத்தை விட்டு மாலை மூன்றரைக்கு மீளவும் புறப்பட்டோம். கடும் ஏற்றம், கரடு முரடான வழியில் தள்ளாடித் தள்ளாடி ஏறினோம். வழியில் நீரட்டை கடித்துக் காலில் உதிரம் ஒழுகிற்று. இரவு ஏழு மணிக்கு ராம் பாடா என்ற இடத்தை அடைந்தோம். காலையில் ஐந்து மாலையில் நான்கு ஆக ஒன்பது மைல் நடந்தோம். ராம்பாடா ஒன்பதாயிரம் அடி உயரம். கடும் குளிர்.

கேதாரம்

19-9-61 ராம்பாடாவுக்கும், கேதாரத்துக்கும் மூன்று மைல் தான். ஆனால், ஏற்றம் அதிகம். ஒருபுறம் வானளாவிய மலை. மறுபுறம் அதலபாதாளத்தில் நதி. குறுகிய வழி. இரண்டு மைல் நடந்து கருடசட்டி என்ற இடத்தை அடைந்தோம். இது ஓராயிரம் அடி உயரம். பகல் பதினொன்றரை மணிக்குக் கேதாரம் என்னும் திருத்தலத்தை அடைந்தோம். மூன்று மைல் தூரம் நடக்க நாலரை மணி நேரம் ஆயிற்று என்றால் அதன் கடுமையை என்னவென்று இயம்புவது? இதுவரை கண்ட மலைகளில் வானளாவிய மரங்கள் அடர்ந்திருந்தன. பின்னர், செடிகள் மட்டுமே அடங்கிய மலைகள் தென்பட்டன. இப்போது புல் மட்டுமே உள்ள மலைகள் காட்சியளித்தன. நிலாப்பிறை போல் ஒரு மலைத்தொடர் வளைந்திருந்தது.

வடதிசையிலிருந்து மலை வெள்ளிச்சிகரங்களுடன் இன்பக்காட்சியை நல்கியது. ஒரு புறத்தில் அர்ஜுனப் பெருமான் தவம் புரிந்த இந்திரநீலப் பர்வதம் இருக்கக் கண்டேன்.

சுர கங்கை, மது கங்கை, மந்தாகினி, சொக்க துவார கங்கை, சரஸ்வதி என்னும் ஐந்து நதிகள் ஐந்து புறங்களில் மகா மலைகளிலிருந்து கீழே வந்து ஒன்றுபடுகின்றன. பனிக் கட்டிகள் உருகி வருகின்ற நீராதலால் அதன் குளிர்ச்சி மிகக்கடுமையாக இருந்தது. மந்தாகினியில் முழுகியவுடன் உடம்பு உணர்ச்சியற்று விட்டது.

இயற்கையாக அமைந்த சுயம்புலிங்கமாகிய கேதார நாதரைக் கண்ணாரக் கண்டு சிவலிங்கத்தின் மீது சிரசை வைத்துத் தொழுதேன்.

கேதாரம் என்ற சொல்லுக்குப் பொருள்:

1. கே- தலை, தாரம் - தரிப்பது. தலையில் கங்கையைத் தரித்து அருள் புரிந்த தலம் கேதாரம்.

2- கே- இந்திரியம், தாரம் - அவைகளை அடக்கி

185 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

வெல்வது. பொறி புலன்களை வெல்லுந்தலம் கேதாரம்.

3. கே-பிரமரந்திரம் - தாரம் - அதிலிருந்து வடியும் அமிர்த தாரை

கோயில்

தெற்கு நோக்கிய திருக்கோயில், எதிரில் பெரிய நந்தி இருப்புறத்தில் துவார பாலகர்கள், கோயிலுக்குள் மண்டபத்தில் குந்திதேவி, யுதிஷ்டிரர், பீமசேனன், அர்ச்சுனன், நகுலன், சகாதேவன், திரௌபதி, கிருஷ்ணர் இவர்களுடைய சிலா உருவங்கள் இருக்கின்றன. லட்சுமி நாராயணர், உமா தேவியர் திருவுருவங்கள் இருக்கின்றன. அக்கோயிலும் பாண்டவர்கள் புதுக்கியது என்று அர்ச்சகர் கூறினார்.

பாண்டவர்கள் கடைசியில் மகாப்பிரஸ்தானம் என்ற விரதத்தை மேற்கொண்டார்கள். கேதாரம் வந்து பெருமானை வழிபட்டு வடகீழ் திசையிலுள்ள ஒரு மலை வழியாகச் சொர்க்கம் புகுந்தார்கள். அம்மலையையும் பார்த்து மகிழ்ந்தேன்.

மலைத் தொடர்களின் பாதியில் சிவலிங்கத்தின் ஆஷ்டையார் போன்ற ஒருகாட்சி வியப்பை உண்டாக்கியது. எங்கும் முகில் வந்து குழ்ந்து கொண்டது; கடல் மட்டத்துக்கு கேதாரம் பதினோராயிரத்து எழுநூற்றி ஐம்பது அடி உயரம். குளிர் நடுக்கியது. பற்கள் தாளமிட்டன. கம்பளிகளைப் போர்த்து ஒடுங்கிக் கொண்டோம்.

20-9-61 காலையில் சம்பந்தரும், சுந்தரரும் பாடியருளிய கேதாரத் திருப்பதிகங்கள் இரண்டையும் பாராயணம் புரிந்து உலக நலன் குறித்து வினைகள் சேதாரமடைய அகில உலகங்களுக்கும் ஆதாரமாகிய கேதாரமூர்த்தியை வழிபட்டோம்.

பவஹரிபாவா சுவாமிகள்

கேதாரத் திருக்கோயில் தீபாவளியன்று மூடப்படும். பின்னர் அர்ச்சகர் முதல் அங்கு ஒருவரும் வசிப்பதில்லை.

கோயில், வீடுகள் எல்லாவற்றையும் பனிக்கட்டி மூடிக் கொள்ளும். ஆனால், இந்த பவஹரிபாவா சுவாமிகள் மட்டும் முந்நூற்றியறுபது நாட்களும் அங்கு வசிக்கின்றார்கள். அர்ச் சகராகிய ஜெயகணேச வாஜபேய் என்பவர் அந்தச் சுவாமிகளை எனக்கு அறிமுகம் செய்வித்து - “இவர் பனி முதலிய இடர்களை வென்றவர். நான் குழந்தையாக இருக்கும் காலம் முதல் இவர் இப்படியே இருக்கின்றார்” என்று கூறினார்.

நான் அவரை வணங்கி “சுவாமிஜி! பனிக்கட்டி மூடிக் கொள்ளும் காலத்தில் தாங்கள் இங்கு எப்படியிருக்கின்றீர்?” என்று கேட்டேன். “நான் உப்பரில் இருப்பேன்” என்றார்.

“தாங்கள் என்ன உண்பீர்?” எனக் கேட்டேன்.

“நான் எல்லாவற்றையும் உண்பேன்” என்றார்.

பெரியவரிடத்தில் அதிகம் பேசி அவர்களுடைய அருள் நிலைக்கு மாறு செய்யக்கூடாதென்று கருதி அவரை வணங்கி விட்டுப் புறப்பட்டேன். தீபாவளிக்கு மூடிய கோவிலை மீளவும் வைகாசி பூர்வபட்சம் திருதியை அன்று திறப்பார்கள்.

ஆதி சங்கராச்சாரியாருடைய சமாதி, கோயிலுக்கு மேற்கே சிறிது தூரத்தில் இருக்கின்றது.

கேதாரத்தில் பஞ்ச கங்கை, பஞ்ச குண்டங்கள் இருக்கின்றன.

அமிர்த குண்டம், ஹம்ஸ குண்டம், ரேதச குண்டம், ஈசான குண்டம், உதக குண்டம் என்பன ஐந்து குண்டங்களாகும். இந்த ஐந்து குண்டங்களுக்கும் போய் ஆசமனம் செய்து, சிரசில் நீரைத் தெளித்துக் கொண்டோம்.

ஐந்தாவது உதக குண்டம் மிகவும் புனிதமானது. சிறு கோயிலுக்குள் இருக்கின்றது.

“கேதாரம் உதகம் பீத்வா
புனர்ஜன்ம நவித்யதே”

187 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

கேதாரத்தில் இந்தத் தீர்த்தத்தைப் பருகியவருக்கு மறு பிறப்பு கிடையாது என்று பொருள்.

ஸ்ரீசைலம் தரிசித்தால் முத்தி.

காசியில் மரித்தால் முத்தி.

கேதாரத்தில் இந்த நீரைப்பருகினால் முத்தி

நடு நாடாகிய சுமுமுனையைத் தரிசித்தால் முத்தி.

ஸ்ரீ சைலம் தர்சனாத் முத்தி

வாரணா ஸ்யாம் ம்ருதஸ்யச

கேதாரம் உதகம் பீத்வா

ஸுஷும்னா நாடச தர்சனாத்

முன்கூறியபடி, பனிக்கட்டியால் மூடிய திருக்கோயிலில் வைகாசி திருதியை தினத்தன்று திறக்கும்பொழுது பெரு மானுக்குச் சாத்திய மலர் வாடாமலும், ஏற்றிய தீபம் அணையாமலும் இருக்குமாம். கேதாரலிங்கம் பன்னிரு ஜோதிர்லிங்கங்களில் ஒன்று.

கேதாரம், பத்ரிநாத் யாத்திரைக்கு ஏற்ற காலம் ஆவணி மாதந்தான் என்பதை யாத்ரீகர்கள் நினைவில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

பின்னர், மலையைவிட்டு வேகமாக இறங்கி வந்தோம். ஏறுகின்ற பொழுது இருந்த துன்பம் இறங்குகின்ற பொழுது இல்லை. செல்வம் சேருவது அரிது. செலவழிப்பது எளிது. முகில்கள் எங்களைத் தழுவிக்கொண்டன. இமயமலையில் வாழும் மக்கள் ஏழைகள். அங்கு ஊசியும், நூலும் கிடைப்ப தில்லை. நாங்கள் வழி நெடுக அவர்களுக்கு ஊசி, நூல் கொடுத்து அவர்களை மகிழ்வித்தோம். உருத்திரப் பிரயாகை வந்து சேர்ந்தோம்.

பத்ரிநாத்

24-9-61 காலை பதினோரு நாற்பதுக்குப் பத்ரிநாத் திருத் தலத்தைக் காணும் அவாவுடன் பஸ்கில் புறப்பட்டோம். கொடிய வழி. கடிய பிரயாணம். என்னையும் பூசைப்

பெட்டியையும் நான்கு விரற்கடை மேலே தூக்கித் தூக்கிப் போட்டது. எங்களுக்கு எந்த விநாடி பஸ் விழுமோ என்று அச்சம். பத்துப் பதினைந்து பஸ்கள் விழுந்து விட்டன என்று பத்திரிகையில் படித்தோம்.

வழியில் கர்ணப்ரயாகையைக் கண்டோம். அங்கு அளகா நந்தியுடன் பிண்டர் என்னும் நதி கூடுகின்றது. மறுநாள் பிப்லிகோட் வந்து சேர்ந்தோம். இடையில் மந்தாகினி அளகா நந்தியுடன் சேரும் நந்தப்ரயாகையும், சமோலியும் வந்தன. வழியில் மலை சரிந்து வழி பழுதானபடியால் எட்டு மைல் நடந்து இலங்கு என்னும் இடம் வந்து சேர்ந்தோம். அங்குத் தங்குமிடமே கிடைக்க வில்லை. ஒரு சிறு இடத்தில் தங்கி மூட்டைப்பூச்சியினால் வாட்டமடைந்தோம்.

ஜோஷிமடம்

ஜோஷிமடத்தை அடைந்தோம். அங்கு வாஸு தேவர் கோயிலைத் தெரிசித்தோம். இங்குச் சங்கராச்சாரியார் மடாலயம் ஸ்தாபித்திருக்கின்றார். அஷ்டபுஜ விநாயகரும், நவ துர்க்கையும், சிவபார்வதியும் கோயில் சுற்று மண்டபங்களில் காட்சி தருகின்றார்கள்.

28-9-61 அதிகாலை ஐந்தே முக்கால் மணிக்குப் புறப் பட்டோம். ஜோதிமடத்திலிருந்து பத்ரிநாத் பத்தொன்பது மைல். இரண்டு மைல் மிக்க இறக்கம். மலையடியில் விஷ்ணுகங்கை வந்து அளகா நந்தியுடன் கூடுகின்றது. அதைக் கடந்து இரு மிகப்பெரிய மலைகளிடையே அளகா நந்தியின் கரையில் உள்ள வழியில் நடந்தோம். பெரு மழை பொழிந்து பல இடங்களில் வழி பழுதாகியிருக்கின்றது. நாங்கள் குரங்குகள் தாவுவது போலவும், ஊர்வன போலவும் வெகு துன்பப்பட்டுச் சென்றோம். ஒரு கடுகளவு தவறினால் அதலபாதாளத்திலுள்ள அளகா நந்தியில் விழுந்து சீவயாத்திரையே முடிவு பெற்றாவிடும். எட்டு மைல் ஏழு மணி நேரம் நடந்து பாண்டுகேச்வரம் என்னும் இடத்தை அடைந்தோம்.

29-9-61 பத்ரிகாச்ரமம் சேர்ந்தோம். பத்ரிகாச்ரமம் ஊர் பெரியதாகவும், அழகாகவும் இருக்கின்றது. கோயிலுக் கெதிரில் தப்தகுண்டம் என்னும் வெந்நீர் குண்டத்தில் குளித்தோம்.

பத்ரிகாச்ரமம் பத்தாயிரத்து முந்நூறு அடி உயரம், அதிகமான குளிர், நான்கு நாட்கள் தொடர்ந்து நடந்து சென்றோம். எங்களுக்கு யார் வெந்நீர் வைத்துத் தரு வார்கள்; “உலகீன்ற பச்சை உமையண்ணன்” என்று அருண கிரியார் பாடி அருளியபடி எம்பிராட்டியின் தமையனார் நாராயணர் வெந்நீர்க் குளமே அமைத்து வைத்திருக்கின் றார். அதில் இறங்கியவுடன் சொல்ல முடியாத ஆனந்தம். அதை விட்டு வெளியே வர மனம் வரவில்லை. கால் வலி யும், உடல் வலியும் தீர்ந்தன. மாலை நாராயண மூர்த்தி யைத் தெரிசித்தோம்.

பத்ரி-இலந்தை. இலந்தைவனம் ஆதலால், பத்ரிகாச் சிரமம் எனப்பெயர் பெற்றது. நர நாராயணர்கள் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் (பத்து லட்சம்) இங்குத் தவம் புரிந்தார்கள். இமயமலையில் அளகாநந்திக் கரையில் இத் தலம் அமைந்திருக்கின்றது. அருகில் ரிஷிகங்கா வந்து இந் நதியுடன் கூடுகின்றது.

நாங்கள் எத்தனையோ மலைகளைக் கடந்து பத்ரி காச்ரமம் சென்றோம். நாராயணர் அமர்ந்த வண்ணம் தவம் புரிகின்ற திருவுருவத்துடன் விளங்குகின்றார். சங்கராச்சாரியாரால் இத்தலம் மேலும் விளக்கமுற்றது.

இன்றும் பத்ரி நாராயணரைப் பூசிப்பவர் கேரள நாட்டு நம்பூதிரியார் ஆவார்.

பத்ரிகாச்ரமம் என்னும் இக்கோயிலை வைகாசி அக்ஷய திரிதியையன்று திறப்பார்கள். ஐப்பசி முடிய ஆறு மாதம் நரர்கள் பூஜை. கார்த்திகை முதல் தேதியன்று கோயிலைப் பூட்டி விடுவார்கள். பின்னர் ஆறுமாதம் சுரர் பூஜை. நாரத முனிவர் பூஜிப்பதாக ஐதிகம்.

கோயிலும் ஊரும் ஆறுமாதம் பனியால் மூடப் பெறும். மக்கள் யாரும் வசிப்பதில்லை.

ஆறுமாதம் கழித்து, வைகாசி மாதத்தில் கோயில் திறக்கும்போது, கார்த்திகை முதல் தேதி கோயில் மூடும் போது ஏற்றிய திருவிளக்கு எரிந்து கொண்டேயிருக்கும். அதைக்காண ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடுகின்றார்கள்.

கோயில் கிழக்கு நோக்கியது. சுற்றிலும் மலைகள். அளகா நந்தி தெற்கு நோக்கி ஓடுகின்றது. பனிக்கட்டிபோல் மிக்க குளிர்ச்சியான நீர். அதன் அருகில்தான் வெந்நீர்க் குண்டம் மக்கட்கு மிக அநுகூலமாக அமைந்துள்ளது.

கோயிலுக்கு, கோடி ரூபாய்க்குமேல் வருவாய் வருகின்றதாம். ஆசார அனுஷ்டானமுள்ள அர்ச்சகர்கள் பூசிக் கின்றார்கள்.

நாராயணர் அமர்ந்த திருக்கோலத்துடன் தவம் புரிகின்ற வண்ணம் காட்சி தருகின்றார். அவருக்கு இடப் புறத்தில் நரநாராயணர்கள், வலப்புறத்தில் உத்தவர், குபேரர், மற்றொருபுறம் நாரதர், கருடர், விநாயகர் இந்த மூர்த்திகள் இருக்கின்றனர். பிரகாரத்தில் லட்சுமி தேவி ஆலயம். இங்குத் திருமால், மாதவம் புரிந்து கொண்டே இருப்பதனால் மாதவன் என்று பெயர் பெற்றார்.

இங்கு நின்று சேவிக்கும்பொழுது அடியிற்கண்ட வெண்பா என் நாக்கிலிருந்து வந்தது.

புகழ்பத்ரி நாதனெனும் பூமானே! உன்னை
மகிழ்வுடனே காண்பதற்கு வந்தேன் - திகழ்தருநீ
எல்லா வுயிர்க்கும் இரங்கி யருள்புரிவாய்
நல்லார்க் கருள்நார ணா.

ஒரு குறிப்பு

கேதாரத்துக்கும், பத்ரிகாசர்மத்திற்கும் குறுக்கே வந்தால் பதினைந்து அல்லது இருபது மைல்கள்தான் இருக்கும். ஆனால், அப்படி ஸ்ரீ இயலாது. குறுக்கே வானோங்கிய மலைகள் இருக்கின்றன. இமயமலையில் இரு தலங்களும் இரு கண்கள் போல் திகழ்கின்றன. நடுவே நாசிபோல் மலை நிற்கிறது. மந்தாகினி நதிக்கரையில் கேதாரம், அளகாநந்தி நதிக்கரையில் பத்ரிநாதம்.

191 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

இரு நதிகளின் வழியிலேதான் அந்தந்தத் தலங்கட்கு வழி செல்லுகின்றது இரு நதிகளும் கூடுமிடம் உருத்திரப்ரயாகை. 30-9-61 புரட்டாசி சனிக்கிழமை. திருமாலுக்கு உகந்த நாள். நாராயணருக்கு அபிஷேக ஆராதனை அலங்காரங்கள் செய்தோம்.

காலா கம்பளவாலா தருமம்

கருப்புக் கம்பளி உடுத்தியிருந்த ஓர் ஏழைப்பரதேசி காலணா காலணாவாக வாங்கி அடியிற்கண்ட இடங்களில் யாத்ரீகர்கள் தங்கி நலம் பெறும் பொருட்டுத் தரும சாலை கட்டியுள்ளார்.

1. லட்சுமண ஜூலா	2. மகாதேவ சைன்
3. வியாச காட்	4. தேவப்ரயாகை
5. ஸ்ரீநகர்	6. பட்டிசேரா
7. ருத்ரப்ரயாகை	8. அகஸ்தியமுனி
9. குப்தகாசி	10. ராம்பூர்
11. த்ரியுகநாராயண்	12. கௌரி குண்டம்
13. ராம்பாடா	14. கேதாரநாத்
15. ஊகிமட்	16. பணியாகுண்டு
17. துங்கநாத்	18. மண்டல்
19. சமோலிலாலாசாங்கா	20. கருடகங்கா
21. ஜோஷிமட்	22. பாண்டுகேஸ்வர
23. அநுமான்சட்டி	24. ஸ்ரீபத்ரிநாத்
25. லாம்ப்காட்	26. இலங்கு கும்கா சட்டி
27. பீபல்கோட்டி	28. கர்ணப்பிரயாகை

15-9-61 ரிஷிகேசத்திலிருந்து புறப்பட்டு, கேதாரம், பத்ரிநாத் யாத்திரையை முடித்துக் கொண்டு 5-10-61 ரிஷிகேசம் சேர்ந்தோம். இருபத்தோரு தலைமுறையும் உய்யும் பொருட்டு இருபத்தோரு நாட்கள் இமாசலத்தில் கடும் யாத்திரை செய்தோம்.

ஆனந்த குடிரில் பஸ்சைவிட்டு இறங்கியவுடன் சுவாமி சிவானந்தா அங்கேயே நின்று காட்சியளித்தார். எங்களைத் தாயினும் சிறந்த தயாவுடன் வரவேற்று உபசரித்தார். மலர்ந்த முகத்துடன் இன்னுரை வழங்கினார். எங்கள் அயர்ச்சி அனைத்தும் வள்ளலைக் கண்ட புலவனுடைய வறுமைபோல் நீங்கியது.

சிவானந்தா தம் சீடர்களைப் பார்த்து “இன்று ஏகாதசி, ஆசிரமத்தில் யாவரும் உபவாசம். ஆனால், வாரியார் களைத்து வந்திருக்கின்றார். வடை, பாயசத்துடன் விருந்து வையுங்கள்” என்று பணித்து அருளினார்.

அன்று மாலை, கங்கைக் கரையில் பஜனை நடந்தது. சுவாமிகளும் நாமாவளிகளைக் கூறினார். சுவாமிகள் அடியேனை ‘விரிவுரை செய்யுங்கள்’ என்று கட்டளை யிட்டார். அங்கிருந்த ஓர் அம்மையார் என்னிடம் ‘பாதுகா பட்டாபிஷேகம்’ சொல்லுமாறு கூறினார். கங்கைக் கரையிலே கம்பனுடைய தமிழ்க் கடலில் சிறிது நீந்தினேன். அதில் அத்தனைப் பேரும் முழுகி ஆரவாரித்தார்கள். சுவாமிகள் பெருமகிழ்ச்சியுற்றார். மூன்று மணி நேரம் பரதனுடைய பெருமையைப் பற்றி விரிவுரை செய்தேன். சுவாமிகள் மாலை சூட்டிப் பெரிதும் அன்புடன் வாழ்த்தி ‘அடிக்கடி இங்கு வர வேண்டும்’ என்றார்.

மறுநாள் புறப்பட்டு, அயோத்தி, ப்ரயாகை என்னும் தலங்களைத் தெரிசித்துவிட்டு 9-10-61-ல் காசியம்பதியை அடைந்தோம்.

காசி

“காசியில் இறந்தால் முத்தி” என்று நூல்கள் கூறு கின்றன. காசியென்பது ஆக்ஞை (புருவநடு). புருவ நடுவில் நாட்டத்தை வைத்து நான் என்ற எண்ணம் இறந்தால் முத்தி கிடைக்கும்.

காசியில் கங்கைக்குப் பெருமை அதிகம். அதற்கு என்ன காரணம்? காசியில் மட்டும் கங்கை நேர் வடக்கு நோக்கிச் செல்லுகிறது. வடக்கு நோக்கிச் செய்யும் பூசை, ஜெபம்

முதலியன அதிக பலன் தரும். அதுபோல் வடக்கு நோக்கி
ஒடும் கங்கையில் நீராடினால் அதிக புண்ணியம்.

காசிக்கு வாரணாசி என்று ஒரு பெயர் உண்டு.
வரணா-அசி என்னும் இரு நதிகள் சூழ்ந்திருப்பதனால்
இப் பெயர் பெற்றது. காசி முத்தித் தலங்கள் ஏழில் ஒன்று.

12-10-61 பாட்னாவை அடைந்தோம். பாட்னா பீஹார்
மாகாணத்திற்குத் தலைநகரம். பாட்னாவிலிருந்து விமான
மூலம் நேபாளம் போக ஏற்பாடு செய்திருந்தோம். நாங்கள்
ஒரு வாரம் தாமதித்துப் போனதால் இன்னும் இருபது
நாட்களுக்கு விமானத்தில் இடமில்லை என்று கூறி
விட்டார்கள். மறுநாள் புறப்பட்டுப் பரத்வான் என்னும்
புகைவண்டி நிலையத்தில் நான் தனியே அமர்ந்து பூசை
செய்யும்பொழுது அருகில் வைத்திருந்த மான் தோல்
பையை ஒருவன் களவு செய்து விட்டான். கண்முடித்
தியானம் செய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது அது மறைந்து
விட்டது.

அதில் நான்கு முதல் வகுப்பு வட்டச் சுற்றுப் பயண
டிக்கட்டுகளும், மூன்றாவது வகுப்பு டிக்கட்டு ஒன்றும்,
மலேயா பாஸ்போர்ட்டும், கையெழுத்துப் பிரதிகளும்,
மூக்குக் கண்ணாடியும் இருந்தன.

பின்னர், சென்னை வரை ஐந்து டிக்கட்டுகளும், வேறு
புதிதாக அடியேன் எடுத்து அதனை ஈடு செய்தேன்.

கல்கத்தாவில் வைகுண்டநாதர் கோயிலில் தங்கி, அங்
குள்ள ஆலயங்களை வழிபட்டோம்.

இது என்ன வேலை?

கல்கத்தாவை விட்டு அன்னையே போன்ற சென்
னையை நோக்கி எங்கள் வண்டி புறப்பட்டது. வண்டி
போகும்பொழுது முதல் வகுப்பில் என் அருகில் இருந்த
அன்பர் ஜன்னல் கதவை ஏற்றுவதும் இறக்குவதுமாக
இருந்தார். மற்றோர் அன்பர் “இது என்ன ஓயாமல் கதவை
ஏற்றுகின்றீர்; இறக்குகின்றீர்?” என்றார்.

அப்போது அடியேன் “இது கடவுள் செய்யும் வேலையாயிற்றே?” என்றேன்.

“இது கடவுள் வேலையா!”

“ஆம். கடவுள் அந்தந்த உயிர்களின் புண்ணிய பாவங்களுக்கேற்ப சில உயிர்களை மேல் நிலைக்கு ஏற்றுகின்றார். சில உயிர்களைக் கீழ் நிலைக்கு இறக்குகின்றார். சிறையில் இருந்தவரைப் பெரும்பதவியில் ஏற்றுகின்றார். பெரும்பதவிகளில் இருந்தவரை வெறும் ஆளாகச் செய்கின்றார். வறியவனைச் செல்வச் சீமானாகவும், செல்வச் சீமானை வறியவனாகவும் செய்கின்றார். குப்பைத் தொட்டியைக் கோபுரமாக்குகின்றார். பெரிய அரண்மனையைக் கழுதை ஒதுங்கும் குட்டிச் சுவராக்குகின்றார். இதான் இறைவன் புரியும் வேலை” என்றேன். 18-10-61ல் சென்னை சேர்ந்தோம்.

பன்னெடுங்காலமாக ஓய்வு - ஒழிச்சல் இன்றி இருவினைத் தொடர்களால் இறந்து பிறந்து மாறிமாறி உழல்கின்ற ஆன்மா, இருவினையொப்பு- மலபரிபாகம் எய்தி, சத்தினி பாதம் நிகழ்ந்தவுடன், இறைவன் திருவடி நிழலில் ஓய்வு பெறுவதுபோல் எங்கள் புகைவண்டியும், சென்னை சென்ட்ரலில் ஓய்வு பெற்று நின்றது. (இந்த யாத்திரை அறுபத்தி மூன்று நாள்)

பலர் வந்து என்னை வரவேற்றார்கள்.

சென்னையில் பாராட்டு

கு.அய்யா சுப்பிரமணிய முதலியாரும் என் தமக்கை மகன் துரை.கோதண்டபாணியும் சேர்ந்து சென்னை மயிலை ஸ்ரீகபாலீசுவரர் திருக்கோயிலில் 18-10-61 மாலை எட்டு மணிக்கு எனக்குப் பாராட்டு வரவேற்பு விழா செய்தார்கள். நான் “சிவசக்தி” என்னும் பொருள் பற்றிச் சிறப்புரை நிகழ்த்தினேன்.

நான் முதல்முறை மலையா சென்று திரும்பிய போதும் 4-8-1956 மாலை மயிலை ஸ்ரீ கபாலீசுவரர் திருக்கோயிலில்

எனக்கு வரவேற்புப் பாராட்டு விழா மேலே குறிப்பிட்ட அன்பர்கள் சிறப்புற நிகழ்த்தினார்கள். நான் “சைவ சமய உண்மைகள்” சிலவற்றை விளக்கி விரிவுரை செய்தேன்.

வள்ளிமலைத் திருப்பணி மகா கும்பாபிஷேகம்

வள்ளிமலை என்னும் திருத்தலம் வடார்க்காடு மாவட்டம். உலக மாதாவாகிய வள்ளி அம்மையார் அவ தரித்த புனிதத் தலம். முருகப் பெருமானுடைய வேதங் களும் காணாத பாதங்கள் நான்கு இடங்களிலே தோய்ந்தன. அவைகளாவன: முத்தி வீடு, தேவர்கள் தலை, வேதம், வள்ளிமலை.

நாம் முத்தி வீட்டையும், தேவர்களையும், வேதத்தையும் காண இயலாது. வள்ளிமலையைக் காணலாம். இதனை அருணகிரியார் கூறுமாறு காண்க.

சாடுந் தனிவேல் முருகன் சரணம்
கூடும் படிதந் ததுசொல் லுமதோ
வீடும் சுரர்மா முடிவே தழும்வெங்
காடும் புனமும் கமழும் கழலே.

இத்தகைய தலத்தில் பல மகான்கள் தவஞ் செய்து சித்தி பெற்றனர். அளவற்ற மகிமை உடையது. மலைமீது குகைக்கோயிலில் முருகப் பெருமான் வீற்றிருக்கின்றார். அடிவாரத்தில் ஆறுமுக சுவாமி ஆலயம் உளது. இக் கோயிலைப் புதுப்பித்து இராஜகோபுரம் அமைத்துத் திருப்பணி செய்ய வேண்டுமென்று வேலூர் வள்ளிமணா ளன் திருப்புகழ்ப் பாராயண சங்கத்து அன்பர்கள் கருதி னார்கள். அச்சங்கத்திற்கு அடியேன் தலைவன். அத் திருப் பணிக்காக என்னுடன் இருந்து அல்லும் பகலுமாக வேலூர் தருமகுணசீலர் திரு. ஏ.எஸ். அருணாசலம் பிள்ளை அவர்களும், திரு.மு.பெருமாள் அவர்களும் உழைத்தார்கள்.

வேலூர் கோட்டைப் பெருவெளியில் நாற்பது நாள் மகா பாரத விரிவுரை செய்தேன். அதில் பெருந்தொகை சேர்ந்தது. பெங்களூர் முதலாகிய ஊர்களிலும் வசூல்

செய்து சுமார் மூன்று லட்சம் ரூபாயில் இராஜகோபுரமும், ஏனைய திருப்பணிகளும் செய்து முடித்தோம்.

1962 ஆகஸ்டு இருபதாம் தேதி மகா கும்பாபி ஷேகத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. நூற்றி இருபத்தைந்து மூட்டை அன்னதானத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தேன்.

ஆகஸ்டு பதினைந்தாம் தேதி அருணகிரியார் விழா விற்குத் திருவண்ணாமலை வந்தேன். பகல் பன்னிரண்டு முதல் ஒரு மணி முடிய விரிவுரை புரிந்தேன். சென்னைக்குப் போக என்ன வழி என்று சிந்தித்துக்கொண்டு நின்றேன்.

அப்பொழுது என் நண்பர் ஒருவர் என்னிடம் வந்து “என்ன யோசிக்கின்றீர்?” என்று கேட்டார்.

“நான் சென்னைக்குப் போக வேண்டும். அதற்கு என்ன மார்க்கம் என்று யோசிக்கின்றேன்” என்று கூறினேன்.

“நம்முடைய காரில் போகலாம்” என்றார்.

“நீங்கள் என்ன செய்வீர்?” என்று கேட்டேன்.

“எனக்கு வேறு கார் இருக்கிறது” என்றார்.

உடனே, அவருடைய டிரைவரை அழைத்து “சுவாமியைக் கொண்டுபோய்ச் சென்னையில் விட்டு விட்டு வா” என்று கூறினார்.

நான், “கும்பாபிஷேக சம்பந்தமான சில அலுவல்களை வேலூரில் பார்க்க வேண்டியிருப்பதால் வேலூர் வழியாக சென்னைக்குப் போகலாமா?” என்று கேட்டேன்.

“சுவாமிகள் விருப்பம்போல் செய்யுங்கள்” என்றார்.

நான், “காரை நாளைக்குச் சென்னையில் வைத்திருந்து மறுநாள் வள்ளிமலைக்குப் போய்க் காரைத் திருப்பி அனுப்பி விடலாமா?” என்று கேட்டேன்.

“உங்கள் விருப்பம்போல் செய்யுங்கள்” என்றார்.

நான் பூசைப் பெட்டியுடன் அந்த ‘ப்னைமவுத் காரில்

ஏறிப் போய்விட்டேன்.

அந்தக் காரை எனக்குத் தந்தவர் பெயர் சுப்ரமணிய முதலியார். அவருடைய கம்பெனி கார்த்திகேயன் பஸ் சர்வீஸ். டிரைவர் பெயர் ஆறுமுகம். எல்லாம் முருகன் மயமாகவே இருந்தன.

மாலை வேலூர் போய்க் கும்பாபிஷேக அலுவலர் களைப் பார்த்துவிட்டு இரவு சென்னை சேர்ந்தேன்.

நான் என் இல்லத்தில் மேல் மாடியில் படுத்துக் கொண்டேன். படுத்த உடனே உறக்கம் வரும் எனக்கு. அன்று உறக்கம் வரவில்லை.

கும்பாபிஷேகத்திற்குக் குறைந்தது முப்பதினாயிரம் ரூபாய் வேண்டும் கையில் பத்தாயிரம்தான் இருந்தது. இன்னும் இருபதினாயிரம் வேண்டுமே! இடையில் மூன்று நாள்கள்தான் இருக்கின்றன. இருபதினாயிரத்துக்கு என்ன செய்வது? யாரை அணுகுவது? என்று பலவாறு சிந்தித்து வேதனைப்பட்டேன்.

“நாளை காலை பூசையை முடித்துக்கொண்டு சென்னையிலுள்ள ஐந்தாறு நண்பர்களிடம் ஆளுக்கு இரண்டாயிரம் வீதம் கடன் வாங்கலாம். விரிவுரை செய்து மாதா மாதம் ஒவ்வொரு கடனாக அடைக்கலாம். வள்ளி மலையில் கும்பாபிஷேக விழாவில் உண்டியில் மூன்று, நான்கு ஆயிரம் வரும். பலர் சிறு சிறு தொகையர்க அங்குத் தருவார்கள். அந்த வகையில் இரண்டு அல்லது மூன்று ஆயிரம் வரும். இவ்வாறு கும்பாபிஷேகத்தை நடத்தலாம்” என்று எண்ணினேன்.

மறுநாள் காலை பூசையில் அமர்ந்தேன். “ஐயா!” என்று ஒரு குரல் என் செவியில் விழுந்தது. திரும்பிப் பார்த்தேன். என் ஆப்த நண்பர் ஒருவர் நின்று கொண்டிருந்தார்.

நான் எழுந்து “வாருங்கள்” என்றேன். அவர் “சுவாமி! நான் வடநாடு சென்றிருந்து இன்றுதான் விமான மூலம் சென்னை வந்து சேர்ந்தேன். செய்தித்தாளில் வள்ளிமலையில் கும்பாபிஷேகம் என்று படித்தேன். இப்பொழுது நான்

அவசரமாகத் திருச்சிக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன். கும்பாபிஷேகத்திற்கு நம்முடைய நன்கொடையாக இதனை வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று ஒரு செய்தித் தாளில் சுற்றிய ஒரு பொட்டலத்தை என்னிடம் தந்தார். ரசீது கொடுக்க வேண்டுமென்று அதனைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். அதில் நூறு ரூபாய் நோட்டுகள் நூறு இருந்தன. எனக்குக் கண்களை நம்பவே முடியவில்லை. பூசை முடிந்தவுடனே ஐந்து பேரைப்பார்த்து $5 \times 2 = 10$ ஆயிரம் ரூபாய் கடன் வாங்கலாமென்று தீர்மானித்திருந்தேன். முருகப் பெருமானுடைய கருணையினால் வீடு தேடி, மேல் மாடி ஏறி வலிய பதினாயிரம் தருகின்றார் என்றால், அந்த நிகழ்ச்சியை முருகனுடைய கருணை என்று எண்ணுவதைத் தவிர வேறு எப்படி எண்ண முடியும்?

நான் அப்படியே திகைத்துச் சிலைபோல் நின்றேன். என் கண்கள் குளமாயின. அவர் என்னைப்பார்த்து “இன்னும் என்ன வேண்டும்” என்று பரிவுடன் வினாவினார். பதினாயிரம் தந்து மேற்கொண்டும் என்ன வேண்டும் என்று கேட்பாராயின் அவருடைய பெருந்தன்மையை என்ன வென்று வியப்பது!

நான் “வள்ளிமலையில் வாழை இலை, வாழைக்காய் கிடைக்காது. சோழ வள நாட்டில் கணவனார் சாப்பிட்ட எச்சில் இலையில் தையல்கள் சாப்பிடுவார்கள்.

வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் வாழுகின்ற ஆண்களாகிய நாங்கள் எங்கள் தலையெழுத்து தையல் இலையில் சாப்பிடுகின்றோம். ஆதலால், தாங்கள் திருச்சியிலிருந்து ஆயிரம் ரூபாய்க்கு வாழைக்காயும், வாழை இலையும் வாங்கி அனுப்பி வையுங்கள். இதிலிருந்து ஆயிரம் ரூபாய் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றேன்.

அவர் புன்னகை செய்து கொண்டே “இது இப்படியே இருக்கட்டும். நான் ஆயிரம் ரூபாய்க்கு வாழைக்காய், வாழை இலை வாங்கி அனுப்புவேன்” என்று அன்பாகக் கூறிப் பார்சல் அனுப்ப வேண்டிய விலாசத்தை வாங்கிக் கொண்டார். மறுபடியும் என்னைப் பார்த்து இன்னும்

நான் என்ன செய்ய வேண்டும்?" என்று கேட்டார்.

நான் "கேளாமல் பெருந்தொகையாக அள்ளி வழங்கி னீர்கள். அம்மாவும், நீங்களும் கும்பாபிஷேகத்திற்கு அவ சியம் வர வேண்டும்" என்று கூறினேன்.

அவர் "நான் விடைபெற்றுக் கொள்கின்றேன்" என்றார்.

நான் "சற்று இருங்கள். ரசிது தருகின்றேன்" என்றேன்.

அவர் "ரசிது வேண்டாம். நான் தெய்வத்தினிடம் நேராகக் கொடுத்திருக்கின்றேன். ரசிது எதற்கு? எனக்கு நீங்கள் செய்யும் உதவி என் பெயரை * வெளியில் சொல்லாமல் இருக்க வேண்டும். இதுதான் என்னுடைய வேண்டுகோள் என்றார்.

நான் கண்ணீர் சொரிந்து கொண்டே வழிபாடு செய் தேன். கடனாகப் பலரிடம் அலைய வேண்டிய வேலை, வேலையுடைய விமலனால் இல்லாமல் போய்விட்டது.

17-8-62 காரில் வள்ளிமலைக்குப் போனேன். யாக பூசையும், சொற்பொழிவுகளும், இன்னிசையரங்குகளும், அன்னதானமும் இனிது நடைபெற்றன. நூற்றிருபத்தைந்து மூட்டைகள் வடித்து, மூன்று நாள்களிலும் வறியவருக்கு வயிறார அன்னம் படைக்கப்பட்டது.

கும்பாபிஷேகத்திற்கு, அப்பொழுது அறநிலைய அமைச்சராக இருந்த திரு. எம்.பக்தவத்சலம் அவர்கள் வந்திருந்தார். அது மலையடிவாரமாதலாலும், உணவு வசதி வேறு எங்கும் இல்லாமையினாலும், உணவு படைக்கும் இடத்தில் நெருக்கடி அதிகமாக இருந்தது. அங்கு என்னால் நெருங்கவே முடியவில்லை. நான் தங்கியிருந்த இடத்தில் பொன்னையிலிருந்து ஓர் அம்மையார் தயிரன்னம் கட்டமுதாகக் கொண்டு வந்திருந்தார்கள். நூற்றிருபத்தைந்து மூட்டை வடித்து அன்னதானம் வழங்குகின்ற எனக்கு

* இவர் திரு.ஆர்.சோமசுந்தர ரெட்டியார், சுந்தரம் மோட்டார் சர்வீஸ், திருச்சி என்று பின்னர் அறிய முடிந்தது.-

அன்னம் கிடைக்கவில்லை. அந்த அம்மையாரிடம் கேட்டுச் சிறிது தயிரன்னம் உண்டு பசியாறினேன்.

கும்பாபிஷேகத்திற்கு முதல்நாள் ஜனங்களுக்கு இருக்க மட்டும் இடம் கிடைத்தது. படுப்பதற்கு இடம் இல்லை. விடியற்காலை கும்பாபிஷேகம் ஆகும்பொழுது கம்பங்கதிர்கள் போல் ஜனங்கள் நிற்க மட்டுமே முடிந்தது. அத்துணை நெருக்கடி. கும்பாபிஷேகம் முடிந்தவுடன் நாலா பக்கங்களிலும் ஜனங்கள் ஏறும்பின் சாரைகள்போல் தத்தம் ஊர்களை நாடி நகர்ந்து சென்றார்கள்.

கும்பாபிஷேகம் பொருளின் தட்டுபாடின்றிப் பரம மங்களமாக நிறைவேறியது.

காஞ்சீபுரம் திருப்பணி

பஞ்சபூதத் தலங்களுள் ஒன்று காஞ்சி மாநகரம். இது பிருதிவித் தலம். நகரேஷு காஞ்சி என்று காளிதாசர் பாராட்டுகின்றார். முத்தித் தலங்கள் ஏழனுள் ஒன்று. இத் தலத்தில் ஏகாம்பரநாதருடைய திருக்கோயில், திருமதில்கள் இடிந்து பழுதுபட்டு இருந்தன. காஞ்சீபுரத்திற்குத் திருமதிலால் பெருமை அதிகம்.

திருமுறைகளில் பல இடங்களில் “மதில் கச்சி” என்ற சொற்றொடர்கள் பயிலப்பெறுகின்றன. இம்மதில் திருப்பணியைச் செய்யவேண்டுமென்று திட்டமிட்டு ஒரு குழு அமைத்தேன். அக்குழுவிற்கு நான் தலைவராக இருந்தேன். திரு. ஆதிநாராயண முதலியார், திரு எஸ்.எஸ்.சண்முக முதலியார், திரு வடிவேல் முதலியார், ராஜா கபே திரு நடேச முதலியார் என்ற இந்த நால்வரும் என்னுடன் இருந்து தவறாது உழைத்தார்கள்.

இப்பொழுது அந்தத் திருப்பணியைச் செய்வதானால் பல லட்சங்கள் இருந்தாலும் இயலாது. அப்போது ஆட்களுக்குக் கூலி குறைவு. நான் மாதந்தோறும் காஞ்சி புரத்திற்குச் சென்று விரிவுரை செய்வேன். சில தினங்கள் அங்குத் தங்கிப், பல அன்பர்களை அணுகிப் பணம் திரட்டுவேன்.

201 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

ஒருநாள் கருவேடு என்ற கிராமத்தில் வசிக்கும் அறப் பெருஞ்செல்வர் திருநாவுக்கரசு முதலியாருடைய இல்லத் திற்குச் சென்றேன். அவர் என்னைக் கண்டு அன்பின் மிகுதியால் உடல் பதறி, அடியற்ற மரம்போல் வீழ்ந்து வணங்கி, என்னைச் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்த்தினார்.

அவருடைய மனைவியார், மகன், மருமகள் எல்லாரும் சேர்ந்து என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு உபசரிக்கத் தொடங்கினார்கள். ஒருவர் விசிறுகின்றார். ஒருவர் ஆரஞ்சுப் பழத்தை உரிக்கின்றார். ஒருவர் அழுகின்றார். ஒருவர் தொழுகின்றார். அப்பொழுது எனக்கு குசேலோபாக்கியானத்தில் ஒரு பாடல் நினைவிற்கு வந்தது.

வழிநடந் திளைத்த வேளும் மலரடி யிரண்டு மென்று
கழிமகிழ் சிறப்ப மெல்ல வருடினன் கமலக் கண்ணன்
பழியில்பல் உபசா ரங்கள் பண்ணவும் தெரியா னாகி
ஒழிவறு தவக்கு சேலன் ஒன்றும்பே சாதி ருந்தான்

நான் அவரைப் பார்த்துக் “காஞ்சீபுரம் ஏகாம்பரநாதர் திருக்கோவில் திருப்பணிக்கு நீங்கள் தாராளமாக உதவ வேண்டும்” என்று கூறினேன்.

திருநாவுக்கரசு முதலியார் காங்கேயநல்லூரில் நடைபெற்ற கும்பாபிஷேகத்தின் சிறப்புக்களையும், அன்ன தானத்தின் உயர்வையும் பாராட்டினார்.

“சுவாமி! இதற்காக என்னைத் தேடிக் கொண்டு வர வேண்டுமா? சொல்லியனுப்பினால் அடியேன் வந்திருப்பேனே! என்னையும் ஒரு பொருளாக எண்ணி இத்தனை தூரம் வந்தீர்களே! அடியேன் என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று என்னைக் கேட்டார். நான் “தாராளமாகத் தங்கள் விருப்பம்போல் செய்யுங்கள்” என்றேன்.

அவர் மகனைப் பார்த்துச் “செக் புத்தகம் கொண்டு வா” என்று கூறினார். மகன் அகமும், முகமும் மலர்ந்து செக் புத்தகத்தைக் கொண்டு வந்து தந்தையாரிடம் கொடுத்தார்.

முதலியார் செக் புத்தகத்தில் பணம் இவ்வளவு என்று

குறிப்பிடாமல் கையெழுத்து மட்டும் இட்டு அழுது கொண்டே என் கையில் கொடுத்துத் “தங்கள் விருப்பம் போல் பணத்தை எழுதிக்கொள்ளுங்கள்” என்று கூறி (Blank Cheque) என்னிடம் வழங்கினார். அவருடைய அன்பையும் பண்பையும் எண்ணி நான் அயர்ந்தேன்; அதிசயித்தேன்; மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

அந்த வெற்றுச்செக்கில் நாங்கள் அதிகம் எழுதிக் கொள்வது முறையன்று எனக் கருதி மூவாயிரம் மட்டும் எழுதிக்கொண்டோம்.

இதேபோல் வள்ளிமலைத் திருப்பணிக்கும் நான் அவரை அணுகியபோது வெற்றுச் செக்கில் கையெழுத்திட்டு வழங்கினார்.

காஞ்சீபுரம் திருமதில் திருப்பணி ஆறு அல்லது ஏழு ஆண்டுகள் நடைபெற்று முடிவடைந்தது.

மணிவிழா

1966-ல் எனக்குப் பெரிய அளவில் மணிவிழா செய்ய வேண்டுமென்று, என் அன்பர்களும், தம்பியர்களும் திட்டமிட்டார்கள். நான் அதை விரும்பவில்லை. விழா என்று அமைத்துக் கொண்டு என்னை நேரில் வைத்துக்கொண்டு பலரும் பாராட்டிப் புகழ்வதை நான் எள்ளளவும் விரும்பவில்லை.

விழாவில் பலரும் பரிசுப் பொருள்கள் வழங்குவார்கள். பிறரிடத்தில் ஒரு பொருளைப் பரிசாகப் பெற்றால் அது ஒரு பிறவியைத் தரும் என்பது எனது கருத்து.

முற்றும் துறந்த ஒரு முனிவர் தண்ணீர் இல்லாத மணல் பரப்புடன் கூடிய ஒரு நதியைக் கடக்கும்பொழுது அடக்கமும், அன்பும் உடைய ஒரு சக்கிலியன் தந்த பாத ரட்சையைப் பெற்றுக்கொண்டார். அதனால், அந்தச் சிவஞானி அச்சக்கிலியனுக்கு மகனாகப் பிறந்தார் என்று ஓர் இனிய வரலாற்றை என் தந்தையார் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். இந்தக் கருத்து என் மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தது.

203 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

ஆதலால், மணிவிழா என்ற வியாஜ்யத்தால் பல அன்பர்கள் பட்டு, தட்டு முதலியவற்றை வழங்கத்தான் செய்வார்கள். இதனைத் தவிர்ப்பதற்கு வழி மணிவிழாவைத் தவிர்ப்பதுதான் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

என் நண்பர்களிடம் மணிவிழா எனக்குத் தேவை இல்லை என்று கண்டித்துக் கூறிவிட்டேன். காசியில் போய் காசி விசுவநாதருக்கு அபிஷேகம் செய்து அறுபதாவது ஆண்டு பூர்த்தியைச் செய்துவிட வேண்டுமென்று தீர்மானம் செய்தேன்.

பூர்வாசிரமத்தில் எனக்குத் தமையனாராகிய திரு மறை ஞானசிவம் அவர்கள் என்னைப் பார்த்து, “காசி நெடுந் தூரம். வீர சைவராகிய நமக்கு ஸ்ரீசைலம் என்னும் மல்லிகார்ஜுனம் உகந்தது. தந்தையாருக்கும் அது பிரியமான தலம். சென்னையிலிருந்து முந்நூறு மைல்தான். ஆதலால், ஸ்ரீசைலம் சென்று மல்லிகார்ஜுன சுவாமிக்கு அபிஷேக ஆராதனை செய்து அறுபது ஆண்டு பூர்த்தியைச் செய்வது நல்லது” என்று என்னிடம் கூறினார்.

என்பால் மிக்க அன்பும் அபிமானமும் உள்ளவர்களாகிய உறையூர் ஜெ.மு.குருநமசிவாயம், ஜெ.மு.பால சுப்பிரமணியம் என்ற இருவரும் என்னை அடுத்து, “நாங்கள்தான் இதனைச் செய்வோம்” என்று வற்புறுத்திக் கூறினார்கள். அவர்களுடைய அன்பின் மிகுதிக்கு நான் சம்மதித்தேன்.

1966 பராபவ ஆவணி மாதம் சுவாதி நட்சத்திரத்தன்று ஸ்ரீசைலம் சென்றேன். திருச்சி என் ஆப்த அன்பர் திரு. ஏ.சோமசுந்தர ரெட்டியார் அவர்கள் போக வர பஸ் கொடுத்து உதவினார். நான் யாருக்கும் அறிவிக்காமலேயே எப்படியோ தகவல் தெரிந்து நூற்றைம்பது அன்பர்கள் அங்கே குழுமினார்கள்.

ஸ்ரீசைலத்தில் மல்லிகார்ஜுன சுவாமிக்கு நானே அபிஷேகம் செய்து வழிபாடு செய்தேன். பின்னர் கோயில் அர்ச்சகராகிய வீரசைவ குருக்கள் எனக்கும் என் வாழ்க்கைத் துணைவிக்கும் அபிஷேகம் செய்தார். மதுரை

ஜெ.மு.குருநமசிவாயம் என்னை ஒன்றும் செலவு செய்ய விடாமல் நிறுத்தி எல்லாவற்றையும் செய்தார். இவ்வாறு, சுருக்கமான முறையில் ஆடம்பரமின்றி மணிவிழா செய்து கொண்டேன்.

சிலர் மணிவிழா என்று மணி திரட்டும் விழாவாகச் செய்து கொள்வார்கள்.

காங்கேய நல்லூர்த் திருப்பணிகள் *

காங்கேயநல்லூர் வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் வேலூருக்கும், காட்பாடிக்குமிடையே ஒரு மைல் கிழக்கே பாலாற்றின் கரையில் உள்ள திருத்தலம். இத்தலத்திலுள்ள முருகன் திருக்கோயிலுக்கு என் தந்தையார் இராஜகோபுரம் 1933ல் கட்டிக், கும்பாபிஷேகம் செய்தார். அப்பொழுது அதற்கு ஆறாயிரம் ரூபாய்தான் ஆயிற்று. அப்பொழுதிலிருந்த காலை நிலை வேறு. உள்ளூர் அன்பர்கள் எல்லாரும் வந்து பணி புரிவார்கள். சித்தாள், கொத்தாள் கூலி குறைவு. இந்தத் தொகையை ஈட்டுவதற்கு அவர் பஞ்சுபடாத பாடு பட்டார். முடிவில் அவருக்கு அதனால் கடனும் ஏற்பட்டது. அந்தக் கடன்களையெல்லாம் சென்னையில் நான் விரிவுரை செய்து தீர்த்தேன்.

இதே ராஜகோபுரத்தை 1958ல் புதுப்பிப்பதற்கு எனக்கு அறுபதினாயிரம் ரூபாய் ஆயிற்று.

என்னைப்பெற்ற அன்னையார் கனகவல்லியம்மையார் பெயரில் ஒரு நடுத்தரப்பள்ளி கட்டினேன்.

நான் காசிக்குப் போகும்பொழுது பொன்னும் பொருளும் வேண்டாம் என்று கருதி என் மீதிருந்த அணிகலன்கள் அனைத்தையும் காங்கேயநல்லூர் முருகனுக்கு அர்ப்ப

* காங்கேயநல்லூரில் ஆண்கள் மேனிலைப்பள்ளி, மகளிர் உயர்நிலைப்பள்ளி, இருந்து படிக்க இருக்கைகள், வகுப்பறைகள், பிரார்த்தனைக் கூடம், கோயில் கொடிமரம், விநாயகர் கோயில் கடையின் விஸ்தரிப்பு போன்ற சுவாமிகளின் பின்னாளைய அருட்கொடைகள் சூரியன் உள்ள மட்டும் சுவாமிகளின் திருப்பெயரைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்.

- பதிப்பாசிரியர்

பணித்தேன். முருகனுக்கு மிக அழகான இரத்தின மகுடம் செய்தேன்.

என் தந்தையார் இரத்தினவேல் செய்து வைத்தார். என் தமையனார் மறைஞானசிவம் இரத்தின சேவற்கொடி, மார் பதக்கங்கள், கல் இழைத்த ஹஸ்தம், பாதம் முதலிய பல திருவாபரணங்களைச் செய்து வைத்தார். இவைகளின் இன்றைய மதிப்பு இரண்டு லட்ச ரூபாய்களாகும்.

காங்கேயநல்லூரில் என் பெயரால் உயர்நிலைப்பள்ளி நிறுவினேன். அதற்கு விளையாட்டுத்திடல் முதலியன அமைத்தேன். அவைகளுக்கு உழைப்பினால் வந்த பணம் ஒன்றரை லட்சம் ரூபாய் ஆயிற்று.

சரவணப் பொய்கை

கோலாலம்பூர் போயிருந்தபொழுது ஸ்காட்ரோடு கந்த சாமி கோயிலுக்குச் சென்று தெரிசித்தேன். கோவிலுக்குப் பின்புறம் ஒரு நந்தவனம். அதில் ஒரு சிறு தண்ணீர்த் தடாகம். அதில் தாமரைப் பூவில் முருகப்பெருமான் எழுந்தருளியிருப்பது போன்ற சதைத்திருவுருவம் அமைத்திருந்தது.

இதனைக் கண்ட எனக்கு இதுபோல் நமது காங்கேய நல்லூரில் அமைக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாகியது. காங்கேயநல்லூர் கோவிலுக்கு முன் யாவும் வீடுகளாகவே இருந்தன.

அந்த வீட்டை உடையவர்களை அணுகி அவைகளை விலைக்குத் தருமாறு கேட்டேன். அவரவர்கள் சரவணப் பொய்கைத் திருப்பணிக்குத் தானே கேட்கின்றார் என்ற எண்ணம் இன்றி இருமடங்கு, மும்மடங்கு, விலை கூறினார்கள். நான் எப்படியும் அப்பணி செய்ய வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தால் அவர்கள் கேட்ட விலையைக் கொடுத்து, அத்தனை வீடுகளையும் விலைக்கு வாங்கி, இடித்து ஒரு சதுரமாக ஒழுங்கு செய்தேன். உயர்ந்த சிற்பியைக் கொண்டு செயற்கையாகச் சரவணப் பொய்கையும்,

அதன் இடையிலே தாமரைப்பூவில் சண்முகப்பெருமான் எழுந்தருளியிருப்பதுபோன்ற சுதைச்சிலையும், அதைச்சுற்றி ஆறு கார்த்திகைப் பெண்கள் கையேந்தி நிற்பது போன்ற சுதைச்சிலைகளும், தங்க ரதம் போன்ற ஒரு சிகரமும் திருப்பணி செய்தேன்.

இதன் தென்புறத்தில் அன்பர்கள் வந்தால் இலவசமாகத் தங்குவதற்கு எல்லா வசதிகளுடன் கூடிய விருந்தினர் இல்லம் அமைத்தேன். இவைகளுக்கு ஒன்றரை லட்ச ரூபாய் ஆயிற்று.

இலட்சதீபம்

ஆண்டுதோறும் மாசி மாதம் விசாகத்தன்று முருகப் பெருமானுக்கு இலட்சதீப விழா எனது உபயமாக நடைபெறும். சிறந்த விழா. பெரிய மேளம், உயர்ந்த இன்னிசை யரங்கு, வாண வேடிக்கை இவைகளுடன் கண் கொள்ளாத காட்சியாக விளங்கும். திருச்செந்தூரில் கூட இதுபோன்ற அலங்காரத்தைக் காணமுடியாது. இந்த விழா நான் செய்வதனால் எல்லாரும் குறைந்த ஊதியம் பெறுவார்கள். ஏகதேசம் ஆறாயிரம் அல்லது ஏழாயிரம் ரூபாய் இவ்விழா விற்குச் செலவாகும். இப்போது பத்தாயிரம் ஆகிறது.* இவ்விழா எப்பொழுதும் நடைபெற நிரந்தர நிதி அமைத்திருக்கின்றேன்.

இந்த விழாவில் நாமகிரிப்பேட்டை கிருஷ்ணன், ஏ.கே.சி.நடராஜன், ஷேக் சின்ன மௌலானா, மதுரை சேதுராமன் பொன்னுசாமி, திருவெண்காடு சுப்ரமணியம், திருச்சேறை டி.வி.எஸ்.சிவசுப்ரமணியம், திருவிழா ஆர் ஜெயசங்கர் பி.ஏ., (தவில் சக்ரவர்த்தி வலையப்பட்டி ஏ.ஆர்.சுப்பிரமணியம் அவர்களுடன்) முதலிய நாதஸ்வர வித்வான்களும், மதுரை சோமு, சீர்காழி கோவிந்தராஜன், மணி கிருஷ்ணசாமி, எம்.எல்.வசந்தகுமாரி, ஸ்ரீரங்கம் கிருஷ்ணமூர்த்திராவ், மலேசியா வாசுதேவன், டி.கே.எஸ். கலைவாணன், டி.ஏ.எஸ்.தக்கேசி முதலிய இசைவாணர்

* 1. தற்காலம் இலட்ச தீப விழாவுக்கு 30,000க்கும் மேலாகச் செலவாகின்றது.

207 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

களும் தருமபுரம் ப.சுவாமிநாதன், லால்குடி சுவாமிநாதன், கோடம்பாக்கம் ஆறுமுக ஓதுவார், விசுவலிங்கம் சபாபதி முதலிய திருமுறை மணிகளும்* கலந்து இவ்விழாவினைச் சிறப்பித்திருக்கின்றார்கள்.

இவ்விழாவினை ஒருமுறை தெரிசித்தவர்கள் ஆயுள் உள்ள நாள்வரை மறக்கமாட்டார்கள்.

காங்கேய நல்லூரில் அக்ரகாரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சுந்தரராஜப் பெருமாள் கோவிலுக்கு ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் செலவில் இராஜகோபுரத் திருப்பணி செய்தேன்.

1969-வயலூரில் இரண்டாவது முறை திருப்பணி

வயலூரில் மீண்டும் திருப்பணி செய்ய வேண்டுமென்று அன்பர்கள் விரும்பியபடி அத்திருப்பணியைத் தொடங்கினேன். திருச்சியில் பத்தொன்பது நாள் விரிவுரை வைத்து அலைந்து திரிந்து வகுல் செய்தேன். அதில் ஒரு லட்ச ரூபாய் கிடைத்தது.

என் தமையனார் மறைஞானசிவம் அவர்கள் வயலூரி லேயே தங்கி இத்திருப்பணியைச் செய்து முடித்தார்.

கோயிலுக்கு முன் கல்யாண மண்டபம், அன்பர்கள் விடுதி, கோயிலுக்கு முன்னே ஒரு சிறிய கோபுரம் இவைகள் செய்து மகாகும்பாபிஷேகம் மிகப்பெரிய அளவில் 19-6-1969ல் சிறப்பாக நடைபெற்றது. இதற்குச் சுமார் நான்கு லட்ச ரூபாய் ஆயிற்று.

* 1. மாண்டலின் யூ.சீனிவாசன், கே.ஐ.ஐ.ஐ.சுதான் ஆகியோரும் பின்னாளில் கலந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

- பதிப்பாசிரியர்

திருப்பணிகள்

முருகன் திருவருள் என்னைக் கருவியாகக் கொண்டு நடத்திக்கொண்ட திருப்பணிகள் பல. அவற்றுள் நினைவில் உள்ள சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிடுகின்றேன்.

1. காங்கேயநல்லூர் முருகன் கோயில் திருப்பணிகள்
2. சென்னைக் குயப்பேட்டை இராஜகோபுரத் திருப்பணி
மேற்படி திருக்குளத் திருப்பணி
3. மோகனூர் அருணகிரிநாதர் அறச்சாலை திருப்பணி
4. காஞ்சீபுரம் ஏகாம்பரநாதர் திருமதில் திருப்பணி
5. வடலூர் சத்தியஞானசபைத் திருப்பணி
6. திருநெல்வேலி நெல்லையப்பர் கோயில் திருப்பணி
7. சமயபுரம் திருப்பணி
8. கோவை தடாகம்ரோடு பாலதண்டாயுதபாணி கோயில்
திருப்பணி
9. கோவை வெங்கடேசுவரர் கோயில் திருப்பணி
10. கோவை சேஷாத்ரி சுவாமிகள் அதிஷ்டானத்
திருப்பணி
11. கோவை ஐயப்பசுவாமி திருப்பணி
12. கோவை காமகோடி வித்யாமந்திர் திருப்பணி
13. திருவானைக்கா திருப்பணி
14. மதுரை ஐயப்பசுவாமி திருப்பணி
15. மதுரை கூடலழகர் திருப்பணி
16. திருமோகூர் காளமேக ஸ்வாமி திருப்பணி
17. சென்னைத் தேனாம்பேட்டை முருகன் கோயில்
திருப்பணி
18. சென்னை மாதவப் பெருமாள் கோயில் திருப்பணி
19. வள்ளிமலை திருப்பணி (இராஜகோபுரம்)
20. வள்ளிமலை சரவணப்பொய்கை திருப்பணி
21. மூரங்கம் திருப்பணி

209 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

22. திருப்பராய்த்துறை ராமகிருஷ்ணகுடில்
23. நெல்லிக்குப்பம் வீரபத்திர சுப்ரமணிய சுவாமி கோயில் திருப்பணி
24. வயலூர் திருப்பணி (இரண்டு முறை) *
25. கும்பகோணம், கொட்டையூர் கோடசுவரநாதர் கோயில் திருப்பணி
26. காங்கேயநல்லூர் பெருமாள் கோயில் இராஜ கோபுரத் திருப்பணி
27. சென்னை சைதை குளத்திருப்பணி

சினிமா உலகம்

வயலூரில் திருப்பணி நடக்கும்பொழுது இன்னும் ஒரு வாரத்தில் அறுபத்தையாயிரம் ரூபாய் காண்ட்ராக்டருக்குத் தரவேண்டுமென்ற நெருக்கடி ஏற்பட்டது. திருப்பணிக் குழு வினர்களாகிய திருச்சி ஆ.பொன்னுசாமிப்பிள்ளை, ஜெ.எம். பாலசுப்ரமணியம், என்ற இருவருடன் சென்னைக்குச் சென்றேன். எல்லாரிடத்திலும் பலமுறை பல திருப்பணி களுக்கு அணுகி அணுகி அயர்ந்து போனதால் இனி யாரை அணுகுவது? எனச் சிந்தித்தேன்.

சினிமா உலகிலுள்ள அன்பர்களை இது வரையிலும் அணுகவில்லை. ஆகவே, அவர்களை அணுகுவோம் என்று எண்ணி அன்பர் திரு. சின்னப்பா தேவர் இல்லத்திற்குச் சென்றேன். அவர் தாயைக் கண்ட சேய்போல் ஓடிவந்து வணங்கி, “என்னைத் தேடிக்கொண்டு வந்தீர்களே! ‘முருகா!’ இன்று எனக்கு ஒரு புண்ணிய நன்னாள். முருகா! நான் ஒரு படம் எடுக்கப் போகின்றேன். அதன்மூலம் தெய்வம் உண்டு என்பதை நிலைநாட்டப் போகின்றேன்” என்று அந்தப் படத்தின் வரலாற்றை மூச்சு விடாமல் முக்கால் மணிநேரம் கூறி, அதில் என்னைப் பங்கு பெறுமாறு வேண்டிக்கொண்டார். அதற்கு நான் ஒன்றும் பதில் சொல்

* 1983ல் வயலூரில் மூன்றாவது முறை திருப்பணி செய்து மகாகும்பாபிஷேகத்தை வாரியார் சுவாமிகள் செய்து வைத்தார்கள்.

- பதிப்பாசிரியர்

லாமல் வயலூர் திருப்பணியைப் பற்றிச் சொல்லி அதற்கு உதவுமாறு வேண்டினேன்.

தேவர், “முருகா! நான் மருதமலைக்குப் பல இலட்ச ரூபாய் திருப்பணி செய்ய வேண்டும். குருநாதன் கேட்டு இல்லை என்று நான் சொல்லக்கூடாது. குறைந்த தொகையாகக் கேளுங்கள். தருவேன்” என்றார்.

நான், “ஆறாயிரம் ரூபாய் தாருங்கள்” என்றேன். ஆறாயிரம் ரூபாய் உடனே கொடுத்தார். அன்போடு பெற்றுக்கொண்டு, எம்.ஜி.ஆர். இடம் அவரை என்னுடன் வருமாறு கேட்டுக் கொண்டேன்.

“சுவர்மீ! அவர் உங்களுக்கு வேண்டியவர்தானே! நான் ஏன் வரவேண்டும்?” என்றார்.

“சும்மா வாருங்கள்” என்றேன்.

தேவரும், நானும் எம்.ஜி.ஆரிடம் சென்றோம். அப்பொழுது அவர் காதல் சீனில் நடித்துக்கொண்டிருந்தார். என்னைக் கண்டவுடன் அவர் திடுக்கிட்டு என்பால் வந்து கைகூப்பித் தொழுது மலர்ந்த முகத்துடன், “தாங்கள் இவ்விடம் வரக்காரணம் யாதோ?” என்று கேட்டார்.

“வயலூரில் கல்யாணமண்டபம் கட்டுகின்றேன். அதற்குத் தாங்கள் உதவி செய்யவேண்டும்” என்று கேட்டேன்.

“அந்தக் கல்யாண மண்டபத்திற்குக் கட்டணம் வசூலிப்பீர்களா?” என்று கேட்டார்.

“இலவசமாக அதை மக்களுக்குப் பயன்படுத்த அமைக்கின்றேன்” என்றேன்.

உடனே வசூல் நோட்டுப் புத்தகத்தை எடுத்து அவரிடம் நீட்டினேன். அவர் சிரித்துக்கொண்டே, “உங்கள் விருப்பம் போல் எழுதிக் கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

நான் அவர் பெயரை எழுதிப் பத்தாயிரம் என்று தொகை எழுதி அவரிடம் தந்தேன் அவர் கையெழுத்

திட்டுக் கொடுத்தார்.

அதனை வாங்கிக் கொண்டு அவருக்கு நன்றி தெரிவித்து விட்டுத், தேவரை அவர் வீட்டிலே விடுத்து, நேரே இராமபாணம்போல் சிவாஜிகணேசன் வீட்டிற்குச் சென்றேன். கணேசன் அவர்கள் என்னை வணங்கி நலம் வினாவினார்.

நான் வயலூர் திருப்பணியைப்பற்றி விவரமாகச் சொல்லி வசூல் புத்தகத்தைக் காட்டினேன். அவர் தன் தம்பியை அழைத்து “தம்பி! எம்.ஜி.ஆர். பத்தாயிரம் எழுதியுள்ளார். நீ பத்தாயிரத்து ஒன்றாக எழுது!” என்றார். அவர் தம்பி பத்தாயிரத்தொன்று என எழுதிக் கொடுத்தார்.

பின்னர் கோபாலகிருஷ்ணன், முத்துராமன் முதலிய அன்பர்களிடம் வசூலித்து அறுபத்தையாயிரம் ரூபாய் திருப்பணிக் குழுவினரிடம் கொடுத்து அனுப்பினேன்.

தேவர் என்னை அணுகி தான் எடுக்கும் படத்தில் என்னைக் கலந்துகொள்ளுமாறு வேண்டினார். “நான் பட உலகில் கலந்து கொள்ள விரும்பவில்லை” என்றேன்.

அவர், “தெய்வபக்தியை நிலைநாட்ட இந்தப்படத்தை நான் தயார் செய்கின்றேன். தாங்கள் பிரசங்கம் பண்ணுகிற பொழுது நான் படம் பிடித்துக் கொள்கிறேன்” என்றார்.

“பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டமைவர் நயத்தக்க நாகரிகம் வேண்டு பவர்”

என்ற திருக்குறளை நினைத்துத் தேவருடைய அன்புக்குக் கட்டுப்பட்டு இசைந்தேன்.

துணைவன் என்ற படத்தில் தியேட்டரிலேயே சபை கூட்டி என்னை விரிவுரை செய்யுமாறு செய்து படம் பிடித்துக் கொண்டார்.

இரண்டாவது, **திருவருள்** என்ற படத்தில் என்னைக் கலந்து கொள்ளுமாறு வேண்டினார். மீண்டும் இதில் என்னை ஈடுபடுத்த வேண்டாமென்று பலமுறை கூறினேன்.

ஒருநாள் நான் புவனகிரியில் தங்கி விரிவுரை செய்யும்

பொழுது புவனகிரிக்கே வந்து, “அவசியம் கலந்து கொள்ளத் தான் வேண்டும்” என்று வற்புறுத்தினார்.

அவருடைய அன்பான வேண்டுகோளை மறுக்க முடியாமல் அதற்கு இணங்கினேன்.

மூன்றாவது, தெய்வம் என்ற படத்திலும் கலந்து கொண்டேன். *

நீகு ஓக மாட நாகு ஓக மூட

ஒரு சமயம் திருப்பூரில் பெருமாள் கோயிலில் விரிவுரை செய்து கொண்டிருந்தேன். திருப்பூரில் பெருந்தனவந்த ராகிய திரு யூ.எஸ்.ராமசாமி செட்டியார் அவர்களுக்கு மணிவிழா நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அவ்விழாவிற்கு ஜலகண்டபுரம் தமிழ்ப்பெருங்கடல், தொல்காப்பியமும் பல் காப்பியமும் கற்றவராகிய உயர்திரு அ.கந்தசாமிப் பிள்ளை யவர்கள் வந்திருந்தார்.

அவர் என்னைக் கண்டு கரங்களைக்கூப்பி 'உரத்த குரலில் “ஐயா! வாருங்கள். “நீகு ஓக மாட, நாகு ஓக மூட” என்ற தியாக ப்ரும்மத்தின் வாக்கு தங்கள் விஷயத்தில் எனக்குக் கண்கூடாகப் பலிதமடைந்தது” என்றார். அவர் என்ன சொல்கின்றார் என்பது எனக்கு விளங்கவில்லை.

“ஐயா! நீங்கள் என்ன சொல்லுகின்றீர்?” என்று வினவினேன்.

அவர் பின்வருமாறு கூறினார்.

“இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் நானும், மணிவிழாத் தலைவர் யூ.எஸ்.ராமசாமி செட்டியாரும், இன்னும் சில புலவர்களும் யாத்திரை செய்து கொண்டு சிதம்பரம் வந்தோம். அப்பொழுது நீங்கள் ஆயிரங்கால் மண்டபத்தில் விரிவுரை செய்து கொண்டிருந்தீர்கள். நாங்கள் அங்கு வந்தோம். தாங்கள் எங்களை வரவேற்று, இருக்கச் செய்து,

* பின்னர் கந்தரலங்காரம் என்னும் திரைப்படத்திலும் பங்கேற்றுள்ளார்.

-பதிப்பாசிரியர்

213 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

“இவர் சமானமில்லாத தமிழ்ப்பெரும்புலவர். ஆழ்ந்த அகன்ற அரிய நுண்மதி உடையவர். பேரூர் கந்தசுவாமி பிள்ளை என்ற இவருடைய பெருமை அளவிடற்கரியது என்று கூறினீர்கள்.

மறுநாள் எங்களுக்குச் சமையல் செய்ய அரிசி வேண்டியதாக இருந்தது. அப்பொழுது கடும் ரேஷன் காலம் சிதம்பரம் தேவார பாடசாலை வைத்து நடத்தும் படுசை முதலியாரிடம் சென்று பத்துப்படி அரிசி விலைக்குக் கேட்டோம். அவர், “இது ரேஷன் காலம். சட்ட விரோதமாக ஒரு படி அரிசி கூடத் தர முடியாது” என்று கண்டித்துக் கூறிவிட்டார்.

அப்பொழுது அங்கு அருகிலிருந்த ஒருவர், “இவர்தான் கந்தசாமிப் புலவர். நேற்று வாரியார் சுவாமிகள் இவரைத் தான் பாராட்டிச் சொன்னார்” என்று கூறினார்.

இதைக்கேட்ட படுசை முதலியார், “ஓ! நேற்று வாரியார் சுவாமிகள் மிகவும் சிறப்பித்துச் சொல்லிய செந்தமிழ்ப் புலவர் இவர்தானா? புலவருக்கு உதவுவதுதானே புண்ணியம்? பணம் வேண்டாம். தங்களுக்கு அரிசி தர நான் தவம் செய்திருக்க வேண்டுமே!” என்று கூறி ஒரு மூட்டைப் பச்சரிசியை நாங்கள் இருக்குமிடத்திற்கு இனாமாக அனுப்பினார்.

அதனால், நீங்கள் ஒரு வார்த்தை என்னைப்பற்றிச் சொன்னதற்கு ஒரு மூட்டை அரிசி எனக்குக் கிடைத்தது. ஆகவே “நீகு ஓக மாட, நாகு ஓக மூட” என்று தியாகப் பிரம்மம் கூறியது மிகவும் பொருத்தம்” என்று வியந்து கூறினார். இதனைக் கேட்டு நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

நெல்லையப்பர் திருப்பணி

ஒரு சமயம் திருநெல்வேலிக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு அ.க.முத்தையாபிள்ளை, துணை ஆணையர் அர்ஜுனன் முதலியவர்கள் அடியேனைச் சந்தித்துப், “பழைமையான நெல்லையப்பர் கோயில் பழுதாக உளது. முந்நாறு ஆண்டுகளுக்குள் கும்பாபிஷேகம் ஆனதாகத் தெரிய

வில்லை. தாங்கள் தலைமையேற்றுத் திருப்பணி செய்து, மகாகும்பாபிஷேகம் புரிய வேண்டும்'' என்று கூறி வேண்டிக்கொண்டார்கள்.

அப்போது அடியேன் நானாறு மைல் தொலைவில் உள்ள நாம் எப்படி இதனை ஏற்பது? என்று எண்ணித் தயங்கினேன். பின்னர் திருவருள் தூண்ட இசைந்தேன்.

திருப்பணிக்கு பல விரிவுரைகள் புரிந்து அன்பர்களுடன் பல ஊர்கள் சென்று நிதி திரட்டினேன். அப்போது அறங்காவலர்களாக இருந்த பலட்சுமணன், நிர்வாக அதிகாரி சேவுகபாண்டியன், அ.முத்தையாபிள்ளை முதலிய அன்பர்கள் உடன் இருந்து உழைத்தார்கள். தள வரிசைகள், இராஜகோபுரங்கள், திருமதில்கள், மண்டபங்கள் முதலியவைகளைப் பழுது பார்த்துத் திருப்பணி, இனிது நிறைவேறியது.

3-5-1974 அன்று சிறந்த முறையில் மகாகும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது.

இத்திருப்பணிக்கு எட்டு இலட்சத்து அறுபதினாயிரம் ரூபாய் செலவழிந்தது.

சமயபுரம் திருப்பணி

திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகில் உள்ள சமயபுரம் மகமாயியம்மை மிகவும் புகழ்பெற்ற தேவி.

என் குருநாதர் மதுரைத் திருப்புகழ்ச் சுவாமியின் புதல்விக்குப் பெரியம்மை கண்டு கையெலும்பு நீங்கி விட்டது. சுவாமிகளின் மனைவியாருடைய கணவில் மகமாயி சென்று 'சமயபுரம் வருக' என்று கட்டளையிட்டனர். மதுரை சுவாமிகள் சமயபுரம் குடியேறி அம்பிகையின் அபிஷேக நீரைக் கையில் நனைத்துவரக் கை பூரணசுகம் அடைந்தது.

மதுரை சுவாமிகள் பெரிய அளவில் சமயபுரத்து அன்னைக்கு மகா கும்பாபிஷேகம் சுமார் ஐம்பது ஆண்டு

215 ● கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

கட்டு முன் செய்து வைத்தார். பல அன்பர்கள் சமயபுரம் திருப்பணிக்கு என்னைத் தலைமை பூண்டு திருப்பணி செய்து மகா கும்பாபிஷேகம் புரியுமாறு வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

குருநாதர் திருப்பணி செய்த கோயிலில் நாமும் செய்வது கடமைதானே என்று எண்ணி அத்திருப்பணிக்குத் தலைமை பூண்டேன். அம்பிகையின் மகிமை; உண்டியில் முயற்சியேயின்றி நிதி வந்து குவிந்தது. அம்பிகையின் ஆலயத்தைப் பழுதுபார்த்தும், அம்பாளின் திருவுருவைச் செப்பம் செய்தும், (பல லட்சம் ரூபாய் செலவில்) மகா கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது.

நெய்வேலி நிகழ்ச்சி

1969 மாசி மாதம் அறந்தாங்கி * சென்று பனியில் நான்கு நாள் விரிவுரை புரிந்து சுரந்தாங்கி விருதைநகர் சென்றேன். அன்பர் ஓ.எம்.எஸ்.எஸ்.சுந்தரமகாலிங்கம் சுரந்தாங்கி உதவினார். காய்ச்சலுடன் நீராடி மகா சிவராத்திரியன்று ஆறு கால பூசையும் சிவகாசியில் விரிவுரையும் புரிந்தேன்.

நெய்வேலியில் அருள்நெறித் திருக்கூட்டத்து அன்பர்கள் விரிவுரைக்கு அழைத்திருந்தார்கள். காய்ச்சலுடனே நெய்வேலி சென்றேன்.

முதல்நாள் திரு. கீ.ராமலிங்கனார் தலைமை வகித்தார். “விதி வலிமையுடையது. உழை வெல்வது அரிது. அமெரிக்காவில் இருந்து மருத்துவர் வரினும் விதியை

* சுரநோயால் தாக்கப்பட்ட அந்த நிலையில் சுவாமிகளின் திருவாயிலிருந்து வெளிப்பட்ட வெண்பா இது.

நேரிசை வெண்பா

அறந்தாங்கி வந்தேன் அதிக பனியால்
சுரந்தாங்கி மீண்டேன் துயரால் - சுரந்தாங்கி
அன்பர் விருதையினில் ஆதரித்தார் வெப்பநோய்
துன்பமதால் நொந்தேன் துவண்டு.

- பதிப்பாசிரியர்

வெல்ல முடியாது” என்று விரிவுரை புரிந்தேன்.

சில குண்டர்கள் தங்கள் தலைவரை இகழ்ந்து பேசியதாகக் கருதிக் கொண்டார்கள். மறுநாள் ஜூரம் மிகுதியாக இருந்தது. மருத்துவர் ‘இன்று நீங்கள் விரிவுரை புரிய வேண்டாம்’ என்றார். அடியேன் இருப்பிடத்தில் இரவு மயங்கிப் படுத்து உறங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

இரவு மணி பன்னிரண்டு இருக்கும். இருநாறு, முந்நாறு கயவர்கள் கூடி வந்து நான் இருந்த இடத்தில் நுழைந்து ‘ஓ’ என்று கத்திக் கலாட்டா செய்தார்கள். நான் வழிபடுகின்ற பூஜாமூர்த்தியைக் கீழே தள்ளினார்கள். மயில் உடைந்தது. சேதப்படுத்தினார்கள். நான் மயக்கம் தெளிந்து எழுந்தேன். இன்னதென்றே புரியவில்லை. அந்தப் புல்லர்கள் காட்டு மிராண்டுகள்போல் கத்தினார்கள்.

ஒரு காவல்துறையதிகாரி வந்து என்னை உடனே புறப்பட்டுப் போகுமாறு கூறினார். நான் சிதறியிருந்த பூஜா சாதனங்களை எடுத்துக் கொண்டு கார் ஏறிக் காவல்துறை அதிகாரியுடன் புறப்பட்டேன். வடலூர் ஓ.பி.இராமசாமி ரெட்டியார் இருக்கும் இடத்தையடைந்தேன்.

மறுநாள் அதிகாலை காரில் புறப்பட்டுத் திருச்சி என் அன்பர் ஜெ.மு.பாலசுப்ரமணியம் அவர்களின் இல்லத்தை யடைந்தேன். அன்று அவருடைய கிருகப்ரவேசம்.

பின்னர், இதைப்பற்றிச் செய்தித்தாள்களில் காரசாரமாகச் செய்திகள் வெளிவந்தன. டாக்டர் தங்கராஜ் அவர்கள் பரிவுடன் சிகிச்சை செய்தார்.

எனக்கு இவ்வாறு இடர் விளைந்துவிட்டதே என்று கருதி ராஜாஜி, அனந்தராம தீக்ஷிதர் முதலியோர் கடிதங்கள் எழுதி ஆறுதல் கூறினார்கள்.

வாகீச கலாநிதி கி.வா.ஜ., குமரி அனந்தன் முதலிய அன்பர்கள் பலர் வந்து என்னைக் கண்டு தங்கள் அன்பைப் பொழிந்தார்கள். எனக்கு உடல் நலம் பெறப் பதினைந்து தினங்கள் ஆயின.

217 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

அரசினர் இதைப்பற்றி விசாரணை செய்தார்கள். பண்டுட்டியில் நீதிமன்றத்தில் என்னை அழைத்து விசாரித்து அங்கு நின்றிருந்தவர்களைக் காட்டி, “இவர் களில் யார் தங்கட்கு இடர் செய்தவர்கள்” என்று கேட்டனர்.

“எனக்கு யார் என்று தெரியாது” என்றேன்.

அத்துடன் அது ஓய்ந்தது.

இவ்வாறு இடர் செய்தவர்கள் அனைவரும் பின்னாளில் பெரிதும் துன்பத்தில் வேதனைப்பட்டார்கள்.

ஒருவர் எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். அதில் “சுவாமி! தங்கட்கு இடர் செய்த பாவியாகிய நான் மிகப் பெருந்துயரால் துடித்து மரணப் படுக்கையில் இருக்கின்றேன். என்னை மன்னித்தேன்” என்று எழுதி விழுதிப் பிரசாதம் அனுப்புங்கள்” என்று எழுதியிருந்தார். நான் அருட்பிரசாதம் அனுப்பினேன்.

இது இன்னும் புரியவில்லை

சீர்காழிக்கு கிழக்கே குடமுருட்டி என்னும் ஊரில் ஒரு நாயுடு அன்பர் என்னை விரிவுரைக்கு வர வேண்டும் என்று அழைத்தார். ஒருமுறை கார்த்திகை மாதம் என் சகாக்களுடன் குடமுருட்டிக்குப் போனேன்.

அங்குப் பெரிய தனவந்தர்களாகிய மூன்று நாயுடுகார் களின் வீடுகள் மட்டுமே இருந்தன. வேறு வீடுகள் இல்லை. நான் “இங்கு என்னை அழைத்தீர்களே? விரிவுரைக்கு மக்கள் கூடுவார்களா?” என்று கேட்டேன்.

“சுற்று வட்டாரத்தில் நிரம்ப ஊர்கள் இருக்கின்றன. நிரம்ப ஜனங்கள் கூடுவார்கள்” என்றார்கள்.

ஐந்து நாள் விரிவுரை. இராமாயணத்தில் இராமா வதாரம் முதல் சீதா கல்யாணம் வரை கூறுவதாக ஏற்பாடு.

இந்து அறநிலைய இலாகாவில் சமயப் பிரசாரகராக நியமித்திருக்கும் ஒருவர் அங்கு என்னைக் காண வந்தார். அவர் அடிக்கடி என்னிடம் உதவி பெற வருவார்.

நான் அவரைப் பார்த்து “வா. அப்பா! எங்கு வந்தனை? நலமா?” என்று கேட்டேன். அவர் “சுவாமிகளின் விரிவுரை கேட்டு உடன் இருக்க வேண்டும் என்று வந்தேன்” என்றார்.

அந்த ஐந்துநாள் விரிவுரைகளுக்கு இடையில் சோமவாரம் வந்தது. சிவபெருமானுடைய அஷ்ட விரதங்களில் தலை சிறந்தது சோமவாரம். அன்று நான் உபவாசம்.

விரிவுரை முடிந்ததும், பால் பருகியபின் ஒரு தனியறையில் இருந்து ஜெபம் செய்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது இரவு பத்து மணி.

வீட்டு அம்மையார் வந்து என்னை வணங்கித் திருநீறு பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

“சுவாமி! எங்கள் வீட்டுக்குத் தாங்கள் தெய்வம்போல் வந்திருக்கின்றீர்கள். தாங்கள் ஒன்றுமே சாப்பிடவில்லை. தாங்கள் பட்டினியாக இருந்தால் எங்கட்குப் பாவம் வருமே” என்றார்.

“அம்மா! நீங்கள் வருத்தப்பட வேண்டாம். இன்று கார்த்திகை சோமவாரம். நான் சிவலிங்கதாரணம் உடையவன். எங்களுக்குச் சோமவார விரதம் முக்கியமானது. பால் குடித்தேன். நாளை உணவு செய்வேன்” என்றேன்.

அந்த அம்மையார் தாய் சேயை வேண்டுவது போல கெஞ்சிய குரலில் “சுவாமி! வாழைக்காய் பஜ்ஜி செய்திருக்கின்றேன். இரண்டு பஜ்ஜி சாப்பிடுங்கள்” என்று வேண்டிக் கொண்டார்.

அவர்கள் அன்பை மறுக்க மாட்டாது, “அம்மா! இரண்டு கொண்டு வாருங்கள்” என்றேன். வாங்கி எதிரில் இருக்கின்ற பணியாளர்கட்குத் தருவோம் என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

அம்மையார் ஓர் எவர்சில்வர் வாளி நிறைய வாழைக்காய் பஜ்ஜி (நீளம் நீளமாகக் காட்சி தந்தன) கொண்டு வந்து என் முன் வைத்தார்கள். அவர்கட்கு

எதனையும் குறைந்த அளவில் செய்யத் தெரியாது. காலை பூசைக்கே ஒரு குடம் நிறைய பால் வைத்தார்கள்.

வாளி நிறைய வாழைக்காய் பஜ்ஜிகளைப் பார்த்து நான் மனதில் சிரித்துக் கொண்டேன். “அம்மா! நான் மெல்ல மெல்லச் சாப்பிடுவேன். நீங்கள்போய் மற்றை அலுவல்கள் பாருங்கள்” என்றேன். அம்மையார் போய் விட்டார்கள்.

இரவு பத்தரை மணிக்கு ஆகாரம் செய்துவிட்டுச் சமயப் பிரசாரகர் வந்தார். நான் அவரைப் பார்த்து “என்ன அப்பா! ஆகாரம் ஆயிற்றா?” என்று வினாவினேன். “ஆம் சுவாமி! வற்றல் குழம்பு, வாழைக்காய் பஜ்ஜி, கூட்டு பொறியல் முதலிய சுவையான உணவு. ஒரு பிடி பிடித்தேன்” என்றார்.

“அப்பா! இந்த வாளியில் வாழைக்காய் பஜ்ஜிகள் இருக்கின்றன. வெளியே மேளம் வாசிப்பவர்கள், ஸ்பீக்கர் வைப்பவர்கள், பந்தல் போட்டவர்கள் எல்லாம் இருக்கின்றார்கள். ஆளுக்கு நான்கு பஜ்ஜிகள் கொடு. நீயும் சாப்பிடு” என்று வாளியை அவரிடம் தந்தேன்.

சிறிது நேரம் பொறுத்து வாளியைக் கழுவி வெறும் வாளியைக் கொணர்ந்தார். நான் “என்ன அப்பா! ஆளுக்கு எத்தனை பஜ்ஜி தந்தனை?” என்று கேட்டேன்.

அவர் “சுவாமி! நாற்பத்தேழு பஜ்ஜிகள்தான் இருந்தன. நானே சாப்பிட்டு விட்டேன்” என்றார். இதனைக் கேட்டுப் பிரமித்து விட்டேன். இரவு பத்தரை மணிக்குச் சாப்பாட்டுக்கு மேல் நாற்பத்தேழு பஜ்ஜி உண்பதா? இது எப்படி முடியும்? என்று எண்ணித் திகைத்தேன்.

மற்றொரு சமயம். மாயூரத்துக்கு அருகில் என் அன்பர் திரு. அகோரம் ஐயர் புதல்வனுடைய உபநயன நிகழ்ச்சிக்கு நான் விரிவுரை புரியச் சென்றேன். அங்கும் முன் சொன்ன சமயப் பிரசாரகர் வந்தார். அன்று சஷ்டி. நான் உபவாசம், மற்றவர்களுடன் அவர் நல்லபடி உணவு செய்தார்.

அவர் “சுவாமி! ஐயரிடம் கூறி எனக்கு உதவி செய்யச்

செய்யுங்கள்” என்றார். நான் விரிவுரை முடித்த பின் ‘இவருக்கு உதவுங்கள்’ என்றேன். அவர் பத்து ரூபாய் தந்தார்.

பின்னர் ஒரு சமயம் அந்தச் சமயப் பிரசாரகர் என்னைச் சந்தித்தார்.

“சுவாமீ! அகோரம் ஐயரைப் போல் நல்ல சான்ஸ் ஆண்டுக்கு ஒன்று இரண்டு கொடுங்கள்” என்றார்.

நான் “என்னப்பா சான்ஸ்” என்றேன். “சுவாமீ! அகோரம் ஐயர் வீட்டில் ஐம்பத்தாறு கோலா குடித்தேன். அதுபோல வேறு எங்குக் கிடைக்கும்?” என்றார். நான் இதனைக் கேட்டு அதிசயம் அடைந்தேன். இது எப்படி ஒரு மனிதனால் முடிகின்றது? என்று சிந்தித்தேன். இன்னும் எனக்கு இது புரியவில்லை.

ஓர் ஆசிரியரின் அறிவு

திருச்செந்தூருக்கருகில் கொம்மடிக்கோட்டை என்னும் ஊரில் ஒரு மகானுடைய சமாதிக் கோயில் இருக்கின்றது. ஆவணி மாதத்தில் சிறந்து முறையில் குரு பூசை விழாவும், அன்னதானமும் நடைபெறுகின்றன. தரும குணச் செம்மல் எஸ்கந்தசாமிப் பாண்டியன் என்னும் அன்பர் அதனை நடத்துகின்றார்.

அந்த விழாவிற்குப் பல்முறை சென்று சொற்பொழிவு செய்திருக்கின்றேன். ஒருமுறை அந்த விழாவின் பொழுது விரிவுரை செய்யும் பொருட்டுச் சென்றிருந்தேன். நெல்லை மாநகருக்கருகிலுள்ள ஓர் ஊரில் வாழ்கின்ற ஆசிரியர் எனக்குப் பணி புரிய அங்கு வந்திருந்தார்.

கந்தசாமிப் பாண்டியருடைய வாழ்க்கைத் துணைவியார் மிகுந்த அடியார் பக்தியும், தெய்வ பக்தியும் கொண்டவர். விரும்புதோம்பும் திருந்திய உள்ளம் படைத்தவர். தேங்காய் அளவு பருமன் உள்ள பெரிய இருபது ஆப்பிள் களும், எள்ளுருண்டைகளும் பெரிய தட்டில் வைத்து என் முன் படைத்து வணங்கினார்.

221 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

எனக்குக் கடித்துத் தின்னும் கருவி உறுதியாக இல்லாமையினால் எதிரில் நின்று கொண்டிருந்த ஆசிரியரைப் பார்த்து “இந்த ஆப்பிள்களில் தோல் எடுத்துக் கொடும்!” என்று இரண்டு ஆப்பிளை அவர் கையில் கொடுத்தேன்.

கந்தசாமிப் பாண்டியன், “சுவாமி! சமாதிக் கோயிலைப் போய்த் தெரிசிக்கலாம். வாருங்கள்!” என்று அழைத்தார். நான் போய்க் காரில் ஏறிக் கொண்டேன். அந்த ஆசிரியர் ஒரு செய்தித்தாளில் மடக்கிய ஒரு பொட்டலத்தைக் கொண்டு வந்து என் கையில் கொடுத்தார். தோல் எடுத்த ஆப்பிள் வழியில் சரப்பிடலாம் என்று எண்ணி வாங்கிக் கொண்டேன்.

காரில் போகும்பொழுது அந்தப் பொட்டலத்தைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். அதில் ஆப்பிள் தோல்கள் மட்டும் இருந்தன. எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அவர் பொட்டலத்தை மாற்றிக் கொடுத்து விட்டாரோ என்று எண்ணினேன். சமாதிக் கோயில் சென்று தெரிசனம் செய்துவிட்டுத் தங்குமிடம் சென்றேன்.

ஆசிரியரைப் பார்த்து “நீ என் கையில் என்ன கொடுத்தாய்?” என்று கேட்டேன். அவர் “தோலை எடுத்துக் கொடுக்குமாறு சொன்னீர்களே! அதனால், தோல்களை எடுத்துப் பொட்டலம் செய்து கொடுத்தேன்” என்று கூறினார்.

எனக்குச் சிரிப்பை அடக்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. “என்னப்பா! பல் இல்லாமையினால் தோலைச் சீவி ஆப்பிளையல்லவா தருமாறு சொன்னேன்? நீ ஆப்பிள் சதையை விடுத்துத் தோலை மட்டும் எடுத்துக் கொடுத்தனையே? உன் அறிவின் திறம் மிகவும் நன்று” என்று கூறிப் புன்னகை புரிந்தேன்.

ஒருசமயம் தஞ்சையில் தொடர் விரிவுரை செய்து கொண்டிருந்தேன். அங்கும் அந்த ஆசிரியர் வந்து எனக்குப் பணிவிடைகள் செய்து கொண்டிருந்தார்.

தஞ்சைக்கருகிலுள்ள தேவன்குடி என்னும் ஊரில் என்

அன்பர் திரு.சுந்தரேசம் பிள்ளை தமது இல்லத்திற்கு வழிபாடு செய்ய அழைத்திருந்தார். தேவன் குடியில் என்னிடம் பரிவு காட்டும் அன்பர்கள் பலர் வாழ்கின்றார்கள்.

அதிகாலையில் தலையில் தைலம் தேய்த்துக் குளிப்பது வழக்கம். அந்த அறிவுள்ள ஆசிரியரைப் பார்த்து “அப்பா! உள்ளே போய் பிள்ளையவர்களிடம் தைலம் இருந்தால் கேட்டு வாங்கி வா!” என்று சொன்னேன். அவர் உள்ளே போய் ஒரு பாட்டிலைக் கொண்டு வந்து எனது உள்ளங்கையில் விட்டார். நான் அதைத் தலையில் வைத்தவுடன் சில்லென்று இருந்தது; என்ன என்று கவனித்துப் பார்த்தேன். அது தைலம் அன்று; பன்னீர் என்று உணர்ந்தேன். பூசைச் சாமான்களுடன் இருந்த பன்னீரைத் தைலம் என்று எண்ணி அவ்வாறு செய்தார் என்று அறிந்து சிரித்தேன். இப்படியும் ஓர் அறிவுள்ள ஆசிரியரை இறைவன் படைத்தானே என்று எண்ணி அதிசயப்பட்டேன்.

வைதவருக்கும் செய்த உதவி

1935-ல் வயலூரில் நான் முதன்முறையாகச் செய்த ராஜகோபுரத் திருப்பணியில் துறையூர் நா.செளந்தரபாண்டியன் பிள்ளை என்பவர் சிற்பியாக இருந்து பணி புரிந்தார். அதற்குப் பின் சென்னைக் குயப்பேட்டை கந்தசாமிக் கோயிலில் நான் செய்த ராஜகோபுரத் திருப்பணியிலும், ஏனைய திருப்பணிகளிலும் சிற்பியாக இருந்து ஊதியமும், பிற நலன்களும் பெற்று வந்தார்.

என்னிடத்தில் மிகவும் அன்பாகப் பழகிக் கொண்டு வந்தார். குடும்பத்தில் ஒருவராகவே இருந்து ஆர்வலராக இருந்தார்.

1950-ல் வடலூர் ஸ்தூபி நீராட்டு விழா நடைபெற்றது. வடலூர் திருப்பணி 1941-ல் தொடங்கி 1950-ல் முடிவு பெற்றது. இந்த ஒன்பது வருடங்களிலும் அவர்தான் அத் திருப்பணியில் சிற்பியாக இருந்து பணி புரிந்து வந்தார். அதில் அவருக்குத் தலைக்கனம் ஏற்பட்டு விட்டது.

223 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

ஸ்தூபி நீராட்டு விழாவில் பணியாளர்களுக்குப் பரிசுகள் வழங்கினேன். நா.சௌந்தர பாண்டியன் பிள்ளைக்கு இரண்டாயிரம் ரூபாய் சன்மானமாகத் தந்தேன். அவர் அடகு வைத்திருந்த கௌரீ சங்கர் ருத்ராட்சம் முதலிய நகைகளை மீட்டுக் கொடுத்தேன்.

ஸ்தூபி நீராட்டு விழாவின் மூன்றாவது நாள் அவர், “நான் வடநாட்டு யாத்திரைக்குப் போகத் திட்டமிட்டிருக்கின்றேன்” என்றார். நான் அவர் கழுத்திலிருந்த தங்கச் சங்கிலியுடன் கூடியிருந்த ருத்ராட்சத்தை மறுபடியும் அடகு வைக்கக் கூடாதே என்று கருணையினால் அதைக் கழற்றினேன். அது அறுந்து விட்டது. அதை அவர் மனைவியாரிடம் கொடுத்துவிட்டு ஊருக்குப் போய் விட்டேன்.

அவருக்கு ஒரு துர்மந்திரி சேர்ந்தார். அந்த இருவரும் நான் ருத்ராட்சத்தை அறுத்துவிட்டேன் என்று என் மீது வசை பாடத் தொடங்கினார்கள்.

ஊர் ஊராக இதே வேலையாகத் திரிந்து எனக்கு வேண்டிய நண்பர்களிடமெல்லாம் என்னைப் பற்றி குறை கூறிக்கொண்டு, ஆலந்தூர் சகோதரர்கள் மாற்றி மாற்றிப் பாடுவதுபோல் என் மீது வசை புராணம் பாடிக் கொண்டு அலைந்தார்கள்.

வைத்தனை இன்சொல்லாக் கொள்வானும் நெய்பெய்த
சோறென்று கூழை மதிப்பானும் - ஊறிய
கைப்பதனைக் கட்டியென் றுண்பானும் இம்மூவர்
மெய்ப்பதம் கண்டுவாழ் வார்.

இந்தத் திரிகடுகப் பாடலை இளமையிலே நான் படித்திருக்கின்றேன். நம்மை வணங்கிப் புகழ்கின்றவர்கள் நமது புண்ணியத்தில் ஒரு கூறு எடுத்துக் கொள்கின்றார்கள். நம்மை அகாரணமாக நிந்திக்கின்றவர்கள் நாம் செய்த பாவத்தில் ஒரு கூறு எடுத்துக் கொள்கின்றார்கள். அவ்வாறு எடுத்துக் கொள்வதன்றி அவர்கள் செய்த புண்ணியத்திலும் ஒரு கூறு நமக்குத் தருகின்றார்கள். இந்தக் கருத்தைப் பீஷ்மர் சரசயனத்தில் கிடந்து பாண்டவர்களுக்கு உபதேசம் செய்த பகுதியில் காணலாம்.

ஆதலால், அறிவுள்ள ஒருவன், காரணமின்றி ஒருவன் வைவானானால், வைகின்றவனை வெறுக்கக் கூடாது. அவனை உபகாரியாக நினைக்க வேண்டும். நான் படித்ததை வாழ்க்கையில் கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்று முயல்கின்றவன். எனவே, என்னை நிந்திக்கின்றவர்களை நான் வெறுப்பதில்லை.

1950 முதல் 1960 வரை பத்தாண்டுக் காலமாகச் சிற்பி சௌந்தரபாண்டியரும், அவருடைய நண்பரும் என்னைத் திட்டிக் கொண்டு திரிந்தார்கள். 1961-ல் சிவகாசியில் விரிவுரை செய்து கொண்டிருந்தேன். சௌந்தரபாண்டியன் பிள்ளை அங்கு வந்து என் கால்மேல் விழுந்து வணங்கி நின்றார்.

நான் அகமலர்ந்து, முகமலர்ந்து அன்புடன் இன்னுரை கூறி “எங்கு வந்தீர்கள்!” என்று வினவினேன்.

அவர் “சுவாமிகளைத் தெரிசிக்க வந்தேன்” என்று கூறினார். மூன்று நாள் என்னுடன் இருந்தார். அங்கிருந்து விருதுநகருக்கு விரிவுரை செய்ய வந்தேன்.

சௌந்தரபாண்டியன் பிள்ளை என்னைப் பார்த்துச் “சுவாமி! நான் கடன்காரனாக இருக்கின்றேன். என் கடனைத் தீர்த்து என் கவலையைப் போக்க வேண்டும்” என்று சொன்னார். “எவ்வளவு கடன் வைத்திருக்கின்றீர்?” என்று கேட்டேன். “மூவாயிரம் ரூபாய் கடன் இருக்கின்றது” என்றார்.

அப்பொழுது ஒரு திருப்பணியில் ஈடுபட்டு நான் கடன் காரனாக இருந்தேன். சௌந்தரபாண்டியன் பிள்ளையைப் பார்த்து “இருநூறு, முந்நூறு என்றால் நான் தந்துவிடுவேன். மூவாயிரம் என்றால் இப்போது எனக்கு அநுகூலமில்லை” என்றேன். அவர் வழிக் செலவுக்குப் பணம் வாங்கிக் கொண்டு போய் விட்டார்.

பின்னர் இரண்டாண்டுகள் கழித்து அவர் எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். “நான் தளர்ந்த வயதுடையவனாக இருக்கின்றேன். இன்னும் நீண்ட நாளைக்கு வாழ

225 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

மாட்டேன். கடன்காரனாக நான் மாளக் கூடாது. ஆணவத்தால் சுவாமிகளைப் பகைத்து அல்லல்பட்டேன். இப்பொழுது என்னுடைய பிழையை நன்கு உணர்கின்றேன். எனக்கு ஐயாயிரத்து ஐநாறு ரூபாய் கடன் இருக்கிறது. இந்தக் கடனை அடைத்து என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று எழுதியிருந்தார்.

அக்கடிதத்தைப் படித்து என் மனம் இரக்கமடைந்தது. துறையூரில் என் ஆப்த நண்பர் திரு.ப.மு.மாரிமுத்து முதலியார் அவர்களைத் திருச்சிக்கு வரவழைத்து மரக்கடை திரு.ஆ.பொன்னுசாமிப் பிள்ளை கடையில் வைத்து ஐயாயிரத்தி ஐநாறு ரூபாயை மாரிமுத்து முதலியார் கையில் கொடுத்துச் “சௌந்தரபாண்டியன் பிள்ளையின் கடனைத் தாங்கள் முன்னின்று பைசல் செய்து, பணம் மிகுதிப்படுமானால் அவரிடம் கொடுத்து விடுங்கள்” என்றேன்.

திரு மாரிமுத்து முதலியார் அதன்படி எல்லாக் கடன்களையும் கொடுத்து எஞ்சிய பணத்தைச் சௌந்தர பாண்டியன் பிள்ளை கையில் கொடுத்து அவருடைய கவலையைத் தீர்த்தார்.

என் வாழ்நாளில் என்னை வைவார் ஒருவரும் இல்லை. அதனால், வைதவர்க்கு உதவும் வாய்ப்பும் அமையவில்லை. இந்த நிகழ்ச்சி வைதவர்க்கும் உதவி செய்யும் வாய்ப்பாக அமைந்தது.

பின்னர், சௌந்தரபாண்டியன் பிள்ளையுடன் சேர்ந்து வைதுகொண்டு திரிந்த அந்த அன்பரும் என்பால் உதவிக்கு வந்தார். அவருக்கும் உதவி செய்தேன்.

பெண்ணறிவு நுண்ணறிவு

பாரத நாட்டின் தலைநகரமாகிய டெல்லியில் உத்தர சுவாமி மலைத் திருப்பணி நடந்து கொண்டிருந்தது. அதற்கு நிதி திரட்டும் பொருட்டு என்னை அழைத்திருந்தார்கள். பத்து நாள் டெல்லியில் தங்கி விரிவுரை செய்தேன்.

பெருந்தகுதியுடையவரும், வயது முதிர்ந்தவருமாகிய ஒரு கணவனும், மனைவியும் சபையில் ஓரத்தில் இரு

நாற்காலிகளில் அமர்ந்து விரிவுரையைக் கேட்டு ரசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இறுதி நாளன்று தமிழக முன்னாள் முதலமைச்சர் திரு எம்.பக்தவத்சலம் அவர்களும் வந்திருந்தார். அந்த அம்மையார் கல் இழைத்த மோதிரத்தைத் திருப்பணிக்கு வழங்கினார்.

அந்த மோதிரத்தை ஏலம் போட்டேன். இரண்டாயிரத்துக்கு ஏலத்தில் ஒருவர் மோதிரத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார். இந் நிகழ்ச்சி இரவு பதினோரு மணிக்கு முடிவு பெற்றது.

அந்த வயோதிகத் தம்பதிகள் அருகில் வந்து வணங்கி விடை பெற்றுக் கொண்டார்கள். அந்த அம்மையார் என்னைப் பார்த்து “சுவர்மீ! என் வாழ்நாளில் நடந்த ஓர் அரிய நிகழ்ச்சியைக் கூறுகின்றேன்” என்று சொல்லத் தொடங்கினார்.

“ஐயாவும் நானும் கல்கத்தாவில் தங்கியிருந்தோம். ஐயாவுக்குப் பெரிய பதவி. எனக்குத் தாய் வீடு கோவை மாநகரம். எனக்கு இரண்டு ஆண் குழந்தைகள். நான் கோயம்புத்தூருக்குப் போகவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. முதல் வகுப்பில் எனக்கு ரயிலில் ரிசர்வ் செய்யப் பட்டது. இளமையின் துடிப்பால் ஊருக்குப் புறப்படும் அன்று மாலை சினிமாவிற்குச் சென்றிருந்தோம். அங்கிருந்து நேரே ரயிலுக்குப் போனோம். ரயில் புறப்பட சில நிமிஷங்கள் இருக்கும்பொழுது ரயில்வே ஸ்டேஷனை அடைந்தோம். ரயிலில் முதல் வகுப்பில் கூபே ரிசர்வ் ஆகியிருந்தது. அதில் குழந்தைகளுடன் ஏறினேன்.

சேவகன் சாமான்களையெல்லாம் வண்டியில் ஏற்றினான். நான் கதவின் அருகில் நின்று கணவனாருடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். ரயில் புறப்பட்டு விட்டது. கணவனார் கைத்துண்டை எடுத்து அசைத்தார். நான் கைப் பையை எடுத்து அசைத்து மகிழ்ந்தேன். குழந்தைகள் ‘டாடா’ சொன்னார்கள்.

227 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

ரயில் கர்ஜனை செய்து கொண்டு ஓடத் தொடங்கியது. அந்த ரயில் நூறு மைல் கடந்துதான் நிற்கும். ரயில் புறப்பட்டவுடன் சாமான்களைச் சீட்டுக்கு அடியில் வைக்கலாம் என்று சீட்டுக்கடியில் கண்ணைச் செலுத்தினேன். சீட்டுக்கடியில் காக்கிச் சட்டையணிந்த கள்ளன் ஒருவன் நீண்ட கத்தியுடன் படுத்துக் கொண்டிருந்தான். அவனைக் கண்டவுடன் நான் நடுநடுங்கினேன்; தலை சுற்றியது. நம் வாழ்நாள் முற்றியது என்று கதிகலங்கி நின்றேன். ஆனால், என் மதி மட்டும் கலங்கவில்லை.

நான் முருகப் பெருமானை வழிபடுகின்றவன். முருகனை மனதில் நினைத்தேன். வானத்தில் மின்னல் தோன்றியதுபோல் என் மனதில் திடீரென்று ஒரு சமயோசித புத்தி தோன்றியது.

நான் குழந்தைகளைப் பார்த்து “என்ன ஒண்ணுக்கு வருகிறதா? பாத்ருமிற்குப் போங்கள்” என்று கூறி அவர்களைப் பாத்ருமிற்கு அனுப்பி, நானும் பாத்ருமில் நுழைந்து கதவைச் சாத்தித் தாளிட்டுக் கொண்டு அபாய சங்கலியை இழுத்தேன். ரயில் நின்றது. ரயில்வே கார்டு இரண்டு காவல் துணையுடன் வந்தார். கூட்டமும் கூடியது. நான் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்து காவல் துறையினரை அழைத்துச் சீட்டுக்கடியில் உள்ள கள்வனைக் காட்டினேன். காவல் துறையினர் அவன் கையில் விலங்கு போட்டு அழைத்துச் சென்றார்கள். இவ்வாறு, செய்யவில்லையானால் குழந்தைகளுடன் நான் அன்று அந்தக் கள்வனால் மாண்டிருப்பேன். முருகப்பெருமான் எனக்கு அந்த வேளையில் அந்த புத்தியைக் கொடுத்தார். எல்லாம் அவனுடைய கருணை. என் உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தும் முருகனுடைய உடைமைகளேயாகும்” என்று கூறினார்.

இந்த நிகழ்ச்சியைக் கேட்டு நான் அதிசயம் அடைந்தேன். பெண்ணறிவு நுண்ணறிவு என்று எண்ணி வியந்தேன்.

ஓர் அரிய நண்பர்

ஒரு சமயம் சுசீந்திரத்திற்கு அங்கு நடைபெறும் திருவிழாவின்போது விரிவுரை புரியச் சென்றிருந்தேன். நாகர்கோயில் பெரிய தொழிலதிபரும், கர்மயோகியும், கோடசுவரரும் ஆகிய பயோனியர் குமாரசுவாமி அவர்கள் விரிவுரைக்கு வந்திருந்தார். விரிவுரை முடிந்த பின் அவரது திருமாளிகைக்கு என்னை அழைத்துக் கொண்டு சென்றார். அவருக்கு ஆண் சந்ததி இல்லை. நான்கு புதல்வியர் இருந்தனர். அந்த நான்கு புதல்வியரையும் அழைத்து “நான் உங்களுக்கு அப்பா அல்லன்; வாரியார் சுவாமிதான் உங்களுக்குத் தந்தை” என்று கூறி, என்னை ஆசனத்தில் இருக்க வைத்து, அவர்கள் நால்வரையும் எனக்குச் சிறு ண்டி படைக்குமாறு செய்தார்.

மறுநாள் அவர்களுக்கு என்னை அறிவுரை கூறுமாறு செய்தார். அன்றிரவு திருநெல்வேலியில் இரண்டு மணி ரயிலில் நான் புறப்பட வேண்டியதாக இருந்தது. தன்னுடைய டிரைவரை அழைத்துக் “குற்றாலம்! நமது காரில் சுவாமிகளைக் கூட்டிப் போய்த் திருநெல்வேலி சந்திப்பில் விட்டுவிட்டு வா” என்று கட்டளையிட்டார்.

அவரிடம் விடை பெற்றுக் கொண்டு காரில் சென்று திருநெல்வேலியில் ரயில் ஏறிச் சென்றேன்.

அடுத்த ஆண்டு சுசீந்திரத்திற்கு விரிவுரை செய்யச் சென்றேன். அப்போது பயோனியர் குமாரசுவாமியுடைய இல்லத்தில் தங்கியிருந்தேன். விரிவுரை முடிந்தபின் குமாரசுவாமியவர்கள் என்னைப் பார்த்து “சுவாமி! இன்று இரவே போக வேண்டுமா?” என்று கேட்டார். “அவசரம் இல்லை. நாளை பேர்கின்றேன்” என்றேன். அப்பொழுது என் உள்ளத்தை உருக்கும் சில வார்த்தைகளைக் கூறினார்.

“சுவாமி! சென்ற முறை தாங்கள் இரவே திருநெல் வேலிக்குப் புறப்பட்டீர்கள். என்னுடைய காரைக் கொடுத்து என் டிரைவர் குற்றாலலிங்கத்தை அனுப்பினேன். என்ன இருந்தாலும் என் டிரைவரும் மனிதன்

229 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

தானே, தூக்கம் யாரையும் ஏமாற்றும். தாங்கள் தமிழ் நாட்டுப் பொது உடைமை. தங்களுக்கு ஒன்று வந்தால் அது தமிழகத்திற்கு வந்த பெருநஷ்டமாகும். ஆதலால், என் டிரைவர் குற்றாலலிங்கத்தைப் பார்த்துக், “குற்றாலம்! சுவாமியைக் கூட்டிப் போய் ரயிலேற்றிவிட்டு எனக்குப் போன் பண்ணு. உன்னுடைய போன் வந்த பிற்பாடுதான் நான் படுப்பேன்” என்று கூறினேன். அவன் தங்களை ரயிலேற்றிவிட்டுப் போன் செய்யும்வரை நான் போன் அருகிலேயே அமர்ந்திருந்தேன். அவனிடமிருந்து போன் வந்த பிற்பாடுதான் நான் நிம்மதியாகப் படுத்துக் கொண்டேன். ஆதலால், தாங்கள் இரவில் பிரயாணம் செய்யாமலிருப்பது நல்லது” என்று கூறினார்.

நான் அவருடைய அன்பின் ஆழத்தை நினைந்து நெஞ்சம் நெகிழ்ந்தேன். காரைக் கொடுக்கலாம். டிரைவரை அனுப்பலாம். ரயில் ஏறியபின் போன் வரும்வரை ஒரு கோடசுவரன் கண் விழித்துக் கொண்டிருப்பது என்பது அரிதிலும் அரிது.

பின்னர், நான் நாகர்கோயிலுக்கருகிலுள்ள ஊர்களுக்கு விரிவுரை செய்யப் போகும்பொழுதெல்லாம் அவருடைய அன்புக் கடலில் முழுகுவேன்.

ஒரு டிரைவரின் அன்பு

மேலே குறிப்பிட்ட பயோனியர் குமாரசுவாமியவர்கள் வயிற்றில் நோய் வந்து வேலூர் அமெரிக்கன் மருத்துவ மனையில் முருகனடி சேர்ந்தார். கார் டிக்கியில் ஒரு பெருந் தொகை இருந்தது. அது இருக்கும் தன்மை மூன்று பேருக்குத்தான் தெரியும்.

ஒன்று பயோனியர் குமாரசுவாமி, இரண்டாவது டிரைவர், மூன்றாவது கடவுள். பணம் யாரையும் மயக்கும். கொலை செய்யவும் தூண்டும். குமாரசுவாமியின் பூத உடல் காரில் நாகர்கோயில் சேர்ந்தது. குமாரசுவாமியுடைய குடும்பம் பாகம் பிரியாதது. டிக்கியிலிருந்த அத் தொகையை டிரைவர் குற்றாலம், தான் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்

என்று எண்ணாமல் நாகர்கோயிலில் உள்ள காங்கிரஸ் தலைவர் நேசமணி அவர்கள் கையில் கொடுத்து, “இது முதலாளி பணம். அவர்களின் உப்பும் சோறும் உண்டு வளர்ந்தவன். முதலாளிக்கு நான் துரோகம் செய்யக் கூடாது. இந்தப் பணத்தை முதலாளி குடும்பத்தினரிடம் சேர்க்க வேண்டியது” என்று கூறிப் பணத்தை அவரிடம் ஒப்படைத்தார். அப் பெருந்தொகை ஓர் ஏழை டிரைவரை மயக்கவில்லை. அந்த டிரைவரின் பண்பு எத்தனை உயர்ந்தது? என்பதை உய்த்துணர்வார் உணர்வார்கள்.

பயோனியர் குமாரசுவாமியவர்களின் மறைவுக்குப் பின் அவருடைய மூத்த மகள் பகவதி அம்மையாரும், அவருடைய கணவனார் டாக்டர் பத்மனாபன் அவர்களும் என்னிடம் மிகவும் அன்பு செலுத்தி உபசரிப்பார்கள். டாக்டர் பத்மனாபன் தன் மாமனாருடைய பெருமையை மக்கள் உணருமாறு ஆண்டுதோறும் குமாரசுவாமி நினைவு விழா என்று என்னை அழைத்து ஒரு தொடர் விரிவுரை செய்வித்து ஒரு ஞானவேள்வி செய்து வருவார் ஆயினார்.

திருப்பராய்த்துறை இராமகிருஷ்ண குடில்

திருச்சிக்குப் பத்து மைல் மேற்கே திருப்பராய்த்துறை என்னும் திருத்தலத்திலே திருக்கோயிலுக்கு மேற்கே காவேரிக்குத் தென் கரையில் ஸ்ரீராமகிருஷ்ண குடில் என்று ஒரு நிறுவனம் உள்ளது. அதில் தாய் தந்தை இருவரும் இல்லாத அனாதைக் குழந்தைகள் சற்றேறக்குறைய முந்நாற்றியறுபது பிள்ளைகள் உண்டி, உடை, கல்வி, மருந்து முதலிய நலம் பெற்று வளம் பெறுகின்றார்கள்.

இக் குடிலைத் திரு. பிரமச்சாரி இராமசாமி அடிகளார் நடத்துகின்றார். நான் திருச்சிக்குச் சென்றால் மரக்கடை திரு.ஆ.பொன்னுசாமிப்பிள்ளை வீட்டில் தங்குவேன்.

குடில் சுவாமிகள் அங்கு வந்து என்னைக் கண்டு குடிலைப் பற்றி நிரம்பக் கூறினார். நான் குடிலுக்குச் சென்று சுற்றிப் பார்த்து அதன் தூய்மையையும் அத் தொண்டின் உயர்வையும் எண்ணி உள்ளம் உருகினேன்.

231 ● கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

அன்றிலிருந்து என்னாலாகிய உதவிகளைக் குடிலுக்குச் செய்யலானேன்.

பாண்டிச்சேரியில் பத்துநாள் குடிலுக்காக விரிவுரை செய்தேன். அப்பொழுது பாண்டிச்சேரியில் வெங்கட சுப்பாரெட்டியார் முதலமைச்சராக இருந்தார். நீதிபதி மகராஜப்பிள்ளை, ஐ.ஜி. பொன் பரமகுரு முதலியோர் அங்கிருந்து உதவி செய்தார்கள். குடிலுக்கு அறுபதி னாயிரம் ரூபாய் வசூலாயிற்று.

திருச்சியில் இருபது நாள் மகாபாரத விரிவுரை செய்து வீரதோறும், கடைதோறும் அலைந்து திரிந்து ஒரு லட்ச ரூபாய் வசூலித்துக் குடிலுக்குத் தந்தேன்.

குடில் சுவாமிகளும், நானும் இப்படியே ஆண்டு தோறும் எத்தனைக் காலம் வசூலிப்பது? என்று கருதினோம். ஒரு குழந்தைக்கு நிரந்தர நிதியாக ஐயாயிரம் என்று திட்டமிட்டு ஒரு பெருந்தொகை சேர்த்து, வங்கியில் போட்டு விட்டால், குடில் என்றும் பிறர் உதவியை நாடாமல் தன் காலில் நின்று இயங்கும் என்று திட்டமிட்டோம்.

குடில் சுவாமிகளும், நானும் தமிழகம் முழுவதும் சுற்றி நிரந்தர நிதி திரட்டினோம். குடில் வெள்ளிவிழா 1976-ல் நடைபெற்றது. அந்த வெள்ளி விழாவின்போது எங்கள் திட்டம் பூர்த்தியாயிற்று.

இருபத்தியேழு லட்சம் சேர்த்துக் குடிலுக்கு வைப்பு நிதியாக வைக்கப்பட்டது. தமிழ்நாட்டிலுள்ள தனம், மனம் படைத்த அன்பர்கள் இந்த வைப்பு நிதிக்குப் பெரிதும் உதவி செய்தார்கள்.

குடில் சுவாமிகள் பிரமச்சாரி ராமசாமி பரம சாது. திருத்தொண்டின் சிகரம், வாய்மையும், தூய்மையும் படைத்தவர். அயர்ச்சி இல்லாத முயற்சி. உடையவர். உள்ளத்தில் ஈரமும், செயலில் வீரமும் படைத்தவர். திக்கற்ற முந்நாற்றியறுபது குழந்தைகளுக்குத் தாயும், தந்தையுமாக இருந்து, அவர்களுக்கு உணவு தந்து உடம்பையும், கல்வி நலம் தந்து உணர்வையும் வளர்த்து வருகின்றார். இக்

குடிலின் சிறப்பு இமயம் போன்றது. இதைப் பார்த்தவர்கள் பரவசம் அடைவார்கள்.

இக்குடிலின் திருத்தொண்டின் திறத்தைத் தமிழகத்தில் எல்லாரும் அறிவார்கள். தனிப்பெரும் தலைவர் காமராஜர் இக்குடில் பரிவு காட்டி வந்தார். வினோபா அடிக்கல் நாட்டி ஆசி கூறினார்.

குடில் வசூலின் பொருட்டுத் திருப்பூரிலுள்ள ஒரு பெருந் தனவந்தரை அணுகினேன். அவர் மிகப் பெரும் தனவந்தர். நெடுங்காலமாக என்னுடன் தொடர்பு உள்ளவர். அவருக்கு ஒரே பெண். அவருடைய மாப் பிள்ளை அவரைவிடப் பெருஞ் செல்வம் படைத்தவர்.

அந்தத் தனவந்தர் ஐநாறு அல்லது ஆயிரம் தருவார் என்று எதிர்பார்த்தேன். அவர் என்னையும், குடில் சுவாமி களையும் பார்த்து முகத்தைச் சுளித்துக் கொண்டார். “எனக்கு மிகுந்த சிரமம்; நான் அல்லல்படுகின்றேன். ஆதலால், குடிலுக்கு ஒன்றும் தர இயலாது” என்றார்.

எழுபது வயதுள்ள அவர் இன்னும் எத்தனைக் காலம் இருக்கப் போகின்றார்? ஆண் சந்ததியும் இல்லை. இவர் கஞ்சத்தனமாகப் பஞ்சப்பாடல் பாடுகின்றாரே! என்று எனக்கு மிகவும் வருத்தம் ஏற்பட்டது. வருத்தத்தின் மிகுதி யினால் அடியிற் கண்டவாறு வசனித்தேன்.

“செட்டியார்! நீங்கள் என் ஆப்த நண்பர். நீங்கள் சிரமப்படக் கூடாது. உங்களுடைய துயரத்தைத் துடைப்பது என்னுடைய கடமை. நான் மாதந்தோறும் பல வறியவர் களுக்கு நியதியாகப் பண உதவி செய்கின்றேன். அந்த வரிசையில் தங்கள் பெயரையும் எழுதி வைத்துக் கொண்டு மாதந்தோறும் தங்களுக்கு உதவி செய்வேன். என் நண்ப ராகிய தாங்கள் அல்லல் பட வேண்டாம்” என்றேன்.

பெருஞ் செல்வராகிய அவருக்கு முகம் சுருங்கி விட்டது. அவர் என்னைப் பார்த்து “தாங்கள் எனக்கு உதவி செய்வதா? ம்...ம்..ம்..” என்று கூறி என்னிடம் என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாமல் திதைத்தார்.

233 ● கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

நான் மறுபடியும் அவரைப் பார்த்துத் “தாங்கள் வருந்த வேண்டாம். நான் தவறாமல் மாதந்தோறும் தங்களுக்குப் பணம் அனுப்பி உதவி செய்வேன்” என்று ஒரு போடு போட்டேன். எத்தனை சொல்லியும் அவர் பணம் தந்தாரில்லை. நாங்கள் அவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டோம். சிறிது காலத்திற்குப் பின் அவர் இறந்தே போய்விட்டார்.

தனமிருந்தும் மனமில்லாத பலர் இவ்வாறு இருக்கின்றார்கள்.

குடிலுக்குக் கேளாமல் கொடுத்தவர்கள் பலர் உண்டு. மேட்டூர் அணை பொறியியல் அலுவலர் சங்கர நாராயணன், பாண்டிச்சேரி என் அபிமானப் புதல்வி ஜெயாலுர்து, செட்டிகுளம் பச்சைமுத்து முதலிய அன்பர் களைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. குடிலுக்கு உதவி செய்த அன்பர்களுக்கு வயலூர் வள்ளல் பெருமானுடைய திருவருள் துணை செய்ய வேண்டும் என்று வழங்குகின்றேன்.

நேபாள யாத்திரை

முன்னொரு சமயம் கல்கத்தாவிற்கு விரிவுரை செய்யும் பொருட்டுச் சென்றிருந்தேன். கல்கத்தா என் உழுவலன்பர் திரு வி.ஏ.பி. ஐயர் அவர்களின் ஏற்பாட்டின்படி நேபாளம் சென்றேன். அப்பொழுது அம்பாசமுத்திரத்து அன்பர் களும், என் தமையனார் மறைஞான சிவம் அவர்களும் அந்த யாத்திரையில் கலந்து நேபாளம் பசுபதிநாதரைத் தெரிசித்தார்கள்.

சிரோன்மணி

நான் நேபாளத்தில் தங்கியிருந்த பொழுது என் ஆப்தநண்பர் திரு.வி.ஏ.பி. ஐயர் “ஒரு மகானைப் பார்க்க கலாம் வாருங்கள்” என்று கூறி என்னை அழைத்துக் கொண்டு சென்றார். அந்த வழி கார் போக முடியாத கொடிய தடம். ஆதலினால், ஜீப்பில் அழைத்துக் கொண்டு சென்றார். நாற்பது மைல்களுக்கப்பால் மலைச்சாரல், ஒரு

சிறுநதி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. சிறிய சிறிய, பத்துப் பதினைந்து கோயில்கள் இருந்தன. அங்கு ஒரு மடத்தில் ஒரு மகான் இருந்தார். அவரை வணங்கினேன். நீண்ட நேரம் வேதாந்த விஷயமாக உரையாடினேன். பொழுது போய்விட்டது. நான் அவரைப் பார்த்துச் “சுவாமி! கண்டகி நதியில் சாளக்கிராமங்கள் கிடைக்கின்றன என்று கேள்விப் பட்டிருக்கின்றேன். எனக்குச் சாளக்கிராமம் வேண்டும். கண்டகி நதிக்குப் போக வழி யாது?” என்று கேட்டேன்.

அவர் “கண்டகி நதி முந்நாறு மைல் தொலைவில் இருக்கின்றது. வழி கடினமானது. உங்களால் போக முடியாது. உங்களுக்கு சாளக்கிராமம்தானே வேண்டும்? நான் தருகிறேன்” என்று ஐந்து சாளக்கிராமங்களை அளித்தார்.

“இன்னும் என்ன வேண்டும்?” என்று கேட்டார்.

“உருத்ராட்ச மணிகள் வேண்டும்” என்று கேட்டேன். அவர் தன் சீடனைப் பார்த்து “ருத்ராட்ச மணிகளைக் கொண்டு வந்து கொடு” என்று கட்டளையிட்டார். அவன் ஒரு சிறு கூடையில் ருத்ராட்ச மணிகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

சுவாமிகள் அவனைப் பார்த்து “உனக்குப் பாத்திர மறிந்து கொடுக்கத் தெரியவில்லையே! நிறைய கொடு” என்று கூறினார். அவன் ஒரு குட்டிச்சாக்கு நிறைய கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

சுவாமிகளுடைய கழுத்தில் வெள்ளிக் குமிழ் அணிந்து கொண்டிருந்தார். அவர் வீரசைவரோ என்று நினைத்தேன்.

“சுவாமி! தங்கள் மார்பில் அணிந்திருப்பது சிவ லிங்கமா?” என்று கேட்டேன். அவர் புன்னகை செய்து அந்த வெள்ளிக் குமிழைத் திறந்தார். அதற்குள் தங்கக் குமிழ் இருந்தது. அதைத் திறந்து சுண்டைக்காய் அள்ளு வெண்மையான தந்த மணியைப் போன்ற ஒரு மணியை எடுத்து என் கையில் கொடுத்தார். “இது என்ன தெரியுமா?” என்று கேட்டார். நான், “சொன்னால் தெரியும்” என்று சொன்னேன். அவர் உரக்கச் சிரித்தார். “நீ சமர்த்தன்.

235 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

தெரியாது என்பதற்குப் பதிலாகச் சொன்னால் தெரியும் என்றனையே! உயர்ந்த ஜாதி நாகம் ஒருவரையும் கடிக்காமல் நீண்ட காலம் வாழ்ந்தால் அதனுடைய நஞ்சு திரண்டு நாகமாணிக்கமாக ஆகும். அதுபோல் சிவ யோகிகளுக்கு யோக சக்தியினால் விந்து நழுவாமல் ஊர்த்துவரேதஸாக மேலே சென்று நின்று விளங்கினால், அந்த விந்து சிரோன்மணியாக மாறி விடுகின்றது. அந்த இடத்தில் ஒரு மகான் தவம் செய்து கொண்டிருந்தார். முடிவில் அவருடைய சிரசு வெடித்தது. இந்த மணி வெளிப்பட்டு வந்தது. அப்படி வந்த மணிதான் இது. இதற்குச் “சிரோன்மணி” என்று பெயர்.

இதற்கு ஒரு பரிட்சை உண்டு. கால்மாட்டிலே வைத்துப் படுத்துக் கொண்டால் அதுவே தலைமாட்டுக்கு வந்து விடும். நேபாள ராஜா இதனை ஒரு வாரம் வைத்துப் பரிட்சை செய்தார். இது மிகவும் அபூர்வமானது” என்று கூறினார். மறுபடியும் அந்த மணியைத் தங்கக் குமிழியில் வைத்து அணிந்து கொண்டார். இதைக் கேட்டு நான் வியந்து நின்றேன். அதனைப் பார்க்கக் கூடிய வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்ததே! என்று மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

மீளவும் நேபாள யாத்திரை

(தில்லைத் திருப்புகழ்ச் சபையாருடன்)

தில்லைத் திருப்புகழ்ச் சபையன்பர்கள் நேபாள யாத்திரை செய்ய விரும்பி என்னை உடன் வருமாறு அழைத்தார்கள். சிதம்பரம் “நற்குண நம்பி” ஆர். பாலசுப்ர மண்யம் முதலிய அன்பர்களின் வேண்டுகோளுக்காக இந்த யாத்திரைக்கு இசைந்தேன்.

மதுரை நாராயணா டிராவல்ஸ் ஏஜன்ஸி அதிபர் திரு முத்துசுவாமி ஐயர் யாத்திரை செய்விப்பதில் வல்லவர், நல்லவர். இவர் மூலம் யாத்திரையை ஒழுங்கு செய்தேன். இரண்டு பெட்டிகளில் நூற்றிப்பதினைந்து பேர் என்னுடன் யாத்திரை செய்தார்கள். 16-7-74-ல் இந்த யாத்திரை தொடங்கியது. 26-8-74ல் யாத்திரை முற்றுப் பெற்றது. முப்பது தலங்கள் தெரிசிக்கப்பட்டன. நேபாளத்தில் பசுபதி நாதரைத் தெரிசித்துப் புனிதமடைந்தோம்.

ஸ்ரீசைல யாத்திரை

ஸ்ரீசைலம் என்பது திருப்பருப்பதம் என்று தேவாரத்தில் பேசப் பெறுகிறது. திரு நந்தித் தேவர் அவதரித்த திருத்தலம். பன்னிரண்டு ஜோதிர் லிங்கங்களில் ஒன்று. சுவாமியின் பெயர் மல்லிகார்ஜுனர். அம்பிகையின் பெயர் ப்ரம ராம்பிகை. அர்ஜுனம் - மருத மரம். மல்லிகார்ஜுனம் என்ற சொல்லுக்கு மல்லிகைக் கொடி பட்டர்ந்த மருதமரம் என்பது பொருள். அங்குக் கிருஷ்ணா நதி ஓடுகின்றது. வீர சைவர்கள் பூசை, வீர சைவர்களாகிய எங்களுக்கு மிகவும் உரிமையுடையது.

என் தந்தையார் நாற்பது மைல் நடந்து போய் வழிபாடு செய்தார். அத் தலத்தைத் தெரிசிக்க வேண்டு மென்று விரும்பினேன். கோவை நாட்டுக்கோட்டை நகர தன வணிகர் திரு.நடராஜன் செட்டியாரும், மற்றும் சில அன்பர் களும் என்னுடன் யாத்திரைக்கு வந்தார்கள். மலையடி வாரத்திலிருந்து இருபத்தைந்து மைல் மாட்டு வண்டியில் சிரமப்பட்டுச் சென்றோம். பெத்தசெரு என்னும் இடத்தில் தங்கினோம். அங்கிருந்து பதினமூன்று மைல் நடந்து கோயிலைச் சேர்ந்தோம். யாத்ரீகர்கள் நடந்து சென்று கால் அலம்பாமல் கால் தூசியுடன் சிவலிங்கத்தைத் தழுவி வழி படுவதற்கு ஒரு ரூபாய் கட்டணம். அதற்குத் தூளி தெரிசனம் என்று பெயர்.

கோயிலுக்குப் போகுமுன் வழியில் ஒரு மண்டபத்திலிருந்து கோயிலின் சிகரத்தைத் தெரிசிக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீசைலம் சிகரம் த்ருஷ்ட்வா

புனர்ஜென்மம் நவித்யதே!

ஸ்ரீசைலத்தின் சிகரத்தைப் பார்த்தவருக்கு மறுஜென்மம் இல்லை 'என்று சிவாகமம் கூறுகின்றது.

நாங்கள் சென்றது மகாசிவராத்திரியில். அப்பொழுது அங்கே கோயிலைத் தவிர வேறு தங்குமிடம் இல்லை. நாங்கள் கோயிலதிகாரியைக் கண்டு இடம் தருமாறு கேட்டோம். அவர் எங்களை "இருங்கள்" என்று சொல்லி

237 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

மூன்று மணி நேரம் காக்க வைத்தார். பின்னர்க் கோயிலுக்கு மேற்கே மூங்கில்களை நட்டு, மஞ்சம்புல் வேய்ந்து இரு பர்ணசாலைகள் அமைத்துக் கொடுத்தார். நாங்கள் அதில் தங்கினோம். இரவு முழுவதும் டமாரத்தை அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். “ஏனையா! இப்படித் தூங்க விடாமல் டமாரத்தைத் தட்டிக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள்?” என்று கேட்டேன். “இதனைத் தட்டவில்லையானால் புலி வந்து விடும்” என்றார்கள்.

மகாசிவராத்திரியன்று கிருஷ்ணாநதியில் நீராடினோம். அங்கு அது பாதாள கங்கை என்று வழங்கப்படுகின்றது. நெடுந்தாரம் இறங்கி ஏற வேண்டும். அங்கிருந்து தீர்த்தம் கொண்டு வந்து நாங்களே எங்கள் கையால் இறைவனுக்கு அபிஷேகம் செய்து வழிபாடு செய்தோம். மறுநாள் பாரணம் செய்து விட்டுப் புறப்பட்டோம். பதின்மூன்று மைல் நடந்து வந்து பெத்தசெரு சேர்ந்தோம். முதல் நாள் உபவாசமானதால் களைப்பும், கால் வலியும் மிகுந்தன. அங்கு ஒரு மண்டபத்தில் தங்கினோம். பசியும் தாகமும் மிகுந்திருந்தன.

என்னுடன் வந்த ஒரு ரெட்டியார் அன்பரைப் பார்த்து “அனுஷ்டானம் செய்ய ஒரு சொம்பு தண்ணீர் கொண்டு வாரும்” என்றேன். அவர் போய் அனுஷ்டானம் செய்து விட்டுத் தண்ணீர் கொண்டு வந்தார். நான் அனுஷ்டானம் செய்து கொண்டேன். அந்த மலைக்காட்டில் ஒரு குழுவினர் அன்னதானம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். உடன் வந்தவர்கள் அங்குபோய் உணவு செய்துவிட்டு எனக்கும் உணவு கொண்டு வந்தார்கள். புளியங்காய்த் தொக்கு ஆந்திராவில் வெகு கவையாகச் செய்வார்கள். உணவுடன் அந்தத் தொக்கையும் உண்டு இளைப்பாறினேன்.

பின்னர், மகாநந்தி என்னும் தலத்தை அடைந்தோம். அங்கு நந்திவாயில் தீர்த்தம் வந்து விழுந்து கொண்டிருக்கின்றது. பெரிய குளம். பளிங்குபோல் தெளிந்த நீர். இடுப் பளவு ஆழம். அதில் நீராடியவுடன் எங்கள் களைப்பெல்லாம் தீர்ந்து விட்டது.

அங்கிருந்து ஓங்காரம் என்னும் தலத்திற்குச் சென்றோம். (உஜ்ஜயினிக்கருகில் நர்மதா நதி தீரத்திலுள்ள ஓங்காரம் வேறு) இந்த ஓங்காரம் என்னும் தலம் விலங்குகள் வாழ்கின்ற பெரிய வனத்துக்கு நடுவே விளங்குகிறது. அங்குள்ள புனித தீர்த்தத்தில் முழுதி ஓங்கார நாதரைத் தெரிசனை செய்தோம்.

மங்குளர் போய் உடுப்பி என்னும் தலத்தைத் தெரிசித்தோம். அங்குச் சந்திரன் சிவபெருமானை வழிபட்டதனால் இறைவன் சோமநாதேசுவரர் என்னும் திருநாமத்துடன் விளங்குகின்றார்.

உடு - நட்சத்திரம்; பதி - தலைவன்

நட்சத்திரங்களுக்குத் தலைவனாகிய சந்திரனுக்கு உடுபதி என்று பெயர். சந்திரன் பூசித்தபடியால் இத் தலத்திற்கு உடுபதி என்று பெயர். உடுபதி என்பது உடுப்பி என மாறி விட்டது. இத்தலத்தில் வடக்கு ரத வீதியில் கண்ணபிரானுடைய திருக்கோயில் மிகவும் அழகாக விளங்குகின்றது.

முகாம்பிகை

அங்கிருந்து கொல்லூர் முகாம்பிகையின் திருத் தலத்தை அடைந்தோம். அத்தலம் மைசூர் மாகாணத்தில் துங்காநதிக்கரையில் விளங்குகின்றது. செழிப்பான வனம். பசுமையான பாக்கு மரங்கள்; குளிர்த் காற்று.

கோயில் வெளிப் பிராகாரத்தில் என்னுடன் வந்த தேவ கோட்டை, இராமநாதன் செட்டியாருடைய நான்கு வயதுடைய பாலசுப்ரமணியன் என்னும் குழந்தை சிறுநீர் கழித்து விட்டான். உடனே, கோயில் அர்ச்சகர்கள் கோயிலைப் பூட்டி விட்டார்கள். அவர்களைப் பார்த்து நான், “ஏன் கதவை அடைத்து விட்டீர்கள்?” என்று கேட்டேன். “இந்தக் குழந்தை ஒன்றுக்குப் போய் விட்டான். பிராயச்சித்தம் செய்ய வேண்டும்” என்றார்கள். நான் அவர்களைப் பார்த்து, “எங்கள் பக்கத்தில் உள் பிராகாரத்திலேயே ஒன்றுக்குப் போவார்களே!” என்றேன்.

அவர்கள், “இந்தக் கோயில் புனிதமானது. பிராயச் சித்தம் செய்வதற்கு இருபத்திநான்கு ரூபாய் கொடுக்க வேண்டும்” என்றார்கள். தன் மகன் ஒன்றுக்குப் போய் இருபத்திநான்கு ரூபாய் தண்டச் செலவு வைத்தான் என்று செட்டியார் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டே பணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தார்.

ஆறு பிராமணர்கள் இருந்து மூன்று மணி நேரம் வேத மந்திரங்களைச் சொல்லி முழக்கினார்கள். வாஸ்துசாந்தி செய்தார்கள். இதைக் கண்டு செட்டியார், தான் கொடுத்த சிறிய தொகைக்கு இத்தனைப் பெரிய சடங்கு செய்கின்றார்களே என்று எண்ணி மனம் மகிழ்ந்தார்.

கோயில் நிர்வாக அதிகாரி வந்து என்னைப் பார்த்து “முப்பத்திரண்டு ரூபாய் கொடுத்தால் கருவூலத்திலிருந்து திருவாபரணங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்து அம்பிகைக்கு சாத்திக் கற்கண்டு அன்னம் நிவேதனம் செய்து சகச்சரநாம அர்ச்சனை செய்வோம்” என்றார். உடனே, நான் முப்பத்தைந்து ரூபாய் எடுத்துக் கொடுத்தேன். கருவூலத்திலிருந்து திருவாபரணங்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். அவற்றுள் ஒரு பெரிய மரகதத்தை என் கையில் கொடுத்தார்கள். அதன் விலை எட்டு லட்சம் என்றார்கள். அந்த மரகத அணிகலத்தின் பின்புறம் தங்கத் தகட்டில் நளச்சக்ரவர்த்தி என்று தேவ நாக லிபியில் எழுதியிருந்தது. அதைக் கண்டு நான் அதிசயம் அடைந்தேன். நளச்சக்ரவர்த்தி அம்பிகைக்கு அதனைப் பரிசாக அளித்தார் என அறிந்தேன். இப்பொழுது நளச்சக்ரவர்த்தி இல்லை. அவருடைய அணிகலன்கள், அரண்மனை முதலிய சின்னங்கள் யாதொன்றும் இல்லை. தேவிக்குத் தந்த திருவாபரணம் மட்டும் நிலைத்திருக்கின்றது. இதனால், அறம் செய்த பொருள் நிலைத்திருக்கும் என்பது தெளிவாகின்றது.

மூலத்தானத்தில் இருந்த வண்ணம் தவக்கோலத்தில் அம்பிகை அமர்ந்திருக்கின்றாள். தேவியின் இரு மருங்கிலும், திருமகளும், திருமகளின் மருமகளாகிய கலைமகளும், வெண் சாமரம் வீசுகின்ற கோலத்துடன் நிற்கின்

றார்கள். தேவியின் திருமுன் அழகிய சிவலிங்கம் இருக்கின்றது. வெளியேயிருந்து ஒரு கண்ணாடியைச் சூரியனுடைய வெயிலில் காட்டி அதன் ஒளியை லிங்கத்தின் மேல் படுமாறு செய்கின்றார்கள். லிங்கத்தின் மேல் சுவர்ண ரேகை ஓடுவதைப் பார்த்தோம்.

முகாம்பிகையைக் கண் குளிரக் கண்டு தெரிசித்தோம்.

அங்கிருந்து தர்மஸ்தலம் போனோம். அது ஒரு பிரார்த்தனைத் தலம். கோயிலில் தினந்தோறும் ஆயிரக் கணக்கான யாத்ரிகர்களுக்கு இலவசமாக உணவு வழங்கப் படுகின்றது. கோயிலில் நிரம்ப வரவும் வருகின்றது. பெரிய நிர்வாகம். அங்குச் சிவமூர்த்தியை வழிபாடு செய்தோம். அங்கிருந்து பல நதிகளை ஓடத்தில் கடந்து மேற்குக் கடற்கரையில் விளங்குகின்ற கோகர்ணத்தை அடைந்தோம்.

கோகர்ண யாத்திரை

கோகர்ணம் பம்பாய் மாகாணத்தின் ஓரத்தில் இருக்கின்றது. மகா சிவராத்திரியன்று மகாபலேச்சுரருக்கு நாங்களே அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்தோம்.

கோகர்ணம் என்பது பூ கைலாசம். மேல் கடலருகில் இருக்கின்ற திருத்தலம்.

“கால்களால் பயன்என்? கறைகண்டன் உறைகோயில்
கோலக் கோபுரக் கோகரணம் சூழாக்
கால்களால் பயன்என்?”

என்பது அப்பர் திருவாக்கு.

இராவணன் கைலாசத்தில் சிவபெருமானிடம் கொட்டைப் பாக்கு அளவுள்ள ஆத்மலிங்கத்தை வாங்கிக் கொண்டு வந்தான். இந்தச் சிவலிங்கத்தை இலங்கைக்குப் போகவிடாமல் தடை செய்யும் பொருட்டுத் தேவர்கள் இராவணனுக்குச் சிறுநீர் பெருகச் செய்தார்கள்.

இராவணனுக்குச் சிறுநீரை அடக்க முடியாமல் அல்லல் ஏற்பட்டது. கையில் சிவலிங்கத்தை வைத்துக் கொண்டு சிறுநீர் கழிக்கக் கூடாது. விநாயகப் பெருமான்

241 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

ஒரு பிராமணச் சிறுவனாக வந்தார். இராவணன் அச் சிறுவனைப் பார்த்து “அப்பா! இந்தச் சிவலிங்கத்தைக் கையில் வைத்துக் கொள்ள. சிறுநீர் கழித்துவிட்டு வந்து வாங்கிக் கொள்வேன்” என்று கூறிக் கொடுத்து விட்டு சிறுநீர் கழிக்கலானான். சிறுநீர் ஆறாகப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது. அவனால் அதை நிறுத்த முடியவில்லை. ‘பத்துத் தலை! பத்துத்தலை! பத்துத் தலை!’ என்று மூன்று முறை விநாயகர் அழைத்தார். அழைத்தும் அவன் வராமையினால் சிவலிங்கத்தைக் கீழே வைத்து விட்டார். இராவணன் சிறுநீர் கழித்து விட்டுக், கை, கால் அலம்பிக் கொண்டு வந்து பார்த்தான். சிவலிங்கம் தரையில் வைக்கப் பட்டதைக் கண்டான். அவனுக்குச் சினம் மூண்டது. அச்சிறுவன் தலையில் ஒங்கி ஒரு குட்டுக் குட்டினான். விநாயகர் காட்சி கொடுத்து மறைந்தார். இராவணன் சிறுநீர் கழித்த இடம் ஒரு குளமாக இன்றும் இருக்கின்றது. அதன் கரையில் உள்ள விநாயகப் பெருமான் தலையில் ஒரு பெரிய பள்ளம் இருக்கின்றது.

அடியார்கள் அப்பள்ளத்தில் சந்தனம் வைத்து வழி படுகின்றார்கள். இராவணன் சிவலிங்கத்தை எடுக்க முயன்றான். அது எழவில்லை. அது பசுவின் காதுபோல் குழைந்து விட்டது. அதனால், கோகர்ணம் என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று. வெள்ளிமலையை அள்ளி எடுத்த இராவணனால் எடுக்க முடியாத காரணத்தால் மஹா பலேசுவரர் என்னும் நாமம் இறைவனுக்கு ஏற்பட்டது.

கோகர்ணத்தில் சிவராத்திரியன்று சிறப்பான வழிபாடு நடைபெறுகின்றது. இத்தலத்தை நீண்ட காலமாகத் தெரிசிக்க வேண்டும் என்று எண்ணினேன். பண்டைத் தவப்பயனால் அன்பர்களுடன் 17-2-1952ல் புறப்பட்டுச் சென்றேன்.

1. மறக்க முடியாத சம்பவங்கள்

நான் ஒரு சமயம் உறையூரில் குடியிருந்தேன். தஞ்சை யில் ராஜமாணிக்கம் செட்டியார் என்பவர் பலரிடம் வசூல் செய்து ஆண்டுக்கு ஒருமுறை இராமலிங்க சுவாமிகள் விழா

செய்வார். அவர் என்னை விரிவுரைக்கு அழைத்திருந்தார். நான் கைம்மாறு கருதாமல் விரிவுரைக்குச் சென்றேன். தஞ்சையில் இருந்த என் நண்பர் குஞ்சிதபாதம் பிள்ளை ரயில் நிலையம் வந்து என்னை அவர் இல்லத்துக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

அவருடைய வீட்டில் சிற்றுண்டி அளித்தார். பின்னர், விழாப் பந்தலுக்குச் சென்று வள்ளலாரைப் பற்றி விரிவுரை செய்தேன். தஞ்சையில் நல்ல ரசிகர்கள் விரிவுரை முடிந்த பின் குஞ்சிதபாதம் பிள்ளை வீட்டிற்குச் சென்றேன். என்னை விரிவுரைக்கு அழைத்த ராஜமாணிக்கம் செட்டியார் அங்கிருந்தே என்னைப் “போய் வாருங்கள் என்று கூறி வழியனுப்பி விட்டார். ரயில் டிக்கெட்டு வாங்கித் தருவார் என்று எதிர்பார்த்தேன். அந்தச் சிறிய பணியையும் அவர் செய்யவில்லை.

குஞ்சிதபாதம் பிள்ளை வீட்டில் வர்க்கான்னங்கள் மிக்க சுவையோடு படைத்தார். என் கையில் ஒரே ஒரு ரூபாய் மட்டும் இருந்தது. அதனைக் குஞ்சிதபாதம் பிள்ளையினுடைய சூழந்தையின் கையில் கொடுத்து விட்டேன். ஒரு மாட்டு வண்டியை வைத்துக் கொண்டு ரயில் நிலையம் சென்றேன். ராஜமாணிக்கம் செட்டியார் ரயில் நிலையம் வருவார். டிக்கெட்டு எடுத்துத் தருவார் என்று கருதினேன். அந்தப் புண்ணியவான் அங்கு வரவேயில்லை.

தஞ்சையிலிருந்து திருச்சிக்குக் கட்டணம் ஒரு ரூபாய் தான்.

நான் கையில் ஒரு காசுமின்றித் தஞ்சை ரயில் நிலையத்தில் திகைத்து நின்றேன்.

பழங்காலத்தில் பாணர்கள் ஊர் ஊராகச் சென்று பாடிப் பரிசுப்பெற்று வாழ்ந்தார்கள். அப்பாணர் மரபில் குலத்தைவிட்டு விலக்கும் குற்றம் ஒன்று உண்டு. வெளியே புறப்படுகின்ற பாணர், திரும்பி வர வழிச் செலவுக்குப் பணம் எடுத்துக் கொண்டு போவதுதான் அந்தக் குற்றம் ஆகும். சென்ற இடத்தில் தனக்குப் பணம் சம்பாதிக்க முடியுந்தானே? தன் விதையில் நம்பிக்கையில்லாமல்தானே

243 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

திரும்பி வருவதற்குப் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுகின்றான்? இந்தக் குற்றம் செய்தவனைத்தான் குலத்தை விட்டு விலக்கு வார்கள். ஆதலால்தான் நான் திரும்பிப் போகப் பணம் இல்லாமல் வந்தேன்.

தஞ்சைக்கு மட்டுமன்று, மலையா, இலங்கை முதலிய அயல் நாடுகளுக்குப் போனாலும் பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு போவதில்லை. இவ்வாறு, தஞ்சை ரயில் நிலையத்தில் நான் நின்று கொண்டிருக்கும்பொழுது காரைக் காலிலிருந்து என்னை ஒரு விரிவுரைக்கு அழைத்துப் போவதற்காகச் சுப்பையா முதலியார் என்பவர் அங்கு வந்தார். காரைக்காலில் விரிவுரை செய்ய முன் பணம் என்னிடம் தந்தார். இதுதான் முருகன் செய்த கருணை. அவர் தந்த முன்பணம், எனக்கு வரப்பிரசாதமாக இருந்தது. டிக்கெட்டு எடுத்துக்கொண்டு திருச்சி சேர்ந்தேன்.

2. மற்றொரு நிகழ்ச்சி

நாகர்கோயிலிலிருந்து ஒருவர் என்னை விரிவுரைக்கு அழைத்தார். நானும் பயன் கருதாமல் சென்றேன். அந்த விரிவுரை டிக்கெட்டு போட்டு நடந்தது. அந்த விரிவுரைக்குச் சதாவதானம் செய்குத தம்பிப் பாவலர் தலைமை வகித்தார். நவாப் ராஜமாணிக்கம் பிள்ளையும் விரிவுரை கேட்க வந்திருந்தார். விரிவுரை நடந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது ஒரு நாத்திகன் இடக்காக ஒரு கேள்வி கேட்டான். நான் ஆணித்தரமான பதில் சொல்லி அவன் வாயை அடக்கினேன். அன்று விரிவுரை விறுவிறுப்பாக இருந்தது.

விரிவுரை முடிந்தபின் நவாப் ராஜமாணிக்கம் பிள்ளை என்னைப் பார்த்து, “யாராவது கேள்வி கேட்டால்தான் சுவாமிக்கு உற்சாகம் உண்டாகி விரிவுரை மிகவும் சிறப்பாக அமையும் போலும்” என்று வேடிக்கையாகக் கூறினார்.

இரவு இரண்டு மணிக்குப் பேருந்தில் ஏறினேன். என்னை விரிவுரைக்கு அழைத்தவர் திருநெல்வேலிக்கு டிக்கெட்டு வாங்கிக் கொடுத்து என்னைப் பஸ்சில்

ஏற்றினார். எனக்குப் போக வரச் செலவைத் தருவார் என்று எதிர் பார்த்தேன். அந்த உத்தம சீலன் ஒன்றும் தரவில்லை. பஸ் புறப்படும் பொழுது அவர் என்னைப் பார்த்து “மணியார்டர் அனுப்பியிருந்தேன். சேர்ந்ததா?” என்று கேட்டார். நான் “இல்லை” என்றேன்.

அவர் “இனி வரும்” என்றார். நான் நெல்லையில் ரயில் ஏறித் திருச்சிக்கு வந்தேன். அங்குப் பத்து ரூபாய் மணியார்டர் வந்திருந்தது. எனக்கு அதைவிட இரு மடங்கு செலவாயிற்று.

புலவர்களை இப்படி அலையவிடும் புண்ணிய வான்களும் இருக்கின்றார்கள். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் மறவாமல் என்றும் நெஞ்சில் நிலைத்து நிற்கின்றன.

3. மலேயாவில் ஒரு நிகழ்ச்சி

இரண்டாவது முறையாக மலேயாவுக்குப் போயிருந்தேன். சிரம்பான் என்னும் ஊரில் என் ஆப்த நண்பர் அள.பழநியப்பச் செட்டியார் இருந்தார். அவருடைய நண்பரும், தமிழகத்தில் தலை சிறந்த புலவரும், சிறந்த பேச்சாளருமாகிய ஒருவர் சிரம்பானுக்கு வந்தார்.

சிரம்பானில் நடைபெறும் அவருடைய விரிவுரைக்கு என்னைத் தலைமை தாங்குமாறு பழநியப்பச் செட்டியார் அழைத்திருந்தார். அவருடைய வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து நான் ஈப்போவிலிருந்து நூற்றிழுப்பது மைல் காரில் பிரயாணம் செய்து சிரம்பானுக்கு வந்து சேர்ந்தேன். மலேயாவில் நான் எங்குச் சென்றாலும் கோவில்களில்தான் தங்குவது வழக்கம்.

மாலை ஆறு மணிக்கு நிகழ்ச்சி தொடங்கப்பெற்றது. நான் விரிவுரை செய்பவரைப் பற்றிப் பதினைந்து நிமிடம் புகழ்ந்து கூறித் தலைமையுரை ஆற்றினேன். பின்னர் விரிவுரையாளர் சொற்பொழிவு செய்தார். என்னைப் பற்றியும் என் தொண்டுகளைப் பற்றியும் ஒரு வார்த்தை கூட அவர் சொல்லவில்லை. விரிவுரை முடிந்தபின் கோவிலில் ஓர் அறையில் நான் அமர்ந்திருந்தேன்.

245 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

சிரம்பானில் அரசாங்கத்தில் பெரும்பதவி வகிப்பவரும், என் ஆப்த நண்பரும் ஆகிய திரு. தம்பித்துரை அவர்கள் விரிவுரையாளருக்கும், எனக்கும், உடன் வந்தவர்களுக்கும் சிற்றுண்டி தயாரித்து வைத்திருந்தார். மலேயாவில் பண்டங்கள் விலை அதிகம். அதனால், சிற்றுண்டி தயாரிக்க அதிகச் செலவு செய்து தம்பித்துரை அன்புடன் ஏற்பாடு செய்தார்.

விரிவுரையாளருடன் அமைச்சர் சம்பந்தம் முதலியோர் வந்திருந்தார்கள். நான் இருந்த அறைக்கு விரிவுரையாளரும், உடன் வந்தவர்களும் வந்து, “சுவாமி! நாங்கள் கோலாலம்பூருக்குப் போகின்றோம்” என்று கூறினார்கள். அப்பொழுது தம்பித்துரையும், பழநியப்பச் செட்டியாரும் அருகில் இருந்தார்கள். அப்பொழுது இரவு பத்து மணியிருக்கும். நான் விரிவுரையாளரைப் பார்த்து, “உங்களுக்குச் சிற்றுண்டி ஆயத்தமாக இருக்கிறது. உணவு செய்து விட்டுப் போகலாம்” என்றேன். அவர், “எனக்குச் சோர்வாக இருக்கிறது. ஆதலால், நான் புறப்படுகிறேன்” என்று கூறிவிட்டு, என்னுடைய மறுமொழியையும் எதிர்பார்க்காமல் ராம பாணம்போல் உடன் வந்தவர்களுடன் புறப்பட்டுப் போய் விட்டார். தம்பித்துரை தான் செய்த சிற்றுண்டியை அருந்தாமல் அலட்சியப்படுத்திப் போய் விட்டதைக் குறித்து வருந்திய உள்ளத்துடன் முகம் சிவந்து பேயறைந்தாற்போல் அமர்ந்திருந்தார். அந்த அறையில் சிறிது நேரம் மௌனம் நிலவியது.

பழநியப்பச் செட்டியார் தம்பித்துரையைப் பார்த்துச் “சிற்றுண்டி படைக்கலாமா?” என்று கேட்டார். இலங்கை வாசியாகிய தம்பித்துரைக்கு எரிமலை வெடித்ததுபோல் சீற்றம் பொங்கியது. “செய்த உணவுகளை எடுத்துக் குப்பைத் தொட்டியில் போடுங்கள்” என்று சொன்னார். நான் பழநியப்பச் செட்டியாரைப் பார்த்து மெல்ல கையை அசைத்துச் “சிறிது பொறுங்கள்” என்று குறிப்புக் காட்டினேன். சிறிது நேரம் பொறுத்துத் தம்பித்துரைக்குச் சீற்றம் ஆறியது. பின்னர் எல்லாரும் அமர்ந்து சிற்றுண்டி அருந்தினோம்.

அப்பொழுது நான் நினைத்துக்கொண்டேன்; “இது நமக்கு ஒரு பாடம். நாம் எங்காவது சென்ற இடத்தில் நமக்கு உணவு ஆயத்தம் செய்திருப்பார்களாயின் பசி இல்லையானாலும் இலையில் அமர்ந்து உண்பதுபோல் நடித்து, ஏற்பாடு செய்தவர்களைத் திருப்தி செய்ய வேண்டும்” என்று எண்ணிக்கொண்டேன்.

4. இலங்கையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி

1944ல் இலங்கை சென்றிருந்தேன். கொழும்பில் செம்மாங்கோட்டார் கோவிலில் என்னுடைய நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தன. ஜிந்துப்பட்டிக் கோயிலில் இந்தியாவிலிருந்து ஒரு பிரபலமான ஒரு விரிவுரையாளர் வந்து விரிவுரை செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் என் நண்பராதலினால் நானும் விரிவுரைக்குப் போயிருந்தேன். சென்னையிலிருந்து அரசாங்க இணைச் செயலாளர் சி.டி.முதலியார் அங்கு வந்திருந்தார். மதுரையிலிருந்து கே.வி.தியாகராஜ ஐயரும் வந்திருந்தார்.

விரிவுரை செய்பவர், “எனக்குத் தினந்தோறும் இருநாறு கடிதங்கள் வருகின்றன” என்று தற்பெருமையாகக் கூறினார். சபையில் அமர்ந்திருந்த சி.டி.முதலியார் தியாகராஜையரைப் பார்த்து, “தியாகராஜா! நான் அரசாங்கத்தில் ஜாயின்ட் செக்ரடரியாகப் பணிபுரிகின்றேன். எனக்கே இத்தனைக் கடிதங்கள் வருவதில்லையே! பிரசங்கியார் இருநாறு கடிதங்கள் வருவதாகப் புருடா விடுகிறார்” என்று ஏளனமாகக் கூறினார்.

இதனை நான் அருகிலிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன். இது நமக்கு ஒரு பாடம். “நாம் நமது விரிவுரையில் எதனையும் மிகைப்படுத்திக் கூறக்கூடாது” என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

5. நெல்லையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சி

1960ல் வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள குண்டலேரி என்னும் ஊரில் இருபது நாட்கள் மகாபாரத விரிவுரை செய்தேன். அந்த விரிவுரை பகல் இரண்டு மணிக்குத்

தொடங்கி மாலை ஐந்து மணிக்கு முடிவு பெறும். முதல் நாள் பூசைக்கு ஒரே ஒரு வாழைப்பழம் வைத்திருந்தார்கள். அந்த ஒரு பழத்தை நான் விநாயகருக்கு நிவேதிப்பேனா? சிவலிங்கத்திற்கு நிவேதிப்பேனா? முருகப்பெருமானுக்கு நிவேதிப்பேனா? இப்படி ஒரு தர்மசங்கடமான நிலை நேர்ந்தது.

ஆரணி கார்த்திகேயன் பஸ் அதிபர் என் ஆப்த நண்பர் திரு சுப்ரமணிய முதலியார் எவ்வாறோ இதனை அறிந்து ஒரு கூடைப் பழங்களை வாங்கி அனுப்பி வைத்தார்.

அந்த இருபது நாளும் முருங்கைக்காயைத் தவிர வேறு கறி செய்யவில்லை. (முருங்கைக்காய் பித்தவாயு என்று பெரியோர்கள் கூறுவார்கள்) அதனால், எனக்கு நெஞ்சுவலி ஏற்பட்டுவிட்டது. இனி, விரிவுரை செய்ய முடியாமலேயே போய் விடுமோ என்று அஞ்சினேன். இது நிகழ்ந்தது ஆடி மாதம். அடுத்து, ஆவணிப் பெருவிழாவிற்குத் திருச்செந்தூர் செல்லும் பொருட்டுப் பொறுக்க முடியாத நெஞ்சு வலி யோடு திருநெல்வேலிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றேன்.

திருநெல்வேலியில் என் நண்பர் வீசங்கரன் பிள்ளை யின் கடையில் அமாந்திருந்தேன். அன்று மாலை திருச் செந்தூருக்குப் போக வேண்டும். அங்கு எனக்கு நண்பராக இருந்த ஒருவர் திருச்செந்தூரில் விரிவுரை செய்யும் நாட்களில் பகலில் மூன்று நாட்கள் திருநெல்வேலியில் கைத்தறி வார விழாவில் விரிவுரை செய்ய வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி அழைத்தார்.

நான், “ஐயா! எனக்கு நெஞ்சு வலி. ஒரு விரிவுரை செய்வதே வேதனையாக இருக்கின்றது. திருச்செந்தூரி லிருந்து நெல்லைக்கு வந்து மறு விரிவுரை செய்ய அழைக்கின்றீர்களே! இப்போதுள்ள உடல் நிலைக்கு இது பொருந்தாது” என்று நயமாகக் கூறினேன். என்னுடைய உரை அவர் செவியில் ஏறவில்லை. மீண்டும் மீண்டும், வந்து தானாக வேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கூறிக் கொண்டே யிருந்தார். எனக்கு வருத்தமாக இருந்தது.

நான் சற்று உரத்த குரலில், “ஐயா! நான் சிறிது காலம் சுகமாக வாழவேண்டும் என்று எண்ணுவீர்களானால் என்னை விரிவுரைக்கு அழைக்க வேண்டாம். “நீரும் உமது உடலும் எக்கேடு கெட்டாலும் பரவாயில்லை! விரிவுரைக்கு வாருங்கள்!” என்று நீர் எண்ணுவதாயின் நான் விரிவுரைக்கு வருகின்றேன்” என்று கூறினேன்.

அதற்கு அவர் “விரிவுரைக்கு வர வேண்டும்” என்று கூறினார். நான், “சரி வருகின்றேன்” என்று ஒப்புக் கொண்டேன். அதன்படி வேதனையுடன் மூன்று நாட்களும் வந்து விரிவுரை செய்தேன். இப்படி அழைத்தவரும் ஒரு நண்பர் தான்! அவருக்கு என்னுடைய உடல் நலத்தில் அக்கறையில்லை. அவருடைய கருமம்தான் முக்கியம் என்று எண்ணினார்.

6. நன்றி உணர்வில்லாத ஒருவர்

1955ல் காஞ்சிபுரத்தில் இருபது நாட்கள் விரிவுரை செய்து கொண்டிருந்தேன். காஞ்சிபுரத்தில் என் நண்பர் ஆதி நாராயண முதலியார் வீட்டில் தங்கியிருந்தேன். அப்பொழுது ஒருவர் வந்து என்னை வணங்கினார். அவர் என் நண்பரின் மகன். இசைவாணர். நான் அவரைப் பார்த்து, “என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டேன். அவர் என்னைப் பார்த்து, “சுவாமீ! நான் இசைவாணன். எனக்கு என்.எஸ்.கிருஷ்ணன் அவ்வப்பொழுது உதவி செய்து கொண்டிருந்தார். அவர் மறைந்துவிட்டார். இப்பொழுது நீங்கள் எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்” என்று சொன்னார்.

நான், “என்ன உதவி செய்ய வேண்டும்?” என்று வினவினேன்.

“எனக்குச் சங்கீத ட்யூஷன் பிடித்துக் கொடுங்கள்” என்று சொன்னார்.

நான் அவரைப் பார்த்து, “அடுத்த மாதம் மலையாடுக்குப் போகின்றேன். போய் வந்து இதுபற்றித் தங்களுக்கு உதவி செய்வேன்” என்று கூறினேன்.

249 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

“அதுவரை எனக்குத் தாங்காது” என்றார். நான் இரக்கப்பட்டு எனது செயலக மேலாளர் ஆர்.ஜெயராமய்யரிடம், “மாதம் முப்பது ரூபாய் இவருக்குக் கொடுங்கள்” என்று கூறினேன்.

மலையாவுக்குப் போய் வந்த பின் ஓளவை சண்முகம், நடிகர் எஸ்.வி.சகஸ்ரநாமம் முதலியவர்களிடம் கூறி அவருக்கு ட்யூஷன் அமைத்துக் கொடுத்தேன். வழக்கமாக நான் கொடுத்து வந்த முப்பது ரூபாயைக் கைம்மாறு கருதாமல் பத்து வருடம் கொடுத்து வந்தேன். இடையிடையே பற்றாக்குறையென்று ஐம்பது, நூறு என்று வாங்கிக் கொள்வார். ஒவ்வொரு தீபாவளிக்கும் வேட்டி, புடவைகள் அளிப்பேன். இவ்வாறு, பல உதவிகள் அவர் என்னிடம் பெற்றுக் கொண்டு வந்தார்.

இவ்வாறு, மாதந்தோறும் அவர் என்னிடம் உதவி பெற்றுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது, “எனக்கு ஒரு வீடு கட்டிக் கொடுங்கள்” என்றார். நான் ஒரு புத்தகத்தில் நன்கொடை ஆயிரம் ரூபாய் என்று எழுதி, ஓளவை சண்முகம், எஸ்.வி.சகஸ்ரநாமம் முதலியோரிடம் வசூலித்து ஐயாயிரம் ரூபாயில் வீடும் கட்டிக் கொடுத்தேன். அந்த வீட்டில் குடியிருக்கும் அவர், மேல்மாடி போடவில்லை என்று கூறி என்னை நிந்தனை செய்தாராம். நான் அவருக்கு உடம்பில் மேல் மாடியில்லை என்று எண்ணிக் கொண்டேன்.

1965ல் ஒரு நாள் என்னுடைய இல்லத்தில் மேல்மாடியில் அமர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். அந்த இசைவாணர் வந்து என்னை வீழ்ந்து வணங்கி எதிரில் அமர்ந்தார். அவர் என்னைப் பார்த்துச், “சுவாமி! தாங்கள் எனக்குப் பயன் கருதாமல் மாதந்தோறும் முப்பது ரூபாய் வழங்கிக் கொண்டிருக்கின்றீர்கள். என்றாவது ஒரு நாள் அதனை நிறுத்துவீர்களாயின் நான் தங்களை வைவேன். நானே வாங்குவதை நிறுத்திக் கொள்கின்றேன். இரண்டு ஆண்டுகளுக்குத் தருவதை மொத்தமாகக் கொடுத்து விடுங்கள்” என்றார்.

நான் சிரித்துக்கொண்டே பெட்டியைத் திறந்து பார்த்தேன். பெட்டியில் முந்நூறு ரூபாய் மட்டுமே இருந்தது. அதை எடுத்துக் கொடுத்துப் “போய் வாருங்கள்” என்றேன். அவர் சரியென்று கூறி எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்.

மறுநாள் மீண்டும் அவர் என்னை வந்து வணங்கி, “பாதி ரூபாய்தானே கொடுத்தீர்கள்! மற்ற பாதியைக் கொடுங்கள்” என்று கேட்டார். நான் அவரைப் பார்த்து, “என்பால் அவ்வளவுதான் இருந்தது வேறு பணம் இல்லை” என்றேன்.

இவ்வாறு சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஒருவர் வந்து விரிவுரை செய்ய நானாறு ரூபாய் முன் பணமாக கொடுத்தார். நான் அதனை வாங்கி இசைவாணர் கையில் கொடுத்துத், “திருப்தியாகப் போய்வாருங்கள்” என்றேன். அவர், இன்னும் இருபது ரூபாய் குறைகிறது” என்றார். சிரித்துக் கொண்டே, “வேறு பணம் இல்லை. தந்ததை மகிழ்ச்சியாகப் பெற்றுக் கொண்டு போய் வாருங்கள்” என்றேன். அவர் சரியென்று விடைபெற்றுச் சென்றார். பிறகு அவர் என்னை வந்து சந்திக்கவேயில்லை.

இன்னும் ஒருவருக்கு எட்டாயிரம் ரூபாயில் காங்கிரிட் போட்டு இனாமாக வீடு கட்டிக் கொடுத்தேன். அதில் அவருக்கு ஐம்பது ரூபாய் வாடகை வருகிறது. அவர் எனக்கு ஒரு முறை நன்றிக்கடிதம் எழுதியிருந்தார். அந்த வாசகங்கள் இவை:-

“நீங்கள் எனக்கு வீடு கட்டிக் கொடுத்தீர்களே! அந்த வீடு புறாக்கூண்டைப்போல் இருக்கின்றதே!”

இந்த வாசகத்தைப் பார்த்து நன்றியில்லாத உலகம் என்று நகைத்துக்கொண்டேன்.

நான் எத்தனையோ திருப்பணிகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருப்பவன். இரு அன்பர்கள் தங்கள் சிரமத்தை எனக்கு எழுதி உதவி கேட்டிருந்தார்கள். எனக்கிருக்கின்ற நெருக்கடியையும் நினையாமல் ஆளுக்கு ஆயிரம் ரூபாய்

251 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

உதவித் தொகை அனுப்பினேன். பெற்றுக்கொண்டவர்கள் பணம் சேர்ந்தது என்று கூட எனக்குக் கடிதம் எழுத வில்லை.

பலருக்குத் தக்கவரிடம் சொல்லி வேலை வாங்கித் தருவேன். வேலை பெற்றுக்கொண்டவர்கள் வேலை கிடைத்தது என்று எனக்குக் கடிதம் எழுத மாட்டார்கள். வேலை தந்தவர், “வேலை கொடுத்தேன்” என்று எனக்குத் தெரிவிப்பார்.

7. விதியின் பயன்

“ஊழிற் பெருவலி யாவுள மற்றொன்று
சூழினும் தான்முந் துறும்”

என்ற திருக்குறளுக்கு இலக்கியமாக அடியிற் கண்ட நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது.

ஒரு சமயம் மாயூரத்துக்கருகிலுள்ள தேரமுந்தூரில் விரிவுரைக்கு ஒப்புக் கொண்டிருந்தேன். அதற்கு முதல் நாள் மதுரையில் விரிவுரை நடைபெற்றது. மதுரையில் இரவு பதினோரு மணி ரயிலில் ஏறித் திருச்சி தஞ்சை வழியே தேரமுந்தூர் போகத் திட்டமிட்டிருந்தேன். குருநமசிவாயம் இரவில் ரயிலில் சென்று நான் துயர்படக் கூடாதென்று கருதி, “சுவாமி! நாளை காலையில் இங்கு வழிபாடு செய்து விட்டு என்னுடைய காரில் தஞ்சைக்குப் போய், பகல் பன்னிரண்டு மணி ரயிலில் ஏறித் தேரமுந்தூர் போங்கள்” என்று சொன்னார். நான் சரியென்று ஒப்புக் கொண்டேன்.

தஞ்சையில் பப்ளிக்பிராஸ்க்யூடரும், என் சீடருமாகிய ராஜாராஜேசுவரன் பிள்ளை அவர்களுக்குப் பகல் உணவுக்கு வருவதாக எழுதியிருந்தேன். ஜம்புலிங்கம் என்பவர் தஞ்சையில் எஞ்சினியராகப் பணி புரிந்து கொண்டிருந்தார். அவருக்கு நான் தஞ்சை வரும் தகவல் தெரிந்து ராஜாராஜேசுவரன் பிள்ளையிடம் சென்று, “சுவாமிகளுக்கு நான் அவசியம் விருந்து வைக்க வேண்டும்; நீங்கள் விட்டுக் கொடுங்கள்” என்று கேட்டுக்கொண்டார். ஜம்புலிங்கம்

தன் வீட்டில் சிறப்பான முறையில் விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார். ராஜராஜேசுவரன் பிள்ளை எனக்கு வற்றல், குழம்பு பிரியம் என்று எண்ணித் தன் வீட்டில் வற்றல் குழம்பு செய்து ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை வீட்டில் சேர்த்துக் காத்திருந்தார்.

காலை எட்டு மணிக்கெல்லாம் வழிபாடு முடித்துச் சிற்றுண்டி அருந்திவிட்டுக் காரில் புறப்பட்டேன்.

என்னுடைய கார் மேலூர் தாண்டியவுடன் பஞ்சராகி விட்டது. டிரைவர் ராமதாஸ் ஸ்டெப்னியை மாட்டிக் காரை ஓட்டினார். மூன்று மைல் ஓடியவுடன் அதுவும் பஞ்சராகி விட்டது. இனி கார் ஓடுவதற்கும் வழியில்லை. நான் காரை விட்டிறங்கி, “முருகா” என்று கூறிக்கொண்டு ஒரு மரத்தின் நிழலில் அமர்ந்தேன்.

டிரைவர் இரண்டு டயர்களை எடுத்துக்கொண்டு பஸ்சில் திருப்பத்துருக்குப் போய் பஞ்சரை ஓட்டிக் கொண்டு இரண்டு மணி நேரம் பொறுத்து வந்து சேர்ந்தார். காரில் புறப்பட்டு அவசரமாகத் தஞ்சை சென்றேன். அப் பொழுது பகல் பன்னிரண்டு மணி.

ரயில் பிளாட்பாரத்தில் நின்று கொண்டிருந்தது. விருந்துக்குச் சென்றால் ரயில் கிடைக்காது. தேரமுந்தூர் போக முடியாது. பிரயாணம்தானே முக்கியம்? சாப்பாடு முக்கிய மல்ல. என்னுடைய சாமான்களை எடுத்துக் கொண்டு அவசரமாக ரயிலில் ஏறினேன். பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. பிளாட்பாரத்தில் விற்கும் இரண்டு தயிர் சாதப் பொட்டலங்களை வாங்கிக் கொண்டேன். ரயிலில் அந்த உணவை உட்கொண்டேன். என்னைச் சுகமே அனுப்ப வேண்டுமென்று எண்ணியும், தஞ்சையில் நல்லுணவு தர வேண்டுமென்று எண்ணியும் அந்த எண்ணங்கள் பலிக்கவில்லை. நான் அல்லல் படவேண்டுமென்ற ஊழ் வென்று விட்டது.

8. நவாப் இராஜமாணிக்கம்

சிவபெருமான் வந்தியம்மையார் பொருட்டு உதிர்ந்த பிட்டுக்காக மதுரையில் மண் சுமந்தார் என்பது வரலாறு.

253 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

இது இறைவனுடைய பெரும் கருணையை உணர்த்துவது. எத்தனைக்கும் அருமையாகிய சிவபெருமான் தன் பெருமையெல்லாம் துறந்து மண் சுமந்தது மிகப்பெரிய எளிமையாகும். அது அவனுடைய எளிவந்த வான் கருணையாகும். இதனை நினைத்தால் உள்ளம் உருகும்.

தத்துவங்கள் 36

1. மண், 2. நீர், 3. நெருப்பு, 4. காற்று, 5. வெளி-ஐம்பெரும் பூதங்கள்.

6. வாக்கு, 7. பாதம், 8. பாணி, 9. பாயு, 10. உபஸ்தம் -கன்மேந்திரியங்கள்.

11. நாக்கு, 12. மூக்கு, 13. காது, 14. கண், 15. மெய் -ஞானேந்திரியங்கள்.

16. சுவை 17. ஒளி, 18. ஊறு, 19. ஓசை, 20. நாற்றம், -ஐம்புலன்கள்.

21. மனம், 22. புத்தி, 23. அகங்காரம், 24. குணம் -அந்தக் கரணங்கள்.

இந்த 24ம் ஆத்ம தத்துவங்கள்-

25. காலம், 26. நியதி, 27. அராகம், 28. கலை, 29. வித்தை, 30. புருஷன், 31. மாயை -இந்த ஏழும் வித்யாதத்துவங்கள்.

32. சுத்த வித்தை, 33. ஈச்சுரம், 34. சாதாக்கியம், 35. விந்து, 36. நாதம். -இந்த ஐந்தும் சிவ தத்துவங்கள்.

இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தூய்மை அடையும் பொருட்டு அநுஷ்டானத்தில் ஆசமனம் செய்தல் வேண்டும். வலக்கையில் தேனு முத்திரை பிடித்து அதில் உளுந்து அமிழ்கின்ற அளவில் தீர்த்தத்தை விட்டு,

“ஓம் ஆத்ம தத்வாய் ஸ்வதா
ஓம் வித்யா தத்வாய் ஸ்வதா
ஓம் சிவ தத்வாய் ஸ்வதா

என்று மூன்று முறை ஆசமனம் செய்ய வேண்டும். இதனால், தத்துவங்கள் தூய்மையாகின்றன.

வலக்கையில் விடுகின்ற நீர் உளுந்து நனைகின்ற அளவு இருந்தால் அது அமிர்தமாகின்றது. அந்த அளவு மிஞ்சினால் அது நஞ்சு ஆகும்.

“அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் நஞ்சாகும்”

என்ற பழமொழி இதனை உணர்த்த ஏற்பட்டது.

இந்த முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்கும் அப்பாற்பட்ட பரம் பொருள் சிவம்.

முதல் தத்துவம்-மண்.

முடிவிலுள்ள தத்துவம்-நாதம்.

இந்த நாத தத்துவம் கடந்த வேத முதல்வன் அடியிலுள்ள தத்துவமாகிய மண்ணைத் தன் முடிமேல் வைத்துக் கொண்டான் என்றால், அந்தக் கருணையை எந்த வார்த்தைகளினால் வருணிக்க முடியும்? இதனை விளக்க என் வாழ்நாளில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி:

ஒரு சமயம் செட்டிநாட்டில் ஓர் ஊரில் விரிவுரை செய்து விட்டு ரயில் ஏறும் பொருட்டுக் காரில் காரைக்குடி சென்றேன். காரைக்குடியில் நவாபு இராஜமாணிக்கம் அவர்களின் சம்பூர்ண இராமாயணம் என்ற நாடகம் நடந்து கொண்டிருந்தது. நவாபு இராஜமாணிக்கம் என் ஆபீஸ் நண்பர். சிறிது நேரம் நாடகம் பார்த்துவிட்டுப் பின்னர் ரயிலுக்குப் போகலாமென்றெண்ணி நாடகக் கொட்டகைக்குள் சென்றேன்.

நான் சென்ற நேரத்தில் நவாபு இராஜமாணிக்கம் ஆஞ்சநேயர் வேஷத்தில் நடித்துக் கொண்டிருந்தார். என்னைப் பார்த்தவுடன் அவருக்கு மிகுந்த உற்சாகம் ஏற்பட்டு, விறுவிறுப்பாக நடித்தார். நாடகம் முடிந்தபின் நான் மேடைக்குச் சென்று ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்தேன். இராஜமாணிக்கம் உருமாறி வேஷத்துடன் என்னை வணங்கித் திருநீறு பெற்றுக்கொண்டு காலடியில் அமர்ந்தார். ஒரு சிறுவன் அவர் காலில் இருந்த சதங்கையை அவிழ்த்துக் கொண்டிருந்தான். இராமனாக வேஷம்

255 ● கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

போட்டுக் கொண்டிருந்த சிறுவன் அவருக்கு விசிறிக் கொண்டிருந்தான். நான் இராஜமாணிக்கம்பிள்ளையைப் பார்த்து, “ஐயா! தாங்கள் மிகவும் புண்ணியம் செய்தவர். ஏனென்றால், இராமாயணத்திலேயே சிறந்த பாத்திரம் ஆஞ்சநேயர். வேதம் அனைத்தும் அவர் ஓதி உணர்ந்தவர். நீதியில் நின்றவர். மாதர் நலம் பேணாதவர்; இத்தகைய வித்தகர் வடிவில் தாங்கள் நடிப்பது எத்துணைப் பெருமை?” என்று கூறினேன். இதைக்கேட்ட அவர் ஓங்கித் தன் தலையில் அடித்துக் கொண்டார். “நான் செய்த பாவம்” என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டு நான் திடுக்கிட்டேன். “ஏன் இப்படித் தலையில் அடித்துக் கொண்டீர்?” என்று கேட்டேன். அவர், “சுவாமீ! இதோ இராமனாக வேஷம் போட்டுக் கொண்டு விசிறிக் கொண்டிருக்கும் சிறுவன், காலையில் கடியாரம் திருடி விட்டான். தூணில் கட்டி வைத்து அடித்தேன். இவனை இராமர் வேஷத்தில் சிம்மாசனத்தில் அமர வைத்து, “என் தெய்வமே! என் தெய்வமே” என்று நான் சுற்றி வந்து கும்பிடுகின்ற பொழுது என் உயிரே போகின்றது” என்றார். கீழான ஒருவனை மேலிடத்தில் வைத்து வணங்குகின்ற பொழுது மனம் எத்தனை வேதனை அடைகின்றது? என்பதை உணர்ந்தேன். அடியிலுள்ள மண்ணை முடியில் வைப்பது என்றால் சிவபெருமானுக்கு, அது எத்தனை வேதனையை அளித்திருக்கும்? என்பதை எண்ணிப் பார்த்தேன்.

9. தியாகராஜ பாகவதரின் அடக்கம்

1942-ல் உடுமலைப்பேட்டையில் மிகப்பிரபலமானவர் திரு. சிவசுப்பிரமணிய கவுண்டர். அவர் வீட்டில் நடைபெறும் திருமணத்தில் மாலை கதாகாலட்சேபம் செய்ய ஒப்புக் கொண்டிருந்தேன்.

அந்த ஊர் அன்பர்கள் அவரை அணுகி, “தியாகராஜ பாகவதர் தங்களுக்கு மிகவும் வேண்டியவராயிற்றே! அவரை அழைத்துக் கச்சேரி வையுங்கள்” என்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். கவுண்டர், “நான் வாரியார் சுவாமியை

ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன். இனி இதை மாற்ற முடியாது” என்று சொன்னார். அவர்கள், “வாரியார் சுவாமி கதையைக் காலையில் வைத்துவிட்டுப் பாகவதர் கச்சேரியை மாலையில் அமைக்கலாமே!” என்றனர்.

சிவசுப்பிரமணிய கவுண்டர், “வாரியார் சுவாமிகள் விரிவுரையை மாலையில் என்று ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன். இனி அதை மாற்றுவது அவருடைய பெருமைக்கு இழுக்கு. வேண்டுமாயின் பாகவதரைக் காலையில் வைப்பேன்” என்று கூறிப் பாகவதர் கச்சேரியைக் காலையில் வைக்க ஏற்பாடு செய்தார்.

அன்று காலை கவுண்டர் வீட்டில் என்னுடைய ஆத்மார்த்த மூர்த்திக்கு வழிபாடு செய்தேன். நான் தங்கிய வீட்டிற்கு எதிரில்தான் திருமண மண்டபம். காலை பத்து மணிக்குப் பாகவதர் கச்சேரி தொடங்கியது. தியாகராஜ பாகவதரின் புகழ் உச்சிக் காலத்துச் சூரியனைப்போல் ஒளி செய்து கொண்டிருந்த காலம் அது. நான் இசையரங்கிற்குச் சென்றேன். என்னைக் கண்டவுடன் மேடையில் அமர்ந்து பாடிக் கொண்டிருந்த பாகவதர் எழுந்து நின்று கொண்டார். நான் ஆசனத்தில் அமர்ந்த பின்தான் அவர் அமர்ந்து கொண்டார். அவருடைய தேன் போன்ற சாரீர இனிமையுடன் கச்சேரி வெகுசுகமாக நடைபெற்றது.

அன்று மாலை என்னுடைய கதாகாலட்சேபம் நடந்தது. பாகவதர் வந்து எதிரில் அமர்ந்து கேட்டுப் பெரிதும் ரசித்து மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

அன்று மறுநாள் நான் கோவைக்குப் புறப்பட்டேன். பாகவதரும், நானும் முதல் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்தோம். ரயிலில் பாகவதர் என்னைப் பார்த்து, “சுவாமி! சினிமாவுக்குச் சில கதைகள் வேண்டும், எனக்குச் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டார். நான் மூன்று, நான்கு கதைகள் சொன்னேன். அவற்றுள் ‘சிவகவி’ என்ற கதை அவருக்குப் பிடித்தமாய் இருந்தது. “இதனை எனக்கு எழுதிக் கொடுங்கள்” என்று கேட்டார். “எனக்கு நேரம் கிடையாதே” என்றேன். “நான் ஓர் எழுத்தாளரை தங்களுடன் அனுப்புவேன்” என்றார்.

அடுத்த வாரத்தில் சென்னையில் நிகழ்ந்த என் விரிவுரைக்குப் பாகவதரும், பட்சிராஜா கம்பெனி அதிபர் நாராயண ஐயங்காரும் வந்திருந்தார்கள். அந்த வாரத்திலேயே சென்னையில் மூன்று இடத்தில் வள்ளித் திருமணம் என்ற தலையங்கத்தில் நான் விரிவுரை செய்தேன். இந்த மூன்று விரிவுரைக்கும் பாகவதர் வந்திருந்தார். பாகவதர் என்னைப் பார்த்துச், “சுவாமீ! மூன்று முறை வள்ளித் திருமணம் கேட்டேன். வெவ்வேறு வகையில் விரிவுரை அமைந்திருந்தது. கேட்ட கதைதானே என்ற அலுப்பு எனக்கு ஏற்படவில்லை. அந்தக் கதையை (சிவகவி) எழுதிக் கொடுங்கள்” என்று வற்புறுத்திக் கூறினார்.

குளித்தலையில் திருப்பதி சுவாமிகள் சமாதிக் கோவிலில் நான் விரிவுரை செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுதும் பாகவதர் அங்கு வந்து சிறிது நேரம் விரிவுரை கேட்டார். பாகவதரைக் கண்டு ஜனங்களிடையே ஒரு சல சலப்பு ஏற்பட்டது. பாகவதர் எழுந்து என்னைக் கும்பிட்டுச், “சுவாமீ! நான் இருந்தால் விரிவுரை அமைதியாக நடைபெறாது. நான் விடைபெற்றுக் கொள்கின்றேன். சிவகவி கதையைச் சீக்கிரம் எழுதிக் கொடுத்து விடுங்கள்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார். நான் பாகவதருடைய பலமுறை வேண்டுகோளுக்கிணங்கி சிவகவி என்ற கதையை எழுதிக் கொடுத்தேன்.

வடலூர் திருப்பணிக்கு நிதி திரட்டும் பொருட்டுப் பாகவதரை இன்னிசை அரங்கு செய்ய அழைத்தேன். தடை செய்யாமல் ஒப்புக்கொண்டார். “போக வரச் செலவு தருவேன்” என்றேன். அவர், “சுவாமீ! ஆண்டவன் என்னை நல்ல நிலைமையில் வைத்திருக்கின்றார். நான் என் செலவில் வந்து கச்சேரி செய்வேன்” என்றார். அதுபடியே மதுரை வந்து பாடி நிதி வசூலுக்கு உதவி செய்தார்.

1950-ல் வடலூரில் நடைபெற்ற இருந்த ஸ்தூபி நீராட்டு விழாவிற்குப் பாகவதரைக் கச்சேரி செய்ய அழைக்கும் பொருட்டுச் சென்னைக்குச் சென்றேன். அவர் அப் பொழுது ஹரிதாஸ் என்ற படத்தில் காதல் சீனில் நடித்துக்

ஜலம் போலப் பெருக்கெடுத்து ஓடுகின்றது. மிக உயர்ந்த தத்துவ முத்துக்கள் அவர் வாக்கிலிருந்து உதிர்கின்றன” என்று பாராட்டிப் பேசினார்.

11. பகுத்தறிவாளரின் பாராட்டு

வேலூரில் என்னுடைய தெருவர் விரிவுரை நடை பெற்றுக் கொண்டிருந்தது. முனிசிபல் மண்டபத்தில் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்கள் தலைமையில் தமிழர் முன்னேற்றக் கூட்டம் நடைபெற இருந்தது. சில அன்பர்கள் அந்த நிகழ்ச்சியில் நான் பேச வேண்டுமென்று அழைத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். நான் ஒருவன்தான் திருநீறு பூசிக்கொண்டும், உருத்திராட்சமாலை அணிந்து கொண்டும் சென்றேன். பாரதிதாசன் என்னைக் கண்டு இவர் புராணப் பிரசங்கியாயிற்றே! இவருக்கு ஆழ்ந்த கருத்து என்ன தெரியும்? என்று அலட்சியமாகக் கருதினார். அவர் முன்னுரை கூறி என்னை அரை மணி நேரத்துக்கு மேல் ஒரு நிமிடமும் பேசக்கூடாது. இன்னும் பலர் பேச இருக்கின்றார்கள். ஆதலால், பேச்சு கருக்கமாக இருக்க வேண்டுமென்று கூறினார்.

நான் கடியாரத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு ‘செந்தமிழ்’ என்னும் தலைப்பில் பேசத் தொடங்கினேன். செம் என்னும் சிறப்பு அடைமொழி தமிழ் மொழி ஒன்றுக்குத்தான் உண்டு. பிற எந்த மொழிகளுக்கும் இல்லை என்று ஆராய்ச்சி பூர்வமாகவும், ஆதார பூர்வமாகவும் அணிஅணியான நுட்பக்கருத்துக்களைச் சொல்லாமரியாகப் பொழிந்தேன். சபையோர்கள் மகிழ்ச்சியினால் பலமுறை கரகோஷம் கொடுத்து ஆரவாரம் செய்தார்கள். தலைமை பூண்டிருந்த பாரதிதாசன் வாயைப் பிளந்துகொண்டு என்னைப் பார்த்துப் பெரிதும் ரசித்துக்கொண்டிருந்தார்.

நான், “தலைவர் எனக்குக் கொடுத்த நேரம் முப்பது நிமிடம். இப்பொழுது இருபத்தைட்டு நிமிடங்கள் ஆகி விட்டன. இன்னும் இரண்டு நிமிடத்தில் முடித்துக் கொள்வேன்” என்றேன்.

261 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

உடனே, தலைவர் எழுந்து என்னை ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு, “இன்னும் அரை மணி நேரம் பேச வேண்டும். இதுவரையில் ‘செம்’ என்னும் பதத்திற்குத்தான் உரை நிகழ்த்தினீர்கள். ‘தமிழ்’ என்பது பற்றிப் பேசங்கள். நாங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய கருத்துக்கள் பல தங்களிடம் இருக்கின்றன” என்று கூறினார். பின்னர் நான் அரை மணி நேரம் தமிழ்மொழியின் சிறப்பை எடுத்துப் பேசினேன். தலைவர் முடிவுரையில் “இவரை நான், புராணப் பிரசங்கியாயிற்றே! வெறும் புராணக் கதைகளைத் தான் பேசுவார் என்று எண்ணி ஏமாந்தேன். நுண்மாண தமிழ்க்களஞ்சிய நூலறிஞர் என்பதை இப்பொழுது கண்டு வியந்தேன்” என்று புராட்டி முடிவுரை கூறினார்.

12. சக்ரவாகம்

மதுரையில் வடக்காடி வீதியில் திருப்புகழ் மண்டபத்தில் ஒருமுறை நான் விரிவுரை செய்து கொண்டிருந்தேன். வைகுண்டம் ஐயர் என்பவர் பிடில் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். நான் சூரியகாந்தம் என்ற ராகம் பாடினேன். அவர் சக்ரவாகம் என்ற ராகத்தை வாசித்தார். சூரியகாந்தம் பதினேழாவது மேளகர்த்தா. காகலி நிஷாதத்தை உடையது. சக்ரவாகம் பதினாறாவது மேளகர்த்தா. கைசிகி நிஷாதத்தை உடையது. எனவே, சூரியகாந்தத்திற்கும் சக்ரவாகத்திற்கும் நிஷாதத்தில்தான் வேற்றுமை உண்டு.

நான் அவருடைய பிழையை எடுத்துச் சொன்னால் சபையிலுள்ளோர் அவரைக் குறைவாக எண்ணுவார்கள். அவர் பலருக்கும் பட்டம் சொல்லிப் பிழைக்கின்றவர். நான் குறை கூறினால் அவருடைய பிழைப்புக்கு ஊனம் ஏற்பட்டுவிடும். அவர் என்னை, “இவர் விரிவுரை செய்பவர்தானே! இவருக்கு என்ன இசைஞானம் இருக்கப் போகின்றது?” என்று எண்ணினார் போலும்.

நான் சூரியகாந்தம் பாட அவர் சக்ரவாகத்தையே வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். நான் சூரியகாந்தத்தை விடுத்து சக்ரவாகத்தைப் பாடத் தொடங்கிவிட்டேன். அவர் என்

வழிக்கு வரவில்லை. அவர் வழிக்கு நான் போய்விட்டேன். அந்தப் பிரச்னை அத்துடன் முடிந்து விட்டது.

உலகில் ஆடவர், மனைவி தன் வழிக்கு வரவில்லை யானால், மனைவி வழியில் சென்றுவிட வேண்டும். அதனால், குடும்பப் பிரச்னை தீர்ந்துவிடும்.

13. ஓர் அன்பரின் முதிர்ந்த பக்தி

1935-ம் ஆண்டில் சென்னையில் எல்லாப் பகுதி களிலும் என்னுடைய விரிவுரை நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது ஓர் இளைஞர் எல்லா இடங்களுக்கும் ப்ளாஸ்க்கில் பால் கொண்டு வந்து கொடுப்பார். அவர் பெயர் இன்னும் எனக்குத் தெரியவில்லை. அந்த அன்பர் பால் கொணர்ந்து தந்துவிட்டு ஒருபுறம் ஒதுங்கிப் பக்திப் பரவசத்துடன் விரிவுரை கேட்டு மகிழ்வார்.

ஒரு சமயம் சென்னைப் புதுப்பாக்கம் பெருமாள் முதலித் தெருவில் உள்ள பாண்டிரங்கன் பக்த ஜனசபையில் 'கிருஷ்ணன் தூது' என்ற சொற்பொழிவு இரவு எட்டு மணிக்குத் தொடங்கினேன். அக்காலங்களில் நான் நான்கு மணிநேரம் சொற்பொழிவு செய்வேன். அந்த அன்பர் வழக்கம்போல் வந்து பால் கொடுத்துக் கூட்டத்தில் ஒரு புறம் ஒதுங்கி நின்று சொற்பொழிவு கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவர் அன்று புதிய ஆடை உடுத்தியிருந்தார்.

விரிவுரை முடிந்தபின் ஒரு பெரியவர் என்னிடம் வந்து சற்று உரத்த குரலில் பால் தரும் அன்பரைச் சுட்டிக்காட்டி, "ஐயா! இவனை நீங்கள் கெடுத்து விட்டீர்கள்" என்று கூறினார். எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. "நான் இவரை எப்படிக் கெடுத்து விட்டேன்?" என்று வினவினேன். "ஐயா! இவனுக்குத் திருமணமாகி இந்தத்தெருவில் இன்று சாந்தி முகூர்த்தம் வைத்திருக்கிறது. இவன் இங்கு வந்துவிட்டான்" என்றார். "நான் சுவாமியார் கதையைக் கேட்டுவிட்டுத்தான் சாந்தி முகூர்த்தம் செய்து கொள்வேன். சாந்தி முகூர்த்தம் விரிவுரை முடிந்தபின் சிறிது தாமதமாகச் செய்து கொள்ள லாம் சுவாமிகளின் தத்துவார்த்த விரிவுரையைக் குறித்த

நேரத்தில் கேட்கவில்லையானால் அதனை இழந்து விடுவேனே” என்று கூறிவிட்டு அவருடன் சென்றார். நான் அந்தப் பால் தரும் அன்பரின் முதிர்ந்த பக்தியைக் கண்டு அதிசயம் அடைந்து அயர்ந்து போனேன். இளைஞன் முதலிரவில் தன் மனைவியால் வரும் சுகத்தைப் புறக்கணித்து விட்டுக் கண்ணபிரான் தூதைக்கேட்டு மகிழவேண்டும் என்று விரிவுரைக்கு வந்திருப்பான் என்றால், அவனுடைய மனப்பக்குவத்தையும், விரிவுரை கேட்பதில் உள்ள தாகத்தையும் அளக்க முடியுமா? என்று எண்ணி நெடு மூச்செறிந்தேன்.

வள்ளிமலை சரவணப் பொய்கை

வள்ளிமலையில் முருகப்பெருமான் தெப்பம் ஆடுகின்ற சரவணப் பொய்கை பழுதாக இருந்தது. வேலூர் தரும குணசீலர் திரு ஏ.எஸ். அருணாசலம் பிள்ளை சரவணப் பொய்கைத் திருப்பணியை ஆரம்பித்துச் செய்து வந்தார். அத்திருப்பணிக்கு நான் தலைவன். குளத்திருப்பணி ஒரு பகுதி நடைபெறும்பொழுது என் ஆப்த நண்பரும், அறப் பணிச் செம்மலுமாகிய ஏ.எஸ். அருணாசலம்பிள்ளை வட நாட்டு யாத்திரை சென்றிருந்தபொழுது இடையில் முருகன் திருவடி சார்ந்துவிட்டார். அது எனக்கு இடி விழுந்தது போன்ற அதிர்ச்சியை உண்டாக்கியது. அவருடைய தவப் புதல்வர் ஏ.எஸ்.ஏ.பரமசிவம் தந்தையாரைப் போலவே நற்பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

இத்திருப்பணியில் என் தமையனார் மறைஞானசிவம் அவர்கள் வள்ளிமலையிலிருந்தே கவனம் செலுத்தி வந்தார். அவரும் முருகனடி சேர்ந்து விட்டார். இந்தக் குளத்திருப்பணியைச் செய்யும் மேஸ்திரி பண்பில்லாத வராக இருந்தார். அதனால், திருப்பணி வளர்ந்துகொண்டே சென்றது.

என் ஆப்த நண்பரும், காந்தீயத்தைக் கடைப்பிடிப்பவரும், உத்தம குணசீலரும் ஆகிய திரு மு.பெருமாள் இத்திருப்பணியின் செயலாளர்.

இவர் திருப்பணியைப் பற்றி மிக்க முயற்சி செய்தார். பெங்குளர் நற்குணசீலர் எம்.முனிசாமி ரெட்டியார் திருப்பணிக்குப் பெரும்பொருள் தந்து முன்பிருந்த திருப்பணியை உயிர்கொடுத்து நடைபெறச் செய்தார்.

முத்துக்கவுண்டன் புதூர் பெருங்கொடை வள்ளல் திரு. எம்.நஞ்சப்ப செட்டியார் பதினைந்தாயிரம் ரூபாய் வழங்கினார். பெங்குளர் சிறந்த அன்பர் சி.அருணாசல முதலியார் இத் திருப்பணிக்குப் பெரிதும் உதவி செய்தார். திருப்பணி கிடுகிடுவென்று துரிதமாக நடைபெற்று முடிவுபெற்றது.

12-4-78ல் சரவணப் பொய்கைத் திறப்பு விழாவும், கும்பாபிஷேக விழாவும் மிகவும் சிறப்பாக நடந்தேறியது. குடியாததம் மேதகு ஸ்ரீஹரி நாயுடு அவர்கள் அன்னதானம் செய்தார்.

இலங்கைச் செலவு

நான் கொழும்புக்கும், யாழ்ப்பாணத்திற்கும் பலமுறை சென்று விரிவுரைத் தொண்டு செய்திருக்கின்றேன். கொழும்பு செல்லும்பொழுதெல்லாம் கதிர்காமம் சென்று மாணிக்க கங்கையில் மூழ்கிக், கதிர்காமக் கந்தக் கடவுளை வழிபடுவேன்.

யாழ்ப்பாணத்தினருகில் கொக்குவில் மஞ்சவனப்பகுதியில் இருமுறை விழாக்காலத்தில் விரிவுரை செய்திருக்கின்றேன். அவர்கள் பலமுறை அழைத்தும் அங்கு மறுபடியும் போகமுடியாமல் இருந்தது. ஒன்றரை ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயே தேதியைக் குறிப்பிட்டு வரவேண்டுமென்று வற்புறுத்தி அழைத்தார்கள்.

1978 செப்டம்பர் எட்டாம் தேதி போவதாக முடிவு செய்து விமான டிக்கெட்டு எடுத்துப் பிரயாணத்திற்கு ஒழுங்கு செய்தேன். இலங்கையில் அரசியல்வாதிகள் விமானத்தை எரித்துவிட்டார்கள். அதனால் எட்டாம் தேதி புறப்படவில்லை. இன்னும் ஒரு மாதத்திற்கு விமானம் திருச்சியிலிருந்து யாழ்ப்பாணத்திற்குப் போகாது என்று

265 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

கூறிவிட்டார்கள். மஞ்சவனப்பகுதியில் எட்டாம் தேதி விரிவுரையென்று பெரிய அளவில் விளம்பரம் செய்திருந்தார்கள். என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் திகைத்தேன். சென்னை பாரத் டிராவல் சர்வீஸிற்குத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு சென்னையிலிருந்து கொழும்புக்குப் போக டிக்கெட்டிற்கு ஒழுங்கு செய்தேன்.

தேவரின் மறைவு

உத்தமமான சித்தமுள்ளவர் எம்.எம்.ஏ.சின்னப்ப தேவர். என்னிடம் அளவற்ற அன்பு வைத்திருந்தவர். முரட்டுப் பக்தர். முருகனைத் தவிர வேறு மூர்த்திகளை வணங்காதவர்.

கோவை ராமநாதபுரத்தில் தேவருடைய பங்களா இருக்கிறது. அதுதான் அவருடைய பிறப்பிடம். ராமநாதபுரத்தில் ஒரு முருகன் கோயில் திருப்பணி பல ஆண்டுகளாக ஆமை வேகத்தில் நடந்து கொண்டிருந்தது. அங்குள்ள அன்பர்கள் மில்லில் வேலை பார்க்கும் ஏழைத் தொழிலாளிகள். அதனால், திருப்பணி வேகமாக நடைபெற்றவில்லை.

சிரவணபுரம் தவத்திரு சுந்தர சுவாமிகள் இத்திருப்பணியில் அதிக அக்கறை உடையவர். கொங்கு நாட்டில் சைவத்தையும், தமிழையும் வளர்க்கின்ற தபோதனர் நம் சுவாமிகள். இவர்கள் எண்ணற்ற திருப்பணிகளையும், கும்பாபிஷேகங்களையும் செய்திருக்கின்றனர். எல்லாருடனும் அன்பாகப் பழகும் அருளுருவாகிய சுவாமிகள் தேவரைச் சந்தித்து, “தங்கள் ஊரில் முருகன் கோவில் திருப்பணி நடைபெறுகின்றது. அங்குள்ள அனைவரும் ஏழைகள். தாங்கள் ஐயாயிரம் ரூபாய் நன்கொடையாகத் தந்தால் நல்லது” என்று தயங்கித் தயங்கிக் கேட்டார். தேவர் சிரித்துக்கொண்டு “அந்தத் திருப்பணிக்கு மொத்தம் எவ்வளவு ரூபாய் ஆகும்? என்று சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டார். சுவாமிகள் ஒரு கடிதத்தில் மண்டபத்திற்கு ஐயாயிரம், கொடி மரத்திற்கு இரண்டாயிரம், கோபுரத்திற்கு ஆறாயிரம், கோயிலுக்குள் இருக்கும் இராமர் கோயிலுக்கு ஏழாயிரம் என்று குறிப்பிட்டு எழுதினார். இராமர் கோயில்

என்றவுடன் தேவர் மேசை மேல் தலை வைத்துச் சாய்ந்து கொண்டார். இரண்டு நிமிடம் எழுந்திருக்கவில்லை தேவருக்கு மயக்கமோ, உறக்கமோ என்று தெரியாமல் சுவாமிகள் திகைத்து விட்டார்.

தேவர் தலை நிமிர்ந்து, “சுவாமி! எனக்கு முருகன் கோயிலைத் தவிர வேறு கோயில்களுக்குத் தருவதில்லை என்று விரதம். நீங்களோ என் குருநாதர். இப்பொழுது எனக்கு ஒரு பெரிய தர்ம சங்கடம் ஏற்பட்டு விட்டது விரதத்தைக் கடைபிடித்தால் குருவார்த்தையைத் தட்டிய பாவம் ஏற்படும். குரு வார்த்தையைக் கடைபிடித் தால் விரத பங்கம் வரும். இந்த இக்கட்டான நிலையில் நான் தவிக்கின்றேன்” என்றார்.

சுந்தர சுவாமிகள், “இராமர் கோயிலுக்குப் பணம் தந்து தங்களுக்கு விரத பங்கம் ஏற்படவேண்டாம். நான் வேறு எங்காவது அதற்குரிய தொகையை வசூல் செய்து கொள் வேன். ஆதலால், அந்த ஏழாயிரம் போக மீதியைத் தாங்கள் கொடுத்தால் போதும்” என்றார்.

தேவர், “சுவாமி! விரதபங்கம் ஆனாலும் குற்றமில்லை; குரு வார்த்தைக்கு மறு வார்த்தை பேசக்கூடாது. எல்லாத் தொகையும் நானே கொடுத்து விடுகிறேன். திருப்பணி செய்து கும்பாபிஷேகம் செய்யுங்கள்” என்று கூறி இருபத் தேழாயிரம் ரூபாயும் கொடுத்து விட்டார். திருப்பணி கிடுகிடுவென்று நடந்து முடிவு பெற்றது. செப்டம்பர் ஆறாம் தேதி கும்பாபிஷேகம். கும்பாபிஷேகப் பத்திரிகையில் தேவரும், நானும் வருவதாக விளம்பரம் செய்தார்கள். செப்டம்பர் ஆறாம் தேதி கோவையில் எனக்கு ஏழு நிகழ்ச்சிகள் இருந்தன. காலை பத்து மணிக்கு நான் முன்னின்று கும்பாபிஷேகத்தை நடத்தி வைத்தேன். தேவர் வருகின்றார் வருகின்றார் என்று சொன்னார்கள். ஆனால், வரவில்லை. காலை பதினோரு மணி முதல் பன்னிரண்டு மணி வரை நான் விரிவுரை செய்தேன்.

தேவர் அன்று கோவை வழியாகத்தான் படப் பிடிப்பிற்கு ஊட்டிக்குச் சென்றார். இருபத்தேழாயிரம்

267 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

ரூபாய் கொடுத்தும் கும்பாபிஷேகத்தை வந்து சேவிக்கும் வாய்ப்பு அவருக்கு அமையவில்லை. ஊட்டியில் படப் பிடிப்பு வேலை நடைபெறும்பொழுது அவருக்கு இதய நோய் வந்தது. அன்று இரவு கோவை வந்து சேர்ந்தார். பத்து டாக்டர்கள் சிகிச்சை செய்தார்கள்.

8-9-78 காலை செய்தித்தாள் படித்தும், வானொலி கேட்டும் அமைதியாகத்தான் இருந்தார். கற்பக மரத்தை வெட்டிக் கனலில் இட்டு எரித்ததுபோல் காலன் அவரைத் தன் வசமாக்க நினைத்தான். அன்று சஷ்டி. தேவர், தேவாதி தேவனாகிய திருமுருகன் திருவடியைச் சேர்ந்தார்.

இந்தச் செய்தி இலங்கைக்குப் புறப்பட இருந்த எனக்குத் தெரிந்து வருந்தினேன். 8-9-78 மாலை கொடு மழை பொழிந்து கொண்டிருந்தது. என் ஆப்த நண்பர் திரு. சங்கரநாராயண பிள்ளை மூலமாகச் சென்னைக்கு முதல் வகுப்பு டிக்கெட்டு வாங்கி ஒழுங்கு செய்தேன். கொட்டுகின்ற மழையில் குடில் காரில் திருச்சி ஜங்ஷனுக்குப் புறப்பட்டேன். பாலக்கரை ரயில்வே பாலத்தடியில் இடுப்பளவு ஜலம். இருபுறமும் கார்கள் தயங்கி நின்றிருந்தன. குடில் கார் டிரைவர் ரங்கராஜன் துணிச்சலாக வெள்ளத்தில் காரை வேகமாக ஓட்டி ஜங்ஷனில் சேர்த்தான். பிளாட்பாரத்திலும் மழை கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. நனைந்துகொண்டே நடந்து சென்று ரயில் ஏறினேன். அப்பொழுது உள்ளத்தில் உவகை பொங்கி எழுந்தது.

9-9-78 பகல் ஒன்றரை மணிக்குச் சென்னையில் விமானம் ஏறி மாலை முன்றரை மணிக்குக் கொழும்பு சேர்ந்தேன். கொழும்பு விமான நிலையத்தில் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் வரவேற்பு செய்தார்கள். யாழ்ப்பாணம் போக திரு நீதிராஜாவுடைய பென்ஸ் கார் தயாராகக் காத்திருந்தது. நான் இராமபாணம் போல் புறப்பட்டேன்.

இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு யாழ்ப்பாணம் கொக்குவில் மஞ்சவனப்பதி சேர்ந்தேன். அந்த அகாலத்தில் ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட அன்பர்கள் குதூகலத்துடன்

என்னை வரவேற்பு செய்தார்கள். நான் களைப்பைப் பாராமல் மேடையில் அமர்ந்து நாற்பத்தைந்து நிமிடம் உரை நிகழ்த்தினேன். இருபத்தோராண்டுகள் கழித்து அந்த இடத்துக்கு நான் சென்றபடியால் மக்களிடம் அன்பு வெள்ளம் பொங்கி வழிந்தது. அதற்கு மேல் நான் அநுஷ்டானம் செய்து, சிற்றுண்டி அருந்தி ஓய்வு பெற்றேன். மஞ்ச வனப்பதியில் பத்து நாட்கள் கந்தபுராண விரிவுரை செய்தேன். ஒவ்வொரு நாளும் மக்கள் கூட்டம் மிகுந்து கொண்டேயிருந்தது. திரு.குமாரசாமிப் புலவரும், அவருடைய புதல்வர் குருசுவாமியும், வைத்தியர் பொன்னம்பலமும், நீதிராஜாவும், சின்னதுரையும் அன்புடன் உபசரித்தார்கள்.

குகப்புகழ்

(யாழ்ப்பாணம் கொக்குவில் மஞ்சவனப்பதி முருகன் மீது அடியேன் பாடியது)

மகவஞ்ச மனையனையும் உறவஞ்ச நிலைகுலைய	
மலையென்று மதியழிய	வருகாலன்
வலைகொண்டு உயிரலைசெய் கொலைகொண்ட	கொடியனென
மடியென்றே னுயிர்கவரு	மதுகாலை
தகதந்த தனதன்ன திகுதிந்த திகுதிகுத	
தமியென்று நடனமிடு	மயில்மீதே
தளர்கின்ற அடியவன்முன் மகிழ்கஞ்ச மனையநின்	
சரணங்கள் தரஇனிது	வருவாயே
மகரந்த அளிபரவு மலர்கொன்றை யணிசடில	
மறைகொஞ்ச கழலுடைய	நடராஜன்
மகிழ்கின்ற மழலைமொழி உமைமங்கை யருள்குமர	
மறவஞ்சி மருவுகுக	மணவாளா
புகரஞ்ச திசையதிபர் சுரரஞ்ச உலகதிர	
பொருகின்ற திறலசுர	பதிமாள்
புணகின்ற அயில்கடவு மகளங்க புலவரிசை	
புகழ்மஞ்ச வனமுலவு	பெருமானே

செப்டம்பர் இருபதாம் தேதி கொழும்பு சென்றேன். அங்கும் ஜிந்துப்பட்டி சிவசுப்ரமண்ய சுவாமி கோயில் நிர்வாகத்தலைவர் திரு வி.டி.வி.தெய்வநாயகம்பிள்ளை, கே.எஸ்.சிவசங்கரம்பிள்ளை வரவேற்பு செய்து உபசரித்தார்கள். அங்குப் பல இடங்களில் விரிவுரை செய்தேன். 21-9-78 மாலை விமானமேறித் திருச்சி சேர்ந்தேன்.

வேதனை விளைத்த பயணம்

நீண்டகாலமாக ஆங்காங்கு விரிவுரைகள் செய்யும் பொருட்டும் இடையறாது பிரயாணம் செய்துகொண்டே இருக்கின்றேன். நான் பிரயாணம் செய்யாத நாளோ, விரிவுரை செய்யாத நாளோ அநேகமாக இருக்க மாட்டா. பாணைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் பார்ப்பதுபோல் ஒரு நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடுகின்றேன்.

முதல் நாள் சென்னையில் விரிவுரை. மறுநாள் சேலத்தில் சொர்ணாம்பிகை யாத்திரைக் கம்பெனி அதிபர் திரு. எஸ்.எஸ்.மகாதேவ முதலியார் அவர்களுக்கு மணிவிழா. மறுநாள் சென்னையில் ஆப்தநண்பர். திரு. பி.எஸ். முத்து நாடார் அவர்களின் புதல்வருடைய திருமணம். இத்திருமணத்திற்கு நான் தலைமை தாங்கி வாழ்த்துரை கூற வேண்டியதாக இருந்தது.

சென்னையிலிருந்து சேலம் போய் வர ஓர் அன்பருடைய வாடகைக் கார் ரூபாய் நானூறு என்று பேசி இரவு பத்து மணிக்குப் பக்கமேள் அன்பர்களுடன் சென்னையை விட்டுப்புறப்பட்டேன். இரவில் கார் இருமுறை பஞ்சராகி விட்டது.

அதனால், பெருந்துயரம் அடைந்து கண் மூடாமல் காலை எட்டு மணிக்குச் சேலம் சேர்ந்தேன். அன்பர் மகாதேவ முதலியாருடைய இல்லத்திற்குச் சேர்ந்தேன். நீராடினேன். குழாயில் தண்ணீர் வரவில்லை. பூஜைக்கு ஆசாரமாக நானேதான் தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்வது வழக்கம். நான் எவ்வாறு பூசை செய்வதென்று திகைத்தேன். அப்பொழுது அன்பர் மகாதேவ முதலியார், “சுவாமி! காசி

யிலிருந்து கங்காஜலம் ஒரு பெரிய டின்னில் கொண்டு வந்து வந்திருக்கின்றேன். அதைக் கொண்டு பூசை செய்யலாம்” என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டு நான் பெரிதும் மகிழ்ந்து கங்கை நீரைக்கொண்டு முருகனுக்கு அபிஷேக ஆர்த்தனைகள் செய்தேன்.

என்னுடைய அன்புக்கு மிகவும் உரியவரான பவானி மு.கண்ணப்பர் அருகிலிருந்து பணிவிடை புரிந்தார்.

மகாதேவ முதலியாருக்குக் கும்ப நீரால் அபிஷேகம் செய்து மணிவிழாவை நடத்தினேன். சென்னையிலிருந்து வந்த கார் டிரைவரைப் பார்த்து, “அப்பா! நீ பகல் முழுவதும் ஓய்வு எடுத்துக்கொள். இன்றிரவு சென்னைக்குப் போக வேண்டும்” என்று கூறினேன்.

அன்று மாலை விரிவுரை செய்தேன். இரவு பத்து மணிக்கு அந்த டிரைவர் காருடன் வந்தான். அவன் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்ளாமல் எங்கெங்கேயோ சுற்றிவிட்டு வந்தான். பஞ்சர் ஓட்டக் கொடுத்த டயரையும் வாங்க வில்லை. அந்தக் கடையும் பூட்டியிருந்தது. என்ன செய்வ தென்று தெரியாமல் திகைத்து நின்றேன். வெகு பாடுபட்டு அந்தக் கடைக்காரரின் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடித்து, அவனை அழைத்துக்கொண்டு கடைக்கு வந்து, பஞ்சர் ஓட்டிய டயரை வாங்கிக் கொண்டு இரவு பதினோரு மணிக்குச் சேலத்தை விட்டுக் காரில் புறப்பட்டேன்.

ஆத்தாருக்கருகில் கார் சென்று கொண்டிருக்கும் பொழுது கண்ணை மூடிக்கொண்டு கார் ஓட்டி, ஒரு கல்லின் மேல் காரை ஏற்றினான். கார் பழுதாகிப் பெட்ரோல் சிந்தத் தொடங்கியது. மெதுவாகக் காரை ஓட்டிக்கொண்டு ஆத்தாரை அடைந்து பழுது பார்க்கும் இடத்தைக் கண்டு பிடித்தோம். அப்பொழுது இரவு பன்னிரண்டு மணி. அங்கு ஒரு சிறுவன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான். அவனை எழுப்பினோம். அந்தச் சிறுவன் என்னைப்பார்த்து அனுதாபத்துடன் ஒரு மணி நேரம் பாடுபட்டுப் பழுது பார்த்தான்.

சிறிது தூரம் கார் சென்றவுடன் திரும்பவும் பஞ்சராகி விட்டது. பஞ்சரை ஒட்டிக்கொண்டு மறுபடியும் கார் புறப் பட்டது. முப்பது, நாற்பது மைல் பிரயாணம் செய்தபின் மீளவும் பஞ்சராகிவிட்டது. அதைப் பழுது பார்த்துக் கொண்டு கண் இமைகொட்டாமல் காலை எட்டு மணிக்குத் தாம்பரத்தை அடைந்தோம். என் தலைமையில் திருமணம் நடைபெற வேண்டும்.

தாம்பரத்தில் மறுபடியும் அந்தக் கார் பழுதாகி விட்டது. காரைச் சரி செய்து கொண்டு வரும்படிப் பக்க மேளக்காரரிடம் கூறிவிட்டு நான் ஒரு வாடகைக் காரை எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டேன். அந்த வாடகைக்கார் குரோம்பேட்டை அடைந்து அதுவும் பழுதாகிவிட்டது.

“முருகா!” என்று கூறிக் காரைவிட்டு இறங்கி நின்றேன். வேலூரிலிருந்து எனக்குத் தெரிந்த அடவகேட் ஒருவர் காருடன் அங்கு வந்தார். அவர் காரில் ஏறிக்கொண்டு சென்னையில் நண்பர் முத்து நாடார் அவர்களின் புதல்வரின் திருமணம் நிகழும் மண்டபத்திற்குச் சென்றேன். அப்பொழுது மணி பத்து. என்னைக் காணாமல் அவர் திகைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நான் நேராக மணமேடைக்குள் சென்று திருமணத்தை நடத்தி வைத்து வாழ்த்துரை கூறினேன்.

பகல் பன்னிரண்டு மணிக்குமேல் நீராடிப் பூசை செய்து உணவு உண்டேன். இந்தச் சம்பவம் எனது வாழ் நாட்களில் மறக்க முடியாதது. இவ்வாறு, பிரயாணத்தில் எண்ணில்லாத இடர்கள் நேர்ந்திருக்கின்றன. இத்தகைய இடர்கள் பலவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டு ஆங்காங்குச் சென்று விரிவுரைத் தொண்டு நிகழ்த்துவேன்.

பொருளாசை விடுதல்

நான் புஷ்பராகக்கல் கடுக்கன் அணிந்திருந்தேன். கொடுமுடிக்கு விரிவுரைக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு எஸ்.எம்.பத்மனாபசெட்டியார் இல்லத்தில் தங்கியிருந்தேன். நான் எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிப்பதில்லை. தினந்தோறும்

ஒரு சிறிது தைலம் தேய்த்துக் குளிப்பதுதான் வழக்கம். அன்று காதிலிருந்த கடுக்கனைக் கழற்றி விபூதிப்பையில் வைத்து மடித்துக் கட்டினேன். காவிரியில் நீராடச் சென்றேன். துணைக்கு ஒரு சிறுவனை என்னுடன் அனுப்பினார்கள். காவிரி நதிக்கரையில் விபூதிப்பையை அச்சிறுவனிடம் கொடுத்து விட்டுக் காவிரியில் நீராடிக், கமண்டலத்தில் தீர்த்தம் எடுத்துக்கொண்டு பத்மனாப செட்டியார் இல்லத்திற்கு வந்து பூசையில் அமர்ந்தேன். விபூதிப் பையைத் திருநீறு இட்டுக்கொள்ளும் பொழுது அவிழ்த்தேன். அதில் வைத்திருந்த கடுக்கன் காணப் பெறவில்லை. சிறிது கீழும் மேலும் பார்த்தேன். எதிரில் ஊர்க்கவுண்டர் என்பவர் நின்று கொண்டிருந்தார்.

“என்ன சுவாமி! பார்க்கின்றீர்?” என்று கேட்டார். “விபூதிப்பையில் கடுக்கன் வைத்திருந்தேன். அதைக் காணவில்லை” என்றேன். “விபூதிப்பையை இந்தச் சிறுவனிடம் தான் கொடுத்துவிட்டுக் குளித்தேன்” என்றும் கூறினேன்.

அந்த ஊர்க்கவுண்டர் அந்தச் சிறுவனுடைய கன்னத்தில் பளாரென்று ஓங்கி ஓர் அடி கொடுத்தார். அவன் கன்னம் வீங்கிவிட்டது. உடனே, மடியில் வைத்திருந்த கடுக்கனை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டான். இந்த நிகழ்ச்சி என் உள்ளத்தை உலுக்கியது. அன்று முதல் கடுக்கன் போடுவதை விட்டுவிட்டேன்.

பழநி ஈசான சிவாச்சாரியார் என்னைப் பார்த்து, “டால்ஸ்டாய் எழுதிய ‘நாம் செய்வது என்ன?’ என்ற புத்தகத்தை நீ ஒருமுறை படிக்கவேண்டும்” என்று கூறினார். “அந்த நூலை என்னால் படிக்க முடியவில்லை. படித்தால் அழகை வருகிறது” என்று அவர் கூறினார்.

நான் அந்த நூலை வாங்கி ஆழ்ந்து, அழுந்திப் படித்தேன். அந்த நூல் பொன், பொருள், உலகம் என்ற பற்றைக் குறைத்துவிட்டது. நான் அணிந்து கொண்டிருந்த தங்க உருத்திராட்சம், கௌரீ சங்கர் முதலிய அணிகலன்களின் மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டது. அதனை எப்படி அகற்று வது என்று சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

273 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

11-10-54ல் அன்பர்களுடன் வடநாட்டு யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டேன். புறப்படுவதற்கு முன் நான் அணிந்திருந்த அத்தனை அணிகலன்களையும் கழற்றிக் காங்கேய நல்லூர் முருகப்பெருமானுக்கு அர்ப்பணம் செய்துவிட்டேன்.

காசி யாத்திரையில் மற்றவர்கள் காய், கனி இலை இவைகளில் ஒவ்வொன்றை விட்டுவிடுவார்கள். நாம் பொன்னையும் பொருளையும் விட்டுவிட வேண்டும் என்று முடிவு செய்து புறப்பட்டேன். கங்கா ஸ்நானம் செய்யும் பொழுது இனி நமக்குப் பொன்னும் பொருளும் வேண்டாம் என்று சங்கல்பம் செய்து கொண்டேன்.

யாத்திரை முடித்துக்கொண்டு வந்தபின் விரிவுரை செய்யுமிடங்களில் அவரவர்கள் தரும் சம்பாவனையை அவரவர்களிடமே கொடுத்துவிட்டேன்.

இந்தச் சங்கல்பத்தில் ஒரு மாற்றம் செய்ய நேர்ந்தது

வடநாட்டு யாத்திரை முடித்துக்கொண்டு மார்கழியில் திரும்பினேன். வந்தவாசிக்கு மூன்று கல் தொலைவிலுள்ள பொன்னூர் என்னும் ஊருக்கு விரிவுரைக்கு அழைத்திருந்தார்கள். இரு தேதிகளில் விரிவுரை செய்ய ஒப்புக் கொண்டேன். வைகாசி முப்பத்தொன்று ஆனி ஒன்று என்ற தேதிகளில் அந்த விரிவுரை அமைக்கப்பட்டது. அது கொடிய வெயில் காலம். வைகாசி முப்பத்தோராம் தேதி காஞ்சீபுரம் போய் ஆதிநாராயண முதலியார் வீட்டில் பூசை, உணவு முடித்துக்கொண்டு காரில் பேருந்து நிலையம் சென்று பஸ்சில் ஏறி, வந்தவாசி வந்தேன்.

விரிவுரைக்கு ஏற்பாடு செய்தவர் வந்தவாசிக்கு ஒரு பழைய வாடகைக்கார் கொண்டு வந்து பொன்னூருக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

பொன்னூர் போனவுடன் வெயில் கொடுமையால் களைத்துப்போனேன். இருபது குடம் தெளிந்த நீர் தலையில் விட்டுக்கொண்டு அந்தத் தாபத்தைத் தணித்துக் கொண்டேன்.

அந்த இருநாட்களில் அருணகிரிநாதர் வரலாற்று முற்பகுதி, பிற்பகுதி என்று அமைத்துக்கொள்ளுமாறு கூறினேன். அல்லது திருநாளைப்போவார் முற்பகுதி, பிற்பகுதி என்று அமைக்குமாறு கூறினேன். அவர்கள் என் வார்த்தையைக் கேளாமல் ஒருநாள் அருணகிரிநாதர், மற்றொருநாள் திருநாளைப்போவார் என்று அமைத்து விட்டார்கள். இந்த இரு வரலாறும் ஒரே நாளில் சொல்ல முடியாது. நீளமானவை.

ஒரு பரந்த வெளியில் விரிவுரைக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். சுற்று வட்டாரங்களிலிருந்து பதினாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட ஜனங்கள் திரண்டு வந்து கூடியிருந்தார்கள். முதல் நாள் அருணகிரிநாதர் வரலாறு மாலை ஏழு மணிக்குத் தொடங்கி இரவு பதினோரு மணிக்கு முடித்தேன். நான்கு மணி நேரம் விரிவுரை செய்தேன்.

இரவு பதினொன்றரை மணிக்குத் தங்குமிடம் சேர்ந்தேன். விதை விதையாக வேகாத சோறு இலையில் படைத்தார்கள். ஒரு பிடி அன்னம் வாயில் வைத்த உடனே அன்னம் அரிசி போல் இருந்தது. உண்ண முடியவில்லை. அன்னத்தை இலையில் வைத்துவிட்டுக், கையலம்பிக் கொண்டு திறந்த வெளி முற்றத்தில் ஒரு கயிற்றுக்கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டேன். பசியும் களைப்பும் என்னை வாட்டி வதைத்தன. விரிவுரைக்கு ஏற்பாடு செய்தவர் வந்து என் கால்மாட்டில் அமர்ந்தார்.

“சுவாமி! மாலை ஆறு மணிக்குத் தொடங்க வேண்டிய நிகழ்ச்சி ஏழு மணிக்குத் தொடங்க முடிந்தது. அதனால் எங்களுக்கு ஒரு மணி நேர விரிவுரை நஷ்டமாகிவிட்டது” என்றார். அந்த வார்த்தை எனக்கு வைர ஊசியைக் காய்ச்சி நெஞ்சில் பாய்ச்சியதுபோல் இருந்தது.

என் மனதுக்குள் நினைத்துக்கொண்டேன். நாமோ ஒரு சிறிதும் பொருள் விரும்பாமல் இலவசமாக விரிவுரை செய்திருக்கின்றோம். நெஞ்சு வலிக்க நான்கு மணி நேரம் விரிவுரை புரிந்திருக்கின்றோம். ஒரு மணி நேரம் நடமாடி விட்டது என்று இந்தப்பாவி கூறுகிறானே! இவனுக்கு

275 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

என்ன நஷ்டமாகி விட்டது? என்று எண்ணிக்கொண்டேன். படுக்கை வசதியாக இல்லையானாலும் உடம்பிலிருந்த அசதியினால் அயர்ந்து தூங்கிவிட்டேன்.

மறுநாள் முன்தினம்போல் மாலை ஏழு மணிக்கு விரிவுரை தொடங்கித் திருநாளைப்போவாரைப்பற்றி விஸ்தாரமாக நான்கு மணிநேரம் விரிவுரை புரிந்தேன். அன்றும் இரவு பதினோரு மணிக்குத்தான் எனது விரிவுரையை முடித்தேன். வீட்டுக்கு வந்தபிறகு அன்றும் வேகாத சோறு படைத்தார்கள். வேகாத சோறு உடல்நலத்தைக் கெடுக்கும் என்று கருதி வெறும் பால் மட்டும் பருகிப் படுத்துக் கொண்டேன்.

மறுநாள் காலையில் வழிபாடு செய்து, சிற்றுண்டி அருந்திவிட்டுப் புறப்பட்டேன். விரிவுரைக்கு ஏற்பாடு செய்தவர் நிரம்ப வசூல் செய்து வேண்டாத செலவுகள் பல செய்தார். நிஷ்காம்யமாக விரிவுரை செய்த என்னுடைய உடல் நலத்தில் அவருக்கு அக்கறையில்லை. அந்த ஊரிலிருந்து வந்தவாசி மூன்று மைல்தான். ஒரு கார் வைத்து வந்தவாசிக்குக் கொண்டுபோய் என்னைப் பஸ்சில் ஏற்றியிருக்கலாம். இந்தச் சிறு பணியைக்கூட அவர் செய்தாரில்லை. ஒரு மாட்டு வண்டியில் என்னை ஏற்றி அவர் வண்டியுடன் ஒரு மைல் நடந்து வந்து திண்டிவனம் சாலையில் என்னை விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார். விரிவுரை கேட்கக் காஞ்சீபுரத்திலிருந்து வந்திருந்த மூன்று அன்பர்கள் என்னுடன் இருந்தார்கள். நான் நடுச்சாலையில் நின்று பஸ்சை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இரண்டு பஸ்சில் இடமில்லை என்று கை அசைத்துக்கொண்டு போய்விட்டன.

எனக்கு அன்று மாலை திண்டிவனத்திலிருந்து பதினாறு மைல் தொலைவிலுள்ள வடகோட்டிப்பாக்கத்தில் விரிவுரை. அவர்களைத் திண்டிவனம் ரயிலடிக்குக் கார் கொண்டு வந்து வைத்திருக்குமாறு எழுதியிருந்தேன்.

பகல் பன்னிரண்டு மணி ஆயிற்று. என் உடன் இருந்தவர்கள் “சுவாமி! இங்கிருந்து வந்தவாசி இரண்டு

மைல்தான். வந்தவாசிக்குப்போகும் பஸ்சில் வந்தவாசிக்குப் போய் பஸ் ஸ்டாண்டிலிருந்தே நீங்கள் திண்டிவனம் போவது சுலபம்” என்றார்கள். அவர்கள் வார்த்தைக் கிணங்கி அவர்களுடன் வந்தவாசிக்குச் சென்றேன்.

என் உடன் வந்தவர்கள், “சுவாமி! இந்த ஹோட்டலில் நீங்கள் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருங்கள். நாங்கள் பஸ் ஸ்டாண்டிற்குச் சென்று டிக்கெட்டு எடுத்து இடம் ஒதுக்கிக் கொண்டு வருகிறோம்” என்று சொன்னார்கள். நான் ஹோட்டலில் குழம்பு சோறு சாப்பிட்டுவிட்டு, ரசம் சோறு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தேன். அந்த நேரம் பஸ் வந்து விட்டது. நான் பாதி உணவிலேயே எழுந்து கையலம்பிக் கொண்டு பஸ் ஏறிப்புறப்பட்டேன். பொன்னூரில் விரிவுரைக்கு ஏற்பாடு செய்தவர் எனக்கு உதவி செய்தாரில்லை. திண்டி வனம் போய்ச்சேர்ந்தேன். வடகோட்டிப் பாக்கத்து அன்பர்கள் அங்குக் காருடன் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் என்னைப் பார்த்து, “சுவாமி! தாங்கள் ‘நடுரோட்டில் பஸ்சுக்காகக் காத்துக் கொண்டு நின்று கொண்டிருந்தீர்கள்’ என்று பஸ்சில் வந்தவர்கள் சொன்னார்கள். ஏன் சுவாமி இப்படி அவதிப் படுகின்றீர்கள்? நீங்கள் எங்களுக்குக் கட்டளையிட்டிருந்தால் நாங்கள் பொன்னூருக்கே கார் கொண்டு வந்து தங்களைச் சுகமாக அழைத்துக் கொண்டு போயிருப்போமே” என்று பரிவுடன் பகர்ந்தார்கள்.

அன்று முதல் என்னுடைய திட்டத்தில் ஒரு மாறுதல் செய்து கொண்டேன். “நாம் பொருள் வாங்காமல் விரிவுரை செய்வதனால் நம்மை அழைக்கின்றவர்கள் நம்மைச் சரியாக நடத்தாமலும், வீண் செலவு செய்தும் நம்மை அவல நிலையில் விடுகின்றார்கள். இன்று முதல் நம்மை அழைப்பவர்களிடம் நாமே பொருளை வாங்கி நாம் எடுத்துக் கொள்ளாமல் அறப்பணிகளுக்குத் தர வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்தேன். இந்த முடிவினால் பல நற்பணிகள் செய்ய வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

மறைஞான சிவம்

என் தமையனார் மதுகுதனசிவம். சிறந்த பண்பாடு உடையவர். ஜோதிடக்கலையில் வல்லவர். 1953ல் சன்னியாசம் பெற்றுக்கொண்டார். காங்கேயநல்லூரில் அவருக்குத் தனியே ஓர் ஆசிரமம் அமைத்துக் கொடுத்தேன். இவருக்குத் தீட்சா நாமம் 'மறைஞான சிவம்'.

வள்ளிமலையில் இராஜகோபுரத் திருப்பணியை அருகிலிருந்து செய்து முடித்தார்.

காங்கேய நல்லூரில் முருகப்பெருமானுக்கு வைரமகுடம், மணிமுடி, ரத்னஹஸ்தம், ரத்னபாதம், மார் பதக்கங்கள் முதலிய திருவாபரணங்கள் ஆசிரமத்திலேயே ஆசாரியை வைத்துக்கொண்டு, தான் அருகில் இருந்து கண்ணுங்கருத்துமாகச் சுமார் இரண்டு இலட்ச ரூபாய் செலவில் செய்து வைத்தார்.

வயலூர் திருப்பணியை வயலூரிலேயே இருந்து செம்மையான முறையில் செய்து முடித்தார். வள்ளிமலையில் சரவணப்பொய்கைத் திருப்பணியில் ஈடுபட்டு அருகிலிருந்து செய்து கொண்டிருந்தார்.

9-2-73ல் மகாசமாதி அடைந்தார். தந்தையாருடைய சமாதிக்கருகில் இவருடைய சமாதிக் கோயில் அமைத்து, அதில் விநாயகர் பிரதிஷ்டை செய்து, அதில் நித்திய வழிபாடு நடைபெற ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றேன்.

பவளவிழா

கோவை மாநகரில் தடாகம்ரோடு பால தண்டாயுதபாணித் திருக்கோயில் திருப்பணிக்கு இருமுறை தொடர் விரிவுரை செய்து பலரிடம் அணுகி வசூலித்துப் பளிங்குக் கல்லில் கோயிலைப் புதுக்கிக் கும்பாபிஷேகம் செய்வித்தேன்.

கோவை ஆர்.எஸ்.புரத்தில் வேங்கடசாமி சாலையில் காமகோடி வித்யாமந்திர் என்னும் நிறுவனத்துக்கும் இருமுறை தொடர் விரிவுரை செய்து நிதி வசூலித்துத் தந்தேன்.

கோவை ஆர்.எஸ்.புரம் உயர்திரு கே.ஆர். பாண்டு ரங்கம் செட்டியார் இல்லத்தில் தங்கி முருகனுக்குச் சிறப்பான வழிபாடு செய்வேன். ஒவ்வொரு முறையும் புதுமையான அலங்காரங்கள் செய்வித்து, முருகன் கண் கொள்ளாத காட்சியாகத் தெரிசனை தருமாறு செய்வார். என்னிடம் ஆழமான அன்புடன் பழகுவார். சிரவணபுரத்து முருகனுக்கும், பாலதண்டாயுதபாணிக் கோயில் முருகனுக்கும் தங்க அங்கி செய்து பாண்டுரங்கம் செட்டியார் பெரும்புண்ணியத்தைப் பெற்றவர். மிக்க அடக்கமாக ஆடம்பரம் இன்றி இறைபணி செய்வார். ஒவ்வொரு மாதமும் விசாக நட்சத்திரத்தில் மருதமலையில் அன்பருடன் சென்று சிறந்த அபிஷேகம் செய்வித்துச் சேவித்து மகிழ்வார்.

ஒருநாள் என்னைப் பார்த்துச் “சுவாமீ! தங்கள் ஜாதகத்தைக் கொடுங்கள்” என்று கேட்டார். அவர் எதற்காகக் கேட்கின்றார் என்பது அப்பொழுது புரியவில்லை. அவர் என் ஜாதகத்தைப் பார்த்து என்னுடைய வயதைத் தெரிந்து கொண்டு, 1976 ஆவணி மாதம் சுவாதி நட்சத்திரத்தில் என்னுடைய எழுபதாவது ஆண்டு நிறைவு பவள விழா செய்யத்திட்டமிட்டார்.

அவர் இதை என்னிடம் கூறினால் நான் இசைய மாட்டேன் என்று கருதினார். சிரவணபுரம் கௌமாரமடம் ஆதீனகர்த்தர் மகாசந்நிதானம் தவத்திரு சுந்தரசுவாமி களிடம் கலந்து அந்த மடத்திலேயே இதைச் செய்ய ஏற்பாடு செய்தார். ஒரு நாள் சுந்தரசுவாமிகள் என்னைப் பார்த்து, “மடத்தில் தங்களுக்குப் பவளவிழா செய்ய இருக்கின்றோம். நீங்கள் மறுக்கக்கூடாது” என்றார்.

நான் சுவாமிகளைப் பார்த்து, “சுவாமீ! நான் ஆடம்பரத்தை விரும்பாதவன். விழா என்று வைத்தால் பலர் பரிசுப் பொருள்கள் தருவார்கள். அது பிறவியைக் கொடுக்கும் என்று கருதி என்னுடைய அறுபது நிறைவை ஒருவருக்கும் கூறாமல் ஸ்ரீசைலம் சென்று இரகசியமாகச் செய்து கொண்டேன். இந்த விழா எனக்குச்செய்வது சைவ

னுக்கு முட்டையை இலையில்- படைத்தது போலாகும். இதை நான் விரும்பவில்லை” என்று பலமுறை கூறியும் சுவாமிகள் விட்டபாடில்லை. “மடத்தில் நாங்கள் செய்கின்றோம். தாங்கள் மறுக்கக்கூடாது” என்று கட்டளை விட்டது போல் கூறிவிட்டார்.

பெரிய அளவில் சுவரொட்டி அச்சிட்டும், நல்ல விதமாய் விளம்பரங்கள் செய்தும் 1976 ஆவணி சுவாதி நட்சத் திரத்தில் மூன்று நாள் குண்டமண்டலங்கள் இட்டு ஆதிசைவ சிவாச்சாரியார்கள் சிவவேள்வி செய்து, எனக்கு அபிஷேகம் செய்து பவளவிழாவைக் கொண்டாடினார்கள். விழாவில் இன்னிசையரங்குகளும், திருமுறைப் பாராயணங்களும், நாட்டிய நாடகங்களும், அன்னதானமும் சிறப்பாக நடைபெற்றன.

இத்தனை நிகழ்ச்சிகளையும் பின்னின்று தனது சொந்தப் பொருட் செலவில் நடத்தியவர் என் ஆப்த நண்பர் கே.ஆர்.பாண்டிரங்கம் செட்டியார் அவர்கள். இந்த விழா நடைபெறுகின்ற பொழுது என் உள்ளத்தில் ஒரு நேரிசை வெண்பா எழுந்தது. அதுதான் இது:-

வேண்டு பவர்க்கெல்லாம் வேண்டுவன ஈந்தருளும்
பாண்டிரங்கம் செட்டியார் பண்புடையார் - ஈண்டுலகில்
தேடிய செல்வம் திருப்பணிக்கே நல்குமிவர்
கோடிக் கொருவரெனக் கூறு

குமாரசாமிப்பேட்டையில் பவளவிழா

தருமபுரிக்கருகில் குமாரசாமிப்பேட்டை* என்பது முருகனுடைய ஒரு திருத்தலம். என் தந்தையார் கந்தபுராணம் தருமபுரியில் விரிவுரை செய்தபொழுது நான் இளமைப் பருவத்தில் கையேடு வாசிப்பேன். அப்பொழுது முதல்

* குமாரசாமிப்பேட்டையில் தொடங்கியுள்ள திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் அரசு (உதவி) உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு அதன் தாளாளர் ஊருக்கு உழைக்கும் உத்தம அன்பர் திரு எஸ்.உத்தண்டி அவர்களின் நிஷ்காமியத் தொண்டு தம் நெஞ்சைக் கவர்ந்ததால் வாரியார் சுவாமிகள் 10,000 ரூபாய் நன்கொடை வழங்கியதோடு 1,25,000 ரூபாய் நன்கொடை வசூலித்தும் வழங்கியுள்ளார்கள்.

- பதிப்பாசிரியர்

குமாரசாமிப்பேட்டையிலுள்ள அன்பர்களுடன் அதிகமாகப் பழகினேன். அந்த ஊரில் தண்ணீரில் படுக்கும் வித்தையைப் பழகிக் கொண்டேன். நான் பல மணி நேரம் தண்ணீரில் ஆடாமல் அசையாமல் படுத்திருப்பேன்.

நான் தைப்பூச விழாவிற்குக் குமாரசாமிப்பேட்டைக்கு விரிவுரை செய்யப் போவதுண்டு. குமாரசாமிப்பேட்டையில் என் தந்தையார் சிவத்திரு மல்லையதாஸ் பாகவதர் திருநெறியத் தெய்வத்தமிழ் வழிபாட்டுச் சபையை ஆரம்பித்து வைத்தார்கள். அந்தச் சபையார், 1977 தைப்பூச விழாவில் எனக்குப் பவள விழா வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடினார்கள்.

திருப்பனந்தாள் ஸ்ரீகாசி மடம் இருபத்தோராவது அதிபர் கயிலை மாமுனிவர் ஸ்ரீலக்ஷ்மி காசிவாசி முத்துக் குமார சுவாமித் தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள் தலைமை வகித்தார்கள். தருமபுரம் ப.சுவாமிநாதன் திருமுறை இசையரங்கு நிகழ்த்தினார்.

வாகீச கலாநிதி திரு.கி.வா.ஜகந்நாதையர் அவர்கள் வந்து பாராட்டுரை அழகாகப் பகர்ந்தார். கவிஞர் கண்ணதாசனும் விழாவில் கலந்து கொண்டு நேர்த்தியான பாராட்டுரை வழங்கினார். அன்றிரவு அலங்கரித்த மின் விளக்குத்தேரில் என்னை அம்ர வைத்து ஊர்வலம் செய்வித்தார்கள். ஊர்வலம் ஒரு மைல் நீளத்தில் இருந்தது. மேளம், பஜனைகள், கோலாட்டம், வாணவேடிக்கை முதலியன வரிசையாகத் தேருக்கு முன்னால் அணி வகுத்துச் சென்றன.

நெல்லிக்குப்பத்தில் பவளவிழா

நெல்லிக்குப்பத்தில் வீரபத்திர சுப்ரமண்ய சுவாமி கோவில் திருப்பணி பல அன்பர்களின் உதவியைக் கொண்டு செய்து முடித்தேன். அந்தக் கோயில் பரம்பரை ஸ்தானீகரும், நம் அன்பருமாகிய இராமநாதத் தம்பிரான் 1977 பங்குனி உத்திரத்தின்போது வீரசைவ சிவாச்சாரியார்களை வைத்துச் சிவாக்கினி வளர்த்து அபிஷேகம் செய்தார்.

281 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

மேல்பாட்டாம்பாக்கம் முருகன் கோவிலிலிருந்து அலங்கரித்த புஷ்பரதத்தில் இருத்தி, அறுபது காளைகள் பூட்டி, மூன்று மைல் தூரம் ஊர்வலம் நடைபெற்றது.

சிதம்பரத்தில் பவளவிழா

சிதம்பரத்தில் தருமகுணசீலர் திரு.ரத்தினசாமி செட்டியாரின் புதல்வர் அன்பும், அடக்கமும், பண்பும் நிறைந்த ஆர்.பாலசுப்ரமணியமும், என் ஆப்த நண்பர் திரு.டி.வீரப்ப முதலியாரும், ஏனைய நண்பர்களும் சேர்ந்து 1977 ஆவணி மாதம் ஸ்வாதி நட்சத்திரத்தன்று இளமையாக்கினார் கோவிலில் யாகாதி க்ருத்தியங்களைச் செய்து அபிஷேகம் செய்தார்கள்.

திரு.திருக்குறள் வீ.முனுசாமி அவர்கள், அவருக்கே உரிய தனிப்பாணியில் பாராட்டுரை பகர்ந்தார். அலங்கரித்த மயில் விமானத்தில் இரதவீதியில் ஊர்வலம் நடத்தினார்கள்.

வேலூரில் பவளவிழா

வேலூரில் கந்தர் சஷ்டி விழாவின் பொழுது ஆதிசைவ சிவாச்சாரியார்கள் சிவ வேள்வி செய்து எழுபது குடங்கள் வைத்து இரண்டு நாள் வேத பாராயணம், திருமுறைப் பாராயணம் செய்வித்து அபிஷேகம் செய்தார்கள். எழுபது ஏழைகளுக்குப் புடவைகளும், வேட்டிகளும் வழங்கினார்கள்.

வேலூர் ஆடிட்டர் என் ஆப்த நண்பர் திரு.டி.ஜானகிராம் முதலியார் இதற்குரிய செலவுகளைத் தன் சொந்தப் பொறுப்பில் செய்தார். சண்முகனடியார் சங்கத் தலைவர் திரு.பாலசுந்தர முதலியார், திரு. மு.பெருமாள், திரு.ராதா கிருஷ்ண ரெட்டியார் திரு. மகாதேவ ஐயர், திரு. கே.எஸ். மணி, கட்டிடக் கலைஞர் திரு.சுப்பிரமணிய முதலியார், திரு. பி.விநாயக முதலியார் முதலிய அன்பர்கள் முன்னின்று நடத்தினார்கள். மாவட்ட அதிகாரி, திருக்குறளார் முனுசாமி முதலிய பலர் பாராட்டுரை வழங்கினார்கள். ஒரு மைல் நீளத்துக்கு ஊர்வலம் செய்வித்தார்கள்.

காஞ்சீபுரத்தில் பவளவிழா

காஞ்சீபுரத்தில் கற்பகம் & கோ திரு. இ.சா.பால சுப்ரமண்ய முதலியார், திரு.லோகநாத முதலியார், டி.ஏ.சண்முகம், சு.தெய்வநாயகம், கன்னியப்பன் முதலிய அன்பர்கள் முத்தீசுவரர் கோவிலில் சிவாக்கினி வளர்த்து அபிஷேகம் செய்தார்கள்.

பிரசங்கமாமணி திரு. பிரமீச முதலியார் அவர்கள் அருகில் இருந்து முறைப்படி இந்த விழாவைச் செய்தார்.

ஐயங்கார்குளம் திரு அண்ணாமலை முதலியார், அங்கம்பாக்கம் திரு. முருகேச முதலியார், திரு. தணிகை அரசு முதலிய அன்பர்கள் பாராட்டுரை வழங்கினார்கள். திரு.சிங்காரவேலு முதலியார் இதில் பெரும்பங்கு எடுத்துக் கொண்டார்.

பூண்டி மகான்

கலசபாக்கத்துக்கருகில் பூண்டி என்னும் ஊரில் திண்ணையில் பூண்டி மகான் அமர்ந்திருந்தார். அவருடைய தவப்பெருமை அளவிடற்கரியது. அவர் பெருமையை அறிந்த நான் அடிக்கடி சென்று தெரிசித்து வருவேன். நாள் செல்லச் செல்ல அன்பர்கள் பலர் கூடி அவருக்கு உபசாரம் செய்யத் தொடங்கினார்கள். அங்குச் சென்று பலமுறை விரிவுரை நிகழ்த்தியிருக்கின்றேன்.

அவரிடம் ஒரு சந்நியாசி தொண்டு செய்து கொண்டிருந்தார். பூண்டி மகான் அவரைப் பார்த்துக் “கண்ண மங்கலத்துக்கு அருகில் காட்பாடி சாலைக்குக் கிழக்கே நீ போய்த் தோண்டினால் ஓர் அம்பிகை விக்கிரகம் கிடைக்கும். எடுத்துக் கோயில் கட்டிக் கும்பாபிஷேகம் செய்” என்று கட்டளையிட்டார். அந்தச் சந்நியாசி அங்குச் சென்று பத்தடி தோண்டிப் பார்த்தார். அங்கு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. அங்குள்ளவர்கள் அவரைப் பரிகசித்தார்கள்.

அவர் பூண்டி மகானிடம் சென்று “சுவாமி! ஒன்றும் கிடைக்கவில்லையே!” என்று கூறினார். சுவாமிகள் சிரித்து அவருடைய முதுகில் செல்லமாக அடித்து “இன்னும் பதினோரடி ஆழம் தோண்டு. அப்பொழுது கிடைக்கும்” என்று சொன்னார்.

அவர் மறுபடியும் சென்று பதினோரடி ஆழம் தோண்டினார். ஐந்து தலை நாகருடன் கூடிய அம் பிகையின் கற்சிலை விக்கிரகம் கிடைத்தது. அதை அர சாங்கம் கைப்பற்றிக்கொண்டது. நான் போய் “இது பூண்டி மகான் சொல்லிக் கிடைத்தது. திருப்பிக் கொடுங்கள்” என்று கேட்டேன். “கோவில் கட்டிக் கும்பாபிஷேகம் செய்வதானால் தருகின்றோம்” என்று கூறி விக்கிரகத்தை ஒப்படைத்தார்கள். அதுபடியே கோவில் கட்டி அருகிலிருந்து கும்பாபிஷேகம் செய்வித்தேன். எங்கோ பூமிக்கடியில் புதைந்திருந்த விக்கிரகத்தை அறிந்து சொல்லுகின்ற ஆற்றல் அவரிடம் இருந்தது.

அவர் பதினெட்டு ஆண்டுகளாக இருந்த வண்ணமாகவே இருந்தார். நாலைந்து பூனைகள் அவர் மேல் விழுந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கும். அவர் சரீர நினைவின்றி இருந்து கொண்டிருந்தார். ஒருமுறை நான் அவரிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த பொழுது “இருநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் திருவாரூரில் வாழ்ந்த தட்சிணாமூர்த்தி சுவாமிகளை நான் பார்த்திருக்கின்றேன்” என்று கூறினார்கள்.

மும்முடிவரம் பாலயோகி

மும்முடிவரம் என்னும் ஊர் இராஜமந்திரத்துக்கு அருகில் கிழக்குக் கோதாவரியில் இருக்கிறது. அங்குத் தன்னை மறந்து தவநிலையில் 1946 முதல் மெய்மறந்து பாலயோகி என்பவர் இருக்கின்றார் என்பதைக் கேள்விப்பட்டேன். சிவராத்திரியன்று பொது ஜனங்களுக்குக் காட்சி தருகின்றார். இவரைத் தெரிசிக்க வேண்டும் என்று பலமுறை முயன்றேன். திருவருள் கூட்டி வைக்கவில்லை.

கோபிசெட்டிப்பாளையத்தில் நான் விரிவுரை செய்து கொண்டிருந்தேன். ஈரோடு என் நண்பர் திரு.மாதவ

கிருஷ்ணப் பிள்ளையும், லக்ஷ்மிநாராயணப்பிள்ளையும், ஓய்வு பெற்ற கலெக்டர் நடராஜப் பிள்ளை ஐ.ஏ.எஸ். அவர்களும், என்னிடம் வந்து "ஜனவரி பதினான்காம் தேதி பாலயோகி தெரிசனம் தனிப்பட்ட முறையில் கிடைக்க இருக்கின்றது. தாங்கள் வருகின்றீர்களா?" என்று கேட்டார்கள். எனக்கு அந்தச்சொல் புதையல் கிடைத்தாற்போல் இருந்தது. நீண்ட நாள் விருப்பம் நிறைவேறுகின்றதே என்று மகிழ்ச்சி அடைந்தேன். அதுசமயம் ஒப்புக் கொண்டிருந்த விரிவுரைகளை மறுத்துவிட்டேன்.

1974 ஜனவரி பதின்மூன்றாம் தேதி காலை காரில் சென்னையிலிருந்து புறப்பட்டேன். என்னுடன் மூன்று காரில் பல அன்பர்கள் வந்தார்கள். மாலை அமலாபுரம் போய்ச் சேர்ந்தோம்.

அன்று மாலை பாலயோகி இருக்கின்ற தவச்சாலையைச் சுற்றிப் பார்த்தோம். பாலயோகி சாலைக்குள் தவநிலையில் அமர்ந்திருந்தார். மற்றோர் அறையில் அவருடைய தம்பி துருவரைப்போல் தன்னை மறந்து தவநிலையில் அமர்ந்திருந்தார். இரு சாலைகளும் வெளியே கதவுகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன.

இரவு பதினொரு மணிக்குக் கதவினிடம் கற்பூர ஆராதனை செய்து, கலெக்டர் நடராஜபிள்ளை அவர்கள் கதவைத் திறந்தார். உள்ளே ஒரு பெரிய கூடம் இருந்தது. அதற்குள் இன்னொரு கதவும் வெளியே பூட்டியிருந்தது. அதற்கும் கற்பூர ஆராதனை செய்து திறந்தார்.

அதனுள் சுவாமிகள் இருந்த அறையில் ஒரு கதவு இருந்தது. அந்தக் கதவு சுவாமிகள் திருவுள்ளம் பற்றினால் தான் தானே திறக்குமாம். அதற்குத் தான் கிடையாது. அக் கதவு தானே திறக்கப்பெற்றது.

புலித்தோல் ஆசனத்தில் பாலயோகி அவர்கள் சுகாசனத்தில் கண்களை மூடி அமர்ந்திருந்தார். அவருடைய சடை ஆறடி நீளம் நீண்டிருந்தது. என்னுடன் ஆந்திர தேசத்து மந்திரி குடும்பத்துடன் வந்திருந்தார். நான் சுவாமிகளின் திருமுன் பதினைந்து நிமிடம் அமர்ந்திருந்து

285 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

அவரையே உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். அவருடைய திருமார்பு அசைவது மட்டும் தெரிந்தது. என் மடியில் அமர்ந்திருந்த என் பேரன் குமரன், “தாத்தா! இது பொம்மையா?” என்று கேட்டான்.

“இவர் பெரிய மகான்” என்று கூறினேன். 1946-ல் நிட்டையில் அமர்ந்தவர். முப்பத்தி மூன்று ஆண்டுகளாக உணவு, உறக்கம், மலச்சலமின்றி அசைவற்றுப் பதுமை போல் தவ நிலையில் இருக்கின்றார்.

சிவராத்திரியன்று மட்டும் பொது ஜனங்களுக்குக் காட்சி தருகின்றார். நாலைந்து லட்சம் ஜனங்கள் சிவராத்திரி தோறும் அவரைத் தெரிசிக்கின்றார்கள்.

அவருடைய தம்பி ஒரு சமயம் அவர் மீது வீழ்ந்து புரண்டதனால் அவருடைய யோக சக்தி தம்பி மீது பாய்ந்து அவரும் அதேபோல் ஒரு தனி அறையில் தவ நிலையில் அமர்ந்திருக்கின்றார். நான் பாலயோகியைக் கண் குளிரக்கண்டு தெரிசித்தேன்.

இரவு ஒரு மணிக்குக் காரில் புறப்பட்டு இராஜமகேந் திரம் வந்து விஜயவாடா சென்று விமானமூலம் சென்னை சேர்ந்தேன்.

மிளகாய்ச் சாமி

எனக்கு அப்பொழுது இருபத்தெட்டு வயது. வள்ளி யூரில் மிளகாய்ச் சுவாமிகள் என்று ஒருவர் இருந்தார். அவர் அரைத்த மிளகாயை உண்டு மோர் மட்டும் குடிப் பார். அதனால், அவருக்கு மிளகாய்ச் சுவாமிகள் என்று பெயர் வந்தது. அவர் என்னை விரிவுரைக்கு அழைத்திருந் தார். நான் நான்கு மணி நேரம் விரிவுரை செய்தேன். அவர் நான்கு முழம் அகலமுள்ள பெரிய பொன்னா டையை எனக்குச் சாத்தி “வாரியார் எப்பொழுதும் ஏழை யாகவே இருக்க வேண்டும் என்று முருகப்பெருமானை நான் பிரார்த்திக்கின்றேன்” என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார். நான் இளமையாதலினால் சுவாமிகள் நமக்குப் பொருட் செல்வம் நிறைய வேண்டும் என்று ஆசீர்வதிக்காமல்,

ஏழையாக இருக்கவேண்டுமென்று ஆசீர்வதிக்கின்றாரே! என்று உள்ளம் வருந்தியது.

மிளகாய்ச் சுவாமிகள் என்னைப் பார்த்து “என்ன யோசிக்கின்றீர்? நீர் கோடசுவரனாக இருந்தால் நாங்கள் அழைக்கின்ற போதெல்லாம் வருவீர்களா? நீர் ஏழையாக இருந்தால்தான் ஊர் ஊராகச் சென்று விரிவுரை செய்து முருகன் பெருமையைப் பரவுமாறு செய்வீர்கள். அந்தக் காலத்தில் புலவர்கள் வறுமையில் வாழ்ந்ததால்தானே தமிழை வளர்த்தார்கள்? அதற்காகத்தான் அப்படிச் சொன்னேன்” என்றார். அவருடைய திருவுள்ளத்தை அறிந்து மகிழ்ச்சியடைந்தேன்.

அத்தியாச்சிரமி பாலசுந்தர சுவாமிகள்

என் தந்தையார் காங்கேயநல்லூரில் 1933-ல் இராஜ கோபுரத் திருப்பணி செய்தார். அதில் ஐயாயிரம் ரூபாய் கடன் அவருக்கு ஏற்பட்டு விட்டது. எங்கள் குடும்பத்தில் ஏழு ஆண் சகோதரர்கள். நான்கு பெண் சகோதரிகள். ஆகப் பதினோரு குழந்தைகளை வைத்துக்கொண்டு என் தந்தையார் குடும்பம் நடத்துவதே பெரும்பாடாக இருந்தது. அவர் கதாகாலட்சேபம் செய்தும், மகாபாரதப் பிரசங்கம் செய்தும் குடும்பத்தை நடத்தி வந்தார். இரவு ஒன்பது மணிக்கு அவர் விரிவுரை செய்யத் தொடங்குவார். அந்தக் காலத்தில் கிராமங்களில் ஐந்தாம் நம்பர் மண்ணெண்ணெய் ஊற்றிய சிறு கண்ணாடி விளக்குகள் பந்தலில் தொங்க விடுவார்கள். விடிய ஐந்து மணி வரையிலும் விரிவுரை செய்வார். ஒருவரையும் தூங்கவிட மாட்டார். சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசுவார். பாரத விரிவுரையில் அந்தந்தப் பாத்திரங்களாகவே ஆகி விடுவார். பீமன் யுத்தம் வரும் பொழுது அவர் பீமனைப் போலவே கர்ஜித்து வீர ரசத்தை வெளிப்படுத்துவார். திரௌபதி துயில் வரும்பொழுது அவர் கண்ணில் கால்படி நீர் ஆறாய்ப் பெருகும். கூட்டத்தில் அழாதவர்களே இருக்க மாட்டார்கள்.

தந்தையார் என்னைப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பவில்லை. நம் மகன் பள்ளிக்குச் சென்றால் அங்குள்ள

சிறுவர்களுடன் சேர்ந்து ஒழுக்கம் குன்றுவான் என்று அவர் கருதினார். அவரே இலக்கணம், இலக்கியம், இசை ஆகிய இவைகளை இடையறாது எனக்குப் போதித்து வந்தார். விடியற்காலை முதல் இரவு பத்து மணி வரை படிப்பி லேயே என்னைச் செலுத்தி வந்தார். பாடங்களைச் சரியாக ஒப்பிக்கவில்லையானால் தயவு தாட்சண்யம் இன்றி அடித்துக் கண்டிப்பார். ஆனால், தந்தையார் அவர்கள் என் மீது அளவற்ற பாசம் வைத்திருந்தார்கள்.

எனக்கு ஏழு வயது நிரம்புகிறபொழுதே நேரிசை வெண்பா பாடும் ஆற்றல் அமைந்து விட்டது. சில காலம் அவருடைய பிரசங்கத்தில் இராகம் பாடிக் கொண்டிருந் தேன். பின்னர் கையேடு வாசித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கு பத்தொன்பது வயதில் பிரபலமாக விரிவுரை செய்யத் தொடங்கினேன். அவர் என்னைப் பிரசங்கம் செய்யும் தொழிலில் ஈடுபடக் கூடாது; அது கடினமானது என்று கருதினார். அதனால் என்னை வீணை பயின்று தொண்டைக்கு வேலை இல்லாமல் வீணை வித்துவானாகச் செய்ய வேண்டுமென்று திட்டமிட்டார்.

சென்னையில் இரு வைணீகர்களிடம் வீணை சில காலம் பயின்றேன். அப்பொழுதுதான் நான் சென்னையில் என் தந்தையாருக்குத் தெரியாமல் விரிவுரை செய்யத் தொடங்கினேன். அப்படி விரிவுரை செய்து அதனால் வந்த வருவாயைக் கொண்டு தந்தையார் கோபுரத்திருப்பணி யால் ஏற்பட்டிருந்த ஐயாயிரம் ரூபாய் கடனை நான் அடைத்தேன். என் தந்தையார் என்னைப் பார்த்து, “உன்னை வீணை வித்துவானாக்க நினைத்தேன். நீ விரிவுரை வித்துவானாக ஆகிவிட்டாய். அதுதான் இறைவன் திருவுளம் போலும்” என்று கூறி ஆசீர்வதித்தார்.

அப்பொழுது எனக்கு வயது இருபத்தி நான்கு. சென்னையில் பாம்பன் சுவாமிகளின் சீடரும், அத்தியாச் சிரமியும் ஆகிய பாலசுந்தர சுவாமிகள் என்னுடன் நெருங்கிப் பழகி வந்தார்.

சென்னையில் அவருடைய சீடராகிய திரு எம். சிங்காரம் பிள்ளை முதலிய அன்பர்கள் 'சூரில் கிரியில் கதிர்வேல் எறிந்தவன் தொண்டர் குழாம்' என்ற ஒரு சபையை நிறுவி ஞாயிறுதோறும் சிந்தாதிரிப்பேட்டை விஜயராகவ செட்டியார் கோஷன் லைப்ரரியில் டிக்கெட்டு வைத்து எனது திருப்புகழ்த் தத்துவார்த்தப் பிரசங்கம் நடத்தினார்கள்.

அப்பொழுது அத்தியாச்சிரமி பாலசுந்தர சுவாமிகள், "முருகனே முழுமுதற் கடவுள்!" என்று கையை உயர்த்தி முருகனுடைய பரத்துவத்தைக் கூறுகின்ற பொழுது உங்கள் கை வெறுங்கையாக இருக்கக் கூடாது. தங்கமணியுடன் கூடிய யாளிமுகத் தோடா உங்கள் கரத்தை அலங்கரிக்க வேண்டும்" என்று கூறுவார்.

சூரில் கிரியில் கதிர்வேல் எறிந்தவன் தொண்டர் குழாம் என்ற சபையின் ஆண்டு நிறைவு விழாவில் மதுரை என் திருப்புகழ்க் குருநாதர் திருப்புகழ்ச் சுவாமிகளை அழைத்து முடிவுரை நிகழ்த்துமாறு செய்தார்கள். முருகன் திருவுருவம் அமைத்த கௌரீசங்கர் உருத்திராட்ச மாலையும், டாலர் தங்கச் சங்கலியும், யாளிமுகத் தோடா வும் பரிசாக வழங்கினார்கள்.

அப்பொழுது பாலசுந்தர சுவாமிகளுடன் முருகனுடைய பெருமையைப்பற்றி அளவளாவிப் பேசி மகிழ்வேன்.

சுவாமிகள் என்னைப் பார்த்துக் கந்தரந்தாதியில் ஒரு பாடலை மூன்று முறை நான் கூறுவேன். நீங்கள் திருப்பிச் சொல்ல வேண்டும் என்று கூறிக் கந்தரந்தாதிப் பாடலை மூன்று முறை கூறுவார். நான் ஒருமைப்பட்ட மனத்தோடு கேட்டுத் திருப்பிச் சொல்லுவேன். அவ்வாறு அவர் கூற நான் கூறிய பாடல்கள் இன்றும் நினைவிலிருக்கின்றன. கந்தரந்தாதிப் பாடல்கள் கடினமானவை. அருணகிரிநாதர் வில்லிப்புத்தூராருடன் வாதம் செய்தபொழுது பாடியவை.

திருப்புகழ்க் கோஷ்டி

நான் விரிவுரை செய்வதுடன் தேவாலயங்களில் திருவுலாவின் பெர்முது சுவாமிக்குப் பின் திருப்புகழ்க் கோஷ்டி செய்து விரிவுரை புரிவேன். ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்கள் என்னைத் தொடர்ந்து வந்து கேட்டு மகிழ்வார்கள். திருச்சி, திருவானைக்கா, பூவானூர், உறையூர், திருச்செந்தூர், அம்பாசமுத்திரம் முதலிய ஊர்களில் திருவிழாவின்பொழுது திருப்புகழ்க் கோஷ்டி செய்வேன். அந்த கோஷ்டி விரிவுரைகளைக் கேட்டுப் புலாலை மறுத்துச் சைவம் ஆனவர்கள் பலர்.

திருவானைக்காவில் பஞ்சப்பிராகாரம் என்று ஒரு விழா நடைபெறும். இரவு ஒன்பதரை மணிக்குக் கோஷ்டி தொடங்குவேன். இடையிடையே கோஷ்டியில் பாடுகின்ற திருப்புகழுக்கு விரிவுரை புரிவேன். ஜனங்கள் வீதியில் மர்ந்து உருக்கமாகக் கேட்பார்கள். நான்காம் பிராகாரம் சுற்றி ஐந்தாம் பிராகாரத்தில் கிழக்குக் கோபுர வாயிலுக்கு வரும் பொழுது, பொழுது விடிந்துவிடும். திருப்புகழைக் கேட்க ஆதித்த பகவானும் உதித்து வருவார். அந்த நேரத்தில் உள்ளம் உருகிக் கண்ணீர்ப் பெருகி வரும். காலை எட்டு மணிக்குத்தான் கோஷ்டி முடியும். அதுவரையிலும் ஜனங்கள் பக்தி நெறியில் ஆழ்ந்து பரவசப்பட்டிருப்பார்கள். குறைந்தது நான்கு அல்லது ஐந்து மைல் நடந்து கோஷ்டி செய்வேன். இப்பொழுது, அதனை எவ்வாறு செய்தோமென்று எண்ணுகின்றேன்.

அந்தக் காலத்தில் நின்று கொண்டுதான் விரிவுரை புரிவேன். விரிவுரைக்கென்று படிப்பதோ, விஷயங்களைத் தொகுத்துத் தயாரிப்பதோ கிடையாது. விரிவுரைக்கென்று எழுந்து நின்றால் பேசும் பொருள்கள் அணி அணியாக என் முன்னே வந்து நிற்கும். நீண்ட நாட்களுக்குப் பின் தான் இருந்து விரிவுரை செய்யலானேன். அப்பொழுது மூன்று அல்லது நான்கு மணி நேரம் சளைக்காமல் விரிவுரை செய்வேன்.

வழிபாட்டின் மகிமை

நான் எங்கள் வீர சைவ குலாச்சாரப்படி ஐந்து வயதி லேயே திருவண்ணாமலை பாணி பாத்திர தேவர் மடத்தில் சிவலிங்க தாரணம் செய்து கொண்டேன். (பெண்களுக்கும் சிவலிங்க தாரணம் உண்டு). 1936ல் மதுரைத் திருப்புகழ் சுவாமிகள் மறைந்து விட்டார். அவர் செய்திருந்த பூசா மூர்த்தி என்னிடம் சேர்ந்தது. அந்த மூர்த்திக்கும் எனக்கும் பொருத்தமில்லையென்று சிற்பி கூறினார். அப்பொழுது நான் வயலூரில் திருப்பணி செய்து கொண்டிருந்தேன்.

எனக்கு வயலூர் முருகன் உபாசனா மூர்த்தி. ஆதலால், வயலூர் மூலத்தான முருகனைப்போல் என்னுடைய நட்சத்திரம், கைவிரல் அளவு இவைகளைப் பார்த்துப் பஞ்சலோகத் திருவுருவம் அமைத்து வழிபாடு செய்யத் தொடங்கினேன். இந்த வழிபாடு தொடங்கி இப்பொழுது நாற்பத்தி நான்கு ஆண்டுகள் ஆகின்றன. இப்பொழுது 1979 நடைபெறுகிறது. நான் பூசை தொடங்கிய ஆண்டு 1936. அதே ஆண்டில்தான் திருப்புகழ் சுவாமிகள் மறைந்தார்கள். அதே ஆண்டில்தான் திருப்புகழ்மிர்தம் என்ற பத்திரிகை தொடங்கினேன்.

நான் முருகனைப் பூசிக்காமல் தண்ணீரும் அருந்து வதில்லை என்ற நியதியை உடையவன். வடக்கே பத்ரிநாத், கேதாரநாத், பசுபதிநாத், அமர்நாத் முதலிய கடினமான யாத்திரைகள் செய்தபொழுதும் என்னுடைய பூசா மூர்த்தியை அதிகப்பணம் கொடுத்துக் கூலியாட்கள் சுமந்துவர எத்தனை நேரமானாலும் வழிபாடு முடிந்த பின்னரே உணவு செய்வேன். இமாலய யாத்திரையின் பொழுது எழுந்தவுடன் இரும்புக் கூருடன் கூடிய தடியைப் பிடித்துக் கொண்டு மலையேறத் தொடங்குவேன். பகல் பன்னிரண்டு மணிவரை நடந்து அதற்குமேல் பனிக்கட்டி உருகி வரும் கங்கையில் நீராடி வழிபாடு செய்வேன். ஒவ்வொரு நாளும் பகல் இரண்டு மணிக்குத்தான் உணவு செய்ய நேரும். என் உடன் வந்தவர்கள் வழி நெடுகத் தேநீர் பருகுவார்கள். அப்படிப் பருகியவரெல்லாரும் நோய்

வாய்ப்பட்டார்கள். நான் ஒருவன்தான் பிணி அனு காது ஆரோக்கியமாக வந்தேன்.

இந்த நாற்பத்தி நான்கு ஆண்டுகளாக நான் குளிக்காத நாளோ, வழிபாடு செய்யாத நாளோ கிடையாது. வழி பாட்டின் மகிமையை உணர்த்த இது ஒன்றே போதிய சான்றாகும்.

முருகப்பெருமானுடைய அருகில் இச்சா சக்தியாகிய வள்ளியம்மையார் வலப்புறத்தும், கிரியா சக்தியாகிய தெய்வயானை அம்மையார் இடப்புறத்தும் விளங்குவர். வள்ளியம்மையார் திருக்கரத்தில் தாமரை மலரும், தெய்வ யானை அம்மையார் திருக்கரத்தில் நீலோத்பல மலரும் இருக்கும். இதற்கு என்ன காரணம்? தாமரை சூரியனைக் கண்டு மலரும். நீலோத்பலம் சந்திரனைக் கண்டு மலரும். முருகப்பெருமானுடைய திருமுகத்தில் நெற்றிக்கண் அக்கினி, வலக்கண் சூரியன், இடக்கண் சந்திரன், வலப்பக்கம் உள்ள வள்ளியம்மையார் திருக் கரத்தில் விளங்கும் தாமரை முருகப்பெருமானுடைய இமையா நாட்டம் ஆகிய வலக்கண்ணாகிய சூரிய ஒளி பட்டு இருபத்தி நான்கு மணி நேரமும் மலர்ந்த வண்ணமாக இருக்கும். அதேபோல் இடக்கண்ணாகிய சந்திர ஒளிபட்டுத் தெய்வயானை அம்மையாரின் திருக் கரத்தில் இருக்கும் நீலோத்பலம் இருபத்தி நான்கு மணி நேரமும் குவியாமல் மலர்ந்த வண்ணமாகவே இருக்கும். இப்பொழுது ஓவியம் வரைபவர்கள் வள்ளியம்மை, தெய்வ யானையம்மை என்னும் இருவர் கரங்களிலும் தாமரை மலரையே எழுதி விடுகின்றார்கள். தெய்வயானை அம்மை யார் திருக்கரத்தில் தாமரை மலர் இருக்குமானால் அது சந்திர ஒளிபட்டு இருபத்தி நான்கு மணி நேரமும் குவிந்த வண்ணமாகவே இருக்கும். ஆகவே, ஓவியம் எழுதுகின்ற வர்கள் தெய்வயானையம்மையார் திருக்கரத்தில் நீலோத் பலம் வைத்து எழுத வேண்டும்.

இதன் நுண்பொருள் முருகப்பெருமானைப் பயன் கருதாமல் பக்தியுடன் வழிபாடு புரிபவர்களின் வாழ்வு எப்பொழுதும் மலர்ந்திருக்கும் என்பதாகும். அடியேனு

டைய வாழ்வு ஆரம்பகாலம் தொட்டு இன்றுவரை ஒன்றுபோல அமைந்திருக்கின்றது. எனவே, கந்தவேளை எந்தவேளையும் பயன் கருதாமல் பக்திப் பரவசத்துடன் வழிபாடு செய்ய வேண்டும்.

எனக்கு ஒரு சமயம் ஏழரை நாட்டுச் சனி வந்தது. அதனால், எனக்கு ஏதும் இடர் விளையவில்லை. என் தமையனாரிடத்தில் என் ஜாதகத்தைக் காட்டி, “இப் பொழுது எனக்கு ஏழரைநாட்டுச் சனியாயிற்றே! துன்பத் தின் நிழல் கூட எனக்குத் தெரியவில்லையே!” என்றேன். அவர் “நீ முருகனை உபாசிப்பதால் சனி முதலிய கிரகங்களால் உனக்குத் தீங்கு விளையாது” என்று கூறினார்.

சிந்தாதிரிப்பேட்டையில் வசிகுடும் பிரபலமான ஜோதிடர் திரு. எம்.கங்காதரன் நாயரிடம் என்னுடைய ஜாதகத்தைக் காட்டினேன். அவர் “முருக உபாசகராகிய தங்களுக்குக் கிரகங்கள் ஒன்றும் செய்யமாட்டா, ஜோதிடம் சொன்னால் பலிக்காது” என்று கூறிவிட்டார்.

சி.டி. முதலியார்

ஒருசமயம் சிந்தாதிரிப்பேட்டை உயர்நிலைப்பள்ளியில் என்னுடைய விரிவுரை நடந்தது. நுழைவுக் கட்டணம் பத்து ரூபாய். அன்று வள்ளலாரைப் பற்றி விரிவுரை செய்தேன். சென்னையில் அரசுத் தலைமைச் செயலகத்தில் உதவிச் செயலாளராகப் பணி புரிந்து கொண்டிருந்த சி.டி. முதலியார் அவர்களும், அவர் மனைவி யசோதா அம்மையாரும் நுழைவுக் கட்டணம் தந்து என்னுடைய விரிவுரையைச் செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஜீவகாருண்யத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது என் கண்களில் நீர் பெருகியது. அந்த உருக்கமான பேச்சைக் கேட்ட சி.டி.முதலியார் தன் மனைவியைப் பார்த்து, “இந்த விரிவுரையைக் கேட்ட நாம் புலால் உண்ணலாமா? ஆதலால், இந்த நிமிஷம் முதல் புலால் உண்ணாது சைவத்தைக் கடைப்பிடிக்கவேண்டும்” என்று கூறி இருவரும் சைவத்தைக் கடைப்பிடித்தார்கள். விரிவுரை மண்டபத்திற்குள் நுழையும்பொழுது அசைவர்கள், மீண்டு

293 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

போகும்பொழுது சைவர்கள். இதனை அவரே என்னிடம் கூறினார்.

இவ்வாறு, எனது விரிவுரையைக் கேட்டுச் சைவத்தைக் கடைப்பிடித்தவர்கள் பல்லாயிரவர்.

ஓர் ஊரில் நான் கூறிய பட்டினத்தார் விரிவுரையைக் கேட்டுத் தன் தாயாருடன் பிணங்கிப் பேசாதிருந்த ஒருவர், வீட்டிற்குப் போனவுடன் தாயாரை வணங்கி அவருடைய ஆசியைப் பெற்றார். இவ்வாறு பலர் திருந்துவதனால் எனக்கு மேலும் மேலும் விரிவுரை செய்ய எழுச்சி உண்டாகின்றது.

அன்னைக்குச் செய்த அணிகலன்

என் தாயார் கனகவல்லி அம்மையார் உத்தம குணங்களின் உறைவிடம். ஏழைகளுக்கு இரங்கும் கருணைக் கடல். நான் காங்கேயநல்லூர் சென்றவுடன் தாயாரை வீழ்ந்து வணங்குவேன். அவர் என் நெற்றியில் திருநீறு இட்டு “நோயின்றி வாழ்” என்று கூறி ஆசீர்வதிப்பார்.

என்னிடம் பலருக்கு உதவி செய்யுமாறு பணித்தருளினார். என்பால் இருநூறு, முந்நூறு என்று பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அவரை நாடி வரும் ஏழை எளியோருக்கு இருபது, முப்பது என்று கொடுத்து உதவுவார். அவருக்குச் சகல கலைகளும் தெரியும். யாரிடத்திலும் எப்பொழுதும் கோபிக்கத் தெரியாது.

ஆரம்ப காலத்தில் சென்னையில் பல இடங்களில் சொற்பொழிவு செய்து கொண்டிருந்தேன். திருச்சி மலைக்கோட்டை மூதாயுமானசுவாமி கோயிலிலிருந்து பத்து நாள் திருப்புகழ்க் கோஷ்டி செய்ய எனக்கு அழைப்பு வந்தது. நான் தாயாரை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு திருச்சிக்குச் சென்றேன்.

திருக்கோயில் திருவிழாவில் திருவீதியுலாவில் சுவாமிக்குப் பின் நான் திருப்புகழ்க் கோஷ்டி செய்தேன். திருப்புகழைப் பாடி அதன் தத்துவார்த்தங்களைக் கூறுவேன்.

மக்கள் தொடர்ந்து வந்து கேட்டு மகிழ்வார்கள். எனக்குச் சம்பாவனை இருநூறு ரூபாய் வழங்கினார்கள்.

அதனைப் பெற்ற நான் என்னைப் பெற்ற தாய்க்கு அர்ப்பணம் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணிச் சென்னைக்கு வந்தவுடன் நேரே கடைக்குப்போய் பனிரண்டு பவுன் வாங்கினேன். (அப்பொழுது பவுன் பதின்மூன்று ரூபாய்) இரட்டை வடம் தங்கச் சங்கிலி செய்து தாயின் திருவடியில் வைத்து வணங்கினேன். இதனைக் கண்டு தந்தையார் பெரிதும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

தாயாரின் மகா சமாதி

1977 நவராத்திரியின் பொழுது நாகப்பட்டினத்தில் குமாரர் கோயில் திருப்பணிக்காக விரிவுரை செய்து கொண்டிருந்தேன். இரும்புக்கடை முனிசாமி செட்டியார் தாயினும் சாலப்பரிந்து ஆவன செய்து உபசரித்தார்.

குடியாத்தம் பெருந்தனவந்தரும், பஸ் அதிபரும், கொடை வள்ளலுமாகிய மாண்புமிகு ஸ்ரீஹரி நாயுடுஎம்.ஏ. அவர்கள் விஜயதசமியன்று குடியாத்தத்தில் ஆஸ்திகசமாஜம் தொடக்க விழாவிற்கு என்னை வற்புறுத்தி அழைத்தார். அவருடைய 'பென்ஸ்' காரை நாகப்பட்டினத்திற்கு அனுப்பினார். விரிவுரை முடிந்தவுடன் அந்தக் காரில் புறப்பட்டு விடியற்காலை ஐந்து மணிக்குக் காங்கேய நல்லூர் சென்றேன். தாயாரை வணங்கினேன். "என்ன வேலையாக வந்தாய்?" என்று கேட்டார். "அம்மா! குடியாத்தத்தில் விரிவுரை. அதற்கு சென்று கொண்டிருக்கிறேன்" என்றேன். "சரி போய் வா!" என்றார்கள். குடியாத்தம் போய் ஆஸ்திக சமாஜத்தைத் தொடங்கி வைத்து, விரிவுரை செய்துவிட்டு நண்பகல் ஒரு மணிக்குப் புறப்பட்டு மாலை நாகப்பட்டினம் சென்று விரிவுரை செய்தேன்.

இரண்டு நாளைக்குப் பின் காங்கேயநல்லூரில் தாயார், (தம்பி சச்சிதானந்தன் வீட்டில் தங்கியிருந்தார்) தம்பியை அழைத்து "நாளை இரவு மூன்று மணிக்கு என் ஆத்மா சாந்தி அடையும். அண்ணாவுக்குத் தெரிவித்து விடு!"

295 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

என்று கூறினாராம். என் கடைசித் தம்பி திருப்புகழ் மணியிடம் என் தாயாருக்கு அளவு கடந்த பாசம், அவன் ஜோதிடத்தில் வல்லவன், ஜோதிட நூல்படி அம்மாவுக்கு இப்பொழுது முடிவில்லை என்று கூறினானாம். அம்மாவுக்கு ஏழு புதல்வர்கள். அவர்களில் இரு புதல்வர்கள் மறைந்து விட்டார்கள். இப்பொழுது ஐந்து புதல்வர்கள் இருக்கின்றார்கள். நான் நாகையில் இருந்தேன். இரு தம்பிகள் மயூரநாதன், திருமாமணாளன் சென்னையில் இருந்தார்கள். மற்றொரு தம்பி திருப்புகழ் மணி தனது வீட்டில் இருந்தான்.

27-10-77 அன்று தம்பி சச்சிதானந்தன் மேல் மாடியில் படுக்கின்றவன் தாயார் அருகில் படுத்துக் கொண்டான். இரவு ஒரு மணிக்குத் தாயார் தம்பியை எழுப்பி “என்னுடைய இறுதி நேரம் வந்துவிட்டது. எல்லாருக்கும் சொல்லி அனுப்பு” என்றார்களாம். இரவு இரண்டரை மணிக்குத் தம்பியைத் “தலைவலி மருத்தீடு” என்று திருப்புகழைப் பாடச் சொன்னார். தான் “இருவர் மயலோ” என்ற திருப்புகழைப் பாடிக்கொண்டே மரண வேதனையின்றி இளம்பூரணன் இணையடி சேர்ந்தார்.

விடியற்காலை மூன்று மணிக்கு நாகைக்குத் தாயாருடைய முடிவைப் பற்றித் தொலைபேசி மூலம் தெரிவித்தார்கள். நான் உடனே நீராடி முருகனை வழிபாடு செய்து விட்டு, அன்பர் திரு. கே. முனிசாமிசெட்டியாருடன் காரில் விரைந்து பிரயாணம் செய்து நண்பகல் காங்கேயநல்லூரை அடைந்தேன். தாயார் சமாதியில் இருப்பதுபோல கண் மூடி அமர்ந்திருந்தார். அவர் தொண்ணூற்றியொன்பது ஆண்டுகள் நிலவுலகில் வாழ்ந்தவர். எனினும் தாயாருடைய பிரிவு மிகுந்த வேதனையைத் தந்தது.

1950-ல் தந்தையார் முருகனடி சேர்ந்தார். அவர் இருக்கும்பொழுதே சமாதிக்கோயில் கட்டியிருந்தேன். தந்தையாருடைய திருவுடல் அடக்கம் செய்த இடத்தில் பாணலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்யப்பெற்றது. அப்பொழுதே லிங்கத்துக்கு எதிரில் நந்தியாக அம்மாவை அடக்கம் செய்ய எண்ணி நந்தியின் கீழே சமாதியறை கட்டி ஏற்பாடு செய்திருந்தேன்.

மின் விளக்குகளால் அலங்கரித்த மலர் விமானத்தில் தாயாருடைய திருமேனியை எழுந்தருள் செய்து நந்தியின் கீழே அவரது திருமேனி அடக்கம் செய்யப் பெற்றது. பத்து நாட்கள் சமதி பூசை செய்து 7-11-77 திங்கட்கிழமை முத்தி விளக்கு வீடுபேறு வழிபாடு நடைபெற்றது. தாயார் மறைந்தநாள் ஐப்பசி மாதம் அன்னாபிஷேக தினமாகிய அசவினி நட்சத்திரம், எங்கள் மரபில் மறைந்த திதியைக் கொண்டாடுவதில்லை. நட்சத்திரத்தைத்தான் நினைவு நாளாகக் கொண்டாடுவது வழக்கம்.

அப்பொழுது அடியேன் பாடிய பாடல் இது:

வணக்கப்பா

நேரிசை வெண்பா

தன்னை நிகரான தாயே! கனகவல்லி
முன்னையறி தெய்வமே! முத்தியாம் - நன்னலத்தை
நன்றுநீ நண்ணினாய் நற்குணமே ரானநினை
என்றுநாம் காண்போம் இனி.

வைகுண்ட ஏகாதசி

சிவனடியார்கள் மகாசிவராத்திரியில் விரதம் இருந்து சிவமூர்த்தியை வழிபடுவதுபோல், திருமாலடியார்கள் வைகுண்ட ஏகாதசியன்று விரதம் இருந்து வாசுதேவனை வழிபடுவார்கள்.

குண்டம்-வளைவு. எந்தப்பொருள் வளையுமோ அந்தப் பொருள் அழிந்துவிடும். யுக முடிவில் நிலம் வளைந்து நீரிலும், நீர் வளைந்து நெருப்பிலும், நெருப்பு வளைந்து காற்றிலும், காற்று வளைந்து வெளியிலும் ஒடுங்கும். இவ்வாறு, ஒவ்வொன்றாக வளைந்து ஒடுங்கும்பொழுது திருமால் உறைகின்ற உலகம் ஒடுங்காது. அதனால் அவர் இருக்கின்ற உலகத்துக்கு வைகுண்டம் எனப்பெயர் உண்டாயிற்று. வி-இல்லை; குண்டம்-வளைவு. வளைந்து ஒடுங்காத உலகம் வைகுண்டம். ஆதலால், திருமாலை வழிபடுகின்ற நாள் வைகுண்ட ஏகாதசி.

அன்பர் ஓ.எம்.எஸ்.எஸ்.எஸ்.சுந்தர மகாலிங்கம் மதுரையில் மொட்டைப் பிள்ளையார் கோவிலில் ஆண்டுதோறும் வைகுண்ட ஏகாதசியன்று விழா நடத்துவார். அதுசமயம்

297 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

இருபத்தியேழு ஆண்டுகளாக நான் விரிவுரை செய்து வருகின்றேன். கடல் போல் மக்கள் திரண்டு கேட்டுப் பயன் பெறுவார்கள்.

பிடில் சுரேந்திரன்

பிடில் வாசிப்பதில் சக்ரவர்த்தி போன்றவர் துவாரம் வெங்கடசாமி நாயுடு அவர்கள். இவரிடம் பிடில் பயிற்சி பெற்றவர் அன்பர் கே.என்.சுரேந்திரன். மிகவும் அடக்கமான பண்பு உடையவர். இசைஞானம் படைத்தவர். எனக்கு நீண்ட காலமாகப் பிடில் வாசித்து மக்களை மகிழ்விப்பார். எல்லாரிடத்திலும் அன்பாகப் பழகுவார். சென்னை க.தணிகாசலமும்* வயலின் வாசித்திருக்கின்றார்.

மிருதங்கம் இராஜேந்திரன்

தஞ்சை மகாநோன்புச் சாவடி பி.சி.இராஜேந்திரன் சிறந்த மிருதங்க வித்துவான். இவர் இளம் பருவத்திலிருந்து எனக்கு மிருதங்கம் வாசித்துத் தொண்டு புரிகின்றவர். நம்பிக்கைக்கு உரியவர். இசை உலகிற்கு ராகம்-தாய், லயம்-தந்தை. குற்றம் கண்டபொழுது தாய் அணைப்பாள். தந்தை அடிப்பார். ராகத்தில் சிறிது பிழை வந்தாலும் தோன்றாது. லயத்தில் கால் மாத்திரை பிழை வந்தாலும் விரசமாகி விடும். தாளம் எண்ணில்லாத வகைகளை உடையது. தாளத்தைப் பற்றி அடியில் வரும் பாடலால் அறிக.

நேரிசை வெண்பா

தென்றல் வடிவும் சிவனார் திருவடிவும்
மன்றல் வடிவும் மதன்வடிவும் - குன்றாத
வேயின் இசைவடிவும் வேதவடிவு வங்காண்
லாயின்தா ளங்காண் லாம்

இத்தகைய வித்தகமுடையது லயம். நம் பி.சி.இராஜேந்

* பிடில் க. தணிகாசலம். வாரியார் சுவாமிகளுக்கு பிடில் வாசித்ததுடன் சுவாமிகளுக்குச் சரீரத் தொண்டு செய்து உடனுறைந்தவர். கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாக இவர் பிடில் வாசித்தாலும் கடைசிப் பத்தாண்டுகள் சுவாமிகளுக்குப் பணிவிடை செய்யும் பாக்கியத்தைப் பெற்றவர்.

திரன் இந்த லயத்தில் வல்லவர். நமக்கு அபிமானப் புதல் வனைப்போல் தொண்டு செய்து நலம் புரிவார்.

திருவருள் தவநெறி மன்றம்

மற்ற மதத்தார்கள் தங்கள் மதத்தைப் பற்றி நிரம்பப் பொருள் செலவழித்து மதப்பிரசாரம் செய்கின்றார்கள். நம்முடைய இந்துமதம் எப்பொழுதோ யாரோ அமைத்த அத்திவாரத்தின் பெயரில் நிலைத்து நிற்கின்றது. ஒரு மதம் மக்களிடையே பரவவேண்டுமாயின் பிரசாரம் இன்றியமை யாதது.

ஆதலால், திருவருள் தவநெறி மன்றம் என்ற நிறுவனத்தை நிறுவினேன். இதற்கு நிரந்தரத் தலைவர் மதுரை திருஞான சம்பந்தர் ஆதீனம் திருப்பெருந்திரு சோமசுந்தர தேசிக மகா சந்நிதானம் அவர்கள். நான் மாதந்தோறும் ஐநூறு ரூபாய் தவநெறி மன்றத்தின் தலைமைச் செயலகத்துக்கு அனுப்புவேன். ஏழு பிரசாரர்கள் ஊர் ஊராகச் சென்று நமது சமயநெறியைப் பரப்புவார்கள். இந்த மன்றம் 1954-ல் தொடங்கியது. நான் 1955-ல் மலேயா சென்றேன். மலேயாவில் நான்கு மாதங்கள் தங்கினேன். மலேயா விலிருந்து திரும்பியவுடன் தஞ்சையில் முப்பது நாட்கள் மகாபாரத விரிவுரை நடைபெற்றது. அதன் பூர்த்தி விழா விற்கு ஆசிரியரை வழங்க மதுரை மகா சந்நிதானம் எழுந்தருளினார்கள்.

தஞ்சை இராஜராஜ சமய சங்கத்தார் எனக்குத் தர வேண்டிய சம்பாவனை மூலாயிரத்தையும் “தவநெறி மன்றத்தின் செலவுக்காகக் கொடுத்து விடுங்கள்” என்றேன். அவர்கள் மகா சந்நிதானத்தினிடம் கொடுத்து விட்டார்கள்.

மறுநாள் (முப்பது நாள் விரிவுரை செய்த) நாள் வழிச் செலவிற்குப் பணமின்றி வெறுங்கையனாக நின்றேன். இராஜராஜ சமய சங்கத்துச் செயலாளரும், நம் சீடரும் ஆகிய அட்வகேட் இராஜராஜேசுவரன் பிள்ளையிடம் “வழிச்செலவுக்குப் பணமில்லையே!” என்றேன். அவர் நூறு ரூபாய் கொடுத்தார். அந்த நூறு ரூபாயில் என் அருகில் இருந்த பரிவாரங்களிடம் செலவுக்கு எண்பத்தைந்து

299 • திருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

ரூபாயைத் கொடுத்துவிட்டுப் பதினைந்து ரூபாய் மட்டும் நான் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டேன்.

திருவருள் தவநெறி மன்றத்தின் கிளைமன்றங்கள் பல ஊரில் நிறுவினேன். இன்று ஜெயங்கொண்ட சோழ புரத்தில் மட்டும் திருவருள் தவநெறி மன்றத்தின் கிளை செழிப்பாக ஓங்கி வளர்ந்திருக்கின்றது; அயராது தொண்டு புரிகின்றது.

ஒரு சமயம் தஞ்சையில் இராஜராஜ சமய சங்கத்தில் தொடர் விரிவுரை நடத்தினேன். சங்கத்தார் எனக்குத் தர வந்த சம்பாவனை முழுவதையும் வடலூரில் ஒ.பி.இராம சாமி ரெட்டியார் நடத்தி வரும் குருகுலத்திற்கு அனுப்ப மாறு செய்தேன். அவ்வாறு அனுப்பிய அடவகேட் இராஜ ராஜசுவரன் பிள்ளை என்னிடம் ரசிது கேட்டார்.

நான் “ஐயா! தாங்கள் அடவகேட்டு ஆயிற்றே! பணத்தை ஒ.பி.இராமசாமி ரெட்டியார் அவர்களுக்குத் தானே அனுப்பினீர்கள். ஒ.பி.இராமசாமி ரெட்டியார்க்கு அனுப்பி விட்டு என்னிடம் ரசிது கேட்கின்றீர்களே! இது என்ன நியாயம்?” என்று கடிந்து கூறினேன் அவர் பதில் கூறத்தெரியாமல் விழித்தார்.

எவரெஸ்டு யாத்திரை

சென்னையில் என்னைத் தந்தை போல் பாவித்துச் சிந்தை செய்து அன்பாகப் பழகுவவர் சீதாராம மேஸ்திரி அவர்கள். இவர் ஒருமுறை நேபாளம் சென்று எவ ரெஸ்டைப் பார்த்து வந்தார். என்னையும் அதனைப் பார்க்கச் செய்ய வேண்டுமென்று பெரிதும் விரும்பினார். அதற்குண்டான ஆயத்தங்கள் அனைத்தும் செய்தார்.

பாரத் டிராவல் சர்வீஸ் மூலம் விமான டிக்கெட்டு ஒழுங்கு செய்யப்பெற்றது. 17-5-1976-ல் விமானத்தில் புறப் பட்டேன். என்னுடன் நாற்பது அன்பர்கள் விமானத்தில் வந்தார்கள். சிறந்த இசைவாணரும், சீலமுடையவருமாகிய சீர்காழி கோவிந்தராஜன் அவர்கள் குடும்பத்துடன் வந்தார்.

கல்கத்தா விமான நிலையத்தில் திரு. பி.சுப்ரமணியம் அவர்கள் எங்களைச் சந்தித்து உபசரித்தார். மாலை மூன்று மணிக்கு நேபாளத் தலைநகர் காட்மாண்டு சேர்ந்தோம். அன்று மாலை பசுபதி நாதரைத் தெரிசித்தோம்.

பதினெட்டாம் தேதி அதிகாலை வழிபாடு செய்து நாற்பது அன்பர்களும் பசுபதிநாதர் திருக்கோயிலுக்குப் போய்ப் பசுபதி நாதருக்குச் சிறந்த அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்தோம். எங்கள் நாற்பது பேருக்கும் சுவாமிமேல் அணிவித்திருந்த பரு உருத்திராட்ச மாலை பிரசாதமாகத் தந்தார்கள்.

பத்தொன்பதாம் தேதி காலை கொட்டுகின்ற பனியையும் மழையையும் நாங்கள் பொருட்படுத்தாமல் நீராடி வழிபாடு செய்து, ஆண்கள், பெண்கள் அனைவரும் பரு உருத்திராட்ச மாலையை அணிந்துகொண்டு மாமனார் வீட்டுக்குப் போகின்ற மருமகனைப்போல் ஆர்வத்துடன் பேருந்தில் ஏறி விமான நிலையம் சென்றோம். கௌரீ சங்கர் என்னும் குன்றையும், எவரெஸ்ட்டையும் காண எங்கள் கண்கள் துடித்தன.

விமானநிலையம் சென்றவுடன் வானம் மப்பும், மந்தாரமும், மழையுமாக இருந்தபடியால் விமானம் எவரெஸ்ட்டுக்குச் செல்லாது என்று விமான அதிகாரி கூறி விட்டார். நாங்கள் எல்லாரும் சேர்ந்து ஒரு லட்ச ரூபாய் செலவழித்துக்கொண்டு எவரெஸ்ட்டையும், கௌரீ சங்கர் குன்றையும் காணவேண்டுமென்று விரைந்து பறந்து சென்ற எங்களுக்கு விமானம் பறக்காது என்ற சொல் வானம் இடிந்து தலையில் விழுந்ததுபோல் இருந்தது. மறுநாள் இருந்து பார்ப்பதற்கும் இல்லை. நாங்கள் இருபதாம் தேதி பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு விமானம் ஏறிக் காசிக்குச் செல்வதாக டிக்கெட்டு ஒழுங்கு செய்திருந்தோம். எங்கள் மனதில் ஆற்றொணாத் துயரம் ஏற்பட்டது.

விமான அதிகாரியை அணுகி, “நாங்கள் எப்படியும் எவரெஸ்ட்டு போக வழி செய்யுங்கள்” என்று கேட்டோம். அவர், “நாளை காலை வானிலை சரியாக இருந்தால்

301 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

விமானம் போகும்” என்றார். நாங்கள் மாமனார் வீட்டிற்குச் சென்று மனைவி அங்கு இல்லை என்று திரும்பிய மருமகனைப்போல் வாடித் தங்குமிடம் சேர்ந்தோம். நேபாள மன்னரையணுகி அவருடைய தனி விமானத்தில் எவரெஸ்டு போக முடியுமா என்றும் விசாரித்தோம். அன்று பூராவும் மழை பொழிந்து கொண்டேயிருந்தது.

20-5-76 விடியற்காலை மூன்று மணிக்கே எழுந்திருந்து பனியையும், குளிரையும் பொருள்படுத்தாமல் குளிர்ந்த நீரில் குளித்து வழிபாடு செய்தோம். காலை ஆறு மணிக்கு விமான நிலையத்திற்குப் போன் செய்தோம். வானநிலை சரியில்லையென்று பதில் வந்தது. நாங்கள் மதி கலங்கி, கதி கலங்கி ஒன்று கூடி அப்பர் பெருமான் பாடியருளிய கைலாயப் போற்றிப் பதிகத்தைக் கண்ணீர் ததும்பி, உள்ளம் வெதும்பிப் பாராயணம் செய்து கொண்டிருந்தோம்.

காலை சரியாக ஏழு மணிக்கு விமான நிலையத்திலிருந்து “வானநிலை சரியாகி விட்டது. வெயில் காய்கின்றது. நீங்கள் வாருங்கள்” என்னும் தொலைபேசி மூலம் தகவல் வந்தது. நாங்கள் துள்ளிக் குதித்தோம். வெள்ளிமலையைக் காண எல்லாரும் பேருந்து வண்டியில் ஏறி விமான நிலையம் போனோம்.

காலை ஏழரை மணிக்கு எங்கள் விமானம் விண்ணில் பறந்தது. இமயத்தில் பல மலைகளைக் கடந்து சென்றது. கௌரீ சங்கர் என்னும் குன்றையும் விமானத்தில் பறந்து கொண்டே தெரிசித்தோம். முடிவில் எவரெஸ்டைக் கண்டு களித்தோம்.

எவரெஸ்டு பனிக்கட்டிகளால் வானமளாவி பல கோபுரங்களைப்போல் காட்சி அளித்தன. விமானம் எவரெஸ்டை அணுகி மீண்டும் வந்த வழியே திரும்பிக் காட்மாண்டு வந்து சேர்ந்தது. காலை எட்டரை மணிக்கு விமானத்தை விட்டு இறங்கினோம். மொத்தம் ஒரு மணி நேரந்தான் பறந்தது.

விமானத்தை விட்டு இறங்கியவுடன் எல்லாரும் காட்மாண்டு நகருக்குள் சென்று பவள விநாயகர், ஜவுளிகள்

முதலியன வாங்கிக் கொண்டு ஆகாரமும் செய்துகொண்டு வந்தார்கள். நான் மட்டும் இரண்டொரு நண்பர்களுடன் விமான நிலையத்திலேயே தங்கியிருந்தேன். தேநீர் மட்டும் பருகி ஜெபம் செய்து கொண்டிருந்தேன். பகல் பதினொன்றரை மணிக்குப் புறப்பட்டு ஒரு மணி சுமಾರுக்குக் காசியை அடைந்தோம். காசிக்கும் விமான நிலையத்துக்கும் பன்னிரண்டு மைல். அதிக தூரம். விமான நிலையத்துக்குக் காசியிலிருந்து ராம் குமார்ஜி முதலிய அன்பர்கள் வந்து மாலையிட்டு வரவேற்பு செய்தார்கள்.

காசியில் கேதாரகாட் குமரகுருபரர் மடத்தில் தங்கிப் பகல் உணவு செய்தோம். மடத்துச் செயலாளர் கலியாண சுந்தரம் பிள்ளை நன்கு உபசரித்தார். அன்று இரவு சப்த ரிஷி பூஜையையும், விசுவநாதரையும் தெரிசித்தோம்.

இருபத்தொன்றாந்தேதி காசியைச் சுற்றிப் பார்த்தோம். இருபத்திரண்டாம் தேதி காலை விமானம் ஏறி கல்கத்தாவை அடைந்தோம். திரு. ஆர்.சுப்ரமணிய ஐயர் அவர்கள் எங்களை வரவேற்றுச் சங்கர ஹாலில் பெரிய விருந்து வைத்து உபசரித்தார். கல்கத்தாவைச் சுற்றிக்காட்டி உதவி செய்தார். மாலை விமானம் ஏறிச் சென்னை சேர்ந்தோம்.

பாரிஸ், லண்டன் பயணம்

லண்டன் மாநகரத்தில் முருகன் கோயில் திருப்பணிக்கு உதவுமாறு என்னை அழைத்தார்கள். இந்தியாவில் பல திருத்தொண்டுகளில் ஈடுபட்டிருக்கின்ற நான் மேலைநாடு போவதை விரும்பவில்லை. என் அன்பர் ஜெமினி ஆர்.ராமமூர்த்தி என்னை அணுகி, “தாங்கள் அவசியம் மேலை நாடுகளுக்குப் போய் வரவேண்டும். தமிழும் சமயமும் பரவாத அந்த நாடுகளில் தங்கள் தொண்டு இன்றியமையாதது” என்று என்னை வற்புறுத்திப் போகுமாறு எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்தார்.

26-7-1978 சென்னையில் வழியனுப்பும் விழா நடைபெற்றது. இதற்குச் சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி. தலைமை தாங்கினார். எம்.எம்.ஏ.சின்னப்பா தேவர் பொன்னாடை போர்த்திப் பெருமைப்படுத்தினார். தேவரை நான் கடைசி

303 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

யாகச் சந்தித்த சந்திப்பு இதுதான். வாசிச கலாநிதி கி.வா.ஜ., கண்ணதாசன், எஸ்.டி.சுந்தரம், சௌந்தரா கைலாசம், ஏ.வி.மெய்யப்பச்செட்டியார் முதலிய பல அன்பர்கள் பாராட்டிப் பேசினார்கள். 27-7-78 காலை விமானம் ஏறிப் பம்பாய் வழியாகப் பாரிஸ் நகரம் சேர்ந்தேன்.

என்னுடன் என் தம்பி மகன் அருள்நந்தியும், என் ஆப்த நண்பர் சீதாராம் மேஸ்திரியும், அன்பர் சம்பந்தப்பாவும் வந்தார்கள்.

பாரிசில் அன்பர் பரதன் இல்லத்தில் தங்கினேன். பரதனும், அவர் மனைவியாரும் தாய்போல் பரிந்து உபசரித்தார்கள். அன்பர் இளங்கோ, அன்பர் சுகுமாரன், ஆகியோர் நான்கு நாட்களும் என்னுடன் இருந்து உபசரித்தார்கள். பாரிசில் முருகன் பெருமையைப்பற்றி விரிவுரை செய்தேன்.

1-8-78 லண்டன் மாநகரம் சென்றேன். லண்டன் முருகன் திருப்பணிக்குழுத் தலைவர் ரங்கநாதன் அவர்கள் இல்லத்தில் தங்கினேன். ரங்கநாதனும் அவர் மனைவியாரும் எல்லையில்லாத அன்புடன் உபசரித்தார்கள். லண்டனில் ஏழு நாட்கள் விரிவுரை செய்தேன். தமிழ் வழங்காத அந்த நாட்டில் தமிழையும், சமய நெறிகளையும் நான் கூறியது பசித்தவனுக்கு உணவு தந்ததுபோல் இருந்தது. 10-8-78ல் சென்னை திரும்பினேன்.

லண்டன் சென்று வந்தது குறித்துத் தமிழகத்தில் அன்பர்கள் பெரிதும் பாராட்டி மகிழ்ந்தார்கள்.

நெல்லை, வேலூர், கோவை, திருச்சி, கடலூர், திருவண்ணாமலை முதலிய பல ஊர்களில் பாராட்டுவிழா செய்தார்கள்.

எம்.செல்வகணபதி-ஆத்மபந்து

சென்னை நகரில் என்பால் அன்பால் பழகுவவர் திரு எம்.செல்வகணபதி அவர்கள். பலர் என்னிடம் உதவி பெறுவதற்காகவே பழகுவார்கள். பயன் கருதாது அருள் ஒன்றையே நாடிப் பழகும் பண்புடையவர் செல்வகணபதி.

ஆழமான அன்பும், அசைக்க முடியாத ஆர்வமும் உடையவர். சில நாள் என்னைச் சந்திக்கவில்லையானால் தாயைக் காணாத கன்றுபோல் ஏங்குவார். குழந்தைபோன்ற மாசில்லாத மனம் படைத்தவர். சென்னையில் நடைபெறும் எனது விரிவுரைகளைத் தவறாது கேட்டு ஆத்ம சாந்தி பெறுபவர்.

இவருடைய செல்வப்புதல்வி கனிமொழியின் திருமண அழைப்புத் தாளில் என் பெயரையே பொறித்துத், தன் பெயரைப் பொறிக்காமல் பெருஞ்செல்வில் திருமண விழாவைச் செய்தார். இவ்வாறு யாரும் செய்ததில்லை. சென்னையில் நான் தங்கும்பொழுதெல்லாம் என்னிடம் அன்பாக உரையாடி உவகையுறுவார். சென்னையில் அவருடைய மயில் வாகனத்தில்தான் நான் பிரயாணம் செய்வேன்.

திருப்புகழ்ச் சபை

காங்கேயநல்லூரில் என் தந்தையார் தோற்றுவித்த திருப்புகழ்ச் சபை பதிவு செய்த நிறுவனமாகப் பல ஆண்டுகளாகச் சிறப்பாக நடைபெற்று வருகின்றது.

இதன் பொருளாளராக இருப்பவர் என் தங்கை கணவனார் திரு. த.மு.ரங்கசாமி முதலியார். நல்ல நேர்மையும் உழைப்பும் உடையவர்.

ஆண்டுதோறும் மாசி விசாகத்தில் நடைபெறும் இலட்ச தீப விழா வெகுசிறப்பாக நடப்பதற்கு இவர்தான் காரணம். நான் செய்யும் எல்லாத் திருப்பணிகளையும் இவர்தான் செம்மையாக நடத்தி உதவி செய்பவர். இத்தகைய உத்தம குணசீலரைக் காண்பது அரிது.

நெல்லைத் திருப்புகழ்ச் சபை

திருநெல்வேலியில் விக்கிரம ஆண்டு சித்திரை பதினான்காம் தேதி (26-4-1940) வெள்ளிக்கிழமை மூலநட்சத்திரம் (அருணகிரியார் அவதரித்த நட்சத்திரம் மூலம்) பகல் பன்னிரண்டு மணிக்குத் திருப்புகழ்ச் சபையைத் தொடங்கி வைத்தேன்.

305 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

திருநெல்வேலி உத்தமமான அன்பர் 'வீ.சங்கரன் பிள்ளை, வி.முருகதாஸ் முதலிய அன்பர்கள் இந்தச்சபையைப் புனிதமாக நடத்தி வந்தார்கள். இப்போது தொண்டர்கள் நயினார் கோயிலில் (இது திருஞான சம்பந்தர் எழுந்தருளிய இடம்) அன்பர் வி.முருகதாஸ் அவர்களால் சீரும் சிறப்புமாக நடந்து வருகின்றது. அருணகிரியார் ஆராதனை விழா, மார்கழி பஜனை முதலியன இனிது நடைபெறுகின்றன.

நம் சீடர்கள்

தஞ்சையில் மேல் அலங்கம் முருகன் ஆசிரமம் அன்புருவாய - தூய பிரமச்சாரி கோவிந்தசாமி நம்மிடம் தீட்சை பெற்றுச், சிவயோக சாதனை பயின்று பல அன்பர்கட்கு நல்லருள் புரிந்து வருகின்றார்.

பவானி மு.கண்ணப்பர் சீலம் மிகுந்த பிரமச்சாரி. கண்ணப்பர் அடக்கமே-அன்பே ஓர் உருவானவர். நம் சீடர். அழகாகப் பாடவும் விரிவுரை செய்யவும் வல்லவர்.

கோவில்பட்டி சிவக்கிழார் திருநாவுக்கரசனார் என் அபிமானத் தம்பி. திருவருள் தவநெறி மன்றத்தின் சார்பில் ஊர்தோறும் சென்று விரிவுரைப் பணி செய்யுமாறு மாதந்தோறும் ஊதியமாக நூறு ரூபாய் வழங்கி வந்தேன். இப்படி பத்து ஆண்டுகள் நடைபெற்றது. இவர் ஒரு நாள் என்னைப் பார்த்து, "அண்ணா! எனக்கு மொத்தமாகப் பதினாயிரம் ரூபாய் கொடுங்கள். அதை வைத்துக்கொண்டு நான் ஒரு தொழில் செய்து பிழைத்துக் கொள்ளுவேன்" என்றார்.

அதுபடி நான் கடன் வாங்கிப் பத்தாயிரம் கொடுத்துப் பின்னர் அந்தக் கடனை அடைத்தேன்.

தஞ்சை அட்வகேட் டி.ராஜராஜேசுவரன் பிள்ளை, எம்.கிருஷ்ணன் ஐ.ஏ.எஸ்., எம்.வள்ளிநாயகம், ஆறுமுகம் ஐ.ஏ.எஸ்., கடலூர் அட்வகேட் எஸ்.கே.சௌந்தரராஜன், கரூர் கோவிந்தராஜன் முதலிய பலர் முறையே தீட்சை பெற்றுச் சமயநெறியில் நிற்கின்றார்கள்.

என் நண்பர்கள்

என்பால் அன்பால் பழகியவர் பலர். தாங்கள் செய்யும் குற்றங்களை மறைக்கும்பொருட்டு என்னிடம் நெருங்கிப் பழகியவர் பலர். மிகவும் அன்பாக நெருங்கிப் பழகி, பின்னர் காலை நிழல்போல் விலகியவர் பலர். ஒவ்வொரு முறையும் என்னிடம் வரும்போது என்ன வாங்கிக் கொண்டு போகலாம் என்று பயன் கருதியே பழகியவர் பலர்.

பயன் கருதாமல் அன்பினால் நனைந்து, திருவருளை நினைந்து பழகியவர் சிலர்.

திரு. எம்.ஏ.பிள்ளை

பம்பாய் திரு. எம்.ஏ. பிள்ளையவர்கள் மிகவும் அன்பாக என் நலம் ஒன்றையே கருதி நண்பராய் இருந்தார். நான் அமைதியும் ஓய்வும் பெறவேண்டும் என்று அதிக அக்கறை காட்டினார். ஆண்டுக்குப் பத்து நாள் எங்காவது ஒருபுறம் போய் ஓய்வு பெற வேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கூறுவார். அவ்வாறு நான் பத்து நாள் ஓய்வு எடுக்கவில்லை யானால் உண்ணாவிரதம் இருப்பேன் என்பார்.

இவருடைய சொந்தவூர் கல்லிடைக்குறிச்சி. பம்பாயில் எனக்கு இராஜோபசாரம் புரிவார். இவர் சமையல் கலையில் வல்லவர். பதினைந்து நாள் கோட்டக்கல்லில் (கேரளா) ஓய்விற்காகத் தங்கியபோது உணவு தந்து உபசரித்து அன் புடன் என்னைக் கவனித்தார்.

திருச்சி ஆ. பொன்னுசாமிப்பிள்ளை

திருச்சியில் மர வியாபாரம் திரு. ஆ. பொன்னுசாமிப் பிள்ளை உத்தமமான அன்பர். நாற்பது வருடங்களாக ஒன்றுபோல் குறைவின்றி நிறைவுடன் பழகுவார்.

ஆலப்புழையில் (மேல் கடல் ஓரம்) விரிவுரை செய்து கொண்டிருந்தேன். திருச்சியில் இருந்து கார் எடுத்துக் கொண்டு என்னைக்காண வந்தார். 'எங்கு வந்தீர்கள்?' என்று கேட்டேன். "தங்களைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவல் வந்தது; வந்து விட்டேன்" என்றார்.

உத்தம அன்பர் எஸ்.ஜி. இரத்தினம் ஐயர்

சென்னை ஆஸ்திக சமாஜத் தலைவர். சிவம் பெருக்கும் சீலர் திரு. எஸ்.ஜி.இரத்தினம் ஐயர் என்பால் மிக்க அன்புள்ளவர். நமது திருப்பணிகட்கு உதவுபவர்.

சென்னையில் கிருஷ்ணாங்குளத்துக்கருகில் உள்ள ஒரு விநாயகர் கோயில் திருப்பணிக்காகப் பத்து நாள் விரிவுரை பயன் கருதாமல் செய்தேன். அப்பொழுது திரு. எஸ்.ஜி. இரத்தினம் ஐயர் அவர்கள் தினந்தோறும் எனது இல்லத்துக்கு வந்து என்னை அழைத்துக்கொண்டு போய் விரிவுரை முடிந்ததும் வீட்டில் கொண்டு வந்து சேர்த்து விட்டுப் போவார். அந்த விரிவுரைக்கு ஏற்பாடு செய்த வர்கள் போது மான விதரணை இல்லாதவர்கள். ஒரு சிறிய பந்தலும், மங்கலாக எரிகிற ஒரு விளக்குமாகப் பொலிவு இன்றி நலிவாக இருந்தது.

இது அன்பர் இரத்தினம் ஐயருக்குப் பிடிக்கவில்லை. மாணிக்கத்தை வர்ணத் தட்டில் வைக்காமல் மண்ணாங்கட்டியில் வைத்ததுபோல், மிக உயர்ந்த சொற்பொழிவிற்குத் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்கிறார்கள் இல்லையே என்று வருந்தினார்.

“சுவாமீ! நான் உயர்தரமான ஏற்பாடு செய்து விரிவுரை நடத்த எண்ணியிருக்கின்றேன். தாங்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்” என்று என்னைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

“செய்யுங்கள்” என்றேன்.

மயிலாப்பூர் சமஸ்கிருதக் கல்லூரிக்கு முன் நட்சத்திர மண்டலம் போல் மின்விளக்கு அலங்காரத்துடன் கூடிய அழகிய கொட்டகை இட்டுப், பெரியளவில் சுவரொட்டித் தாள்களை ஒட்டி நன்கு விளம்பரம் செய்து இராமாயண விரிவுரை செய்வித்தார்.

சிறந்த விரிவுரை வித்தகர்; உபந்யாஸ சக்ரவர்த்தி, பிரம்மமூரீ அனந்தராம தீக்ஷிதர் அந்த விரிவுரை யக்ஞத்தைத் தொடங்கி வைத்தார். மயிலையில் உயர்ந்த ரசிகப் பெரு

மக்கள் இராமாயண விரிவுரையைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். ஐ.ஏ.எஸ். படித்த பெருமதிப்பிற்குரிய அன்பர்களும் இடமின்றி ஓரங்களில் ஒதுங்கி நின்று கேட்டார்கள்.

சென்னையில் என் விரிவுரை எங்கு நடந்தாலும் அங்கு இரத்தினம் ஐயர் வந்து கேட்டு இன்புறுவார். மக்களுக்கு தெய்வ பக்தி உண்டாக வேண்டும் என்று கருதிச் சென்னை ஆழ்வார்பேட்டையில் ஆஸ்திக சமாஜத்தை நிறுவினார். அதனை நான் தொடங்கி வைத்தேன்.

ஆண்டுதோறும் சிறந்த விரிவுரையாளர்களை வைத்து விரிவுரை யக்குத்தை நடத்துவாராயினார். என்னிடம் எல்லையில்லாத அன்புடன் பாசமும், நேசமும் வைத்துப் பழகுகின்ற பண்பாளர். பல அறச்செயல்கள் செய்கின்ற தரும குணச்செம்மல்.

வள்ளல் ஏ.வி. மெய்யப்பச் செட்டியார்

நான் செய்யும் பல திருப்பணிகளுக்கு மனம் நோகாமல் வழங்கும் வள்ளல் தன்மை உடையவர் ஏ.வி.எம். அவர்கள். இராமகிருஷ்ண குடிலுக்குப் பணம் தந்து உதவியுள்ளார்கள். ஒருமுறை எஸ்.டி.சுந்தரம் அவர்களுக்கு நிதி திரட்டும் பொருட்டுச் சென்றிருந்தேன். உடனே செக் எழுதித் தந்து உதவினார்கள். மீண்டும் உள்ளே சென்று மற்றுமொரு செக் கொண்டு வந்து தந்தார்கள். எதற்குத் தருகின்றார்கள் என்று நான் யோசனையில் ஆழ்ந்தேன். அவர் “குடிலுக்குத் தருகின்றேன்” என்றார்கள். “நான் கேட்கவில்லையே” என்றேன். “எவ்வளவு தந்தாலும் தகும்” என்றார். பலமுறை கேட்டாலும் தராத இந்தக்காலத்தில் கேளாது தந்த வள்ளல் என நினைத்துக்கொண்டேன். கம்ப இராமாயண உபன்யாசத்தை என்னை நிகழ்த்துமாறு செய்து, பத்துப் பாகங்களாக இசைத்தட்டில் வர அரும்பாடுபட்டு வெளியிட்டார்கள். என்னுடைய குருநாதர் அருணகிரிநாதரின் வரலாற்றை என்னை விரிவுரை செய்யச்செய்து, ஒரு மணி நேரம் நிழற்படமாக (சினிமா) எடுத்து வைத்துள்ளார்கள். அவருடைய தாராள, ஆழமான அன்பை என்றென்றும் மறக்க முடியாது. அவருடைய பிரிவை வானொலியில் கேட்டு ஆறாத

309 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

துயருற்றேன். வழங்கிச் சிவந்த கரம் இனி என்று காண் பேனோ? “வள்ளல் கோடிக்கு ஒருவர்தானே!”

நாகர்கோவிலில் அன்பு வடிவாகிய மீ.பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள், பூதப்பாண்டி தங்கவேல் பாகவதர் அவர்கள், கோட்டாறு சுப்ரமண்ய மூப்பனார் என்ற அன்பர்கள் எப்பொழுதும் என்னிடம் அன்பாக பழகுவார்கள்.

வேலூர் ஆடிட்டர் ஜானகிராம முதலியார், பாண்டிச் சேரி ஆனந்தா எம்போரியம் நா.கோவிந்தசாமி முதலியார், சிதம்பரம் டி.வீரப்ப முதலியார், வாணி பார்மஸி பழநிவேலு முதலியார், ஆர்.பாலசுப்பிரமணியம், ஏ.முத்துக் குமாரசாமி முதலியார், ஏ.நடேச முதலியார், தஞ்சை டி.கே.ராஜ கோபால் பிள்ளை, சென்னை அன்பர் பி.எஸ். முத்து நாடார், வேலூர் ஏ.எஸ்.ஏ.பரமசிவம், தவப்புதல்வி ஜெயாலார்து, கோபிசெட்டிப்பாளையம் தரும் குண பூஷணம் ‘தங்கமணி’ கே.முத்துவேலப்ப கவுண்டர், அறப் பெருஞ் செல்வர் பி.கே.ராமசாமிக்கவுண்டர், திருவாரூர் வி.வி.பி. துரைசாமிச் செட்டியார், பெங்களூர் எம்.கங்காதர முதலியார், வானதி திருநாவுக்கரசு, பழநி எஸ்.சித்தநாதன் சன்ஸ்குருசாமி, ச.மு.லோகநாத முதலியார், நற்குண நம்பி, பொன்.பரமகுரு முதலிய அன்பர்கள் என்றும் என்பால் அன்பால் பழகுகின்றவர்கள்.

மறுபடியும் மலையாப் பயணம்

சென்னையில் என் ஆதம்பந்து நற்குணசீலர் திரு. எம்.செல்வகணபதி அவர்கள் என்னுடன் நெருங்கிப் பழகும் பேரன்பர். இவருக்கு மலையாவில் கோலாலம்பூர், ஈப்போவிலுள்ள வியாபார நிமித்தமாக அங்குச் சென்று தங்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. அவர் புறப்படும் பொழுது என்னைப் பிரியும் நிலைமை ஏற்படுகிறதே என்று உள்ளம் துடித்துக் கண்ணீர் வடித்தார். நான் அவரைப் பார்த்து, “தாங்கள் வருந்த வேண்டாம். நான் மலையாவந்து தங்களுடன் சில நாள் தங்குவேன்” என்றேன்.

அன்பு நிறைந்த செல்வகணபதி அவர்கள் கோலாலம் பூர் போய் என்னை வருமாறு வற்புறுத்திப் பல கடிதங்கள் எழுதினார். நான் நான்காவது பயணமாக 5-11-1981ல் விமானம் மூலம் இரவு ஒன்பது மணியளவில் கோலாலம் பூர் சேர்ந்தேன். இந்த அகால நேரத்தில் நூற்றுக்கணக்கான அன்பர்கள் நூறு, இருநூறு ரூபாய் பெறுமதியான உயர்ந்த ரோஜா மாலைகள் சூட்டி அன்பு வெள்ளத்தில் மூழ்க வைத்தனர். இரவு பத்து மணிக்கு மாரியம்மன் திருக் கோவில் போய் அம்பிகையைத் தெரிசித்துவிட்டு விவேகானந்தர் ஆசிரமத்தை அடைந்தேன். என் நூல்களை மக்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் அரும்பாடுபட்டு வெளியிடும் 'வானதி பதிப்பக' உரிமையாளர் என் அன்பர் வி.திருநாவுக்கரசு அவர்களும், அவர் துணைவியாரும் என்னுடன் வந்திருந்து உதவியாக இருந்தனர்.

இருபத்தோராண்டுகள் இடைவெளிக்குப்பின் மலையாள சென்ற படியால் இளம் தலைமுறைகள் பெரு வியப்புடன் விரிவுரைகளைக் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். அமைச்சர் திரு. பத்மனாபன் அவர்களும், அமைச்சர் திரு. சாமுவேல் அவர்களும், அமெரிக்கத் தூதராகப் பணிபுரியும் திரு. பாலகிருஷ்ணன் அவர்களும் ஏனைய உத்தம அன்பர்களும் விரிவுரைகளைக் கேட்டும், விருந்து வைத்தும் உபசரித்தார்கள்.

மலையாலிலுள்ள முக்கியமான இடங்களில் எனது விரிவுரைகள் நிகழ்ந்தன. பலர் விரிவுரையைக் கேட்டுச் சைவமானார்கள். கல்லூரி மாணவர்கள் திரளாக வந்து வணங்கித் திருநீறு பெற்றுக்கொண்டு நல்லாசி பெற்றார்கள்.

ஈப்போ, பிள்ளங்கு, சிங்கப்பூர் முதலிய பெரிய நகரங்களில் எனது விரிவுரைகள் நடைபெற்றன. மொத்தம் எழுபது நாட்கள் மலையாலில் தங்கினேன். மக்களிடம் பக்தி அதிகரித்திருந்ததைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

மீண்டும் இலங்கைப் பயணம்

இலங்கையில் நடைபெற்ற உலகத் தமிழ் மாநாட்டிற்கு வரவேண்டுமென்று அமைச்சர் ராஜதுரை வற்புறுத்தி

311 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

அழைத்தபடியால் 24-4-82ல் கொழும்பு போய் மகாநாட்டில் விரிவுரை செய்தேன். இதற்கு வருமாறு வற்புறுத்தி அழைத்தவர் இலங்கைத் தூதரகத்தில் பணிபுரியும் திரு. எம்.வீ.ரங்கநாதன் அவர்கள்.

கொழும்பு தருமகுணசீலர் திரு. வி.டி.வி.தெய்வநாயகம் பிள்ளை கொழும்புக்கு வருமாறு வற்புறுத்தி அழைத்தார். 27-11-82ல் மீண்டும் கொழும்பு சென்றேன். இலங்கையில் இருபத்தாறு நாள் சுற்றிச் சமயப் பிரசாரம் செய்தேன். பன்னிரண்டு நாட்கள் ஜிந்துப்பட்டி முருகன் கோயிலில் கந்தபுராணம் விரிவுரை செய்தேன். ஒன்பது நாட்கள் யாழ்ப்பாணம், கொக்குவில் முருகன் கோயிலில் கந்தபுராணம் விரிவுரை செய்தேன். கொழும்பு கோமதி விலாஸ் உரிமை யாளர் திரு. தெய்வேந்திரன் அவர்கள் ஏற்பாடு செய்தார்கள். கண்டியிலும், அதன் சுற்றுப் பகுதியிலும் ஐந்து நாட்கள் சொற்பொழிவு ஆற்றினேன். இலங்கை வாழ் மக்கள் கடல் போல் திரண்டு வந்து விரிவுரைகளைக் கேட்டு இன்புற்றார்கள். 23-12-82ல் சென்னை சேர்ந்தேன்.

என் உள்ளம்

எனக்கு இளமையிலிருந்தே பிறவித்துயரத்தைக் களைய வேண்டும் என்ற ஆர்வம் வேருன்றி நின்றது. பற்றுதான் பிறவிக்குக் காரணம்.

“அற்றது பற்றெனில் உற்றது வீடு”

என்பது நம்மாழ்வார் திருவாக்கு. ஆதலால், எந்தப் பொருளிலும் பற்று இருக்கக்கூடாது என்று எண்ணி வாழ் பவன். என்னை பகைக்கின்றவனும் வாழ்க என்று எண்ணு வேன்.

“வைததனை இன்சொல்லாக் கொள்வானும்” என்ற திரிகடுகப் பாடலை அடிக்கடி நினைந்து கொள்வேன்.

காந்தியடிகளின் சத்திய சோதனை என்னும் நூலை அடிக்கடி படித்து அதன்படி ஒழுக வேண்டுமென்று சிந்திப்பேன்.

பிறரிடத்தில் ஒரு பொருளை இனாமாகப் பெற்றால் அது பிறவியைத் தரும் என்று எண்ணுபவன். உழைத்துத் தான் ஒருவன் வாழ வேண்டும்; 'போனகம் என்பது தான் உழந்துண்டல்' என்பது ஒளவையார் வாக்கு.

ஒவ்வோர் உயிர்களும் துன்பம் இன்றி இருக்கவேண்டும் என்றுதான் எண்ணுகின்றன. துன்பங்கள் பல. "பல துன்பம் உழன்று கலங்கிய சிறியன்" என்பார் அருணகிரிநாதர்.

துன்பங்கள் அனைத்துக்கும் தலையாயது பிறவித் துன்பந்தான். பத்துத் திங்கள் நெருக்கமான கருப்பையில் கிடந்து அடையுந் துன்பத்தை எண்ணுந்தொறும் எண்ணுந் தொறும் உள்ளம் உலகின்றது. உண்மையில் அறிவு படைத்த ஒருவன் பிறவித் துன்பத்துக்குத்தான் அஞ்ச வேண்டும்.

நாம் செய்யும் வினைகளால்தான் பிறவிகள் எய்துகின்றன. ஆதலால், பாவஞ்செய்ய அஞ்ச வேண்டும். பிறவித் துயருக்கு அஞ்சும் இயல்பு எனக்கு இளமையிலிருந்தே திருவருளால் எய்தியது. ஆதலால், நெஞ்சாரப் பாவஞ் செய்யக்கூடாது என்ற எண்ணமும் அவனருளால் எய்தியது.

நான் தனிமையில் இருக்கும்பொழுது "கந்தவேளே! மற்றும் ஒரு தாயின் வயிற்றில் நான் புகுதாத வண்ணம் காத்தருள வேண்டும்" என்று முறையிட்டுக் கண்ணீர் வடிப்பது உண்டு. நான் அறிவு தோன்றிய நாள் தொட்டு முருகப் பெருமானை உபாசித்து வருபவன். ஆனால், எந்த மூர்த்திகளிடத்திலும் வெறுப்பு இல்லாதவன்.

எனக்கு அஜீரணம் என்பது என்ன என்று இன்று வரை தெரியாது. காரணம், அரசர் வீட்டு விருந்தானாலும் அளவோடு உண்பவன். ஒரு முஸ்லீம் அன்பர் என்னைப் பார்த்து, "பசியெடுத்தபின் கையை வாய்க்குள் வைப்பவனும், பசியடங்குவற்கு முன் கையை வாயை விட்டு எடுத்துக் கொள்பவனும் நோய்வாய்ப்பட மாட்டான்" என்று கூறினார். இதை நான் எப்பொழுதும் நினைவில் வைத்திருக்கின்றேன்.

“அற்றால் அளவறிந்து உண்க அஃதுடம்பு
பெற்றான் நெடிதுய்க்கு மாறு”

என்னும் திருக்குறளைக் கடைப்பிடிப்பவன். நான் விரிவுரையில் உணவு வகைகளைப் பற்றிச் சுவையாகச் சொல்லும் பொழுது பலர் இத்தனையும் இவர் உண்பாரோ! என்று எண்ணிக் கொள்ளுவார்கள். ஆனால், நான் எப்பொழுதும் எளிமையாக உண்பவன். இது பற்றி ஒரு நிகழ்ச்சி.

ஒரு சமயம் மன்னார்குடிக்கு விரிவுரை செய்யப் போயிருந்தேன். மன்னார்குடியில் பெருநிலக்கிழார் திரு. பாலகிருஷ்ண முதலியார் என்னை வரவழைத்திருந்தார். அவர் இல்லத்தில் தங்கியிருந்தேன். அவருக்கு என்னிடம் பேசுவதற்கு அச்சம். என்னுடன் பிடில் வாசிக்க வந்திருந்த அன்பர் சேதுராமன் என்பவரை அணுகிச், “சுவாமிக்கு என்ன உணவு நிரம்பப் பிடிக்கும்?” என்று கேட்டாராம். சேதுராமன், “சுவாமிக்கு மிகவும் பிடித்தமானவை மோர், ரசம், துவையல், கீரை இவைகள்தான். வடை, பாயசம் செய்யுங்கள். நாங்கள் சாப்பிடுவோம்” என்று கூறினாராம். ஆதலால், உணவு வகையில் கட்டுப்பாடாக இருப்பவன். யாரையும் எளிதில் நம்புபவன். பிறருடைய குற்றம் குறைகளை ஆராய்ந்து பார்ப்பதோ, பேசுவதோ கிடையாது.

எனக்கென்று பெரும் பொருள் சேர்த்து வைத்துக் கொள்ளாதபடியால் மனதில் எப்பொழுதும் ஆறுதல் நிலவுகின்றது. யாரிடத்தும் கடிந்து பேசுவதில்லை.

உபவாசம் உடல்நலத்தைத் தரும். அதனால், கந்தர் சஷ்டி ஆறு நாள், மாத சஷ்டி, மகா சிவராத்திரி, கார்த்திகைச் சோமவாரம், அருணகிரிநாதர் ஆராதனை இந்த நாட்களில் உபவாசம் இருந்து இறைவனை வழிபடுவேன்.

என்னிடத்தில் உதவி பெறாதவர்கள் என்னிடம் எப்பொழுதும் அன்பாக இருக்கின்றார்கள். என்னிடத்தில் பெரிய அளவில் உதவி பெற்றவர்கள் மேலும் உதவி செய்ய வில்லையே என்று என்னை வெறுக்கின்றார்கள். இது என் வாழ்க்கையில் தெரிந்துகொண்ட அனுபவம்.

எனக்கு இருபத்தைந்து வயது முதல் இன்று வரை நான் விரிவுரை செய்யாத நாளில்லை. மழை வந்து விரிவுரை நின்றிருக்கும். எனக்குச் சுகக்குறைவு என்று ஒரு பொழுதும் விரிவுரை நின்றதில்லை.

பிற மதங்களை நான் எப்பொழுதும் வெறுப்பதில்லை. என்னுடைய உள்ளத்தில் நீங்காது நிலவும் இரக்கத்தைச் சிலர் தங்களுக்குக் கருவியாகக் கொண்டு என்னைப் பெரிதும் ஏமாற்ற, ஏமாந்து நான் பெரிதும் இடர்ப்பட்டிருக்கின்றேன். கருணையில் விளையும் இரக்கம், இடர் தருகிறது என்பதை உணர்கின்றேன்.

இறைவன் திருக்கோயிலில் மட்டும் இருக்கின்றான் என்று எண்ணக்கூடாது. நம் உள்ளத்திலே பிரியாது இருக்கின்றான். அதனால், 'பிரான்' என்று இறைவனை அழைக்கின்றோம். எண்ணத்திலும், சொல்லிலும் இறைவன் இருக்கின்றான்.

“வாயானை மனத்தானை மனத்துள் நின்ற கருத்தானை”, “மனத்தகத்தான் தலைமேலான்” என்கின்றார் அப்பர் பெருமான். “சொல்லிலும் உளன்” என்கின்றார் பிரகலாதர்.

ஆதலால், நம் எண்ணங்களும், சொல்லும், செயலும், தூயவனவாக இருக்கவேண்டும். அருளறிய பாவங்கள் செய்தல் கூடாது.

“எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன்” என்ற மணி வாசகத்தின்படி நாம் எண்ணில்கோடி பிறவிகளை எடுத்து எடுத்து அயர்ந்து போனோம். இனிப் பிறவாமையைப் பெற வேண்டும்.

பிறவாதவனும் இறவாதவனும் ஆகிய எந்தை கந்த வேளிடம் நான் வேண்டுவது பிறவாமை ஒன்றையேதான். ஒவ்வொரு நாளும் வழிபாட்டில் பிறவித்துயரை நினைந்து, கண்ணீர் மல்கி அப்பரமபிதாவை வேண்டுகின்றேன். பிறவாமை கருதியே உள்ளத்தில் ஒழுக்கமும் அமைந்தது.

315 ● கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

ஒழுக்கம் உயிரினும் ஒம்பப்படும் விழுப்பொருள். ஒழுக்கம் இன்றி உயர்வு ஏற்படாது.

“நாம் இறைவனுடைய சந்நிதியில் இருக்கின்றோம். அவன் நம்மை ஒவ்வொரு கணமும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றான்” என்று அடியேன் கருதுகின்றேன். அதனால், அவன் அருளறிய உள்ளத்தில் பாவ நினைவுகள் எழுவதில்லை.

இந்த ஒரு நிலையை எல்லாரும் அடைதல் வேண்டும் என்றே எழுத்தாலும் சொல்லாலும் இடையறாது தொண்டு புரிகின்றேன்.

எனவே, ஒவ்வொரு மனிதனும் நம் உள்ளத்தில் இறைவன் உறைகின்றான் என்று எண்ணி, அவனருளறிய தீவினை புரியாது, நல்வினையைப் பயன் கருதாமல் புரிந்து, பிறவித்துன்பத்தை அகற்றுதல் வேண்டும். இதுவே என் வேண்டுகோளும் உள்ளமும் ஆகும்.

24-12-1982 இன்றுவரை என்னை நோயின்றிச் சமயத்திற்கும் தமிழுக்கும் தொண்டு செய்யுமாறு கருணை புரிந்த முருகப்பெருமானுடைய திருவருளைச் சிந்தித்து வந்திக்கின்றேன்.

என்னுடைய வாழ்க்கையில் நடந்த முக்கியமான பகுதிகளை மட்டும் எழுதினேன்.

முருகனடியார்களுக்கு என்னுடைய மனப்பூர்வமான நன்றி.

அடியார்க்கு அடியேன்

திருவ. எந்திரன்

இதயத்தைப் பிழிவிக்கும் இணைப்பு

(க. தியாக சீலன்)

இதுவரை அவர் எழுதியது. இனி அவரைப் பற்றி எழுதுவது. ஆமாம். எனக்கு இனியவராய் இருந்த, இருக்கின்ற, இருக்கப்போகின்ற சுவாமிகளின் பிற்கால நிகழ்ச்சிகளைச் சிறிதே பிழிந்து தருகின்றேன்.

ஆர்த்த பிறவித் துயர்கெட வந்தவரின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகளைத் தொகுக்க இதயம் இடங்கொடுக்கவில்லை. பின்னர் இதயத்தை இரும்பாக்கிக் கொண்டு எழுத நினைத்தால் விரல்கள் வார்த்தைகளை விதைக்க மறுக்கின்றன. அதையும் மீறி எழுத எத்தனிக்கும்போது வார்த்தைகள் வரிசை பெற மறுக்கின்றன.

இத்தனையும் தாண்டித்தான் அந்தச் சகாப்தத்தின் அந்திம காலச் சம்பவங்களை இங்கு இணைக்க முயல்கின்றேன்.

கோடை வெயிலுக்குக் குளிர் நிழலாய், வாடையை வழிமாற்ற வந்த இளந்தென்றலாய், உலரும் பயிர்கட்கு உதவ வரும் மாமழையாய், அலரும் பிள்ளையினை அணைத்தெடுக்கும் அன்னையாய் விளங்கிய நம் வாரியார் சுவாமிகள், நல்லோர் மதிக்க வரும் நாயகமாய், தம்சொல்லால் பிறரின் மதி கவரும் சோபிதமாய்த் திகழ்ந்தார்கள்.

என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே என வாழ்ந்த அப்பரடிகளைப் போல, சுவாமிகள் என் கடன் பணி செய்து வருவது என்று வாழ்ந்தார்கள்.

நித்தமும் அவர் கைக்கொண்ட நெறிமுறையைச் சற்றே நினைத்துப் பார்க்கின்றேன்.

•காலையில்,

வயலூர் பெருமானின் வழிபாடு முடித்தபின்னர்
அயலூர் இருந்துவரும் அஞ்சலினைப் பார்த்திடுவார்.
வந்த கடிதத்தை வகைப்படுத்திப் பார்க்குங்கால்

-அவற்றில்

நொந்தவுளக் குமுறலினை நுவலற்கு எளிதாமோ!
படிப்புக்குப் பணம்வேண்டும்; பாடநூல் வேண்டும்;
அடுப்புக்கு உயிரூட்ட அஞ்சாறு பணம்வேண்டும்;
கூடுபோல் வீடுகட்டிக் கொடுத்தாயே அதைத்திருத்தி
மாடிபோல் கட்டித்தர மாட்டாயா என்றும்,
பெற்றுவிட்ட எந்தந்தை பேருக்கு இருக்கின்றார்,
மற்றவர்போல் எனைவளர்க்க மாதாவும் துடிக்கின்றாள்,
தாங்கொணா வறுமையெமைத் தாலாட்டி வருவதனால்
பாங்கான வாழ்வதனின் பாதை தெரியவில்லை

என்றும்,

ஏழெட்டுப் பெண்பிள்ளை ஈத்திட்டேன். அப்பெண்டிர்
தோளெட்டிப் பார்க்கநல்ல துகிலில்லை. அன்னவரும்
கலைதேர்ந்து பிறரைப்போல் கல்யாணம் எனும்பேரால்
விலையாக்கப் பொருளுதவி வேண்டும் என்றும்,
'கதை' சொல்லும் கடிதக் கட்டுகட்குப் பதிலெழுதி
இடையிடையே வருவோரிடங்கலந்து உரையாடிக்
கொண்டிருப்பார். இதற்குள் சூரியன் உச்சிக்கு ஓடி
விடுவான். மதிய உணவுக்குப்பின் அதிர்ஷ்டமிருந்தால்
சிறிது உறக்கம். மாலை சொற்பொழிவு. பின்னர் இரவு
வரும். என்றாலும் சுவாமிகளின் கண்ணிமைகள் ஒன்றாகக்
கைகோக்க மறுத்துக் கொள்ளும் உண்மைதான்.

நாடுறக்கங் கொள்ளும் நள்ளிரவுப் போதினிலே

ஏடு எடுத்து எழுதத் தொடங்கிடுவார்.

கற்புக் கதைமலரும். கட்டுரைகள் தாம்மலரும்.

அற்புதக்கை வண்ணத்தின் ஆற்றலினை யாருரைப்பர்.

கோழிக்கு விடிவதனைக் கூறிவிட்டே தான்படுப்பார்.

இவையே

நாளொன்றில் இவர்செய்த நடைமுறையின் ஒருபகுதி
இதற்கிடையே,

காலையிலே ஓரூர்; கடும்பகலில் வேறோரூர்;

மாலையிலே மற்றோரூர்; மறுநாளில் பிறிதோரூர்

என்று சென்றதுவும் இயல்பான நிகழ்வுகளாம்

மாரி பொழிய மறுத்திடினும் மாதமெலாம்

வாரி வழங்கிய பொருளுக்கு வரையில்லை

உறுப்பு நலிவுற்று உள்மூச்சு வாங்கையிலும்
 விருப்போடு பிறர்க்குதவ விரைந்துவந்த தகையாளர்
 கொடுத்தவற்றை மாற்றார்க்குக் கூறாத தன்மையினால்
 அடுத்தவர்கள் இதனை அறிவதற்கு நியாயமில்லை
 கொள்ளைப் பொருள்தன்னைக் கொடுத்துதவும்

வள்ளலுக்கும்

உள்ளலுத்துப் போகும்நிலை உண்டாகும். ஆயிடினும்
 அருளோடு பொருள்தன்னை அனைவோரின்

நலத்துக்காய்

வரையாது இதுநாளும் வாரியார் தந்திட்டார்.

சோகமுள்ள மனதுக்குச் சுகமளித்த சுவாமிகளின்

பெருமைசொலத்

தேகமெங்கும் வாயாகத் திகழ்ந்தாலும் முடியாது.

இவ்வாறு வினாடிப் பொழுதையும் வீணாக்காது தாயக
 மக்களின் ஆன்மத் தவிப்பை அடக்கிக் கொண்டு வந்த
 சுவாமிகளைக் கடல் கடந்த தமிழர்கள் கையேந்தி
 அழைத்தனர். மீண்டும்.. மீண்டும்.

“சுவாமி! உங்கள் பாதம் பட்டால் போதும்; எங்கள்
 பாவம் காதம்பல கடக்கும்.

உங்கள் கோலமுகங் கண்டால் போதும்; குதூகலம்
 எங்கட்குக் குடை பிடிக்கும்.

உங்கள் பார்வை எங்கள் மீது பட்டால்போதும்.
 எங்களுக்குள் பவித்ரம் பரவும்; நிம்மதி எங்கும் விரவும்.

உங்கள் சுவாசம் பட்டால் போதும் எங்கள் வாழ்வு
 சுத்திகரிக்கப்பட்டு விடும்.”

இப்படி அழைத்தவர்களின் ஆர்வத்தை அங்கீகரித்த
 சுவாமிகள் பின் கண்டபடி பிரயாணத்தை மேற்கொண்
 டிருக்கின்றார்கள்.

இலங்கைப் பயணம்

12-3-83 முதல் 14-3-84 முடிய மூன்று நாட்கள் இந்து
 சமய மாநாட்டில் பங்கு பெற இலங்கை சென்றார்கள்.
 சுவாமி களின் தங்கை மகன் திரு. ஆர்.சம்பந்தன் உடன்
 சென்றார்கள். அந்நாளைய இலங்கைப் பிரதமர் பிரேம

319 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

தாசா அவர்கள் கலந்து கொண்ட இந்து சமய மாநாட்டில் சுவாமிகள் பேசினார்கள். வேதாந்த சிங்கமான விவேகானந்தர் இந்து சமயத்தை அமெரிக்காவில் அறிமுகப் படுத்தியதைச் சுவாமிகள் இலங்கை மண்ணில் எதிரொலித்தார்கள். கடலையை மிஞ்சுங் கரகோஷங்கள், சைவ ஞான பானுவாகிய நம் சுவாமிகளை ஆனந்தக் கடலில் அமிழ்த்தியது. இலங்கையில் பல நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு கொண்டார்கள்.

துணைவியாரின் பிரிவு

வாரியார் சுவாமிகளின் வாழ்க்கைத் துணைவியார் திருமதி அமிர்தலட்சுமியம்மாள் 16-3-85ல் காலமானார். மற்றவர் கலங்கினார். சுவாமிகளோ இயல்பாக இருந்தார்கள். “அவளுக்குரிய ஸ்டேஷன் வந்தது. இறங்கி விட்டாள். அடுத்த ஸ்டேஷனில் இறங்க நாமும் ஆயத்தமாக இருப்போம்.” யாரால் இப்படிச் கூறமுடியும்?

தாயோடு அறுகவைபோம் தந்தையோடு கல்விபோம்
சேயோடு தான்பெற்ற செல்வம்போம் - ஆயவாழ்வு
உற்றா ருடன்போம் உடன்பிறப்பால் தோள்வலிபோம்
பொற்றாலி யோடெவையும் போம்.

இந்தப் பாடலுக்குச் சுவாமிகள் புறநடையானார்.

முத்துவிழா

(1985 - 1986)

முத்துவிழா ஆண்டின் தொடக்க விழா மதுரையிலும், கௌமார மடத்திலும் கோலாகலமாகக் கொண்டாடப் பட்டது. நாட்டின் பற்பல இடங்களில் சுவாமிகளுக்கு முத்துவிழா எடுக்கப்பட்டது.

முத்துவிழா ஆண்டின் நிறைவு விழா காங்கேய நல்லூரில் நிகழ்ந்தது.

காங்கேயநல்லூரில் முத்துவிழா

7-9-86, 8-9-86

7-9-86ல் ஊர்மக்கள் சார்பில் சுவாமிகளுக்கு வரவேற்பு நிகழ்ந்தது. பின்னர் திருக்குறளார் வீ.முனிசாமி அவர்கள் தலைமையில் மேனாள் அமைச்சர் துரைமுருகன், கோ.இரகுபதி எம்.எல்.ஏ. ஆகியோரின் பாராட்டுரையும் தொடர்ந்து பாவைக் கூத்து நடந்தது. வாரியார் சுவாமிகள் வரைந்தருளிய 'அபிராமி' என்னும் நாடகம் திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் சுவாமிகள் நாடக மன்றத்தாரால் நடத்தப்பெற்றது.

8-9-86 காலை வாரியார் சுவாமிகள், நினைவாலயத்தைத் திறந்து வைத்தார்கள். பின், கௌமார மட அதிபர் தவத்திரு சுந்தர சுவாமிகள், வாரியார் சுவாமிகளுக்குக் கலசாபிஷேகம் செய்வித்தார்கள். தொடர்ந்து, சுந்தர சுவாமிகள் தலைமையில் திரு. ஊரன் அடிகள், திரு. ஓளவை நடராசன் ஆகியோரின் பாராட்டுரை நிகழ்ந்தது. மாலை சிலம்புச்செல்வர், ம.பொ.சிவஞானம் அவர்கள் தலைமையில் தமிழகத் தொழில் அமைச்சர் க.இராசாராம் அவர்கள் வாரியார் சுவாமிகளின் முழுவுருவ வெண்கலச் சிலையைத் திறந்து வைத்தார்.

அடுத்து, அறநிலையத்துறை அமைச்சர் ஆர்.எம்.வீரப்பன் பிரார்த்தனைக் கூடத்தைத் திறந்து வைத்தார். தொடர்ந்து முத்துவிழா மலர் வெளியீடு நடந்தது. டாக்டர் ச.சரவணன் மலரை வெளியிட, நல்லி குப்புசாமி செட்டியார் பெற்றுக்கொண்டார். பின் பாராட்டு விழா தொடங்கியது.

வடார்க்காடு மாவட்ட ஆட்சித்தலைவர் திரு டேனியல் குணாநிதி ஐ.ஏ.எஸ்., புலவர் கீரன், இலக்கியச் செல்வர் குமரி அனந்தன், திருக்குறளார் வீ.முனிசாமி ஆகியோர் பாராட்டுரைக்குப்பின் சுவாமிகளின் ஏற்புரை நிகழ்ந்தது.

மாலை அலங்கார ரதத்தில் வாரியார் சுவாமிகள் ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். அதைத் தொடர்ந்து ஏ.கே.சி.நடராசனின் கிளாரினெட் இசையும், சூலமங்கலம் சகோதரிகளின் இசை நிகழ்ச்சியும் நிகழ்ந்தன.

முத்துவிழாவின் முழுமையான வெற்றிக்கு, விழி மூடாது உழைத்த, சுவாமிகளின் இளவல் **ம.சச்சிதானந்தம்** அவர்களின் பேருழைப்பே காரணம் என்பது ஊர்மக்களின் ஒருமித்த கருத்தாகும்.

அமெரிக்கப் பயணம்

சுவாமிகள் 24-4-86 முதல் 29-7-86வரை அமெரிக்கப் பயணத்தை மேற்கொண்டார்கள். நியூஜெர்சி மாநிலத்தில் மிடிஸ் டவுன் பகுதியில் வாழ்பவரான டாக்டர் குமரேசனின் அன்பழைப்பை ஏற்று அமெரிக்கா சென்ற சுவாமிகள் பல மாநிலங்களில் பற்பல நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொண்டு அமுதத் தமிழை அள்ளித் தெளித்தார்கள். பால்டி மோர், டேம்பா, ரெட்கோர்ஸ் முதலிய பல்கலைக் கழகங்களில் உரையாற்றினார்கள்.

சுவாமி விவேகானந்தர் இந்து தர்மத்தை எடுத்துரைத்து அமெரிக்காவையே அதிசயிக்க வைத்த இடமாகிய சிகா கோவில் லெமண்டு இல்லினோயில் என்னும் இடத்தில் இராமர் கோயில் மூன்று கோடி ரூபாய் செலவில் கட்டி முடிக்கப் பெற்றுக் கும்பாபிஷேகம் சிறப்புற நிகழ்ந்தது. சுவாமிகள் அதில் கலந்து கொண்டார்கள். 20-7-86ல் தவத்திரு சச்சிதானந்த சுவாமிகள் வர்ஜீனியா மாநிலத்தில் யோகாவில் என்னும் இடத்தில் ஆறு கோடி ரூபாய் செலவில் பளிங்குக் கல்லால் அமைத்துள்ள தாமரைக் கோயில் கும்பாபிஷேகம் நடந்தது. அதிலும் சுவாமிகள் பங்கு பெற்றுச் சிறப்பித்தார்கள். ஓய்வு கிடைத்த நேரங்களில் திருப்புகழுக்கு உரை எழுதி வந்தார்கள். 30-7-86ல் தாயகம் திரும்பிய சுவாமிகளுக்குப் பாராட்டு விழா பாங்குற நடந்தது.

மலையாப் பயணம்

2-12-86 முதல் 9-3-86 முடிய மலையாப் பயணத்தை மேற்கொண்டார்கள். அங்குள்ள தமிழர்களின் தெய்வ பக்திக்குத் தீனிபோடு முகத்தான் நாட்டின் பல பகுதி களுக்குச் சென்று சொற்றமிழ் பாடிச் சுகமுட்டி வந்தார்கள்.

மீண்டும் அமெரிக்கா

உண்டு சுவைத்தவன் மீண்டும் அந்த உணவையே கொண்டுவரச் சொல்லி மகிழ்வதைப்போல், அமெரிக்க மக்கள் தமது தமிழ்த் தாகத்தைத் தணித்துக் கொள்ள, ஆன்ம ஈடேற்றம் அடைந்து நிற்க, மீண்டும் அழைத்தனர். உண்மையுள்ளத்தில் ஊடுருவிப் பாயும் உள்ளன்பினராகிய நம் சுவாமிகள் 4-4-89 முதல் 30-6-89 முடிய அமெரிக்கப் பயணத்தை மேற்கொண்டார்கள். இந்தப் பயணத்தில் அமெரிக்காவிலுள்ள அனைத்து மாநிலங்களுக்கும் சென்று பக்திப்பயிரை விளைத்துவிட்டு வந்தார்கள்.

சுவிட்சர்லாந்து பயணம்

அடுத்துப் பொங்கல் விழாவில் கலந்து கொள்ளும் பொருட்டுச் சுவிட்சர்லாந்துக்கு ஒரு நாள் பயணமாக 14-1-90ல் சென்று வந்தார்கள். சென்றது கிருத்திகையில், திரும்பியது சஷ்டியில். ஆக, விரதத்துடனே சென்று பொங்கல் விழாவில் கலந்துகொண்டு விரதத்துடனே திரும்பியிருக்கின்றார்கள். “நண்பகல் பலவுடன் கழிந்த உண்டியர்” என்று நக்கிரர் நம் சுவாமிகளை நினைத்துப் பாடியிருப்பாரோ?

மறுபடியும் மலையா

சுவாமிகள் மீது கட்டுக்கடங்காக் காதல் கொண்ட வர்கள் மலையா மக்கள். சுவாமிகளின் கதையைக் கேட்பதி னும், அவர் கரம்பட்டுத் தருகின்ற திருநீற்றைப் பெறு வதற்கே ஆர்வம் அதிகம் காட்டுவர். ‘நீங்கள் கதை செய்யா விட்டாலும், எங்கள் கண்முன் நில்லுங்கள். அது போதும்.

323 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

உங்கள் திருநீறு துலங்கும் மேனி, எங்கள் கருநீறுபட வைத்துக் கரையேற்றும் தோணி' என்று தொழுது வணங்கும் மக்களின் தொகையதிகம் அங்கே.

எனவே, மலைநாட்டு மக்களின் உள்ளத்தில் சைவத்தை மேலும் நிலைநாட்டுவதற்காகச் சுவாமிகள் 9-4-92 முதல் 4-11-92 முடிய ஏழு மாதங்கள் மலையாவில் பயணத்தை மேற்கொண்டார்கள். தமிழகத்தை விட்டுச் சுவாமிகள் தொடர்ச்சியாக ஏழு மாதங்கள் வெளிநாடு சென்றது இதுவே முதல் தடவையாகும். இப்பயணத்தில் முதல் ஆறு மாதம் மலையாவிலும், அடுத்து இருபது நாட்கள் சிங்கப்பூரிலும், பின்னர் பத்து நாட்கள் இந்தோனேஷியாவிலும் பயணம் செய்தார்கள். இந்தோனேஷியாவில் முருகன் கோயிலுக்கு அடிக்கல் நாட்டினார்கள். அடுத்த ஆண்டு சுவாமிகள் சென்று கும்பாபிஷேகம் செய்வதாகத் திட்டமிடப்பட்டது. (அதற்குள் அவசரம் அறுமுகனுக்கு; அழைத்துக் கொண்டான்)

இலங்கைப் பயணம்

பின்னர் 12-2-93 முதல் 22-2-93 முடிய இலங்கைப் பயணம். பத்தாண்டுகளுக்கு முன்பு பிரதமராக இருந்து வரவேற்றவர், தற்போது மக்கள் தலைவராக இருந்து நம் மகானை வரவேற்றார். பிரேமதாசாவைத்தான் சொல்கிறேன். அவர் நம் சுவாமிகளுடன் அளவளாவி நினைவுப் பரிசாகக் காபி பெர்குலேட்டர் ஒன்றையளித்தார். (சுவாமிகள் அதைத் தன் பேர்த்தி தீபாவுக்குத் தந்து மகிழ்ந்தார்)

இந்தப் பயணத்தில் திரு வி.டி.வி.தெய்வநாயகம் அவர்களின் ஏற்பாட்டில் திருப்புகழ் வெளியீட்டு விழாவில் கலந்து கொண்டார். அமைச்சர் இராசதுரை அவர்கள் சுவாமிகளுக்குச் சிறப்பு செய்யுமுகத்தான் பிரமாண்டமான ஊர்வலம் ஒன்றை நடத்தினார். திருஞான சம்பந்தருக்கு அந்நாளில் முத்துப் பந்தர் அமைத்து, நடைபாவாடையிட்டு அழைத்துச் சென்றார்களாமே. அதுபோல் சுவாமிகளுக்குச் சிவப்புக் கம்பளம் விரித்து அழைத்துச் சென்றனர். தமிழை, சைவத்தை, பக்தியைப் போற்றும் இலங்கைத் தமிழரின்

உபசரிப்பு உவமை கூற முடியாத ஒன்றாகும்.

இதன் பின்னர் சுவாமிகள் வெளிநாடு ஏதும் செல்லாது நாளொரு பூனையும் பொழுதிரு கதையுமாகத் தள்ளாத வயதிலும் யாரையும் தள்ளாது ஏற்றுத் தம்மாலான தொண்டினைத் தொடர்ந்து செய்து வந்தார்கள்.

இந்த ஆண்டில் நவராத்திரி விழாவில் பங்கு கொள்ள வேண்டுமென்று சவிட்சர்லாந்து அன்பர்கள் அழைத்தனர். அதை அனுசரித்து ஜெர்மன் அன்பர்களும் அழைத்தனர். இந்நாடுகளுக்குச் செல்லும் வழி இலண்டன்தானே அங்கும் தங்கித் தமிழ்த் தொண்டு செய்துவிட்டுச் செல்லலாமே என்ற நோக்கில் பயணத்திட்டம் தயாரிக்கப்பட்டது.

இப்படிச் செல்லும் பயணத்தால் வரும் வருவாய் முழுவதையும் தம் பெயரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட பொதுநல நிதிக்கே தந்து விடுவதாகக் கூறினார்.

19-10-93 இலண்டன் புறப்படுவது என முடிவாயிற்று. 17-10-93 ஞாயிற்றுக்கிழமை. அன்றுதான் மல்லையதாசரின் மகன், மாதுஜி கனகவல்லியின் மைந்தன், தமது உடலால், உள்ளத்தால், உரையால் உலகை உய்வித்த உத்தமன். எழுபது ஆண்டுகளாக ஒருநாளும் இடைவிடாது 'சொற்பொழி வாற்றிய 'சகலதேச சத்பிரசங்க சக்ரவர்த்தி' தமது கடைசிச் சொற்பொழிவைச் செய்தார். திருவானைக்கா தவம் செய்திருக்கின்றது. சுவாமியின் சிம்மக் குரலோசையைக் கடைசியாகச் செவிமடுக்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றது.

காளமேகப் புலவருக்குக் கவித்துவத்தை வழங்கிய அன்னை அகிலாண்டேஸ்வரி, தன் அருமந்தப் புதல்வன் கிருபானந்தவாரி மொழிந்த கடைசிச் சொற்பொழிவான 'அப்பர்' என்னும் சுந்தரத் தமிழில் சொக்கிப் போனதால் அவர் ஆகாய வழியாக வரும்போதே தன்பால் அழைத்துக் கொண்டாள் போலும்.

திருஞான சம்பந்தரோ மூவாண்டில் ஞானப்பாலருந்திப் பதினாறாண்டுகள் மண்மிசை வாழ்ந்து நாளும் இன்னிசை யால் தமிழ் வளர்த்தார்.

325 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

சுந்தரரோ பதினெட்டாண்டுகள் வாழ்ந்து சொற்றமிழ் பாடி உலகை உய்வித்தார்.

மணிவாசகப் பெருமானோ முப்பத்திரண்டாண்டுகள் வாழ்ந்து மருவா நெறியளிக்கும் திருவாசகத் தேனைத் தெளித்து நின்றார்.

திருநாவுக்கரசரோ எண்பத்தோராண்டுகள் வாழ்ந்திருந்தாலும் சமண இருளில் மூழ்கிக் கடைசிக் காலத்தில் தான் கண்விழிக்கப்பட்டு அரனின் அருளால் அப்பரானார்.

ஆனால், நம் வாரியார் சுவாமிகளோ தோன்றிய நாள் தொடங்கிச் சைவங் காத்து வந்தார். சம்பந்தரைப்போல் தவழ்ந்தபடி, சுந்தரரைப்போல் நின்றபடி, மணிவாசகரைப்போல் இருந்தபடி, அப்பரைப்போல் தள்ளாடியபடி எல்லாம் வாழ்ந்து எண்பத்தேழரை ஆண்டுகள் இந் நிலவுலகை நெறிப்படுத்தி வந்தார்கள்.

18-10-93ல் பெரம்பூரில் தங்கியிருந்து பல பேருக்குக் கடிதங்கள் எழுதினார்கள். “20, 25 நாட்கள் தமிழகத்தில் இருக்க மாட்டேன். மேலைநாடுகளுக்குச் செல்கின்றேன்” என்று கடிதங்கள் எழுதினார். மேலைநாடு எது என்பது 7-11-93 அன்றுதானே நமக்குத் தெரிந்தது?

பொதுவாகச் சுவாமிகள் தமது குறிப்பேட்டில் வரவு ஒரு பக்கமும் செலவு ஒருபக்கமும் எழுதி வைப்பார்கள். அந்த 18-10-93ல் கணக்கு நேர். வரவும் செலவும் சமம். கையில் காலணா இல்லை என்றார். புறப்படுகின்றபோது வந்து கேட்ட ஓர் அன்பருக்கு இருந்த ஐம்பது ரூபாயையும் எடுத்துக் கொடுத்து விட்டார்.

“காதற்ற ஊசியும் வாராது காணும் கடைவழிக்கே” என்ற பட்டினத்துச் சுவாமிகளின் வாக்கின்படி வெறுங் கையராகத்தான் புறப்பட்டார்கள். துணைக்குச் சுவாமி களின் தம்பி மீன்களான திரு அருள்நந்திசிவம், டாக்டர் திருஞானசிவம் ஆகியோர் உடன் சென்றனர். முதலில் சுவாமிகளின் தங்கை மகன் திரு. ஆர்.சம்பந்தன் உடன் செல்வதாக இருந்தது. ஆனால், நீண்டநாள் பயணம்

என்பதால் அவரால் செல்ல முடியாத நிலையில் இவர்கள் சென்றனர். மற்றும் சுவாமிகளின் பிரியத்துக்குகந்த பெருமகனாரான சாத்தூர் ஆ.இராசேந்தரன் அவர்களும் உடன் சென்றார்.

19-10-93 காலை ஐந்து மணிக்கே சுவாமிகள் வழிபாடு முடித்துப் பயணத்துக்குத் தயாரானார்கள். கார் வந்தது; காரும் வந்தது. ஆமாம். அடைமழை ஆரம்பமானது. தடைகளையெல்லாம் தாண்டிப் போகின்றனையே. கண்மணி, 'உன்னை மீண்டும் இந்த மண்ணில் காணப் போகின்றேனோ? உன் கான மழையைக் கேட்கப் போகின்றேனோ? என்று வானமழை வாய்விட்டு அலறுவதுபோல் பொழிந்தது.

கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரை நோக்கி வரும்போது அங்கே மாடங்களில் இருந்த கொடிகள், 'நீங்கள் மதுரைக்கு வாராதீர்கள்' என்று மறித்துக் கைகாட்டுவதைப்போல் அசைந்தன என்று இளங்கோ இசைப்பார். அதையும் மீறிப் போனார்கள். பின்னர் என்ன ஆனார்கள் என்பதுதான் நம் அனைவருக்கும் தெரியுமே.

அதுபோல, சுவாமிகள் புறப்படும்போது சஞ்சலமூட்டும் சகுனங்கள் பல விளைந்தன.

அடை மழை. வழக்கமாக வரும் டிரைவர் உடல் நலங்கெடல், புதிய டிரைவர் காரை எடுக்கக் கார் பஞ்சரானது. காரில் ஏறும்போது, சக்கர நாற்காலியில் கால் விரல் சிக்கி, அடிபட்டது.

இவ்வளவையும் கடந்து வில்லிருந்து விடுபட்ட அம்பு, குறியை நோக்கிச் செல்வதுபோல், சுவாமிகள் புறப்பட்டார்கள். விதிக்கு வேலியிட யாரால் முடியும்? இராம பிரானையே விதி விடவில்லையே.

“இழைக்கின்ற விதிமுன் செல்லத் தருமம்பின் இரங்கி ஏக”

காகுத்தன் கானகம் சென்றான் என்று கம்பன் கலங்கியது போல் நம்மைக் கதற வைத்து விட்டுச் சுவாமி

327 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

கள் கழன்று கொண்டார்களே?

ஒன்பது மணியளவில் விண்ணகத்தாய் விழிநீர் சிந்த விமானம் ஏறுகின்றார். ஒன்பதரைக்கு விமானம் பறக்க ஆரம்பிக்கிறது. நம் இதயமோ இறக்க ஆரம்பிக்கிறது.

அன்றிரவு பத்தரை மணியளவில் இலண்டன் ஹீத்ரோ விமான நிலையத்தில் விமானம் இறங்கியது. அங்கு திரு. கே.ரங்கநாதன் முதலான அன்பர்கள் வந்து வரவேற்பு செய்தார்கள். பின்னர், கார் ஏறி ரங்கநாதன் இல்லம் சென்றார்கள். அளவுக்கு அதிகமான குளிர், சுவாமிகளின் தள்ளாத உடம்பைத் தாக்கியது. வீட்டிலுள்ளவர்கள் அனைவரின் நலத்தையும் விசாரித்து விட்டு ஓய்வெடுத்துக் கொண்டார்கள்.

அடுத்தநாள் சுவாமிகளின் உடல்நிலையில் சிறிது மாற்றங்காண, மருத்துவர் வந்தார்; சிகிச்சை தந்தார். கடுங் குளிர் நெஞ்சில் சளியை நிறைவித்தது. நிமோனியாவும் துணைக்கு வந்தது. மருத்துவமனையில் சேர்க்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. நர்ஸ் சித்ராவின பணிவிடை சுவாமி களுக்கு உபகாரமாக இருந்தது. டாக்டர் கணேசரத்தினம், டாக்டர் ஜெயப்பிரகாஷ் ஆகியோரின் உழைப்பினால் சுவாமிகளின் உடல்நிலை தேறியது. அவரது அருகில் இருந்தவர்களின் மனசுகளில் மத்தளங் கொட்டியது. நம் சுவாமி மகான். அவர் மார்க்கண்டேயர் ஆவதில் மகிழ்ச்சி தானே.

சுவாமிகள் உற்சாகத்துடன் பேசினார்கள். “நீங்கள் நன்குக் கவனித்துக் கொண்டீர்கள். எங்கள் ஊருக்குப் போய் உங்களின் உதவியை ஊர்தோறும் பிரசங்கத்தில் கூறுவேன்” என்று மருத்துவமனையில் உள்ளவர்களிடம் கூறினார்கள்.

“இலண்டனில் சுவாமிகளின் உடல்நிலை கெட்டுள்ளது. அரசு உதவி செய்யவேண்டும்” என்று தலைநகரில் தர்ணா போராட்டம் நடத்திய திரு சி.கே.குப்புசாமி எம்.பி., சுவாமிகளின் உடல்நலம் பற்றி இலண்டனுக்குப் போன் செய்து நலம் விசாரித்த டாக்டர் கலைஞர், இலக்கியச்

செல்வர் குமரி அனந்தன், தினத்தந்தி அலுவலகத்தார் ஆகியோரின் பரிவுணர்வையும், சுவாமிகள்பால் அவர்கள் கொண்டிருந்த அக்கறையையும் இதுபோது எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது.

இரண்டொரு நாளில், “பயணத்தை உடல்நிலை தாங்கும். பயணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” என்று டாக்டர் கூறியதும் தாயகம் திரும்புவதற்கு டிக்கெட்டு எடுக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. ஏற்பட்ட சிக்கல்களோ எண்ணில. எந்தவித உதவியும் எந்த அரசிடமிருந்தும் வர வில்லை. டிக்கெட்டு வாங்கக்கூடப் பணம் இல்லாமல் கேசட் விற்று வைத்திருந்த பணத்தைக் கொண்டு டிக்கெட்டு ஒழுங்கு செய்துள்ளனர்.

பொதுவாக, தகுதி வாய்ந்த பெரிய மனிதர்கள் வெளி நாடு சென்றால் அவர்களுக்குத் தேவையானவற்றை அரசு செய்து தருவது வழக்கமாக இருந்து வருகிறது. ஆனால் நம் சுவாமிகள் விஷயத்தில் எள்ளளவு உதவியும் எங்கிருந்தும் வரவில்லை.

“உங்கள் மனம் நோக நான் ஆட்சி நடத்த மாட்டேன்” என்று வாரியார் சுவாமிகளிடம் கூறிய பொன்மனச் செம்மல் எம்.ஜி.ஆர். மட்டும் இருந்திருந்தால்.... எண்ணிப் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

ஊருக்குப் புறப்படுவது பற்றிச் சுவாமிகளிடம் கூறியதும், சுவாமிகள், “அப்படியாப்பா ரொம்ப சரி. ஜெர்மன் போகணும், சுவீஸ் போகணும். அங்கெல்லாம் மக்கள் காத்திருப்பாங்களே, சொன்ன வாக்கைக் காப்பாத்தணுமே” என்று கூறினார்கள்.

5-11-93 மதியம் 1.30க்கு ஏர்இந்தியாவில் புறப்பட்ட ஏற்பாடானது. மருத்துவமனையில் சுவாமிகள் இருந்ததை யறிந்த விமான நிலைய அதிகாரிகள் பற்பல சான்றிதழ்களைக் கேட்டனர்.

சென்னைக்குத் தகவல் தெரிவிக்க, சுவாமிகளிடம் நீங்கா அன்பு செலுத்தும் திரு. ஜெமினி ஆர்.இராமமூர்த்தி

329 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

அவர்களின் தீவிர முயற்சியில் சான்றிதழ்களை விரைவில் சேகரிக்க சாத்தியமாயிற்று.

மூலிகைச் செடியாய் மூலையில் இருந்து சமயத்துக்கு வாய்த்த சஞ்சீவியான திரு. ஜெமினிஆர். இராமமூர்த்தி அவர்களின் குருபக்தியை நாம் கொண்டாடியே தீர வேண்டும்.

இப்படிச் சேகரித்த சான்றிதழ்களைத் தர, இவற்றைப் பம்பாய்க்கு அனுப்பி அங்கிருந்து உத்தரவு வந்த பிறகுதான் டிக்கெட்டு தரமுடியும் என்று தீர்மானமாகக் கூறிவிட்டனர்.

பம்பாய் சென்று உத்தரவு வர இரண்டு நாளாகுமே என்ற நிலையில் அதிகாரிகளின் ஒத்துழைப்பால் அடுத்த நாள் 6-11-96 பகல் 3-30க்கு டிக்கட் உறுதி செய்தனர். ஊருக்குத் திரும்புகிறோம் என்ற உற்சாகம், சுவாமிகளின் உள்ளத்தில் ஊற்றெடுக்கின்றது. உடன் சென்றவர்களுக்கோ உவமை கூற முடியாத மகிழ்ச்சி.

ஒப்பரிய பெரும்பொக்கிஷத்தைப் பிறந்த மண்ணில் முழு வடிவோடு ஒப்படைக்கப் போகின்றோம் என்ற உவகை, அன்றிரவு தூக்கத்தைக் கண்கள் தொலைத்து விட்டன.

மருத்துவமனையிலிருந்தவர்களுக்குப் பொன்னாடையும், விபூதிப் பிரசாதமும் வழங்கினார்.

பின்னர்தான் தெரிந்தது, கொண்ட மகிழ்ச்சி குறைப் பிரசவமென்று.

ஏர் இந்தியா விமானத்தில் படியேறி மேல் தளத்தில் அமர வேண்டும். சுவாமிகளை மேலே கொண்டு செல்வது என்பது முடியாத காரியம். பேசாமல் டிக்கெட்டை ரத்து செய்து விடுங்கள் என்று அதிகாரிகள் தீர்மானமாகக் கூறி விட்டனர். காலுக்குக் கீழே பூமி காணாது போனது போன்ற துயரம் உடனிருந்தவர்களின் உள்ளத்தைத் தொட்டது.

டிக்கெட்டை அடுத்த நாளைக்கு மாற்றித் தரத் தாம்

ஏற்பாடு செய்து தருவதாகப் பக்கத்திலிருந்த ஓர் அதிகாரி பரிஷுடன் கூறினார். இது பாலைவனத்தில் சிறிது பன்னீர் தெளித்தது போன்றிருந்தது.

சுவாமிகளோ பயணத்துக்குத் தயாராகச் சக்கர நாற்காலியில் அமர்ந்தபடி இருக்கின்றார்கள். பிறந்த மண்ணுக்குப் போகின்றோம் என்ற ப்ரீதி அவர் முகத்தில் முற்றுகை இட்டிருந்தது.

பயணம் தடையென்றதும் சுவாமிகள் சோர்ந்தபடி “சரியப்பா” என்று சொல்லிவிட்டுப் படுக்கையில் படுத்துக் கொண்டார்கள்.

(இலண்டன் நேரப்படி) இரவு ஒன்பது மணிக்கு விமானம். உடனிருப்பவர்கள் புகைப்படம் எடுத்துக் கொள்கின்றனர். அனைவரையும் சுவாமிகள் ஆசீர்வாதம் செய்கின்றார்கள்.

நியூயார்க்கிலிருந்து வழக்கம்போல் வருகின்ற விமானம் அன்றைக்கென்று இரண்டு மணி நேரத் தாமதத்தில் வர வேண்டுமா? இரவு பதினொரு மணியளவில் விமானம் புறப்படுகிறது. 7-11-93 அதிகாலை நாலரை மணிக்கு டில்லி வழியாகப் பம்பாய் வந்தது. பம்பாய்க்கு ஏற்கனவே தகவல் தெரிவித்திருந்ததால் பலர் விமான நிலையத்துக்கு வந்திருந்தனர். பம்பாயில் சென்னை செல்ல விமானம் மாற வேண்டும். சோதனையை என்னவென்று சொல்ல? சென்னை செல்லும் விமானத்தில் படிக்கட்டு வழியாகத் தான் ஏறவேண்டிய இக்கட்டான நிலை. நாலைந்து ஊழியர்கள், நண்பர்கள் உதவியுடன் சுவாமிகள் விமானத்தில் அமர்ந்தார்கள். அப்போதுகூட பூஜை செய்யவில்லையா? ஊர் வந்து விட்டதா? என்று சுவாமிகள் பூஜை நினைவுடனே இருந்திருக்கின்றார்கள்.

காலை ஆறு மணிக்கு விமானம் புறப்பட்டது. பயணத் தொடங்கி அரைமணி நேரம் கழித்து டாக்டர் திருஞான சிவம் சுவாமிகளின் இருக்கைக்குச் சென்று பார்த்தபோது, சுவாமிகள் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாடித்துடிப்பு சீராக இருப்பது அறிந்து திருஞானசிவம் திருப்தியுடன்

331 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

திரும்பி வந்து தன் இருக்கையில் அமர்ந்து கொண்டார். சிறிது நேரத்தில் சென்னை தெரிந்தது.

மணி ஏழரையை எட்டியது. விமானம் தரையைத் தட்டியது. வீல் சேர் எப்போது வருமென்று வெளியே இருந்தவர்களின் விழிகள் வேலியைத் தாண்டி உள்ளே பாய்கின்றன. ஆனால் வந்ததோ ஸ்டெக்ஸர். கடவுள் கருணையில்லாதவன் என்று அந்தக் கணத்தில் உணர்ந்தோம்.

கோடானு கோடி உள்ளங்களைக் குளிர்வித்த ஜீவன், வாடாத மேனியாகப் படுத்தபடி இருந்த காட்சியினைக் கண்ட கண்கள், காணும் சக்தியை இழந்திருக்கக் கூடாதா என்று கதறத் தோன்றியது.

ஓட்டல் சரவணபவன் பி.ராஜகோபால், இலக்கியச் செல்வர் குமரி அனந்தன், வி.ஜி.பி. சந்தோஷம் முதலானார் சுவாமிகளின் திருமேனியை வண்டியிலேற்றிப் பெரம் பூருக்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

பெரம்பூர் இராமச்சந்திர ஐயர் தெரு 13 ஏ வீடு எத்தனைப் பேர்களை வசீகர முகத்துடன் வரவேற்றிருக்கின்றது. ஆனால், அன்றைய தினமோ கசிந்த கண்களோடே அனைவரையும் வரவேற்றது. துயரக் கடலும் சோகப் பெருமழையும் தொற்றிக் கொண்டன. சைவப் பெருமலை சாய்ந்ததென்றும், ஆன்மீகக் கடல் வற்றியதென்றும் அஞ்சலி செலுத்த வந்தவர்களெல்லாம் அரற்றினர். அரசியல் தலைவர்கள் அத்தனைப் பேரும் (இரண்டொருவரைத் தவிர) வந்து அருள்மொழியரசருக்கு அஞ்சலி செலுத்தினர்.

அவர்களில் தமிழக அரசு தலைமைச் செயலாளர் திரு. வெங்கடராமன் ஐ.ஏ.எஸ். டாக்டர் கலைஞர், சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி., லத்தீப், நாவலர் இரா.நெடுஞ்செழியன், வை.கோபால்சாமி, பழ.நெடுமாறன், குமரிஅனந்தன், எஸ்.டி. சோமசுந்தரம், கே.வி.தங்கபாலு, சுலோசனா சம்பத், கே.ஏ. கிருஷ்ணசாமி, சென்னை மாநகராட்சித் தனி அலுவலர் அலாவுதின் ஐ.ஏ.எஸ். ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

ஆதிநாளிலிருந்தே சுவாமிகளுடன் அன்னியோன்னியமாகப் பழகி மகிழ்ந்த முன்னாள் அமைச்சர்கள் ஆர்.எம். வீரப்பன், க.இராசாராம் ஆகிய இருவரும் நாள் முழுவதும் காயாத கண்களுடன் சுவாமிகளின் இல்லத்திலேயே இருந்தனர்.

தொட்டுக்காட்ட முடியாத துயரத்தில் இருந்த அந்த நேரத்திலும், ஓட்டல் சரவணபவன் திரு பி.இராஜகோபால் அண்ணாச்சி அவர்கள், தன்னைத் தேற்றிக்கொண்டு, அங்கு வந்திருந்த அனைவருக்கும் காபி கொடுக்கச் செய்தார்.

வாயிற்பதி வடுகன் என்ற வள்ளலின் தம்பி இறந்து விட்டான். அந்த நேரத்தில் பசித்து வந்தவருக்குத் தம்பியை மறைத்து வைத்து விட்டு அன்னம் பாலித்தான் என்பதை,

“தன்னுடன் கூடப் பிறந்துயி ராகிய தம்பியையும்

அந்நிலை மாண்டது தோன்றாமல் மூடிவைத்து

அன்னமிட்டான்”

என்ற வரிகள் எடுத்துக்காட்டும். அண்ணாச்சியின் பரிவு வாயிற்பதி வடுகனின் வண்மையை நமக்கு வருவித்துக் காட்டியது.

அன்றிரவு அலங்கரித்த ஊர்தியில் சுவாமிகள் தாம் பிறந்த மண்ணான காங்கேய நல்லூருக்குப் புறப்பட்டார்; உயிரற்ற உடல்களோடு. உண்மைதானே உடனிருந்த அனைவருக்கும் அவர்தாமே உயிராக இருந்தார்கள்?

சுவாமிகளின் குடும்பத்தார் அனைவரும் காங்கேய நல்லூர் செல்லக் கார் வசதி செய்து கொடுத்த ராஜ கோபால் அண்ணாச்சியின் கருணைத் திறத்தை என்னென்று சொல்ல?

8.11.1993 பகல் முழுவதும் காங்கேயநல்லூர் திருமுருகன் திருக்கோயிலுக்கு எதிரிலுள்ள சரவணப்பொய்கைக்கு அருகில் அமர்ந்திருந்த மேடையில் சுவாமிகளின் திருமேனி பொதுமக்களின் அஞ்சலிக்காக வைக்கப்பட்டது. சுவாமிகளைத் தெய்வமாகக் கருதி வழிபட்டு வந்தவர்கள், தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலிருந்து வந்து சுவாமி

333 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

களுக்கு அஞ்சலி செலுத்தினர்.

மாலை ஐந்து மணிக்குச் சுவாமிகள் தாம் வாழ்நாளெல்லாம் வழிபட்டு வந்த வயலூர் முருகப்பெருமானுக்குச் சுவாமிகளின் இளவல் சிவத்திரு திருப்புகழ்மணி அவர்கள் வழிபாடு செய்து கொண்டிருக்க, அதே நேரத்தில் சுவாமிகளின் திருமேனிக்கும் அபிஷேகம் நிகழ்ந்தது.

எந்தத் தம்பி மகனைத் தம் சொந்த மகனாக எண்ணி வளர்த்தாரோ,

எந்த மகனைத் தம் கண்ணின் கருமணிபோல் கருதி வளர்த்தாரோ,

எந்த மகனுக்குத் தம் மார்பைத் தொட்டிலாக்கி மகிழ்ந்தாரோ,

எந்த மகனுக்குத் தம் கைச்சோறுட்டிக் களித்து மகிழ்ந்தாரோ,

அந்த மகன்தான் கோடிலிங்கம். அந்தக் கோடிலிங்கம் தான் அபிஷேகத்தை முறையே செய்து முடித்தார்; தன் தாய்மாமன் சம்பந்தனின் தக்க வழிகாட்டுதலோடு.

பின்னர் பா, ரதமான் சுவாமிகள் பூரத்திற் புகுந்து கொள்ள இறுதி ஊர்வலம் புறப்பட்டது. சுவாமிகள் இளமைக் காலத்தில் தன்கால் பொடியாடத் தவழ்ந்து மகிழ்ந்த வீதியெல்லாம் சுவாமிகளின் திருமேனி உலா வந்தது.

பின்னர், நாளும் இன்னிசையால் தமிழ் வளர்த்த ஞான சம்பந்தரைப் போல், காலமெல்லாம் கைத்தல நிறைகனியைக் காது கமழப் பாடி மகிழ்ந்த சுவாமிகள், சரவணப் பொய்கைக்கு அருகில் அமைக்கப்பட்ட சமாதியில் எழுந்தருளுவிக்கப் பெற்றார்கள். ஒரு சகாப்தம் சமாதியானது. முத்தமிழ் மண்ணுக்குள் மூடப்பெற்றது.

அகிலத்தைச் சுற்றியே அறுமுகன் புகழ்சொன்ன
ஆனந்த வாரிதி - ஓர்
ஐந்தடிக்குழிக்குளே அருந்தவம் புரிந்திடும்
அழகினைக் காணுதி

என்ற ஒரு புலவனின் புலம்பலின் வண்ணம் சுவாமிகள் காங்கேயநல்லூரில் காக்குந் தெய்வமாகக் காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

இலண்டன் பயணத்தை முடித்துக்கொண்டு இங்கு வந்து ஓய்வெடுக்கப் போகின்றேன் என்று சுவாமிகள் கூறியிருந்தார்கள். இப்படி நிரந்தரமாகத் தங்கிட வருவேன் என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டுதான் அப்படி கூறியிருப்பார்களோ?

வேலைக்குப் போன அம்மா வேண்டியதை வாங்கிக் கொண்டு வருவாள், என்று வீதியின் விளிம்பையே வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் விவரமறியாக் குழந்தைபோல், ஆகாயத்தை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அபலை உள்ளங்களுக்கு ஆறுதலளிக்க எப்போது வருவார்?

நந்திக் கலம்பகத்தில் ஒரு பாடல். நந்திவர்மனின் மறைவு குறித்துக் கவிஞன் பாடிய கையறு நிலை கவிதை அது.

வானுறு மதியை அடைந்ததுன் வதனம்
மறிகடல் புகுந்ததுன் கிர்த்தி
கானுறு புலியை அடைந்ததுன் வீரம்
கற்பகம் அடைந்ததுன் கரங்கள்
தேனுறு மலராள் அரியிடம் சேர்ந்தாள்
செந்தழல் புகுந்ததுன் மேனி
யானுமெங் கலியும் எவ்விடம் புகுவேம்
எந்தையே நந்திநா யகனே

நந்திக்குப் பாடிய பாடல் நம் நாயகனுக்கும் எவ்வளவு பொருத்தமாகப் பொருந்துகிறது?

வாட்டம் அறியாது வாஞ்சையைப் பொழிந்து நின்ற வதனம், ஆகாயத்து வட்ட நிலவில் தன்னை ஐக்கியப் படுத்திக் கொண்டது.

மனத்தால், மொழியால், உடலால் மாசுபடாத வண்ணம் தினத்துக்கும் தொண்டாற்றிய அத்தேவனின்

335 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

கீறல் விழாத கீர்த்தி, ஓயாத வண்ணம் ஒலிக்கும் கடல் அலைகள் போல், என்றும் சாயாத புகழுக்குச் சாட்சியம் அளித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

“நாமார்க்கும் குடியல்லோம், நமனை அஞ்சோம்” என்று வாழ்ந்த சுவாமிகளின் ஆன்மீக வீரம். விறல் மிகுந்த புலியிடம் வியாபித்துக் கொண்டது.

வாங்குங் கரங்களுக்கு வருத்தம் இருந்ததே தவிர, தருவதற்குத் தளர்ச்சியில்லாத தன்மையில் வாழ்ந்த அவ் வள்ளலின் கரங்கள், கற்பக மரத்தின் உயர்ந்த கிளைகளில் ஒட்டிக் கொண்டன.

சேரிடம் அறிந்து சேர்ந்திருந்த சீதேவி, இல்லார்க்கு ஈந்துதவ வல்லார் வாரியார் சுவாமி ஒருவரே. அவரே இல்லாதபோது, நம் சிறப்பறிந்து செல்வழிப்பார் யாருமில்லையென்று மாதவனின் மார்பில் குடிகொள்ள மறுபடியும் சென்று விட்டாள்.

“ஓவியத்தில் அந்தம் அருள்வாயே” என்று ஓய்வின்றி வேண்டியபடி,

நோயுற் றடராமல் நொந்துமனம் வாடாமல்
பாயிற் கிடவாமல் பாவியேன் - காயத்தை
ஓர்நொடிக்குள் நீக்கியெனை ஒண்போருர் ஐயாநின்
சீரடிக்கீழ் வைப்பாய் தெரிந்து.

என்று போரூர் சந்நிதி முறையைப் போற்றி வந்தபடி, இருந்தபடியே நம் சுவாமிகள் சாயுச்சிய நிலையை எய்தி விட்டார்கள்.

உதிர்ந்து விழும் திராட்சைப் பழங்களையும் உற்று நோக்கும் உபந்யாசகர்கள் மத்தியில் சம்பாவனையாகச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டவற்றைக் கூட இருந்தவர்களே அள்ளிக் கொள்ள அனுமதித்தவர் நம் சுவாமிகள்.

இனி, அருளும் பொருளும் அள்ளித் தருவார் யார்? இருளும் விலகும் ஏதுவுண்டா? எனக் காரிட்ட ஆணவக் கருவறையில், அறிவற்ற கண்ணிலாக் குழவி போன்று அவதி யுறும் மக்களை ஆற்ற, மனத்தைத் தேற்ற, மீண்டும் வருவார் என்ற நம்பிக்கையோடு நாளைக் கடத்துவோம்.

அனுபந்தம் 1

திருமிகு பி.இராஜகோபால் அவர்கள்
(ஓட்டல் சரவணபவன்)

வாரியார் சுவாமிகளின் பின்னைய வாழ்வின் பிணைப்பாக அமைந்தவர் திரு. பி. இராஜகோபால் அவர்கள். அண்ணாச்சி என்று அன்பொழுக அழைக்கப்பெறும் அவர்தான் இந்த அனுபந்தத்தின் ஆதிகர்த்தா ஆவார்.

புலவர்களைப் போற்றிய புரவலர்கள் வழிவழியாக இந்த அருந்தமிழகத்தை அலங்கரித்து வந்திருக்கின்றார்கள்

அந்த வரிசையிலே வாரியார் சுவாமிகளைப் போற்றி வருபவர் திரு. பி. இராஜகோபால் அவர்கள்.

புன்னையடி என்னும் ஊர் இராஜகோபாலுக்கு ஈன்ற தாயாக இருந்தாலும், சென்னையைச் செவிலித் தாயாக எண்ணி வந்தது 1961ஆம் ஆண்டாகும்.

1962-ல் மயிலையில் வாரியார் சுவாமிகளின் விரிவுரை நடந்தபொழுது அண்ணாச்சியின் முதலாளியான திரு. இராஜபாண்டியனும், அவரும் மளிகைக் கடையை முன்னதாகவே மூடிவிட்டு, முப்பதுநாள் கதையையும் கேட்க முற்றுகை இடச் சென்றுவிடுகிறார்கள்; சுவாமிகளின் இனிய கருத்தின்மீது அவ்வளவு ஈடுபாடு.

அது மட்டுமல்ல; அண்ணாச்சியின் குடும்பமே முருக உபாசனைக் குடும்பமாகும். தாயின் பெயர் தெய்வ யானையம்மை. வாழ்க்கைத் துணைவியாரின் பெயர் வள்ளியம்மை. (எந்தவித இராசிப் பொருத்தமும் பாராது வள்ளி என்ற பெயர்க்காரணம் ஒன்றையே கருதித் திருமணம் செய்து கொண்டார் என்பது பின்னர் தெரிந்த செய்தியாகும்.)

செந்தில் முருகனைச் சேவிக்கும் அண்ணாச்சி கருணை மேருவான அருணை நாதரின் அடியவரான நம் அருள் மொழியரசரை ஆராதித்ததில் ஆச்சரியம் இல்லைதானே.

சுவாமிகளிடம் தன்னை ஒப்படைத்துவிட்ட உத்தம ஜீவனான அண்ணாச்சி அவர்கள், சுவாமிகளை முதன் முதலில் சந்தித்தது 1979ல்தான்.

தம்மால் நிறுவப்பெற்ற வணிக வளாகத்தைத் திறந்து வைக்கும்பொருட்டுச் சுவாமிகளை அழைக்க மதுரைக்குச் சென்றார். அங்கு வழிபாட்டில் பார்த்ததுதான் முதல் சந்திப்பு. ஆமாம். அண்ணாச்சி வாழ்வில் முதல் சந்திப்பு. பின்னர் ஓட்டல் தொடங்கியபோது சுவாமிகள் வெளிநாடு சென்றுவிட்டதால், பிறரைக் கொண்டு திறப்புவிழா செய்தார். அடுத்துத் தோன்றிய அனைத்துச் சரவண பவன் கிளைகளையும் சுவாமிகளே திறந்து வைத்தார். அதிலிருந்து தான் சுவாமிகளுடன் நெருக்கமான ஈடுபாடு.

பார்த்து மகிழாது, பேரைக் கேட்டே பிரியம் செலுத்தித் தமது அனைத்துப் பொருள்களுக்கும் அப்பரடிகளின் திருப் பெயரையே சூட்டி மகிழ்ந்த அப்பூதியடிகளைப் போல், தமக்கு எல்லாமே வாரியார் சுவாமிகள்தாம் என்று வாழ்ந்து வருகின்றார். இதற்குக் காரணம் ஏதாவது உண்டா? எனக் கேட்ட போது, அவர் சொன்னது:

“ஒரு காரணமும் இல்லை. செந்தில்முருகன் எங்கள் சிந்தை மேவிய குலதெய்வம். சுவாமிகளோ முருகனையே உபாசிக்கின்றவர்கள். முருகன் பெருமையையே அதிகமாகப் பேசிக் கொண்டு வருவதால் சுவாமியை முருகனாகவே நினைக்கின்றேன். இதுதான் காரணம், வேறு காரணம் இல்லை.”

தம்முடைய வியாபாரத்துக்குச் சுவாமியின் பெயரை விலாசமிட்டுக் கொண்டு, தம்முடைய ஏற்றத்துக்குச் சுவாமியை ஏணியாகிக் கொண்டு, சுயவிளம்பரத்துக்காகச் சுவாமியைச் சுற்றி வந்தவர்கள் சூழ்ந்துள்ள உலகில், எந்தப் பயனையும் கருதாமல் சுவாமிகளின் கருத்துரைகளால் கவரப்பட்டு, அவரது பக்தி நெறியில் பயணமிட்டு வரும் அண்ணாச்சியின் அன்பை இந்த இடத்தில் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது.

ஓட்டல் பணியாளர்கள் ஒழுங்கோடும், உள்ளார்ந்த

உணர்வோடும், கடமையாற்றுவதற்குக் காரணம் சுவாமிகளின் கருத்துக்கள்தாம். ஓட்டல் சரவணபவன் ஊழியர்களுக்கு மாதாந்திரப் பரிசளிப்பு விழா நடைபெறும். அதில் சுவாமிகள் கலந்துகொண்டு அருளிய அறிவுரைகள் ஊழியர்கள் உள்ளத்தில் நங்கூரமாக ஊன்றியதால், அவர்கள் சொந்தப்பணியைப்போல் சுணக்கமின்றிச் செய்து வருகின்றனர். சுவாமிகளின் வாய்மொழி அவர் கட்டு வாய்மை மொழியாகி, அவர்களின் வாழ்வுக்கு வரம் பமைத்துக் கொடுப்பதாக நம்புகின்றார்.

சுவாமிகளின் கருத்துக்கள் கால்மெல்லாம் பரவ தாம் ஒரு கருவியாக இருக்க வேண்டும் என்று அண்ணாச்சி நினைத்தார். அதனால், சுவாமிகளின் நூல்களையும், கேசட்டுகளையும் தமது எல்லா சரவணபவன் கிளைகளிலும் விற்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தார். விற்பனையில் விளைந்த ஓர் அற்புத அனுபவத்தை அண்ணாச்சி விவரித்தார்.

ஒருநாள் இரவு பத்தரை மணிக்கு நண்பர் ஒருவர் இவர் இல்லத்துக்கு வந்தார். வந்தவர், “நீங்கள் கேசட் விற்பனை செய்ய வைத்திருப்பது மிகவும் நன்மையைத் தருகின்றது” என்றார்.

“எதை வைத்துச் சொல்கின்றீர்கள்?” என்று இவர் கேட்டார்.

என் மகன் பெரியவன், என்னிடம் பேசுவதில்லை. என் மனைவி வடபழனி ஓட்டல் சரவணபவனில் நிறைய கேசட்டுகளை வாங்கி வருவாள். அவற்றைப் போட்டு நானும் கேட்பேன்; பையனும் கேட்பான். ஒருநாள் என் மனைவி வெளியே சென்றிருந்தாள். எனக்குப் பசித்தது. ஏதாவது இருக்கிறதா என்று டைனிங் டேபிளுக்குச் சென்றேன். என் பெரிய மகன் வந்து, அவனாகவே தட்டை எடுத்து வைத்து உணவைப் பரிமாறினான். நான் சாப்பிட்டேன். சாப்பிட்டுவிட்டு எழுந்ததும் தட்டை அவனே அலம்பி எடுத்து வைத்தான். இது எனக்கு மிகுந்த வியப்பைக் கொடுத்தது. மகனின் இந்த மாற்றத்தை மனைவியிடம் கேட்டேன். அவள் அவனிடம் விசாரித் திருக்கின்றாள்.

339 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

“இல்லேம்மா, தினமும் வாரியார் சுவாமி கேசட்டைக் கேட்கிறேன்தானே. அதிலே சுவாமிகள் தாய் தந்தையாருக்குப் பணிவிடை செய்ய வேண்டும் என்று ரொம்ப சொல்றாரு. நான் அப்பாவுடன் பேசாவிட்டாலும், பணி விடையாவது செய்வோமே என்றுதான் இவ்வாறு செய் தேன்.”

மகனின் இந்த மாற்றம் சுவாமிகளின் உபதேசத்தால் நிகழ்ந்தது என்று எண்ணும்போது சுவாமிகளின் கருத்துரை கள் காலகாலத்துக்கு மக்களை நெறிப்படுத்திச் செல்லும் என்பது நிச்சயந்தானே?

அந்த நண்பர் கூறிய அனுபவம் அண்ணாச்சிக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. தான் செய்விக்கும் புத்தகம், கேசட் விற்பனை எத்தனைப் புனிதமானது?

சுவாமிகள் இலண்டனுக்குப் புறப்பட்டபோது, அண்ணாச்சிக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் ஓர் அலாதியானது. 19-10-93 அன்று சுவாமிகள் இலண்டன் பயணத்தை மேற் கொள்கின்றார்கள்.

வழியனுபவி வைக்க மீனம்பாக்கம் செல்ல டிரைவரை அழைத்தால், டிரைவருக்கு உடல் நலமில்லை, இருப்பினும் அழைக்கின்றார்.

“மோகன்! எப்படியாவது வண்டியெடுங்கள். வாரியார் சுவாமியை வழியனுப்பிவிட்டு வரலாம்.”

தனக்குக் கீழ் வேலை செய்பவர்களைக்கூட, கட்டளையாக இல்லாமல், கனிவாக அழைக்கின்ற காரணத்தான் அண்ணாச்சியின் அமோக வளர்ச்சிக்கு அடித்தளமாக அமைந்திருக்கின்றது.

காரில் மீனம்பாக்கம் செல்கின்றார். ஒருவர் தந்த தவறான தகவலால் உள்நாட்டு விமான நிலையத்தில் முப்பத்தைந்து நிமிடங்கள் காத்திருந்தபின் நிலையத்தில் எந்த ஆரவார மும் இல்லாததைக் கண்டு சுவாமியின் வீட்டுக்குப் போன் செய்து கேட்க, சுவாமிகள் முன்பே புறப்பட்டுப் போய் விட்டார்கள் என்று தகவல் வருகிறது. எதற்கும்

வெளிநாட்டு விமான நிலையத்துக்குச் சென்று பார்க்கலாம் என்று அங்குப் போக, இலண்டன் செல்ல ஒரு விமானம் தயாராக உள்ளது என்ற தகவலறிந்து உள்ளே செல்கின்றார். சுவாமிகளை வழியனுப்பி விட்டு எல்லாரும் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

பின்னர், விமான நிலைய அதிகாரியின் விசேட அனுமதியோடு, விமானத்தின் அருகே அண்ணாச்சி ஓடுகின்றார். அப்போது சுவாமிகளை விமானத்தில் ஏற்ற, லிப்டில் வீல் சேரை வைக்கும்போது தூரத்தில் இவர் ஓடி வருவதைச் சுவாமிகள் பார்த்துவிடுகின்றார்கள். ஊழியர்கள் சிறிது தாமதித்தனர். அண்ணாச்சி, சுவாமிகள் அருகே போய் வணங்கியபடி, “சுவாமி! உங்களைப் பார்க்க முடியாமல் போய்விடுமோ? என்று நினைத்தேன்” என்கின்றார்.

உடனே, சுவாமிகள் தம் இதயத்தைக் காட்டி “நான் தான் உங்களை இங்கே வைத்திருக்கின்றேனே” என்றார்கள். இதைக் கூறி வரும்போது இவரது குரல் கம்முகிறது. கண்கள் காவிரியாகின்றன. பின் ஒருவாறு சுதாரித்துக் கொண்டு தொண்டையினைத் திருத்தியபடி தொடர்கின்றார்.

“சுவாமிகள் என்னை ஆசீர்வாதம் செய்து விழுதியிட்டார். தமிழகத்தில் கடைசியாக விழுதிப் பிரசாதம் பெற்ற பாக்கியத்தை நான் பெற்றேன்” என்கின்றார்.

வாரியார் சுவாமிகளின் திருவருள் தமக்கு எப்படியெல்லாம் துணை செய்கின்றது என்பதை ஒரு நிகழ்ச்சி மூலம் விவரிக்கின்றார்.

அண்ணாச்சியின் மகன் சிவக்குமார். இவரைச் சவிட்சர்லாந்தில் படிக்க வைக்க பல முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. கல்லூரி அனுமதி வரக் காலதாமதம் ஆகிவந்தது.

ஒருநாள் வடபழனி கிளை மேலாளர் போன் செய்து, சவிட்சர்லாந்திலிருந்து ஒருவர் வந்துள்ளார். பெயர் தியாகேந்திரன். இரண்டாண்டுகளாகத் தங்களைச் சந்திக்க

341 ● கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

முயன்றும் முடியவில்லையாம். சுவாமியின் திருக்கோயிலை அண்ணாச்சி கட்டுகின்றாரல்லவா? அதற்குத் தன் பங்கினைச் செலுத்தத் தங்களைப் பார்க்க விரும்புகின்றார்” என்றார். உடனே அவரை வரச் சொன்னார் அண்ணாச்சி.

மிக இனிய நண்பர் திரு. தியாகேந்திரன். சுவாமிகள் சுவிட்சர்லாந்து சென்றிருந்தபோது, தியாகேந்திரனிடம், “நீங்கள் சென்னை சென்றால் ஓட்டல் சரவணபவன் இராஜகோபாலைச் சந்தியுங்கள்” என்று கூறியிருந்தாராம். இப்போதுதான் சந்திக்க முடிந்தது. மகிழ்ச்சி” என்றார்.

அண்ணாச்சி அவரிடம் தன் மகன் படிப்பு விஷயமாக கூறத் தியாகேந்திரன், இரண்டாண்டுகளாகத் தங்களைச் சந்திக்க முடியவில்லை. தற்போது, தங்கள் மகன் பொருட்டுச் சுவாமிகள் என்னை அனுப்பியிருக்கின்றார் என்றுதான் நினைக்கின்றேன் என்று கூறினார்.

பின்னர் சுவிட்சர்லாந்துக்குப் போன் செப்தார். அண்ணாச்சி எதிரில் போன் செய்யக் கூச்சப்பட்டு, வெளியில் சென்று போன் பேசினார். சுவிட்சர்லாந்தில் தக்கவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு சிவக்குமாருக்குச் ‘சீட்’ வாங்கிக் கொடுத்தார். அதுமட்டுமின்றி, “சுவாமி தந்த பொறுப்பு இது. தங்கள் மகன் பொருட்டு எந்தக் கவலையும் வேண்டாம். என் பிள்ளை மாதிரி பார்த்துக் கொள்வேன்” என்று கூறிச் சென்றார்.

இன்றும் சுவிட்சர்லாந்தில் தன் மகனைத் தியாகேந்திரன்தான் பராமரித்து வருகின்றார்” என்று அண்ணாச்சி தெரிவித்தார்.

அவர் மகன் சிவக்குமார், “அப்பா! நான் தினமும் வாரியார் சுவாமியின் படத்தை வணங்கி விட்டுத்தான் கல்லூரிக்குப் போகின்றேன்” என்றாராம். அந்தச் சொல் அவர் உள்ளத்தில் எப்படிப்பட்டதென்றால் நமக்குப் பிறகும் ஓர் ஐம்பது வருடத்துக்குச் சுவாமியின் நினைவு நம் வீட்டில் இருக்கும் என்ற நம்பிக்கையை ஊட்டியது. மகனுக்கு இந்த எண்ணம் வந்ததே இந்தச் சந்தர்ப்பச் சூழ்நிலைதானே காரணம்?

‘தருமகுணநிதி’ எனத் தொடங்கியே சுவாமிகள் அண்ணாச்சிக்குக் கடிதம் எழுதுவார்களாம். அந்த வரிகள் தன்னை மேலும் மேலும் தருமம் செய் என்று அறிவுறுத்து வதுபோல் இருக்கும் என்கின்றார்.

7-11-93 அன்று சென்னை மீனம்பாக்கம் விமான நிலையத்தில் வாரியார் சுவாமிகளை வரவேற்கச் சென்றார். ஆரவாரத் தன்மைகளோடு அல்ல; அப்பல்லோ மருத்துவர்கள் அடங்கிய ஆம்புலன்ஸ் வண்டியோடு. விமானத்தில் விபரீத முடிவு நேர்ந்தது கண்டு நெஞ்சந் துடித்தார்.

“பொதுவாக இப்படி ஒரு முடிவு யாருக்கேனும் நேர்ந்து விட்டால், அனைத்து நடைமுறைகளையும் முடித்துக் கொண்டுதான் வெளியே செல்ல அனுமதிப்போம். ஆனால் சுவாமிகளுக்கே இப்படி ஆகிவிட்டது என்றறிந்து செய்வ தறியாது திகைத்துவிட்டோம். அதனால் தாங்கள் இருந்து தாசில்தார், மருத்துவர் முதலானோரிடமிருந்து சான்றிதழ் கள் பெற்றுத் தந்து ஒழுங்குப் படுத்திவிட்டுச் செல்லுங்கள். இல்லையேல் எங்களுக்குச் சிரமம் வரும்” என்று விமான நிலைய அதிகாரிகள் வேண்டிக் கொண்டனர்.

அதன்பேரில் விமான நிலையத்தில் செய்து முடிக்க வேண்டிய அனைத்து நடைமுறைகளையும் ஒழுங்கு படுத்திய பிறகே, அண்ணாச்சி விமான நிலையத்தை விட்டு வெளியே வந்தார்.

ஒரு தந்தைக்கு ஒரு பிள்ளை செய்ய வேண்டிய அனைத்துக் கடமைகளையும் செவ்வனே செய்தார் என்று நினைக்கும்போது, “பெற்றால்தான் பிள்ளையா?” என்ற வார்த்தை எவ்வளவு வலுவானது என்பதை உணர முடிகின்றது.

தெய்வத்திரு திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் சுவாமி களின் திருக்கோயில் ஞானத்திருவளாகத்தைப் பெருஞ்செலவில் அண்ணாச்சி உருவாக்கி வருகின்றார்.

அடுத்துச் செய்ய இருப்பது பற்றி விசாரித்தபோது, ஞானத்திருவளாகக் கும்பாபிஷேகம் முடிந்தபின், சுவாமி

343 கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

களின் குடும்பத்தாருடன் கலந்தாலோசித்துப் பராமரிப்புச் செலவுக்கு ஒரு நிதி வைக்க வேண்டும் என்று கூறி வந்த அண்ணாச்சி, மீண்டும் நினைவுகளை மீட்டிப் பார்க்கின்றார்.

சென்னைக்கருகில் கோயம்பேட்டில் ஒரு நட்சத்திர ஓட்டில் கட்டத் திட்டமிடப்பட்டது. அதற்கென வாங்கிய இடத்தைச் சுவாமிகள் பார்வையிட வேண்டும் என்று அண்ணாச்சி நினைக்கத் திருவருள் கூட்டியது.

ஒருதடவை காஞ்சிபுரம் சென்ற சுவாமிகள் கோயம்பேடு வழியாக வர நேர்ந்தது. அப்போது உடனிருந்த அண்ணாச்சி, சுவாமியிடம் இடத்தைச் சுட்டிக்காட்டி, “சுவாமி! இங்குதான் பெரிய ஓட்டல் கட்ட இருக்கின்றோம். அதற்காக நான்கு ஏக்கர் வாங்கியிருக்கின்றோம்” என்றார்.

“இந்த இடத்தை வாங்க பணவசதி சமாளிக்க முடியுமா?” தாய்மையுணர்வுடன் சுவாமிகள் கேட்டார். கேட்ட தொனி அண்ணாச்சியைக் கிளர்ச்சியுறச் செய்தது.

“உங்கள் ஆசீர்வாதத்தால் எதையும் சமாளித்திடலாம் சுவாமி!” என்றார்.

காரைத் திறந்து தமது திருப்பாதத்தைத் தரையில் பதித்துத் திருக்கரத்தால் சுவாமிகள் ஆசீர்வாதம் செய்தார்கள்.

சுவாமியின் இனிய கருணை விழிப்பார்வை எட்டு ஏக்கர் அளவுக்குப் பெருகிவிட்டது.

நான்கு ஏக்கர் வாங்கவே பயப்பட்ட நிலையில், எட்டு ஏக்கர் நிலம் எளிதில் முடிந்தது, சுவாமியின் ஆசீர்வாத மல்லவா?

விட்டுச்சென்ற இடத்தை அண்ணாச்சி தொட்டுத் தொடருகின்றார். “அந்த நிலத்தில் ஓர் ஏக்கர் நிலம் ஒதுக்கி அதில் சுவாமியின் நினைவு மண்டபம் எழுப்ப எண்ணம். அது எப்படி அமைய வேண்டும்? என்றும் நிலைத்திருக்க என்ன செய்ய வேண்டும்? என்ற எண்ணத்தைச் சுவாமிகள்

அவ்வப்போது உள்நின்று உணர்த்துவார்கள். அதுபடி செய்ய இருக்கின்றோம். அதில் நூல்நிலையம் அமைத்துச் சுவாமிகளின் நூல்கள் கேசட்டுகள் முதலியவற்றை வைத்து மக்கள் பயன்பெறச் செய்தல். திருவண்ணாமலையில் இரமணாசிரமம் எவ்வாறுளதோ அவ்வாறு அமைக்க ஆசை.

இன்னும், வாரியார் சுவாமியின் பெயரால் சமையல் கலைக்கல்லூரி (கேட்டரிங் காலேஜ்) ஆரம்பிக்க ஆசை. உண்மையான ஏழைப்பிள்ளைகளுக்குப் பயன்படும்படியாக அமைய வேண்டும். பணம் பண்ணும் நோக்கம் அறவே கிடையாது. உண்மையான நோக்கம் ஏழைகள் பயன்பெற வேண்டும். சுவாமிகள் எண்ணம் அதுதானே,” அண்ணாச்சி இதை அழுத்தந் திருத்தமாகக் கூறுகின்றார்.

சுவாமிகளின் பெயரை வைத்துப் பணம் பண்ணுவோர் மத்தியில், சுவாமிகளின் புகழைப் பரப்பும் புனித நோக்கோடு கல்லூரி ஆரம்பிக்க நினைக்கும் அண்ணாச்சியின் பேருள்ளம் நம்மைப் பெருமைப்பட வைக்கின்ற தல்லவா?

ஏழைகளை உயர்த்த எண்ணம். அதனால் நம் தொழில் சார்ந்த தொண்டு செய்ய எண்ணம். என்னை இயக்கி வரும் சுவாமிகள் இனி என்னென்ன செய்ய. வேண்டும் என்பதையும் அவரே வழிகாட்டிச் சொல்வார். அதையெல்லாம் செய்ய இருக்கின்றோம். நம்மிடம் ஒன்றுமில்லையே.

பூஜாமூர்த்திக்கு ஒரு முழப்பூவை வாங்கிக் கொடுத்து விட்டுச் சொல்லிக் காட்டுவோருக்கும், இத்தனை இலட்சம் செலவழித்தும் நம்மால் ஒன்றும் இல்லையே என்று கூறும் இவருக்கும் எவ்வளவு பெரிய இடைவெளி?

சுவாமிகள், தாம் சென்ற இடமெல்லாம் புத்தகக் கேசட்டுகளை எடுத்து விற்றுத் தம் கருத்துக்களைப் பரப்பினாரே. நாம் இந்தப் பணியையாவது தொடர்ந்து செய்வோம் என்ற முனைப்பால்தான் சுவாமி மறைந்த மூன்றாவது நாளே, வடபழனி ஓட்டலில் புத்தகக் கேசட் விற்பனையை ஆரம்பித்தோம் என்று கூறுகின்றார்.

345 • கிருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

‘தங்கள் கனவில் எப்போதாவது சுவாமிகள் வந்ததுண்டா’ எனக் கேட்க, “நினைவிலே எப்போதும் இருக்கும்போது, கனவில் வரவேண்டிய கட்டாயம் இல்லையே? பாருங்கள்” என்னைச் சுற்றிலும் சுவாமியின் படங்கள். இன்னும் வீட்டில், வெளியில், காரில், கடைகளில், சட்டைப்பையில், இப்படி நோக்குமிடமெங்கும் நீக்கமற நிறைவித்துக் கொண்டிருக்கும் சுவாமிகளின் அருகில் செல்லவே அன்று அச்சப்பட்டவன். அந்த அளவுக்குப் பயபக்தி எனக்கு. சுவாமிகள் இருக்கின்றவரை, ஒரு பட மில்லையே என்னிடம். மறைவுக்குப் பிறகு அவரது நினைவு எப்போதும் இருக்க வேண்டும். அவரது விலட்சண முகம் நம்முள் வியாபித்திருக்க வேண்டும் என்ற எழுச்சியே எங்கும் படமாக எழுதி வைத்துள்ளேன். தூங்கும் நேரத் தவிர, பிற நேரங்களில் அவரது தோற்றம் என்னைத் தொற்றிக் கொண்டேயிருக்கும்.

“மனசில் ஒன்று பட்டுவிட்டால் சாகின்றவரை அந்த உணர்வோடு இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் என் குறிக் கோள். அம்முறையில் சுவாமி என்னுள் கரைந்துள்ளார்” என்று அண்ணாச்சி கூறும்போது வள்ளற்பெருமானுள் அம்பலக்கூத்தன் ஐக்கியமாகிவிட்ட ஆனந்தந் தெரிகின்றது.

சுவாமிக்குத் தன் மீதிருந்த அன்பை விவரிக்கத் தக்க வார்த்தை கிடைக்காது தடுமாறுகின்றார்.

இன்னும், வாரியார் சுவாமிகளின் ஞானத்திருவளாகக் கும்பாபிஷேகம் முடிந்தபின், காங்கேயநல்லூர் அருள்மிகு சுப்ரமணிய சுவாமி திருக்கோயிலைப் புதுப்பித்துக் கும்பாபிஷேகம் செய்யவேண்டும். சுவாமியின் துணைவியார் அமிர்தலட்சுமியம்மையின் சமாதிக்கு ஓர் ஆலயம் கட்ட வேண்டும்..... அண்ணாச்சி தம் ஆசைகளை அடுக்கிக் கொண்டே போகின்றார்.

சுவாமிகள் அவரது நியாயமான அந்த ஆசைகளை நிறைவேற்றி வைப்பார்கள்.

அதற்காக யாம் வாழும் நாளும் வாழிய அண்ணாச்சி என்று நாமும் பிரியத்தோடு பிரார்த்திப்போம்.

சாத்தூர் ஆ. இராசேந்திரன்

இலக்கியத்தில் நான் படித்ததுண்டு. தலைவனைப் பிரிந்து தவிப்பான் தலைவி. வெளியூர் சென்ற தலைவனைப் பற்றிய விவரங்களை யாராவது சொன்னால் போதும். சொன்ன வாய்க்குச் சொர்ணம் சொரிவாளாம். சொன்ன வர்கள் தன்மையும், தகுதியும் பாராது தந்து மகிழ்வாளாம். இதெல்லாம் தலைவன் மீதுள்ள தாளாத அன்பைப் புலப் படுத்தும் தடங்களாகும். இது சாத்தியமா என்று மனம் சந்தேகித்தபோது சாத்தூர் ஆ. இராசேந்திரன் அவர்களின் இயல்பை எண்ணிப் பார்க்கும்போது சாத்தியமே என்று மனம் சம்மதிக்கின்றது.

அண்ணாச்சிக்கு அடுத்தபடியாக வாரியார் சுவாமிகள்பால் பித்துக்கொண்டு இருக்கும் கண்ணப்பர் இவரென்று கண்ணை மூடிக்கொண்டு கூறலாம்.

சுவாமிகளின் பேரைச் சொல்லி, வந்தவர்களுக்கெல்லாம் பெரும்பொருள் வழங்கிய - வழங்கும் அறப்பெருஞ் செம்மல் இவர். இவரது வழங்கும் தன்மையை நம் சுவாமிகள் கொடை மடம் என்று குறிப்பார்கள்.

கடைசியாக, சுவாமிகளின் லண்டன் பயணத்தில் உடன் சென்று உதவியவர்.

உலகோரின் உள்ளங்கள்தோறும் உலவும் வாரியார் சுவாமிகளின் திருவுருவம், எல்லாருடைய இல்லங்கள் தோறும் இருக்கும் வகையில் பல்லாயிரக்கணக்கான படங்களை அச்சிட்டு இலவசமாக வழங்கி வருகின்றார்.

சுவாமிகளுக்காக வாழும் சொற்ப மனிதர்களுள் இவரும் ஒருவர். இவரின் குடும்பமே சுவாமிகளைக் குலதெய்வமாகக் கொண்டாடி வருகின்றது.

வாழ்க சாத்தூர் ஆ. இராசேந்திரன்.

வாரியார் சுவாமிகள் வரைந்தருளிய நூல்கள்

சுவாமிகளின் தந்தையாருடைய கட்டளையின்படி காங்கேய நல்லூர்த் தலபுராணம் செய்யுள் வடிவாக இயற்றினார். அது இன்னும் அச்சாகவில்லை. சுவாமிகளின் தந்தையார் வியாச பாரதத்தைத் தமிழில் செய்யுள் வடிவாகச் செய்ய வேண்டுமென்று பலகாலும் அவரிடம் கூறி வற்புறுத்தினார். அவருடைய கட்டளையை மறுக்க அஞ்சிப் பாரதத்தைச் செய்யுள் வடிவாகப் பாடத் தொடங்கினார். அப்பொழுது சுவாமிகளுக்கு வயது இருபத்தி நான்கு அல்லது இருபத்தைந்து இருக்கும். அதிக வேலைகள் இல்லாத காலம். அவ்வாறு சுவாமிகள் பாடிக்கொண்டிருந்த போது கும்பகோணம் மகாமகோபாத்யாய திரு. மா.வீ.ராமானுஜாசாரியார் சுவாமிகளைக் கண்டு ஆசி கூறினார். ஆதி பர்வம் மட்டும் ஐயாயிரம் செய்யுட்களில் பாடி முடித்தார். அதற்குப்பின் அவருக்குப் பலப்பல பணிகளின் சுமை மிகுந்தது. ஆதலால், பாரதம் பாடும் பணி அத்துடன் நின்று விட்டது.

தந்தையாருடைய கட்டளைப்படி முருகம்மையார் புராணத்தையும் நளாயணி வரலாற்றையும் செய்யுள் வடிவாகப் பாடினார்.

திருப்புகழுக்கு விரிவுரை எழுதத் தொடங்கி ஆறுபடை வீட்டுத் திருப்புகழ்களுக்கும், பஞ்ச பூதத் தலங்களின் திருப்புகழ்களுக்கும் உரை எழுதி முடித்தார். இவைகள் ஒன்பது தொகுதிகளாக வெளிவந்தன. கந்தரநுபூதி, கந்தரலங்காரம் என்ற இரு நூல்களுக்கும் உரை எழுதியுள்ளார்.

பிற நூல்கள்

“திருப்புகழ்மிர்தம்”

(மாத இதழ்)

மணிமொழிகள்

அபிராமி

பவளேந்திரி

விநாயகர்

சத்தியஞானசபைஸ்தூபி

(நீராட்டு நினைவு மலர்)

திருவாசகத்தேன்

வடநாட்டு யாத்திரை

இமாலய யாத்திரை

கம்பன் கவிமணிகள்

முருகன்
கந்தவேள் கருணை
சிவனருட்செல்வர்
பிள்ளையார் பெருமை
கண்ணன் கனியமுதம்
கற்புக் கனிகள் (9 பாகங்கள்)
திருநீற்றின் தெய்வநலம்
மகாபாரதம்
குழவியும் கிழவியும்

தியாகம்
சிந்தனைத்தேன்

அறிவுரை அமுது
செந்தமிழ் இன்பம்
தேன்விருந்து
வாழும் வழி
வாரியார் வாக்கு

வினா விடை
திருமயிலைத் திருப்புகழ் உரை
சிவபுராண உரை

மலேயா மாட்சியும்
அமர்நாத் காட்சியும்
இராமாயணம் (வசனம்)
கந்தரநுபூதி உரை
கந்தரலங்கார உரை
நேபாள யாத்திரை
வாரியார் விருந்து
மங்கல மங்கையர்
வாரியார் விரிவுரை
விருந்து
பெண்குலப் பெருமை
வாரியார் வழங்கும்
மனை வாழ்வு
கட்டுரைக் கனிகள்
பைந்தமிழ்பாமாலை
அறநெறி
லண்டனில் முருகன்
மருதமலை முருகன்
(போற்றி 1008)

மாதர் மணிகள்
பழநிமலைப்பரமன்

குகபூர் வாரியார் பதிப்பகத்தின் சார்பாக வெளிவந்தவை

இராமகாவியம்
மகாபாரதம்
கட்டுரைக்கனிகள்
திருக்குறள் கதைகள்
இரு துருவங்கள்
வாரியார் காட்டும்
வனிதையர்
பாவையர் கதைகள்
தேன் விருந்து
கந்தரநுபூதி

பழநிமலைப் பரமன்
சிவபுராணம்
திருநீற்றின் தெய்வ நலம்
மணிமொழிகள்
வாரியாரின் ஒரு வரி பதில்
அமுதமொழி
திருமண வாழ்த்து
புராணக் கதைகள்
முருகன் பெருமை
திருப்புகழ் விரிவுரை XI

349 • சுருபானந்தவாரியார் வாழ்க்கை வரலாறு

வாரியாரின் சிறுகதைகள்	செஞ்சொல் உரைக்கோவை
கந்தர் திருவிளையாடல்	கம்பன் கவிநயம்
அறநெறி	வேல், மயில், சேவல்
முருகன்	விருத்தங்கள் (உரை)
திருப்புகழ்த் திரட்டு	ஆலயம் ஏன்?
வாமும் வழி	விழாக்களும் விரதங்களும்
காசித் திருப்புகழ் உரை	வல்லக்கோட்டை
விநாயகர்	திருப்புகழ் (உரை)
மாணவருக்கு	வயலூர் திருப்புகழ் (உரை)
கேள்வி பதில்	

சென்னை ஆனந்தா கேசட்ஸ் ஆடியோ - வீடியோ சார்பாக வாரியார் சுவாமிகள் உரையாற்றி வெளிவந்துள்ள ஒலிப்பேழைகள்

பெண்ணின் பெருமை	கந்தரலங்காரம்
சிறுவர்களுக்கு அறிவுரை	வள்ளித்திருமணம்
கும்பாபிஷேக மகிமை	இரு மனைவியர்
கந்தர் அநுபூதி	இரு வேலைக்காரிகள்
முருகன் இசைமலர்	சந்திரகாசன்
சுவாமி ஐயப்பன்	பட்டினத்து அடிகள்
திருமண வாழ்த்து	அரிச்சந்திரா
கர்ணன்	நளாயணி
சீதா கல்யாணம்	ஒளவையாரும் தமிழும்
கந்தவேள் கருணை	முற்பிறவிக் கதைகள்
ஸ்ரீசுயம்புலிங்க சுவாமி	பிரகலாதர்
வரலாறு	திருப்புகழ் விரிவுரை
இலக்கியத்தில் நகைக்கவை	கைத்தல நிறைகனி
திருக்குறள் கதைகள் I	முத்தைத்திரு
திருக்குறள் கதைகள் II	திடமிலி
சூரியன் சந்திரன்	நாதவிந்து கலாதீ
திருச்செந்தூர் வரலாறு	உனைத்தினம்
தாயுமானவர்	அறுகுநுனி
பிரதோஷ மகிமை	ஐந்து பூதமும்
இரு சகோதரர்கள்	வாரியார் கண்ட

திருப்புகழ்ப் பாடல்கள்
(6 தொகுதி)

வழிபாடு
முருகன் பெருமை
செந்தமிழ் இன்பம்
வாரியாரின் பூஜைப்
பாடல்கள்
திருப்புகழ்ப் பாடல்கள்
வாரியாரின் முருகன்
பாடல்கள்

அருணகிரிநாதர்
சுபத்ரா திருமணம்
வள்ளலாரும் அருட்பாவும்
குசேலர்
விநாயகர் பெருமை
மீனாட்சி திருமணம்
கண்ணன் கருணை
காரைக்கால் அம்மையார்
கண்ணப்ப நாயனார்
சம்பந்தர்
அப்பர்
சுந்தரர்
வல்லக்கோட்டை முருகன்

வள்ளுவர்
வாரியார் கண்ட காந்திஜி
சண்முக கவசமும், பக்திப்
பாமாலையும்

நந்தனார்
இராம நாடகக் கீர்த்தனை
திருப்புகழ் இன்பம்
மார்க்கண்டேயர்
திருவகுப்பு
வணக்கத்திற்குரிய

முதலமைச்சர்கள்
இராமாயணம் (8 தொகுதி)
மகாபாரதம் (10 தொகுதி)
தேவார இன்பம்
மாணிக்கவாசகரும்
சிவபுராணமும்
ஸ்ரீமத் பாம்பன் சுவாமிகள்
மகாபாரத மகிமை
கந்தபுராணத் தத்துவம்
இராமாயண இன்பம்
பெரியபுராண நுட்பம்
கந்தபுராணம் (8 தொகுதி)

வீடியோக்கள்

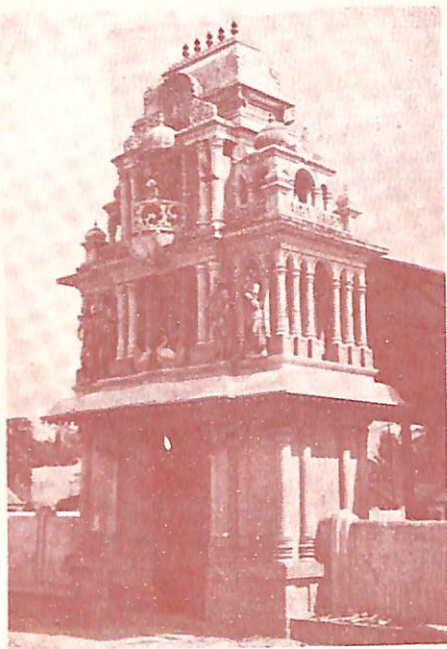
வணக்கத்திற்குரிய

முதலமைச்சர்கள்
சூரியன் சந்திரன்
ஆலயம் ஏன்?
ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபரமஹம்சர்
சுவாமி விவேகானந்தர்
பாதுகாபட்டாபிஷேகம்

வள்ளித் திருமணம்
சீதா கல்யாணம்
கந்தன் கருணை
நந்தனார்
வள்ளலார்
பார்த்தசாரதி

படமுடியா தினித்துயரம் பட்டதெலாம் போதும்
வடலூர் ஸ்தூபி நீராட்டு விழா (ஒ.பி.ஆருடன்)

காங்கேயலூர் சவலன்ப் பொய்கை

முருகன் கோவில் இராஜ கோபுரம்—காங்கேயத்தூர்

காங்கேயலூர் முருகன் கோவில் வடக்கு கோபுரம்
(வி. அமிர்தலட்சுமி அம்மாள் கோபுரம்)

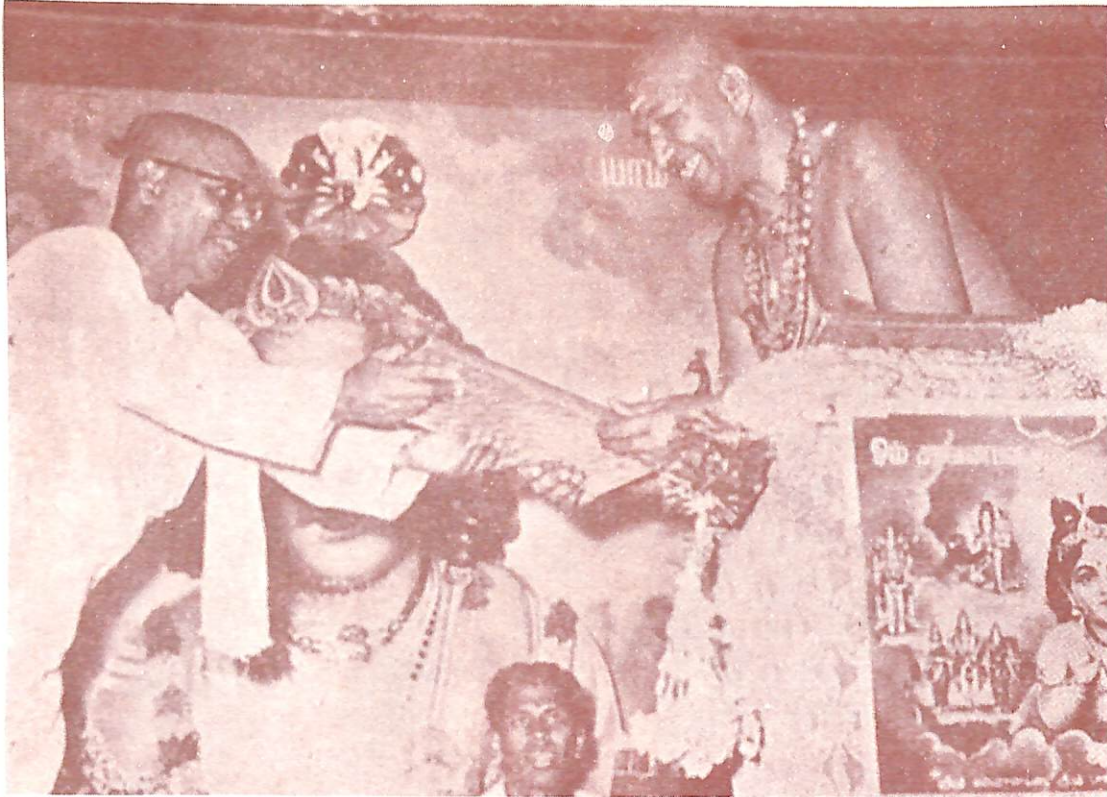

கத்தர விநாயகர் கோவில் காங்கேயலூர்

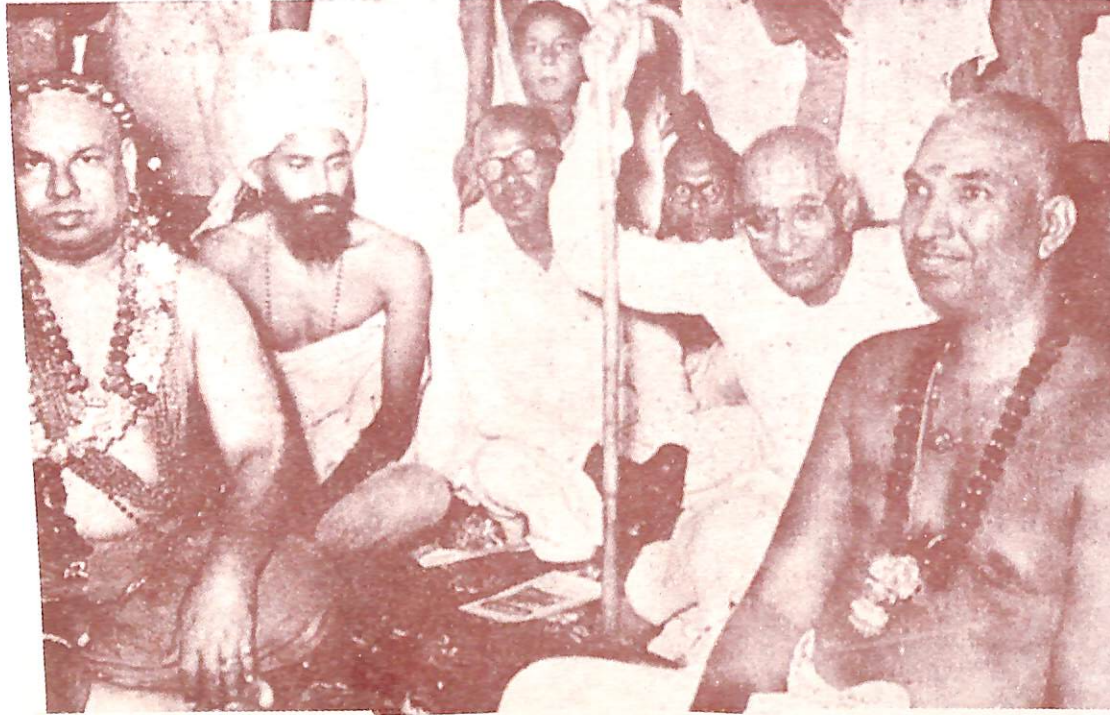
தண்டமிழ்ச் சதுரர் தன்னுழைப்பில் சமைத்த
கொண்டல் தழுவும் கோபுர வரிசைகள்

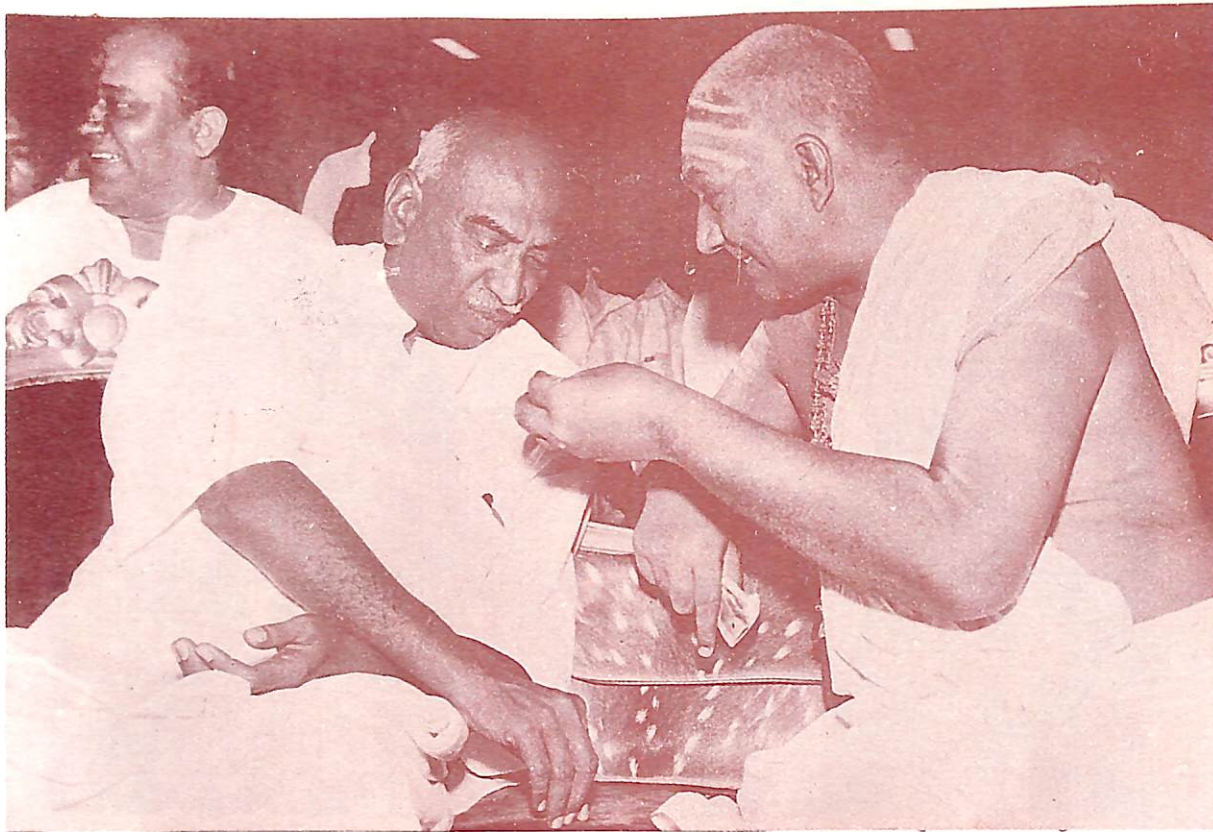
நீயும் நானுமாய் ஏக போகமாய்

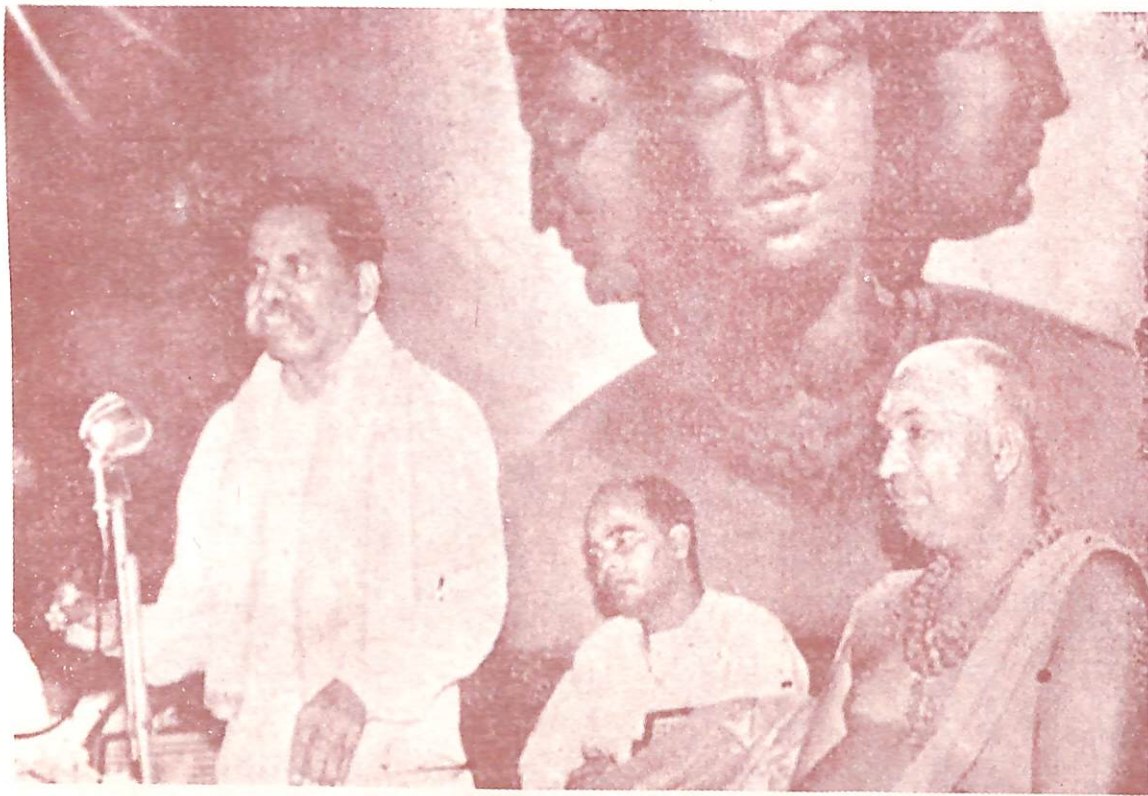
கலைமகளும் தலைமகளும்
(கி.வ. ஜகந்நாதையர்)

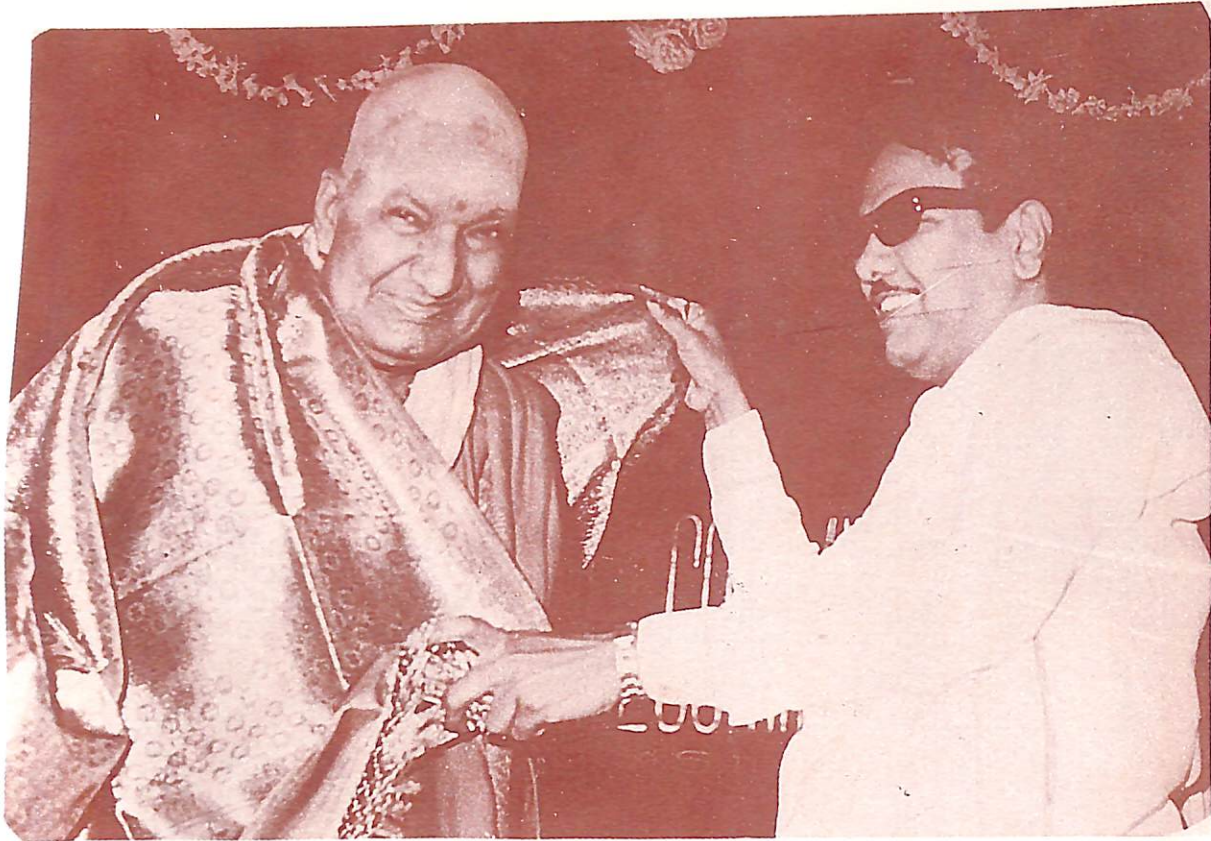
அரசியல் சக்ரவர்த்தியைக் கவரும்
ஆன்மீக சக்ரவர்த்தி

கரும வீரரும் தரும சீலரும்

சிவம்பும் திருப்புகழும்

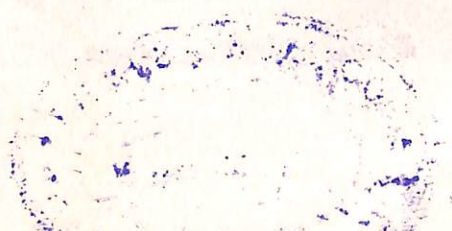
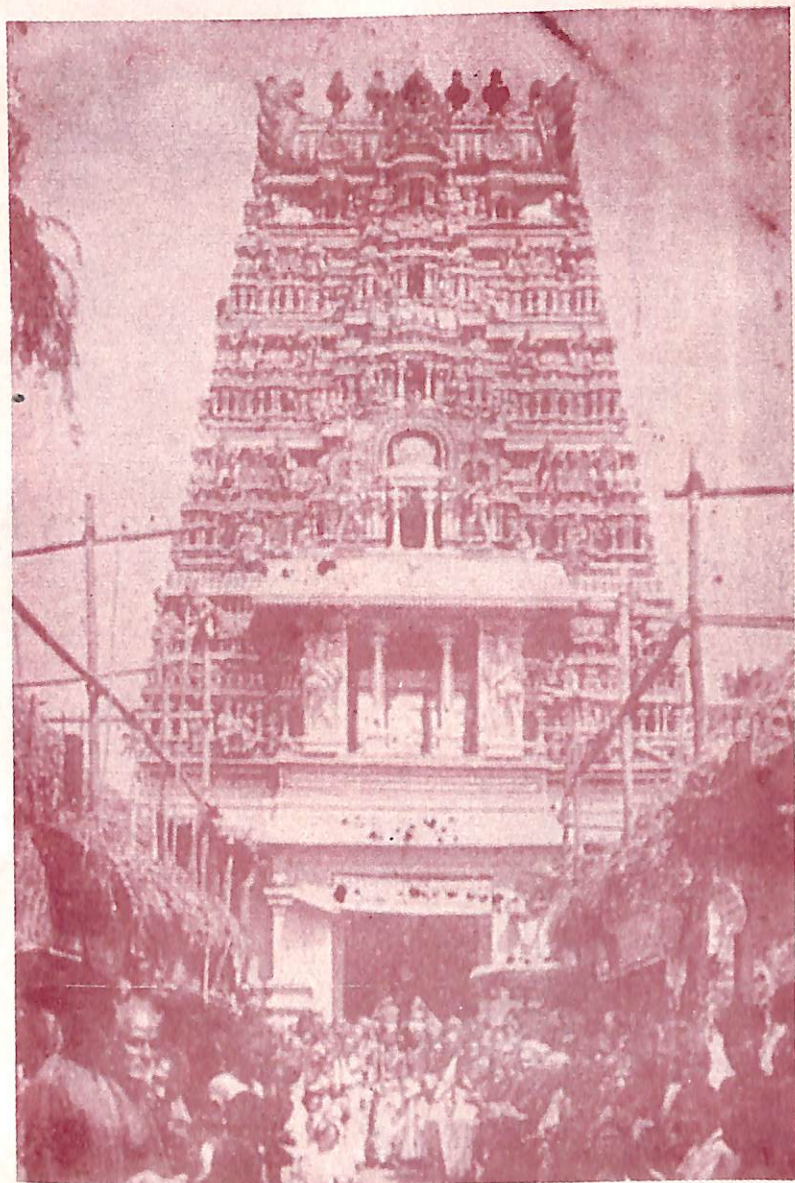
சமயத் தமிழும் சங்கத் தமிழும்

மனித நேயமும் ஆன்ம நேயமும்

1

காது கமழவரும் கைத்தல நிறைகனி

